

M. HAUBRA

ÚPLNÁ

KŘESŤANSKÁ KATOLICKÁ

MODLITEBNÍ KNIHA.

Chalonsa vrac. Tisk a vklad B. Střihla v Praze. Lechleitner ryt.

DR. M. HAUDERA

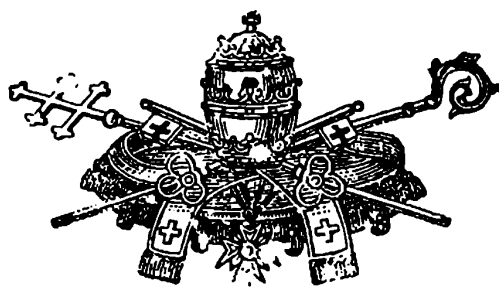
UPLNÁ

modlitební kniha
pro osobu ženskou
starý překlad

P. J. HÝBLA

pro páté vydání

znovu opravil
P. J. HERČÍK.

Svatý Otec Pius IX. při slavení druhotin svých přijal
od nakladatele této knihy veškerých 134 spisův skladu
jeho do Vatikánské knihovny v Římě a udělil jemu
pro zásluhy o katolické písemnictví rytířský kříž
řádu sv. Sylvestra.

Předmluva

k nábožnému křesťanu,

kterou má často uvažovati.

Co jest modliti se?

Modliti se v duchu pravém a dle navedení Ježíše Krista jest duchem a myslí povznést se vzhůru k Bohu, s Bohem se spojit, a od něho očekávati světla, rady a potěšení, a všech darů, jež pouze s hůry, od Otce světél pocházejí. Modlíci se duše rozmlouvá se Stvořitelem a Spasitelem svým z hlubokosti mdloby, bídy a ničemnosti své, a vzdychá k němu, klaníc se nebo děkujíc mu, nebo prosíc jej; a Stvořitel a Spasitel její, mluvě zase k duši, rozlévá v ní proud milostí svých — dle potřeby její a schopnosti. — Ona po něm touží a okřívá v něm; On se jí uděluje a vlévá Ducha do ní, který pak sám zase vzdychaje v ní se modlí.

Kde však Duch Boží se modlí, kdožby tu o prospěchu modlitby pochyboval? Což odepře Otec a Syn modlícímu se Duchu v duši lidské, zasvěceném chrámu jeho? v duši lidské, kterou Otec stvořil k oslavení svému a za kterou Syn dal život, aby ji vysvobodil od smrti? — O, jestliže to jest mo-

dliti se, kdožby se rád nemodlil? kdožby se za šťastného nepokládal, že modliti se může, kdožby chvíle zasvěcené modlitbě neměl považovati co nejkrásnější a nejblaženější života svého doby.

Ale kdo nás učí takto se modliti?

Bůh sám skrze Ježíše Krista a svatou církev jeho. Tu se učíme ve jmenu Božím řečí Boží k Bohu mluvit.

Člověk tak rád mluvívá o sobě i před Bohem, on se modlívá ve jmenu svém, aniž ví, co činí; od světa a od sebe samého tak snadno neumí odtrhnouti mysli své; on toužívá méně po Bohu než po vezdejších dařích jeho; ano modle se mnohdy ani neví, čeho vlastně potřebuje. Z toho pochází, že modlitba jeho málo kdy prospívá, a že prosby jeho nebývají vyslyšány. Modlení jeho jest pošetilé; chceť Bohu násilí činiti. Pravá modlitba obsahuje vyslyšení již v sobě. Sám Kristus dí: Začkoli budete prositi Otce ve jmenu mém, dáť vám. Poněvadž vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávati synům svým: čím více dá Otec váš Ducha svého dobrého těm, kteří ho oň prosí. Když v tom duchu — chtěl Spasitel říci — vždy prositi budete: jest také vyslyšení vždy jisté. Duchovní darové, jež při takovéto pravé modlitbě především na mysli máme, totiž: odpuštění hříchů, posvěcení, spojení s Bohem, zkrátka, obnovení člověka starého dle vůle Boží, pravou modlitbou dílem již skutečně se nám udělují, dílem činíme se jich hodnými a schopnými; a tělesní darové následují za duchovními — dle věčného pořádku Božího — vždy sami od sebe.

I o tom ujišťuje nás Kristus výslovně: Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, ostatní bude vám přidáno. Plnění přikázání Božích naplňuje také dům požehnáním potřeb vezdejších. Co se hojnosti týče, neprospívá člověku vždycky; a kdo uváží, že, pakli nám Bůh hojnost statků vezdejších nedává, činí to proto, žeby nám byla na škodu buď v životě tomto časném aneb mnohem více v životě budoucím, nebude si jich příliš žádati. — Před Bohem jest pro nás jen jediné pravé dobré — věčné spasení naše; všecko ostatní jest jen potud dobré, pokudž to přispívá k věčnému spasení našemu (k polepšení a duchovnímu zdokonalení) a stává se zlým, jestliže jest na překážku spasení našemu. Protož ovšem vezdejší štěstí, bohatství, důstojnosti i samo zdraví může se člověku převrátiti ve zlé, a zdá se, že skutečně přemnohým lidem jest více ku pádu než ku povstání. Neboť člověk smyslně smejšlejší pokládá je víc za cíl než za prostředek, a když ve své zpozditosti Boha o ně prosí, chce takřka Boha učiniti tak krátkozrakým, jako sám jest, aby v těch ničemných hybnoucích věcech spatřoval štěstí a blaženost.

My se tedy této velké chyby při modlení vystříhejme, my modleme se vždycky nejprve o ono jedno potřebné: Otče! posvěť se jméno tvé; přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi! pak teprv o chleb náš vezdejší.

A v takovém duchu jest tato modlitební kniha sepsána. Aby pak i srdce tvé, nábožná křesťanko! tímto duchem se roznítilo a nadchnulo, pozdvihni častěji mysl svou u vroucí pobožnosti k Otci světél,

od něhož pocházejí všickni dobří a dokonalí darové
a říkej následující

Modlitbu,

jakožto navedení, jak modliti se máme.

Všude jsi při mně, Bože můj! každé hodiny
hotov jsi slyšeti mne. I mimo kostel, mezi prací svou
jakoukoli, doma i v poli, když cestou kráčím neb
odpočívám; když za stolem sedím nebo od něho
vstávám; když v noci neb ráno se probudím! když
o samotě jsem neb s jinými; ve veselých i smutných
dobách mohu mysl svou k Tobě pozdvihnouti. Všecko,
všecko mě může a má na tebe pamatovati, k chvá-
lení, díkůčinění a k důvěře v Tebe povzbuzovati.
Než něco začnu, budiž první pomyšlení mé, zdaliž
to také před Tebou jest pravé a dobré, a pak ne-
chať se s chutí do toho dám, v pomoc a požehnání
Tvé důvěřujíc. Když to dokonám, ať Tobě za to po-
děkuji a Tobě to doporučím. Povede-li se mi dobře,
budu Tebe velebiti a z Tvých darů se radovati. Na-
stane-li mi nebezpečství a nouze, proč bych se
lekala? Vždyť Ty, Bože Otče můj! jsi při mně.

Ty nežádáš dlouhého modlení, proto že slabý
duch můj brzy zemdlí a se vytrhuje. Ty ani nechceš,
abych mnohých slov užívala. Ale tím častěji a vrou-
cněji má se srdce mé k Tobě pozdvihnouti a v dětské
sprostnosti s Tebou mluvit. Nepotřebuji teprv na
slovo přemejšleti, nýbrž smím s Tebou mluvit jako
dítě s otcem svým nebo přítel s přítelem. A to
by se mi mělo protiviti? Neměl bych věděti, co Tobě,

nejlepší Otče můj, dobrodinče a příteli! říci mám? Neměla bych býti s to, vysloviti Tobě svou oddanost, svou lásku? — Což nemám Tobě za nic děkovati? za nic Tebe odprošovati? ničeho od Tebe doufati? Zdaž nemám o přemnohé věci Tebe prositi? v přemnohých těžkostech u Tebe hledati pomoci a potěšení?

O Bože! jak se musím hanbiti, že tak málo lásky a zalíbení v modlení mám; že často se modlím jen z nucení, z obyčeje a na oko, myšlénkami snad jinde bloudím a sama nevím, co mluvím; nebo Tobě modlitby své odříkávám, a více na to hledím, mnoholi, než jak dobře jsem se modlila.

Ach! příliš málo ještě tebe poznávám a miluji, nebeský Otče můj! Každodenním dobrodiním tvým jsem přivykla, tak že si jich málo všímám; největších milostí, pravých statků, jež mi připravuješ, neumím sobě dosti vážiti, aniž po nich valně bažím; co mi má býti nejmilejším, nejméně mne vábí; při všem více mi platí, více mě řídí ohled na časné a přítomné příjemnosti. Protož jest to srdci mému tak nesnadné pozdvihnouti se od země k nebi, od viditelného k neviditelnému; proto tak málo v modlitbě si libuje, proto tak vlažné při ní zůstává.

Kdy pak předce jednou tuto lenost přemohu! S pomocí Tvou, ó Bože! podaří se mi to, když sobě Tebe vždy přítomného budu představovati; když dobře rozvážím co činím, ana se modlím: s kým mluvím, jak velký, dobrotivý a svatý jsi. To mě naplní uctivostí, důvěrou a láskou, abych se neopovažovala Tobě něco odříkávati, co mi od srdce

nejde, — něco slibovati, co splniti nemíním, — o něco prositi, čeho sobě nechci opravdově zasloužiti a čeho nemíním náležitě použiti.

Roztržitosti mimovolné nepočítáš mi za vinu. Protož jak jen je zpozoruji, shromáždím mysl svou a k tomu pozornost obrátím, co se modlím. Byť se mi to také vždy nepodařilo, Ty přijmeš dobrou vůli mou za skutek; nebo všechno na tom záleží, jak tuto u mne shledáš.

Moc a ovoce modlitby.

O Bože! ty mi velíš modliti se. K tomu bývám tak často napomínána, a sama to předobře poznávám, jak dobré a potřebné to jest. Ale pravý oučel a moc modlitby maličko ještě uvažuji a seznávám, a protož tak málo mám horlivosti v ní a tak zřídka okouším z modlitby jaké rozkoše, jakého užitku. Často se modlívám, jen abych se modlila, z obyčeje a že to býti musí: abych Tobě takto jen povrchně povinnovanou poklonu učinila nebo službu odbyla, kteroubys mi zase odplatiti měl: nebo mne potřeba vede k modlení, abych tím jako vynutila, čeho žádám. Ale to jest často nerozumná modlitba, kterou vyslyšeti nemůžeš, a předce pak sobě ještě stěžuji, že jsem se nadarmo modlila.

Ty, ó veliký Bože! nepotřebuješ k oslavení svému chatrné modlitby mé. Tebe nemusíme jako pyšné, ctižádostivé a zatvrzelé lidi teprv žalostnými prosbami povzbuzovati k smilování. Tys z vlastní dobrotivosti vždy náchylen a hotov dobře činiti a pomáhati; Ty laskavě předcházíš často žádosti naše

a prokazuješ nám nescíslné dobré, aniž to poznáváme a o to prosíme; Ty víš, co chci, než Ti to řeknu, a prvé než k Tobě volám, jest pomoc přichystána, jen když na mně samé nechybí. Pročež ne k vůli Tobě, nýbrž pouze k vůli svému užitku a dobrému, máme se Tobě klaněti, a k Tobě se modlití, abychom nabyli k Tobě srdce dětinského, Tebe vždy pevněji se přidržovali a na Tebe nikdy nezapomínali. Modlitbou svou každodenně vyznávám, že všechno dobré Tobě děkuji a od Tebe očekávám. — Neměla-li bych Boha, Otce tak dobrotivého nade všechno milovati, jeho ochotně poslouchati a ouplnou důvěrou jemu se oddati? Neměla-li by dobrá předsevzetí má, jež jsem před Tebou učinila, tímto uvažováním nabývati den po dni více stálosti a pevnosti? — Čím více se obírám s Tebou, Nejlepším a Nejsvětějším, tím lepší a svatější musím se také sama státi. Čím hloub modlitbou vstěpuji do srdce svého památku přítomnosti Tvé, tím méně Tebe v čas pokušení spustím z mysli. Ty vidíš, sílíš a odměňuješ mne.

Já Tě nazývám v modlitbě Otcem nebeským. Musíš tedy tam můj pravý domov, pravá vlast má býti. Tento život jest mi cestou, přípravou k onomu nebeskému. Když toto uvážím, zdá se mi všechno vezdejší marné, tak že se již nechci v ničem na světě nemírně kochati, ani málomyslně rmoutiti, ani čeho tesklivě žádati nebo se báti. Povznesu se nad malichernosti světa, a po vyšším cíli a určení svém úsilovně toužiti budu, jež jest v nebesích u Tebe. A když modlitba učí mne, všechno dobré, co mám a co mohu, považovati za prostředek k dobroči-

nění, tu teprv umím milostí Tvých náležitě si vážit, dobře užívat a radostné díky za ně vzdávat. Tak se v stavu dobrém nikdy nezlehčím, nikdy nezbujujím. A jakžbych mohla k bližnímu býti zatvrzelou, závistivou nebo nepřátelskou, když povážím, jak laskavý Ty ke mně jsi!

S radostnou myslí přejdu pak od modlitby k práci a povinnosti své, povzbuzena pomyšlením, že Tys mi ji uložil a vykázal, a když ji dle vůle Tvé vyplním, že mě za ni i odměníš. Bude-li mi obtížna, pozdvihnu oči i mysl své vzhůru k Tobě, odkud i Ty na mne shlížíš, a nové síly nabudu. V soužení obrátím se k Tobě, ó Bože! u Tebe budu hledati outočiště a potěšení. Tys Otec můj, v Tebe důvěřuji, Tobě se oddávám, Tobě zanechávám, a na Tebe skládám, seč síla má není. O jistě! ty všecko dobré spraviš a k mému dobrému obrátíš. Ba, jest mi již hned lehčeji, jakmile se náležitě pomodlím. Vždyť pak ulehčí již to, když si příteli postěžovati můžeme, který nám snad ani nemůže pomoci! Jaké to potěšení pro mne, že Ty, ó Bože! nejtišší nářek a vzdychání mé slyšíš; že srdce své před Tebou mohu vylíti a starost svou se sebe složiti. Tak se mi pak v srdci ulehčí, a mysl má se vyjasní; já se upokojím, posilním a ke všemu odhodlám, co ty, Bože můj! se mnou učiníš, a opět srdce nabývám.

Byť i to, oč prosím, hned státi se nemohlo, předce vím, že všecko musí se díti po vůli Tvé, a ta jest vždy nejlepší. Sám Ježíš, Vykupitel můj, nemohl lkajícím voláním svým odvrátiti od sebe hořký kalich. Ale jak posilněný vstal od modlení; jak

statně kráčet k utrpení, a jak blahoslaveně se skončilo! To budiž i pro mne poučením a útěchou, když hned a vždycky nepřijde mi pomoc, jak si ji žádám.

O jak dobročinná, potěšitelná a posilující jest pravá modlitba! Protož jsi ji za prostředek ustanovil, bychom mnohých darů a dobrodiní Tvých dosáhli. Jakž by mi tedy ještě mělo býti modlení povinností obtížnou? Nemusím-li si to klásti za největší štěstí, že já ubohé stvoření mohu s Tebou, Stvořitelem svým, tak blízce se seznámiti, tak důvěrně obcovati a o důležitostech svých rozmlouvati, jako dítě s otcem svým? Ty sám rač mne vésti a osvítiti, abych znala a měla při modlitbě vždycky pravý oučel a způsob, aby mi modlení bylo v pravdě prospěšné. Každá modlitba způsobíž ve mně předsevzetí dobré, nebe posiluj mě v něm. Tak na sobě zkusím, seč modlitba jest.

Modlitba

k poučení, oč máme prositi.

O Bože! srdce mé jest před Tebou otevřené: Ty vidíš žádosti mé, prvé než je co prosby Tobě přednáším. O kýžby byly tak spořádány, aby se Tobě líbily a vyplněny býti mohly!

Pane! tys řekl: „Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.“ Ano, všech v pravdě dobrých statků, pokudž jich potřebuji a schopna jsem, mohu očekávati od moudré dobrotivosti Tvé, pakli o ně náležitě prosím, na pravé cestě jich hledám a stálou horlivostí o ně se snažím.

Jen polepšením, poctivostí a cností mohu v pravdě se státi šťastnou. Tomu i Ty chceš, o Bože! to budiž tedy mou nejhorlivější žádostí a hlavním obsahem všech modliteb mých. Ale žádosti i prosby mé musejí zároveň v sobě obsahovati dobrá opravdová předsevzetí.

Když k Tobě volám: Pane osvěť, naprav, řiď mě; propůjč mi milosti, moudrosti a cnosti; učiň mě nábožnou, spokojenou a blaženou; nedej mi hřešiti; dej mi trpělivou, tichou a čistou býti; uchovej mě od pošetilosti a nepravosti; vysvobod' mě ze záhuby: tedy modlitbou tou vyznávám, že bez Tebe ničehož nemohu; že všechno dobré a všechna síla k vykonávání jeho pochází od Tebe. A to mě v důvěře v Tebe sílí a srdce mi dodává. Ale daleko budiž ode mne, abych se na Tebe zcela spolehala a očekávala, že Ty všechno sám učiníš, bez vůle a snažení mého, že zázrakem milostivé moci své ve svatou mne proměníš a mocně do nebe potáhneš. Nikoli, lenosti a lehkomyšlnosti mé nechceš hověti; jen z vlastní svobodné vůle, vynaložením vlastní síly státi se mohu svatou a blahoslavenou; jen pod tou výminkou mohu v Tebe doufati.

Ty mi též dovoluješ, Otče můj! o vezdejší prospěch svůj a o časné statky Tebe prositi. Tu však musím především dobře uvážiti, zdaliž to, čeho žádám, také skutečně dobré jest; zdaliž mi to již nyní a budoucně prospěšné bude; zdaliž mne to může napravit neb snad horší učiniti a do hříchů strhnouti; nebo zdání často mámívá, a často jsem se již sklámala ve svém mínění a očekávání. — A jakžbych

mohla něco žádati, co by sice mně ku prospěchu, bližnímu pak na škodu býti mohlo, který jest jako já dítě Tvé, o nějžto jako o mne otcovsky pečuješ? Mámt pak jen proto o zlepšení stavu svého se snažiti, abych svým důstatkem i jiným státi se mohla užitečnou.

Ale i při nejlepším mínění a oumyslu nesmím od Tebe žádati zázraků, ani očekávati, že k vůli mně odchýlíš se od moudrého pořádku svého, dle něhož jsi zřídil běh věcí, ač není moc Tvá zkrácená, a Ty co Pán přírody i živlům prikazuješ. Dal jsi mi rozum, abych přemejšlela, jak bych sama sobě pomohla, neb kde bych pomoci hledati měla — jakých prostředků a jaké opatrnosti bych měla vynaložiti, jak překážky přemáhati, a odkud by mi mohla přijíti pomoc, abych se marnou žádostí a nadějí zbytečně nezdržovala a netrápila.

Otče! nikoli má, nýbrž Tvá vůle staniž se! Tato modlitba Syna Tvého budiž veždy také modlitbou mou. Jestliť to nejlepší, nejjistější, nejpotěšitelnější modlitba. Já krátkozraká často sama nevím, cobych žádala. Ty Otče! víš všecko a přeješ mi nejlépe. Seč jsou mé síly a mé umění, o to se přičiním; ostatní všecko Tobě zanechávám. Nedosáhnu-li, čeho hledám; zpříčejí-li se poctivému snažení mému překážky do cesty, jež jsem nemohla ani předzvídati ani odstraniti: nebudu předce reptati ani se lekat, nýbrž tím se upokojím, že jsi Ty, ó Bože! tomu nechtěl, za dobré to neuznal; že mi to snad, aspoň nyní ještě, užitečné neb možné nebylo; že mi za to větší štěstí připravuješ, když se k tomu ustavičným

zdokonalováním, pilností a cvičením se v cnostech schopnou učiním a hodnou; — konečně že pod Tvou moudrou vládou i ze zlého dobré pochází, a že těm, kteříž Tebe milují, všecko k dobrému jejich řídíš.

Tak podrobuji žádosti a prosby své s dětinskou oddanností do nejsvětější vůle Tvé, a doufám, že jsem se tak dle poučení Ježíšova způsobem Tobě milým a mně spasitelným pomodlila. Amen.

Oddělení první.

Každodenní pobožnosti.

Ranní pobožnost.

Při procitnutí.

Požehnejž mě Bůh a Otec můj, obmejž a očistiž mě krví Ježíšovou, a posvětiž mě milostí Ducha svatého. Amen.

Při oblékání a mytí.

O Bože! tento šat připomíná mi roucho nevinnosti, jímž naši první rodičové před zhřešením přirodini byli. Bylotě to skvostné roucho pokoje, lásky Boží a blahoslavenství.

O milosrdný Bože! Ty jsi nám toto čisté roucho nevinnosti, o nějž první rodičové naši již v ráji se byli připravili, v Synu svém Ježíši Kristu opět daroval. Oblec je, duše má; neboť vezdejší tělo není ho nyní hodno; když pak hlas vzkříšení s nebe zavzní, tehdáž je, ó Bože! co neporušitelné duchovní tělo z hrobu vzkříšené oblekneš v roucho nebeské slávy; to věřím a doufám dle Tvého zaslíbení.

Jakož se nyní zevnitř vodou myji, tak obmej ó Bože můj! srdce i duši mou krví beránka Ježíše Krista, abych před Tebou čistá byla, co dítě Tvé Tobě se líbila, a vždycky v ošklivosti měla všelikou

faleš, nečistotu, lež, pejchu, lakomství, závist, hněv a všecko, co se Tobě, ó Bože, nelíbí.

Obejmi mě své mocné lásky rameny co milé dítě své, a propůjč mi milosti, abych i já Tebe srdečně objala rukama víry a důvěrné lásky.

O Bože! Duše svatý! dej mi kráčet tak, jak Ty mocí milosti své mě vésti chceš. Svatý anjel Tvůj, jehož jsi mi k ochraně dal, voď mě po cestách dobrých, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Milý Otče! chválím a velebím Tebe za tuto noc, že jsi mi dal ji přečkati, a děkuji Tobě za tento den, ježž mi dobrotivost Tvá opět poskytuje.

Dejž, ať se pravý Božský život, kterýž z Tebe jest, milostí Ducha Svatého ve mně obnoví, abych nikoli já, nýbrž Kristus ve mně živ byl. Dej mi u víře Syna Božího vždy se obnovovati, bych co rostlina spravedlnosti se zelenala, květla a živé ovoce vydávala, Tobě příjemné, bližnímu pak užitečné a spasitelné.

Tobě, Otče můj! opět a opět se odevzdávám; nalož se mnou, jak se Tobě líbí; očisť a zachovej mě, abych se stala pravou křestankou, živým oudem svaté církve Boží, v kteréž vládne pokoj a milosrdenství. Nežádám a nebudu vyhledávati jiné cti, než otcovské Tvé slávy; jiného bohatství, než spravedlnosti Ježíše Krista; jiné rozkoše, než milostivého přebývání Ducha svatého ve mně. I o mé vezdejší potřeby budeš pečovati, neb jsi to slíbil, že nás v potřebách našich neopustíš, že se nad námi nezapomeneš.

Chciť však horlivě a statně spolu působiti s otcovskou milostí Tvou. Z celého srdce chci se zahálky co počátku vši nepravosti varovati; radostně a z lásky k Tobě všechno vykonám, co mi dnes činiti velíš; a kdyby netrpělivost nebo nespokojenost chtěly trápati duši mou, vzhlídnu s dětinskou oddaností k Tobě, nebeský Otče! vůli svou s vůlí Tvou spojím, všechnu práci Tobě za oběť položím, a na veliký svatvečer těšiti se budu, kdy do radosti Páně vejdu, budu-li co dobrá a věrná služebnice sil a schopností svých dobře užívati, a propůjčenými mi hřivnami hojně těžiti.

Milosrdenství Tvé rozšiř se nade všemi lidmi, a dobrotivost Tvá nade všemi tvory tvými. Budiž Ty sám odměnou všem těm, kteříž mi lásku prokazují. Na protivníky mé vzhledni milostivě a odpusť jim, jakož i já jim od srdce odpouštím.

Všecky své příbuzné poroučím do otcovských rukou Tvých. — Pomož chudým a bídným, kteříž k Tobě volají. — Propůjč zemřelým věčného pokoje, ať jim světlo věčné svítí, kteréž jest Ježíš Kristus, Bůh a Spasitel náš. Amen.

Když z ložnice k práci vycházíš, pokrop se svěcenou vodou a modli se:

Nebeský Otče! † poznamenávám čelo své křížem svatým, na znamení a vyznání, že Tobě zasvěcuji všecky své myšlenky. Obdař mně virou živou.

O milý Spasiteli Kriste! † poznamenávám ústa svá křížem svatým, na znamení a vyznání, že Tobě věnuji a posvěcuji jazyk svůj, aby uchován byl ode

všech hříšných řečí. Obdař mne vždy radostnou nadějí.

O Bože, Duše Svatý! † poznamenávám srdce své křížem svatým, na znamení a vyznání, že Tobě podrobuji všechny své žádosti a náklonnosti. Obdař mě Božskou láskou svou.

Svatá Maria, Matko Boží, a vy všickni anjelé a svatí, proste za mne hříšnou nyní i v hodinu smrti mé. Amen.

Když slyšíš hodiny bítí, povzdechni si:

Nyní i v poslední hodinku mou požehnejž a uchovejž mě všemohoucí Bůh † Otec, † Syn a † Duch svatý. Amen.

Společná ranní modlitba bohabojné rodiny.

Ve jménn Boha Otce †, který nás Stvořil; i Syna †, který nás vykoupil; i Ducha Svatého †, který nás posvětil, počínáme tento den. Padáme na kolena a klaníme se Tobě, velky, všemohoucí Bože, Stvořiteli a Pane nebes i země! Ty jsi nám daroval dnešní den, dav nám opět ve zdraví jeho se dočkati. Ty jsi mdlé oudy naše spaním posilnil, a nám nových sil ku práci a ku Tvé službě propůjčil. Mnohé neštěstí mohlo nás potkati noci této, kdyby je nebyla dobrotivost Tvá milostivě odvrátila. Za to z celého srdce Tobě děkujíce, dobrotivost Tvou velebíme, která se každým dnem na nás novým a hojnějším osvědčuje způsobem. Amen. Otče náš atd.

Předsevzetí. Ty jsi nás k službě své stvořil a nám vůli svou svatou zjevil. Protož budeme Tobě dnes horlivě sloužiti a svatou vůli Tvou bedlivě plniti. Pilně se budeme na pozoru míti, abychom ničeho nemyslili, nemluvili, nečinili neb nedopustili se, co by se Tobě nelíbilo a Tebe uraziti mohlo. Příležitostí k hříchu co nejopatrněji chceme se vyhýbat a všelikému pokušení s milostí Tvou statně odporovati.

Ty, Pane náš vševědoucí a všude přítomný! Ty jsi neviditelným způsobem všude při nás. Ty znáš všecko naše konání; i nejtajnější myšlení a žádosti srdce našeho jsou Tobě zjevné. Nedej nám, ó Bože! na to zapomenouti, abychom ustavičným pamatováním na neviditelnou přítomnost Tvou od zlého byli uchráněni a k dobrému mocně povzbuzováni.

Í nejsvětější příklad Tvůj, Vykupiteli Božský! kterým jsi nás předcházel, a láska, kterou jsi se na kříži obětoval za nás hříšné lidi, ať nám stále táne na mysli a zůstává před očima co pravidlo života našeho. Amen. Otče náš atd.

Prosb a. Prosíme Tebe, laskavý Otče! přijmi nás i dnes zase pod Božskou ochranu svou, požehnej práci naši, dej nám potřebné obživy, a milostivě od nás pohromy a neštěstí odvrát. Kdybys však dle nezpytelné moudrosti své uznal za dobré, aby nás neštěstí a soužení navštívilo, staniž se vůle Tvá. Prosíme Tebe jen o milost trpělivosti, abychom statně bez reptání vytrvali, důvěru v Tebe neztratili, nýbrž soužením napraveni a zkušeni, ještě oužeji s Tebou spojeni, a blahoslavenství věčného hodnější učiněni byli. Především ale prosíme o Ducha

Tvého Svatého, kterýžby nás ke všemu dobrému osvětil, v boji proti hříchu posilnil, v neštěstí těšil a oheň lásky Boží v srdcích našich rozněcoval. Amen. Otče náš atd.

Svatá Maria, Matko Boží! Svatý anjeli strážce a vy všickni vyvolení přátelé Boží! proste za nás Boha, abychom vás za živobytí věrně následovali, a jedenkrát v nebi blahoslavenství vašeho oučastni byli. Amen.

Ve jmenu Tvém, Pane! přikročujeme nyní k práci, kamž nás vůle Tvá volá. Z poslušnosti a lásky k Tobě budeme ji konati se vsí pilností a s veselou trpělivostí, neviditelnou přítomnost Tvou vždy před očima majíce. Tobě obětuje všecko naše konání a chtění, skutky, řeči a kročeje.

Všickni se modlejí vespolek: Všecko co budeme činiti, ať se děje, Bože a Pane můj! z lásky k Tobě a ke cti Tvé. — Sláva Bohu Otci, i Synu, i Duchu svatému, jakož byla na počátku, tak budiž nyní i vždycky, až na věky věků. Amen.

Každodenní odevzdání se Trojjedinému Bohu.

(Dle sv. Augustina.)

Pane Bože můj! srdce mé a všecka duše má touží po Tobě, hledajíc Tebe; neboť jsi nás pro sebe stvořil, a srdce naše jest nepokojné, pokud nenalezlo pokoje v Tobě. V Tobě jediné jest pravý pokoj a rozkoš, život a blahoslavenství. Propůjč mi dnes milosti, abych Tebe hledala a milovala, z lásky k Tobě z hříchů svých se kála, a odpuštěných již nikdy více znovu se nedopouštěla.

Pane Bože můj! vzbud' v srdci mém cit lítosti, dej duchu mému skroušenosti; učiň, ať oči mé co pramen slzami přetýkají a ruce mé k dobročinění se otvírají. Tvůrce můj! uhas ve mně chtivost tělesnou, a rozněť oheň lásky k Tobě, Vykupiteli můj! odejmi ode mne ducha pejchy, a propůjč mně milostivě pokladu pokory své. Posvětiteli můj! odejmi ode mne prudkou náchylnost k hněvu, a dej mi v lásce své štít snášenlivosti, i sladký pokoj ducha tichého. Propůjč mi, Otče nejdobrotivější! neohrožené víry, důvěrné naděje a nezměnitelné lásky. Odvrať ode mne všecku marnost, nestálost mysli, roztržitost srdce, nepovážlivou žvástavost úst a bezbožné tupení a pomlouvání bližního. Odvrať, ó nejmoudřejší Vládce! oči mých od marností světských, zapuď ode mne marnou všetečnost, svéhlavost, bažení po cti a jed pochlebenství; odvráť ode mne žádost bohatství, velikou lakomost a každou nespravedlnost.

O Stvořiteli můj! odejmi ode mne všecku nepovážlivou lehkomyšlnost, tvrdohlavost, bouřlivé chování, zahálku, ospalost, lenost, tupost mysli a slepotu srdce. O Stvořiteli můj! odejmi ode mne všecku neposlušnost v dobrém, hrdé mudrlantství, nevázanost jazyka, podvádění chudých, utiskování slabých, očerňování nevinných, zanedbávání podřízených, zpornost k domácím, nelaskavost k přátelům a zatvrzelost k bližním.

O Bože a Slitovníče můj! skrze milého Syna Tvého, prosím Tebe, dej ať skutky milosrdné a nábožné vykonávám, s trpícími ať mám outrpnost, bloudících ať poučuji, pomocí potřebným přispívám,

chudým ať pomáhám, plačících těším, vinníkům svým odpouštím, urážky promíjím, nepřátely své miluji, zlé ať dobrým odplácím, žádným nepohrdám, nýbrž každého ctím, dobrých následuji a před zlými na pozoru se mám, po každé cnosti se snažím a zlého nenávidím a se vzdaluji; ať jsem v protivenstvích trpělivá a v štěstí mírná, jazyk na uzdě držím, ať k vezdejším věcem srdce nepřikládám, ale jimi opovrhujíc, po nebeských toužím a žízním! To mi rač dáti skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Utěšené modlitby k Ježíši Kristu na každý den v měsíci.

(Ze spisů svatých a nábožných duší.)

Předmluva. „Nejmilejší! to cítte v sobě, co (vidíte) v Kristu Ježíši, který jsa v způsobě Boží (Bohu roven), samého sebe zmařil, způsobu služebníka přijal, ku podobenství lidí učiněn, a v způsobu nalezen jako člověk. Ponížil sebe samého, poslušným jsa učiněn až k smrti kříže. Protož i Bůh povýšil ho, a dal jemu jméno, kteréž jest nad všeliké jméno, aby ve jmenu Ježíše každé koleno klekalo nebeských, zemských i pekelných, a každý jazyk aby vyznával, že Pán Ježíš Kristus v slávě jest Boha Otce.“ (Z epištoly sv. Pavla k Filipenským, v kap. 2. verši 5—11.)

Den 1. Jen tvář svou okaž mi, ó Ježíši! a všeho spasení se mi dostane; jen přítomností svou potěš mne vždycky, a pak budou nejvroucnější žádosti mé naplněny. Přijď, ó nejlíbější kníže pokoje! sstup do srdce mého a přebývej v něm! neboť Tebe vždy

znova miluji, hledám a po Tobě toužím. Po Tobě žízním, po Tobě vzdychá a prahne všecka bytnost má. S. Anselm.

Den 2. Není většího blahoslavenství, jako s Tebou, ó Ježíši! býti, Tebe se přidržeti a Tebe hledati, kterýž se tak rád nalezati dáváš. — V Tobě všechno máme. Tíží-li mě břímě hříchů, jsi Ty — Spravedlivý, zároveň Slitovník a Smírce můj. Potřebuji-li pomoci, jsi Ty outočiště mé. Hrozím-li se temností a bludů života tohoto, nalezám v Tobě rovnou a bezpečnou cestu. Lačním-li, nasycuješ Ty mě chlebem života. Svírá-li mě strach smrti, jsi Ty síla a život můj. Vznikli v duši mé, svízely tohoto života zemdlené, toužebnost po domovu nebeském, v Tobě nalezám cestu pokoje i bezpečného vůdce. S. Ambrosius.

Den 3. Kdo Tebe do sebe přijme, požívá nejvyšších rozkoší a nejvznešenějších radostí; nebo kde Ty bydlíš, tam jest život a blaženost. Protož prosím, ó Ježíši! nedej, aby mi bylo bez Tebe co milého, co příjemného, co drahého, co půvabného. Co Ty zavrhuješ, ať i já nenávidím, a co se Tobě líbí, po tom dej mi ustavičně toužiti. — Ty, Jediný, jsi víra, důvěra, láska má a všechno mé. S. Ambrosius et Augustinus.

Den 4. Chceš li, ó Ježíši! roli svou, totiž srdce mé, dobrým zasíti semenem, musí ruka lásky Tvé dříve vyhubiti trní hříchů mých. Pronikni a proměň tedy hříšný život můj zásluhami svými. Dej ať se život můj s Tvým spojí, aby se tak ve mně všechno nečistého stalo čistým, a všechno nedokonalé doko-

nalým. Budiž Ty myšlení a snažení mé — jedinká radost a blaženost má. — V Tobě, ó Ježíši! dej mi živu býti a jednati, trpěti i umříti. — Láska Tvá očist a posvěť mě a spoj mě s Tebou. S. Ambrosius.

Den 5. Když kolikráte myslím, že v cnosti utvrzena jsem, hned zase do hříchů a nepravostí upadám. Co mohu a cobych měla činiti? Kam se mám — já hříšnice, já otrokyně hříchů — obrátiti? Kdož mne osvobodí od smrti této? — Jen milost Tvá! ó Ježíši! — Budiž mi tedy na blízku, ó věrný Pastýři duše mé! posilni a obvesel mě přítomností svou. Budiž ve dne předmětem mého bdění, v noci obsahem mých snů; k Tobě modliž se často duch můj, a nejkrásnějším zotavením mým budiž rozmlouvání s Tebou. S. Anselm. S. Brigitta.

Den 6. Prosím Tebe, Naděje má! pro lásku svou odpusť mi přečinění má, a pro jméno své svaté dej, ať ráda plním Tvá přikázání. Všecka důvěra má záleží v předrahé krvi Tvé, Vykupiteli můj! kterou jsi pro naše spasení vylil. Tys pravý nepoškvrněný beránek, který snímá hříchy světa. Ty jsi zničil smrti svou smrt naši, a z mrtvých vstáním svým vrátil jsi nám opět život. Děkuji srdcem a ústy a ze vší síly své neskončenému milosrdenství Tvému, kterým jsi nás v hříších pohřížené vykoupil a spasil. S. Augustinus.

Den 7. O Ježíši! vykoupení, lásko a toužení naše! Sstup do duše mé; očist ji ode vší poškrvny a uprav ji tak, aby dosáhla zalíbení Tvého. Posvěť mě skrz na skrz, a naplň srdce mé nevyslovitelnou

láskou svou a ustavičným pamatováním na Tebe, abych v toužení po Tobě se sebe svrhla břímě tělesných žádostí svých, které ubohou duší mou tížejí, bych svobodnou se stala, a běžíc neumdlévala, až se oučastnou stanu té nasycující blaženosti, na věky patřiti na slíčnost nebeské tváře Tvé. S. Augustin.

Den 8. O jak podivná jest sladkost milování Tvého, které oněm požívati dáváš, kteří kromě Tebe ničehož nemilují, nehledají a nežádají. Lépe by mi bylo docela nebýti, než bez Ježíše býti. Lépe živu nebýti; než bez pravého života žíti. Ježíši nejdobrotivější! nenakládej se mnou ubohou hříšnicí dle spravedlnosti své, nýbrž buď dobrotivosti své pamětliv. Ježíši! co jsi jiného, než Spasitel? Protož přispěj mi ku pomoci a rciž k duši mé: Já jsem spasení Tvé. S. Augustinus.

Den 9. Nejmilejší Ježíši! obmej duši mou předrahou krví svou ode všeho hříchu. Shlad' všechny nepravosti mé. O Ty Nejčistší, Nejsvětější! Všecko, co se Tobě na duši mé ještě nelíbí — to všecko ve mně vyhlad'. Jediná a první žádost má ať jest, Tobě se líbiti a Tebe z celého srdce a ze vší síly své milovati. Ozdob mě zásluhami a cnostmi svatého člověčenství svého, a vzbud' ve mně vroucí lásku k Tobě. Blossius.

Den 10. Ježíši, radosti má! Tys světlo věčné, neskončeně skvoucí se krása. Osviť duši mou; dej mi veseliti se v světle svém; po Tobě lační duše má. Pane! vnitřnost má touží po milování Tvém; přispěj mdlobě mé, a dej mi živé moci lásky své okusiti. Tys duše mé život, čest, potěšení a jediné

bohatství. Učiň ať se v lásce svaté celá rozplynu, bych Tobě příjemnou obětí se stala a Tobě se zalíbila. Blossius.

Den 11. Pane! Tobě všechno tvorstvo nechť se klaní a Tebe oslavuje. Tys ozdoba a radost nebes. Tobě se zcela odevzdávám. Tys důvěra má; Tobě se celá obětuji. Tys jedině spasení mé, do rukou lásky Tvé cele se utíkám; osvěť, vod' a měj mne celou. Blossius.

Den 12. Pane! otcovská láska Tvá nakloniž ucha k volání dítěte Tvého. Jen o lásku volám k Tobě, aby všechnen život můj stal se chvalozpěvem sltování Tvého. Ježíši! kdo Tebe miluje, přemáhá smrt. Tys sám řekl, že jsi přišel oheň seslati, a že jedině žádáš, aby se mocně roznítil; viz tedy studené srdce mé, rozniť je ohněm tím, ať Tebe miluji a ze vší duše chválím. Blossius.

Den 13. O Pane! dej ať nikde pokoje, nikde radosti, nikde potěšení nehledám, jen u Tebe. Propůjč mi milosti, ať vždy a všude před Tebou kráčím, a Tebe v srdci, v ústech a na očích mám, aby nesvatá láska nikdy místečka ve mně nenalezla. Ano, Tebe miluji, a žádné jiné rozkoše neznám, než Tebe vždy víc a více milovati. O, dejž mi tak mocnou lásku, kterážby mě učinila obrazem Tvým a obětí Tobě příjemnou na věky. Blossius.

Den 14. Kde poklad můj jest, tam musí i srdce mé býti. Poklad můj jsi Ty, Ježíši milování nejhodnější! mně nade všechny tvory dražší; a Ty sedíš na pravici Boha Otce, a pro mne stal jsi se člověkem. Na Tebe jsou oči mé obráceny, a k Tobě

směřují všechny kroky mé. Táhni mě k sobě, ať začnu horlivě za Tebou běžeti. Potřebujiť mocného tažení milosti Tvé; neboť tělesný člověk můj stahuje mne vždy zase k zemi, a bez této božské milosti nemohu dále přijíti, ba ani o krok postoupiti. Tomáš Kempenský.

Den 15. O Ty pravé slunce života pro všechny bloudící a hledající! Sviť mi vždycky, až se mi v nebeském Jerusalemě věčný den rozbřeskne . . Pouhé pomyšlení na Tebe dodává mi již nyní tak velikého potěšení; ó jaké blaženosti podává mi teprv slavná Tvá přítomnost!

Ty víš, ó Ježíši! jak ráda bych byla u Tebe. Ale chciť trpělivě čekati, a všechno toužení své do rukou Tvých složiti. Chceš-li putování mé prodloužiti i já s Božskou pomocí Tvou ještě déle zde v boji setrvám a posečkám! abych to však tím ochotněji činila, vzhlížeti budu k nebi, kde vlast má jest, i odpočinutí a radost a blahoslavený život na věky. Tomáš Kempenský.

Den 16. Bez světla nemohu ovšem viděti, když ale zavřenýma očima v pravé poledne nevidím, jest to věru vina má, nikoli však chyba slunce, jehož světlo jasné všechno osvěcuje. Cestu spasení okázal jsi nám Ty, Ježíši Kriste. Jakou cestu? Cestu nevinnosti, čistého srdce, pokory, lásky a svatosti. Tudy se chodí do života věčného. Tomáš Kempenský.

Den 17. Tys cesta, pravda a život; učení Tvému musíme tedy věriti, Tebe následovati v lásce, a v radostné naději touto cestou k životu věčnému kráčet. Za

Tebou půjdeme, světlo věčné! jakož i otcové naši v světle za Tebou šli; byliť to svatí mužové, jichžto jména zapsána jsou v knize života. Thomas de Villa nova.

Den 18. Ježíši! nejlaskavější Spasiteli všech, kteří v Tebe věří a u Tebe hledají uzdravení! Ty jsi nás bez míry miloval, a my tedy máme Tebe bez míry milovati. Tys za nás pněl na kříži; nebylali to nesmírná láska? Ty Nejnevinnější umřel jsi za vinné nejohavnější smrtí zločinců na kříži, nebylali to nesmírná láska? — Co mého jest, miluji; Ty, ó věčná lásko, jsi má, a já bych Tebe neměla milovati? — Tys více než všechno mé, a Tebe bych měla nejméně milovati? — O Ty neskončená lásko! uč mne milovati Tebe! Thomas de Villa nova.

Den 19. Pozdvihni mne k sobě, abych toužíc po Tobě, na marnosti světské docela zapomenula. — Člověku v spravedlnosti Tvé žijícímu jest blaze; kdo však marný svět a tělesnost miluje, tomu nedají ouzkosti a zmatek oddechu. Trvajícího pokoje nalezá srdce lidské jen u Tebe. Kdo se s Tebou spojí, kráčí v radosti Pána svého. O tedy okřídli ducha mého, ať se co orel bez unavení k slávě domu Tvého vznáší. S. Anselm.

Den 20. Srdce mé jest podobno zmítajícímu se moři; jen v Tobě, Dárče pokoje! nalezá odpočinutí. Když mne starosti o vezdejší věci soužejí, utec se duše má do stínu křídel Tvých, a když tu Božského chládku požívá, zpívejž vesele: „V tomto pokoji chci vždycky spáti a odpočívati! Pro mne není jiné příjemnosti, než u Tebe býti.“ Pokud od

Tebe vzdálena býti musím, touha a nejistota svírá srdce mé.

Den 21. Pramene lásky! miluj ty milých mých. Hni srdcem jejich, aby Tebe nade všecko milovali a jen to chtěli, co se Tobě líbí a co Ty k prospěchu jejich učiniti uznáváš za dobré. Přijmi, ó věrný Pastýři! všechny láskou a krví mně příbuzné a milé do ochrany své, a uveď je na cestu pravou, aby tam se dostali, kdežby se mnou a já s nimi v slávě věčně trvající radovati se mohli. Ty smiřující lásko na kříži! dej nepřátelům mým všeho toho, čeho jim dle učení a příkladu Tvého žádati mám. Světlo věčné, osviť slepotu jejich; odejmi blud od nich, pravdo věčná; oživ duše jejich, živote věčný! S. Anselm.

Den 22. Řid, světlo Božské! kroky mé tmavým oudolím vezdejšího života tohoto k svatému cíli, a propůjč, aby se mi na slávu Tvou patřiti dostalo. Kříž a smrt Tvá budiž mi potěšením nejvyšším, ó Kriste! Vykupiteli světa a Králi slávy! Dej mi ducha poslušnosti, uctivosti a důvěry, abych ve všech potřebách a nebezpečenstvích se utíkala k Tobě jako dítě k otci svému. Budiž Ty jediný pokoj, radost a potěšení mé. Zůstaniž ve mně a táhni mne za sebou, abych se nikdy od milosti Tvé neoddělila, nýbrž jedno s Tebou v lásce svaté Tebe vždy se přidržela, kterýž jsi nám cestou, pravdou a životem, v němž spasení a z mrtvých vstání naše jediné pozůstává. Amen. Petr. Canisus.

Den 23. Ach, kterak jsem mohla odstoupiti od Tebe, o Ježíši! Kterak jsem mohla v bídě setrvá-

vati — daleko od Tebe? — Viz, jak bídna a slepá jsem bez Tebe! smiluj se nade mnou! Síly a schopnosti duše mé zkaženy a zemdleny jsou; doplň a uzdrav Ty je, Ježíši můj! mocí nejsvětější duše své. Jen o dvojí milost prosím Tebe, abych zlé žádosti své nejvejš nenáviděla a Tebe dokonale milovala.

Den 24. O Ježíši přeutešený! naděje, outočiště a láska má! Tys rozkoš srdce a život duše mé. Kýž pak již nic ve mně více se nehýbe a nevládne, než vůle Tvá, a Ty! Kýž pak se láskou k Tobě celá rozpiynu! O, kýžbych nebyla nikdy působení milosti Tvé v sobě překazila! Kdež bych byla nyní, kdybych byla vnitřního volání Tvého vždy uposlechla. *Blosius.*

Den 25. Vždy jak Ty chceš — nikoli jak já chci! Kdyby se Tobě líbilo, chcť s Tebou v chudobě a soužení živa býti. Ráda chci mezi dítkami Tvými nejmenší slouti! Pro hříchy své pokořím se pode všecky tvory, a všem budu pro Tebe sloužiti. Ne přátelům svým daruji — z lásky k Tobě — srdce své, a pronásledovníkům svým lásku svou. Cokoli mne k Tobě nevede, tím docela pohrdám. Ty budiž můj Jediný, já pak jsem celá Tvá. Hotova jsem pro čest Tvou snášeti všecky křivdy, pohanění, potupu, posměch, nesnáze a protivenství. *Blosius.*

Den 26. O Pane! já pookřívám již tím, když si ono blahoslavenství připomínám, jehož milostí Tvou v nebi požívati doufám. Ach jak pozdě obživla láska má k Tobě, kterýž jsi láskou věčnou mne miloval a tak časně k sobě volal! Spojž se tedy srdce mé s Tebou! Nechcť nic věděti, nic milovati, ni-

čehož žádati, jediné Tebe, Ježíši Kriste, a sice Tebe Ukřížovaného. S. Theresia.

Den 27. Ježíši! tys pravý život srdcí našich. Kdo nechce Tobě, Spasiteli můj! živ býti, vinen jest smrti, ba jest již skutečně mrtev. Kdo pro Tebe smyslu nemá, jest — nesmyslný. Jakož jest duše život těla, tak jsi Ty život duše. Svým svatým přikázáním lásky dal jsi nám dvě křídla; pravé křídlo jest láska Boží, levé láska bližního; jen jediným z těchto dvou křídla nemůže žádný do nebe vletěti. Bože nejlaskavější! propůjč mi milosti, abych pokušení statně odolávala a z přítomnosti Tvé se radovala. Osvět duši mou, ať dobré náležitě poznávám, a posilni mne mocí nebeskou, ať poznané dobré plním a v plnění po všechny dny života svého neustanu. S. Bernardus.

Den 28. O Ty! kterýž všem přispíváš, kdož důvěru svou v Tebe skládají, neopouštěj mne; milost Tvá panujž ve mně. Ty mne k sobě voláš, pomáhej pak mi jíti. Bože můj! Tebe vzývám, dej se mi poznati, Tebe milovati a z Tebe se veseliti. Kdo v Tebe věří, jde k Tobě a má Tebe. A Tebe míti, jest život věčný míti. Tys řekl: Já jsem cesta, a pravda i život. Tím mi dáváš na srozuměnou: Chceš kráčet? Já jsem cesta. Nechceš blouditi? Já jsem pravda. Nechceš umřít? Já jsem život. Ty jsi se stal cestou nám, a my bychom měli pochybovati, že po ní k cíli přijdeme? S. Anselm. Augustin.

Den 29. Smiluj se nade mnou! nebo Tys krvácel za všechny. Ach, uveď k sobě všechny ubohé

hříšníky. Tolik jich vězí potud ve tmách, aniž vědí o Tobě; milé slunéčko, vzejdiž i na ně! Tolik bíd-
ných kvílí, Pane! vyslyš je! Ježíši, krev Tvá budiž
i prosebnou obětí mou za všechny. Kýž pak Tebe
všickni znají, Tebe Vykupitelem nazývají a Tebe
vždy svatou láskou roznícení hledají! Blossius.

Den 30. Učiň mne nemluvnětem, abych zůstal
miláčkem Tvým po všecken život můj. Učiň srdce
mé neschopným vypínati se. Vodiž mne, abych na
cestě své nezbloudila a jistotně k Tobě se dostala.
Usměje-li se štěstí na mne, Ty mně míru ustanov;
tížejí-li mne nesnáze, dodej mi srdce; veselím-li se,
střež mne; truchlím-li, těš mne. Tebe se bojž duše
má a střežiž se hříchu jako hadího uštknutí. Blossius.

Den 31. Což by mi byla sláva nebeská, kdyby
mne ten Jediný nemiloval? Bez něho jest i světlo
tmavé, a i radost zármutkem. Ano, bez něho jest
i ráj pustý jako tmavá půlnoc. Když někdy na cestě
cnosti umdlím, občerstvuje mne milost Tvá; pokoj
Tvůj mne sílí. Tys všecek život můj; bez Tebe jen
smrt. Tys pokrm můj; bez Tebe jen žalost. Tys
odpočinutí mé; bez Tebe jen boj.

Pochválen buď, Ježíši Kriste! Tobě budiž dík a
čest, sláva a moc na věky. Amen.

Křesťanské hodiny,

zvláště pro lidi pracující, aby nabyli nábožných myšlének,
kterými by se mohli při práci své obírat, a tak práci samu
sobě milou a pro nebe záslužnou učiniti.

Hodina první.

Odbila jedna hodina, oznamujíc mi, že jest je-
nom jeden Bůh, jeden Pán, jeden Stvořitel. Nebe

a země, a všickni tvorové hlásají: On nás učinil! Všickni hlásají všemohoucnost, moudrost a dobrotivost jeho. Tomuto Bohu, Pánu svému, mám se klaněti a jemu samému sloužiti. To jest má nejpřednější, největší a nejdůležitější povinnost na zemi; to jest to jedno potřebné, na kterém všecko záleží. Bohu sloužiti, v tom záleží všecka má spokojenost a blaženost již tuto, a jedenkrátě věčné blahoslavenství mé. Zdaliž však jsem nezřídila v srdci svém tolikerym nepravým bohům oltáře, kolikero hříchů jsem spáchala? Nebyla-li mi vůle má milejší než vůle Boží, a nedala-li jsem tvorům přednosti před Bohem? Onoho Boha, kterýž pouhá dobrota jest, opustila jsem, a k nejlepšimu Pánu řekla jsem, ač ne slovy, předce zlými skutky svými: Nechci sloužiti. Ale Ty, ó Bože a Pane můj! vzhledneš milostivě na služebnici svou, když lítostně a skroušeně o milosrdenství k Tobě počnu volati a smiluješ se nade mnou dle velikého milosrdenství svého. Tak aspoň ostatní dny života svého v službě Tvé horlivě strávím! Tobě samému budu sloužiti, všecko myšlení, řeči a skutky Tobě zasvěcovati, všecky zlé náklonnosti přemáhati a Tobě obětovati! Tobě jen budu napotom živa, ó Ty můj Pane jediný, jenž jsi začátek a konec mého života.

Hodina druhá.

Dvojí jest přikázání, které nám Bůh skrze Syna svého dal; jen dvojí přikázání, které však všecky ostatní a veškerý zákon v sobě obsahuje. První a největší velí milovati Boha: Milovati budeš Pána

Boha svého z celého srdce svého, ze vsí duše své a ze vsí síly své. Druhé, podobné onomu, žádá milování bližního: Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého. To jest všecko, čeho požaduje Pán od služebníků. Mohl-liž méně žádati ten, kterýž Pánem jest, jemuž všecko náleží, co jsme a máme? A předce, jak zřídka jsem snad i toto málo zachovávala? Jak často jsem přestoupila nejsvětější zákon jeho, kterýž jest pouhá láska? Jak přemnohokrát jej neposlušností svou urazila? — Ach, uznávám vinu svou, prevelikou vinu svou. Plna nejtrpčí lítosti a studu vyznávám, Bože můj! že jsem svatá přikázání Tvá přestoupila, že jsem svrhla se sebe jeho poslušnosti, které mi milostí Tvou lehkým stává se břemenem. Ale již toho neučiním. Milovati Tě budu, ó Bože! srdcem nerozděleným. O kýmž bych Tě tak mohla milovati, jakž toho zasluhuješ, láskou neskončenou! I bližního budu pro Tebe s srdcem upřímným a nezištným milovati jako sebe samu, jemu všecko dobré přátí a dle možnosti činiti; vady jeho snesu trpělivě, a s křehkostmi jeho budu outrpnost míti, jakž si toho sama od jiných žádám. I nepřátely své budu pro Tebe milovati, a všecky urážky od srdce jim odpustím, abys i Ty mně hříchy odpustil. Jen tak zasloužím si jména pravé křesťanky.

Hodina třetí.

Tři osoby jsou v Bohu, Otec, Syn a Duch Svatý, a tito tři Jedno jsou. Otec mne stvořil, Syn mne vykoupil, a Duch Svatý posvětil. Před mnoha tisíci jiných učinil mne Otec z ničeho, vtisknul mně Božský

obraz svůj, a vytкнуť mi nejvznešenější cíl a konec. Zdaliž však jsem byla Otci Božskému za toto nevyslovitelné dobrodiní vděčna? pílila-li jsem k cíli a konci svému? zachovala-li jsem krásný obraz jeho v duši své nepoškvrněný, neboli jsem hříchy jej porušila a zkazila? — Syn Božský vzal z lásky ke mně lidskou přirozenost na sebe; z lásky ke mně trpěl v těle lidském; pro mne umřel na kříži v nejhoroznějších bolestech, od nebe a země opuštěný. Zdaliž však jsem tohoto Vykupitele svého za to zamilovala, nebo jsem snad hříchy svými opět obnovala rány a utrpení jeho? — Duch svatý mne posvětil, chrámem svým učinil, Božím dítětem a dědičkou nebes ustanovil. O jak často jsem milosti jeho zle užívala, vnukání jeho se protivila, a z dítěte Božího otrokyní ďábla se učinila! Od dneška však nestane se to nikdy již. Trojjedinému Bohu posvětim nyní všecky tři mohútности duše své; rozum, aby Boha a přikázání Boží poznával; paměť, aby sobě vždy připomínala dobrodiní Boží a skutky lásky jeho; vůli, aby ve všem vůli Boží plnila. V tohoto trojjediného Boha budu vždycky věřiti, v něho pevně doufati, jej nade všecko milovati.

Hodina čtvrtá.

Čtyry jsou poslední věci člověka: smrt, kteráž jistá jest, ale hodina její nejistá; soud, před nímž se i nejsvětější lidé trásli; peklo, které sice vchodu ale žádného východu nemá; a nebe, jež sice pro všecky lidi jest stvořeno, jehož se však jen těm za podíl dostane, kteříž si ho dobudou úsilovným při-

činěním. Hrozná věc. Kým bych si je byla vždy připomínala, jistě bych byla nikdy nezhřešila. — Mezi posledními čtyřmi věcmi jest první — smrt, k níž i spravedliví pohlížejí s bázní, nevědouce, hodni-li jsou před Bohem lásky nebo nenávisti: jak hrozná musí býti smrt teprv hříšníkům, kteří hodinu smrti sice nevědí, to ale s jistotou vědí, že, ať je překvapí kdykoli, do věčných muk je strhne k pálení. — A Bůh, Bůh bude mým soudcem; Bůh vševědoucí, všemohoucí a neskončeně spravedlivý; onen Bůh, jehožto soud nábožného Joba tak polekal, že si žádal v nejhlubší propasti pohřben býti, až by minul soud Páně, který i spravedlnosti soudí! onen Bůh, který tělo i duši pojednou do pekla uvrhnouti může — do pekla, do onoho hrozného místa muk, které pro nekající hříšníky připraveno jest; kde s nejtraplivější tmou spojen jest ustavičný oheň, kde věčná smrt vládne s nepřestávajícím trváním odsouzenců; kamž žádný paprsek naděje nezasvítí; kdežto jest kvílení bez úlevy, bolesti bez outrpnosti, slzy bez prospěchu, muky bez konce. — Konečně nebe, sídlo svatých, obsah všeho blahoslavenství, kde neskončený Bůh vší svou všemohoucností a dobrotivostí věrným služebníkům svým věčně odměňuje, kteří pohříženi jsou v proudu nejsladších radostí a rozkoší, jež oko nevidělo, ucho neslyšelo, aniž kdy na mysl lidskou vstoupily. — Jestli možná na tyto poslední věci pomníti a jen jednou ještě hřešiti?

Hodina pátá.

Pět smyslů obdržela jsem od Stvořitele svého; zdaž jsem jich však také ke cti jeho užívala? — Vy oči mé, zdali pak jste hledaly vždy Stvořitele v stvořeních jeho? Zdali jste často od země pohlížely vzhůru k nebi, pravé a věčné vlasti vaší? nebo vás chtivost těla upírala jen na vezdejší, marné, pomíjející, hříšné věci? Nikdy-li jste se chlípým pohlížením nepoškvrnily a z nástrojů Božích nástrojem satanovým se nestaly? — Ach, ovšem se často hřích a smrt skrze oči, jako skrze okénko, do srdce mého vedraly, ovšem mne často svedly k hříchu. Ale od této chvíle učiním smlouvu s očima svýma. Zavru je nejen do mezí mravopočestnosti, jim nejen nic nedovoleného nedovolím, nýbrž i mnohé dovolené odepřu; majíť předešlé opovážlivosti své horkými kajícími slzami smývati. — A ty, jazyku můj! zdali pak, co z tebe vycházelo, bylo vždycky ke cti Boží a ku vzdělání sebe a bližního? Ach, kolikráte-li se tento nevázaný jazyk, lité šelmě podobný, proti svatosti Boží prohřešil láním a jména Božího zlehčováním, proti spravedlnosti Boží reptáním, proti lásce pomlouváním, proti nevinnosti ošemetnými pohoršlivými dvojsmyslnostmi? Naučím však jej budoucně nejen všechna slova úplně uvažovati, nýbrž má se i z svobod svých lítostným vzdycháním ustavičně káti; odsoudímť jej k přísnému mlčení, k častému modlení, k chválení Boha a díků činění za dobrodiní jeho, k vyznávání hříchů mých, k hájení cti a bližního a k jeho vzdělání. — Vy uši mé! poslouchaly-li jste slovo Boží ochotně? nebo jste

se raději obracely k poslouchání rozprávek hříšníků, neb jste mívaly zalíbení v nevázaných řečích proti víře a nábožnosti? Král David ohradil uši své trním, aby hovor hříšníků neslyšel; první křesťané zacpávali si uši, jak jen šepot hříšníka zaslechli, a utíkali před řečí jeho, co před syčením hada. Věru jsou řeči takové nebezpečnější než uštknutí hada; nebo tímto může jen tělo usmrceno býti, oněmi však bývá duše života zbavena, víra a bázeň Boží udušena. Budoucně však chci docela hluchou býti k takovým bohaprázdným řečem proti svaté víře, utíkati budu před nimi, a kdybych uteci nemohla, aspoň se do jiných dobrých myšlének zahloubím a tak v myšlénkách uteku. — I chuť, čich a všecken cit milostí Tvou, ó Bože! umrtvím, tělo ukřižuji, a duchu je podrobím, abych tělem i duší Pánu sloužila, proto že tělo i duše od Pána jsou.

Hodina šestá.

Byloť to v hodinu šestou*), když jsi se cestou unavený u studně Jakubovy posadil, ó Ježíši! a s ženou Samařskou rozmlouvati začal. Bylať hříšnice, kteráž pět mužů měvši, s šestým nedovoleně obcovala; a předce jsi ji nezavrh!; Tys ji spíše co ovčičku bloudící hledal, za ní jsi šel a jí odpuštění hříchů a vodu života věčného nabízel. O lásko nevyslovitelná! což bych nemohla od této lásky doufati? nebť i já jsem hříšnice, ovce zbloudilá. Jistě

*) Podle počítání židovského, jež s východem slunce (v 6 hod.) počínalo.

mě nezavrhněš, Spasiteli nejmilosrdnější! ale přijmeš mne také jako onu ženu milostivě, neboť hříchů svých litujíc k Tobě Pastýři svému vzdychám a volám: Zemdlela jsem na cestě hříchů: všechny kosti mé vyschly, a nyní trpím žízeň nejtrpčí; žízním po Tobě, o pramene života; po Tobě, ó Ježíši! žízním. Zdaliž mi toho odepřeš, co jsi oné ženě Samařské sám tak milostivě nabídl, napítí se z Tvého pramene života? Nejsi-li i můj Ježíš, můj Vykupitel a Spasitel? Netekla-li krev z boku Tvého i za mne? O arcit! to doufám od neskončeného milosrdenství Tvého, nobo Tys přišel hledat a spasit, což bylo zahynulo.

Hodina sedmá.

Sedm svátostí jest, z nichž se nám co z tolikých pramenů života milosti Boží a všecko spasení prejšť. Sotva jsem spatřila světlo světa, již se mi jedné z těch svátostí za podíl dostalo. V hříchu počata a zrozena byla jsem Bohu v nenávisti, dcera hněvu, otrokyně pekla. Sotva však voda křtu sv. na hlavu mou tekla, změnila se nenávist v lásku, hněv v milost; Duch svatý přiodíl duši mou nevinností, a já jsem se stala miláčkem, dítětem a dědičkou Boží, oudem a spoludědičkou Ježíše Krista, chrámem zasvěceným Trojice Božské. — Vážila-li však jsem sobě milostí těchto, a zachovala-li jsem roucho svatosti a nevinnosti bez poškrvny? — Ó Bože! jak brzy jsem ztratila nevinnost, tento největší poklad člověka! Nešlechtnost má převýšila brzy věku mého; v outlé mladosti své byla jsem snad již hříšnice veliká, a jak jsem jedenkrát pozbyla stydlivosti a

bázně před hříchem, směle jsem hřešivala, duši svou smrtně ranivala a ji v nejhrůznější nebezpečnosti smrti věčné vydávala. Ale i tu jsi mne neopustil, Bože milosrdný! milost Tvá osvítila a pohnula mnou znova, i uvedla mne zase svátostí pokání od smrti do života. Ba ještě více jsi učinil, neskončeně milující Bože! v svátosti oltářní připravil jsi mi s nebe daný pokrm, jímžto mě tak často a tak mocně posiluješ proti všem nepřátelům mým i proti vlastní křehkosti mé, jakožto nejsilnějšímu ze všech mých nepřátel. Což nikdy nezačnu člověkem Božským býti, když přijímáním svátostí s Bohem tak ouzce spojena bývám? Nebudu konečně co nový člověk v Kristu obcovati a na zemi vésti život nebeský?

Hodina osmá.

V osmý den byl synáček Boží Ježíšem nazván. O nejsladší jméno Ježíše mého! jméno to zapíšu do srdce svého, a nikdy je z mysli své nevypustím; jméno to budu na čele nositi, a jen jmenem Ježíše mého se honositi. Toto jméno budiž kořením pokrmů mých, potěšením, radostí a životem mým. Toto jméno, které výsosti nebes naplňuje prozpěvováním, zemi radostí a hlubokosti pekla hrůzou, budiž jediným outočištěm mým v živobytí a jediným potěšením při smrti. Když pak oči mé se trhati a zatemňovati budou, budiž ty světlem mým, jméno Ježíše! Když uši mé již ohluchnou, dej Ty se v srdci mém slyšeti, jméno Ježíše! Když mi trpká smrt ústa hořkostí napojí, budiž Ty občerstvením mým, jméno Ježíše! Když mdloba smrtná všecky oudy opanuje, budiž

Ty silou mou, jmeno Ježíše! Když onu velikou cestu na věčnost nastoupím, budiž Ty průvodčím mým, ó Ježíši! a uveď mne tam, kde jmeno Tvé věčně se velebí a oslavuje.

Hodina devátá.

Okolo deváté hodiny zvolal Ježíš: Bože! Bože můj! proč jsi mne opustil? O hříchu! jaký proud trápení vylil jsi na hlavu nevinnosti! — V skutku zasloužila jsem, aby mne Bůh pro tolikere hříchy mé opustil, a věčně od obličeje svého zavrhl. Co však činí láska Vykupitele mého? Aby mne vysvobodil od této nejhroznější pokuty hříchu, od zavržení ode tváře Boží, sám se jí dobrovolně podrobuje. Mezi nebem a zemí na kříži visící, bez pomoci a potěchy, volá v prudkých bolestech hlasitě: Bože! Bože můj! proč jsi mne opustil? A já hříšnice nechci z lásky k svému Ježíši ničehož trpěti? Sotva že mne zastihne nějaké protivenství, nejmenší neduživost, nenadále neštěstí, již naříkám, jakoby mne byl Bůh docela opustil. Ale budoucně nebudu již naříkati, že jsi mne, ó Bože! opustil; raději plakati budu, že jsem se já tak často Tebe spustila. Při všem svém trápení budu se svatým Augustinem volati: Pane! zde na světě pal, zde řež, zde mne nelituj; jen tam na věčnosti slituj se nade mnou, jen tam mne neopouštěj!

Hodina desátá.

Podobenstvím desíti panen představil Ježíš Kristus věřící církve svou na zemi. Všecky jsou k svatebním hodům pozvány, všecky k blahoslavenství

věčnému povolány; ale jen pět jich dosáhlo blahoslavenství toho, totiž ony moudré, jež byly lampy své dostatečně zásobily olejem, a takto připravené, ženicha očekávaly; jen tyto vešly s ním do večeřadla, a pak se dveře zavřely. Ostatní byly tak pošetilé a neopatrné, že z neprozřetelnosti dosti oleje v lampách svých neměvše, pak teprv pro něj si šly, když ženich jejich přicházel; zatím pak se opozdily; svatební večeřadlo bylo již zavřeno, na věky pro ně zavřeno. — Do kterého pak počtu náležím já? nejsem-li snad též tak neopatrná a pošetilá, jako byly tyto poslední? snad také odkládám s obrácením a pokáním na poslední chvíli? také snad nechávám na pozdější čas, pečovati o spasení své, dobrými skutky pojistiti si lásku a milosrdenství Boží, které se olejem vyrozumívá? Běda mně, kdyby Hospodin nenadále přišel a na věčnost nepřípravenou mne povolal; marné a pozdní bylo by potom pykání, a hrozné zoufalství! A jsem-li snad na okamžení před tím jista? nemohu-li každého okamžení umříti? — Ale nikoli, ó Bože! tak pošetilá již nebudu; dosavadní pošetilstvím svou oželím, a pokud čas jest, se polepším; bdíti a vždy přihotovená Tebe očekávati budu; v stavu milosti Tvé pečlivě se zachovám, a olejem Božské lásky Tvé a dobrých skutků na velikou cestu do věčnosti se opatřím. Pak ale také doufám od neskončeného milosrdenství Tvého, že mi vejíti dáš do nebeského večeřadla, do blahoslavenství věčného.

Hodina jedenáctá.

Hospodář, o němž sv. Evangelium vypravuje, vyšel na usvítě i v pozdější hodiny, aby najal dělníků na vinici svou; i v jedenáctou a poslední hodinu přišel ještě na trh, našel některých zahálčících a poslal je na vinici svou. Když však se u večer práce skončila, kázal každému umluvenou mzdu vyplatiti; poslední jako první dostali po penízi. — Jaké to potěšení pro mne, Bože můj! kteráž jsem tak pozdě do služby Tvé vstoupila! Želím toho nevyslovitelně, a kdybych čas ve službě světské strávený nazpět povolati mohla, kterak bych chtěla Tobě z celého srdce a ze vší síly sloužiti! Ale nyní čas ten na vždy uplynul, a já pozdě přicházím! snad teprv v posledních dnech života svého k Tobě. Ach, zdaliž mne odbudeš, Ty, kterýž jsi vrahovi na kříži ještě v poslední hodinu ráj slíbil? I on přišel pozdě, přece však nebylo pozdě milosrdenství Tvému. Právě toto laskavé milosrdenství Tvé volá ke mně samo: V tom okamžení, kdy se hříšník obrátí, zapomenu na všechny nepravosti jeho. O, kým bych dvojnásobnou horlivostí roznícena byla, abych to zase nahradila, co jsem proměškala! O, kým bych k cíli svému chvátala tím většími a čerstvějšími kroky, čím později jsem začala, abych tak ztracený čas a hodiny opět vynahradila. Pane! k tomu Tebe prosím o zvláštní milost Tvou.

Hodina dvanáctá.

Dvanácte hodin má den. Dobrý čas, pak-li se dobře vynakládá. — O, kdyby měli zatracenci jen

jednu z těchto dvanácti hodin, jen jedinkou, jistě by v ní všechny své viny shladili, nejhroznějšího otroctví, v němžto lkají, se sprostili, a ohnivé řetězy své vyměnili by za nepomíjející koruny slávy. Nyní se rozlívají v nejtrpčí, ale neprospěšné slzy; na slitování a odpuštění nemohou ani pomyslit, proto že lítostí a slzám jejich cena času chybí. Čas milosti, usilování, zásluh skončil se jim, a na věky již minul. A tento čas, jehož nejmenší částka každé okamžení, jak sv. Jarolím praví, cenu tak velikou má, že si zaň blaženou věčnost vyměnit můžeme; tento předrahý čas jest ještě v rukou mých. Běda mně, pakli ho k tomu nevynaložím, bych z hříchů svých se kála, nových milostí dosáhla a nebe si zasloužila; nebo čas vede k věčnosti, která šťastná nebo nešťastná bude, tak jakž jsme čas svůj vynaložili. Ztráta jeho nedá se nahraditi; nevrátit se již z propasti věčné. A jak dlouho budu ještě užívat času života tohoto, kterýž mi jedině propůjčen jest k dosažení blahoslavenství? Jsem-li pak jediného dne, jediné hodiny, ba jen jediného okamžení pro budoucnost jista? Ach! jak tedy pošetile jednám, když tímto předrahým časem, hodina mi a okamženími plejtvám; když sobě v tomto čase poklady a bohatství pro nebe skutky dobrými neshromažďuji! Neboť jen tyto půjdou se mnou na věčnost, všechno ostatní opustí mne na kraji hrobu; jen tyto doprovodí mne k soudné stoličce Boží, a když Soudce čas za svědka vyvolaný místo mne mluvití uslyší, že jsem jej dobře vynakládala, pak bude pro mne věčné blahoslavenství následovati.

O Pane! dej, ať tyto veliké pravdy milostí Tvou

hluboce v duši mou vštípené zůstanou! Nedej mi na ně žádného dne zapomenouti, abych věrným zachováním jich jedenkráte k Tobě, jedinému cíli a konci svému šťastně se dostala. Amen.

Pobožnost při mši svaté.

Připomenutí.

Nejslavnější úcta, kterou Bohu prokázati můžeme, záleží v tom, když mu oběť přinášíme, a takto svou úplnou poddanost pod jeho moc veřejně na jevo dáváme. Neboť kdo Bohu obětuje, vyznává tím, že Bůh jest bytnost nejvyšší, Stvořitel a Pán všech věcí, Původce všeho dobrého, ježž chváliti, ctíti, jemuž se klaněti a děkovati povinni jsme.

Jaké dary mohli bychom přinést tomu, jenž jest Dárce všech dokonalých darů, před nímž prach hříšný jsme? Jen jedinou oběť máme, která Otci věčnému neskončeně milá a příjemná býti musí, proto že se mu v ní podává Onen, v němž sobě oblíbil; a tuto nejčistší, nejsvětější, Bohu nejmilejší oběť vložila nám láska Ježíšova do rukou.

Ježíš Kristus, jednorozený Syn Boha Otce všemohoucího, jest sám obětí touto. Jsa Bohu roveň, ano Bůh sám, přijal na sebe způsobu služebníka, poslušen jsa Otce svého nebeského až k smrti, a to k smrti kříže.

Nejvyšší, Nejčistší a Nejsvětější stává se sám obětí tou pro spasení lidstva, obětí ceny neskončené, jakož Bůh sám neskončený jest. Beránek Boží, který

snímá hříchy světa, činí smrtí svou, nevýslovně záslužnou, spravedlnosti věčné zadost za hříchy naše, a usmíruje velebnost Boží neposlušností naší uraženou.

Láska však jeho neměla na tom dosti. Chtěltě také, by smyslné přirozenosti naší přispěl, aby tato věčně platná oběť stále se obnovovala způsobem smyslům přístupným, a takto na věky se zachovala a vždy více se rozšiřovala památka neskončené lásky jeho. Z toho ohledu, když před smrtí svou s učedníky svými posledně večeřel a s nimi se loučil, vzal chléb a víno do rukou svých svatých a ctihodných, dobrořečil a dával jim, aby jedli a pili. Totof jest, řekl, tělo mé, které se za vás vydává; totof jest krev má, kteráž za mnohé vylita bude na odpuštění hříchů; co mne tuto činiti vidíte, to činite i vy budoucně na mou památku. Dle tohoto rozkazu Ježíšova, ježž dal apoštolům svým a náměstkům jejich, biskupům a kněžím, se totéž, co Ježíš při poslední večeři činil, an chléb a víno cele a podstatně v tělo a krev svou proměnil, v katolické církvi vykonává od časů apoštolských bez přetržení, a sice v tajemství mše svaté a v sv. přijímání, které ač někdy bývají odděleny, vždy za jeden spojený čin se považovati musejí.

Poněvadž v Novém Zákoně není jiné oběti krom oběti Ježíše Krista na kříži, nemůže to, co se při mši svaté v způsobě chleba a vína Otci nebeskému obětuje a požívá, nic jiného býti, než Ježíš Kristus sám — tělo jeho, které za nás bylo vydáno, a krev jeho, která za nás vylita byla na odpuštění hříchů.

Totoť jest starodávná a všeobecná, neomylným svědectvím ztvrzená víra církve katolické, nejvejš potěšitelná, oučinná a mocná, ač našemu sevřenému rozumu nepochopitelná, až jedenkrát v nebeské světlosti spatříme, čemu se tuto v pokorné víře klaníme.

Touto jedinou předrahou obětí klaníme se nejvyšší velebnosti Boží, činíme za hříchy veškerého světa zadost a děkujeme Bohu za všechny obdržené milosti a dobrodiní; konečně prosíme za živé i za mrtvé i za sebe, abychom všickni pro zásluhy nejmilejšího Syna jeho, kterýž se tu obětuje, dosáhli od Boha všech milostí a darů, jichž ke spasení duše a k dosažení života věčného máme zapotřebí.

Tyto myšlenky o nejsvětější oběti mají duši naši naplniti a nás povzbuditi, bychom při ní s největší pobožností bývali přítomni; máť v nás víru a uctivost vzbuditi, naději oživiti a lásku roznítiti, abychom se ve spojení se zásluhami Ježíše Krista, Otci nebeskému obětovali.

Pobožnost první při mši svaté.

Příprava.

O Kriste Ježíši, kterýž jsi nejsvětější svátost těla a krve své při poslední večeři ustanovil a věřícím přikázal, aby na památku hořkého umučení a smrti Tvé při mši svaté slavně ji opakovali: prosím Tebe, učiň mne oučastnou zásluh těch, jichž jsi nám smrtí svou na kříži vydobyl a je v této tajemné

oběti uložil, a propůjč mně milosti, bych ji s vroucí pobožností, živou vírou, pevnou důvěrou a roznícenou láskou vyslyšela. V nejhlubší pokoře obětuji Tobě tuto mši svatou na památku umučení a smrti Tvé, ke cti nejblahoslavenější panenské matky Tvé Marie a všech milých Svatých, na odpuštění hříchů mých ku spasení duše mé, ku prospěchu veškeré církve katolické, a ku potěšení zemřelých pravověřících křesťanů, jichžto duše ještě jako zlato v ohni se čistějí, aby brzy hodny byly na Tebe patřiti. Vyslyš, ó Pane Ježíši Kriste! pokorné volání mé, ať to věřícím Tvým k spasení slouží, co jsi k vykoupení jejich ustanovil.

Na počátku mše svaté.

K svatému oltáři Tvému přistupuji, věčný a všemohoucí Bože! Ty radosti má od mladosti. Tebe jsem si vyvolila za ochránce; k Tobě chvátám, u Tebe hledám pomoci proti nepřátelům duše mé. Proč však se rmoutíš, duše má? O nezoufej, a nedej se v naději své zvrtnouti; vždyť jest Bůh Tvým Spasitelem, a nedá ti zahynouti. — Ale co vidíš, dobrého, co záslužného na mne, Bože a Otče můj! že se nade mnou slitováváš a mne miluješ? Ach, svaté oko Tvé nevidí na mne nic, než neposlušnost, nevděčnost, hřích a bídu! O, jakž bych směla k Tobě vzhlídnouti? Opodál se postavím, a pokorně a lítostně jako onen publikán z hříchů svých se vyznám.

Všemohoucí Otče! Před Tebou, přede všemi svatými, před knězem u oltáře a přede všemi touto shromážděnými věřícími vyznávám lítostně, že veliká — ach! největší hříšnice jsem. Protož biji se v hříšné

prsy své a díím s oním veřejným hříšníkem: O Pane! milostiv buď mně hříšnici! Smiluj se nade mnou, Otče nejdobrotivější a nejmilosrdnější! Na odpuštění hříchů mých a hříchů celého světa, na dosažení posvěcující milosti Tvé a života věčného obětuji Tobě život, umučení a smrt jednorozeného Syna Tvého se všemi zásluhami nejblahoslavenější Matky jeho a všech milých svatých.

Božský Spasiteli Ježíši Kriste! smiluj se nade mnou a učiň mne zásluh svých oučastnou, abych v lásce s Tebou spojená a milostí Tvou naplněna vydávala ovoce Tobě dobrolíbezné, abych věrným následováním se stávala Tobě vždy podobnější a blažených zaslíbení Tvých hodnější.

Duše svatý! Utěšiteli věřících! smiluj se nade mnou! Osviť rozum můj, pohni srdcem mým a posilni vůli mou, ať pravdu poznám, lež nenávidím a všecko zlé v ošklivosti mám. Propůjč mi víru nepochybnou, naději pevnou, lásku dokonalou a poslušnost ochotnou, ať se vždycky a ve všem Tobě vésti dávám cestou přikázání Tvých k spasení svému.

Sláva budiž Tobě, trojjediný Bože, Otče, Synu a Duše Svatý! nyní i vždycky, i na věky věkův. Amen.

Od církevní modlitby až k obětování.

Všemohoucí věčný Bože! shlédni, prosíme Tebe, na nás dítky své, a přijmi milostivě nábožné modlitby církve své. Odpusť nám dle neskončeného milosrdenství svého hříchy naše, očist srdce naše, a

zasvěť sobě duše a těla naše; chléb náš vezdejší dej nám dnes, a dej nám ho v spokojenosti požívatí. Zachovej věřících v svornosti; obrať bloudících; zruš ouklady bezbožných, a dej, ať svaté království Tvé — pravé náboženství Ježíše Krista — mezi námi vždy více se rozšiřuje. Požehnej zvěstování sv. Evangelium, které milý Syn Tvůj s nebe přinesl a apoštolé jeho kázali, aby se v srdcích věřících vždy víc a více co moc Boží jevílo, že všechny spasiti může, kteříž v ně věří. Rozněť srdce naše láskou a nábožností, silou a důvěrou, ať Bohu oddáni žijeme a v radostné naději umíráme, a živi i mrtvi Tebe a onoho oslavujeme, jehož jsi poslal, Ježíše Krista, Syna Tvého a Pána našeho, který s Tebou, Otče nebeský! živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh na věky věkův. Amen.

K obětování.

Nejsvětější Otče! všemohoucí věčný Bože! s touž nepoškvrněnou obětí, kterouž Tobě nyní kněz na oltáři vzdává, obětuji Tobě také všechny dary a dobrodiní, jichž mi dobrotivost Tvá až do této doby propůjčila, a spojuji tuto oběť vděčnosti své s onou nevýslovnou láskou, která jednorozeného Syna Tvého pohnula, aby opustil lůno slávy Tvé nebeské, lidskou přirozenost a způsobu služebníka na se přijal a Tebe až do smrti kříže byl poslušen. Shledni milostivě na tuto oběť a na neskončené zásluhy Jednorozeného svého, jež s nejhlubší pokorou přináším neskončené velebnosti Tvé.

Ty, Otče nebeský! žádáš přede vším srdce mé.

Pokorně a lítostně kladu je na oltář Tvůj; ale jest, ach! tak převrácené, od Tebe tak odvrácené, tak hříchy poškvrněné, že v něm nijakž zalíbení míti nemůžeš; ó pohřiž a obmej je Ty sám v kalichu spasení našeho, v němž se nyní víno v pravou krev Pána našeho Ježíše Krista promění, aby obmyto, očištěno a zasvěceno bylo mocí tohoto nevyvážitelného pramene života a blahoslavenství.

S touž láskou a ochotností, kterou Ježíš Kristus soužení a muky trpělivě snášel a Tobě obětoval, kladu i já zde na oltář všecken kříž a trápení, které na mne dopouští otcovská ruka Tvá k dobrému mému, a prosím Tebe, aby jsi s obětí mše svaté zároveň i tuto oběť mou, kterouž sebe celou do Tvé svaté vůle odevzdávám, milostivě přijal, a k spasení mému prospěšnou učinil. V otcovskou lásku Tvou důvěřujíc, která pokornou oběť lásky mé nezavrhne, nýbrž ji pro zásluhy Ježíše Krista milostivě přijme, opovažuji se volati se všemi anděly a svatými v nejhlubším klanění: Svatý, svatý, svatý jest Pán Bůh zástupů! Plná jsou nebesa a země slávy jeho! Hosanna na výsostech! Požehnaný, jenž se běře ve jménu Páně! Hosanna na výsostech!

Před pozdvihováním.

Nejvyšší Knězi a Vykupiteli světa Ježíši Kriste! Ty jsi na oltáři kříže dobrovolně obětoval svou nejdražší krev co pravou oběť za hříchy naše Otci nebeskému. Chvála Tobě, Synu Boha živého! Ty jsi nám zanechal v nejsvětější Svátosti oltářní tělo a krev svou co ustavičnou zástavu lásky své, co

svatou památku krvavé smrti své a co duchovní pokrm duše k svatému věčnému životu. Chvála Tobě, Ježíši Kriste, Synu Boha živého! že jsi ustanovil tuto oběť, kterou kněz na oltáři přináší, a přikázal, aby až do skonání světa v církvi Tvé se konala. — Ježíši Nazaretský! který jsi pro hříchy naše umřel, budiž mně a všem hříšníkům milostiv, a propůjč, aby nám mocnost oběti této na duši i na těle prospěla k očištění a posvěcení.

Přímluvy.

Smiluj se nad námi, kteříž bez milosti Tvé s nic nejsme, a přispěj svaté církvi své, po všem světě rozšířené, k pomoci, aby věřící Tvoji skrze Tebe pokoje dosáhli a z ochrany Tvé se radovali.

Ustanov nad stádem svým pravé apoštolské pastýře, a přispívej vrchnostem v ouřadech, aby dle vůle Tvé národy spravující, pravého prospěchu poddaných poctivě vyhledávali.

Osviť, ó Pane! nevěřící, potěš zarmoucené, uzdrav nemocné, a přispěj bídným a nuzným. Zachovej naše rodiče, příbuzné, dobrodince a přátely, aby v pravé svaté víře věrně setrvali, život svůj dle ní řídili a tak jedenkrát dosáhli koruny věčné.

Co však se Tobě na nás nelíbí, to vzdal milostivě, a posilni nás, bychom zlého se varující a dobré činíce, věrně plnili vůli Tvou a povolání své. Přijmi tuto spasitelnou oběť, kterou Ti kněz přináší, na smíření hříchů našich a na poděkování za všechny obdržené milosti a dobrodiní; naplň nás cele nejvyšší přítomností svou, bychom nepochybující vě-

řili, co nevidíme, a hledali, co by nás zachovati a dožíviti mohlo k životu věčnému. Amen.

Po pozdvihování.

Klaním se Tobě, Pane Ježíši Kriste, králi náš a Prostředniče náš! velebím Tebe, že jsi hořkým umučením a smrtí svou svět vykoupil, a nás ztracené obětováním těla a krve své s Bohem Otcem opět smířil. Pochválen budiž nyní i na věky! O Ježíši! budiž mně milostiv! O Ježíši! slituj se nade mnou! O Ježíši! odpusť mi hříchy mé!

Pozdravena budiž nejsvětější krvi Ježíše Krista! které se v tomto kalichu nové a věčně úmluvy klaním. Očisť mne ode všech hříchů mých! Posilni mne, ať znovu do hříchu nepadnu, a občerstvi duši mou, proto že bez Tebe jest jako země vyprahlá a pustá. Ježíši, Tobě živa jsem! Ježíši, Tobě umírám! Ježíši, Tvá jsem v životě i v smrti! Amen.

Klanění se Ježíši Kristu v nejsv. Svátosti oltářní.

(Ze spisů osvíceného Ludvíka Granadského.)

Ježíši Kriste! Tebe budu milovati, Ty Bože můj a mé všecko! Tebe budu milovati, Ty sílo a živote duše mé! Tebe budu stále milovati, Ty nevy-slovitelná radosti srdce mého! Nikoli sobě, nýbrž Tobě chci živa býti po všecken čas života svého, jež jsi Ty, když velikou bídou mou ztracen byl, milosrdenstvím svým zase obnovil. Obnovitel můj jsi Ty! nebť jsi obnovil přirozenost lidskou, hříchem

cele zemdlenou a zkaženou. Osvoboditel můj jsi Ty! nebo těmi pouty, jimiž jsi se sám dal svázati, vysvobodil jsi mne z otroctví hříchu, smrti, pekla a ďábla, nejukrutnějšího ze všech tyranů. Vykupitel můj jsi Ty! neboť za cenu nejvyšší, všechny poklady převyšující, za cenu krve své vykoupil jsi mne ze zajetí, do něhož jsem skrze hřích padla. Tys král můj! neboť pro mne jsi bojoval, a mne z rukou nepřátel mých vysvobodil. Tys kněz můj! nebť jsi se obětoval sám na oltáři kříže za mne, aby jsi laskavě smířil přestoupení má. Tys prostředník můj! nebť jsi Bůh a člověk; jakožto pravý člověk jsi přítel lidstva; jakožto jednorozený Syn Boží můžeš jen Ty všechno mezi Bohem a lidmi zprostředkovati. Tys hlava má a hlava církve veškeré! jakožto pravá hlava uděluješ jí a všem jejím oudům síly, života a duchovního vzrůstu. Tys čest a sláva má! nebo vtěliv se pro mne, učinil jsi mne sestrou svou, povýšil jsi mne za účastnici přirozenosti své.

Sláva budiž Ježíši Kristu v nejsvětější Svátosti oltářní až na věky věkův. Amen.

K přijímání.

O nejsvětější, nejnevinnější, za nás usmrcený Beránku Boží! Tys umřel z lásky k nám smrtí nejbolestnější, abychom života věčného dosáhli! Tys byl obětován, že jsi sám chtěl! Skrze neskončenou lásku svou smiluj se nad námi, a uděl nám pokoje svého. Skrytý Bože a Spasiteli náš Ježíši Kriste! z celého srdce věřím v podstatnou přítomnost Tvou pod způsobou chleba a vína, a klaním se Tobě

v nejhlubší pokoře. Ač hříšnice jsem nehodná, abys do srdce mého vešel; doufám předce skrze neskončenou dobrotivost Tvou, která neskončeně větší jest, než má nehodnost, že mne neskončenou milostí svou hodnou učiníš duchovního přijímání nejsladší večeře této, a mně z ní něco udělíš, neboť jako ona žena pokorná prosila, že i štěňátka jedí z drobtů, jež se stolu pánů jejich spadávají. Otcové naši na poušti jedli mannu, chléb s nebe a předce umřeli; kdo však tento chléb Andělský s věřící pobožností požívá, živ bude na věky. Ach! když pouhé dotknutí se okraje roucha Tvého nemoci tělesné uzdravovalo, milý Ježíši! seč nebude dotknutí se svatého těla Tvého, byť i jen v žádosti vroucí záleželo?

Pane! viz, jako jelen touží po pramenu vod, tak touží duše má, aby, když nemohu dnes skutečně přijímati, aspoň duchovně byla nasycena tělem Tvým. Přijdiž tedy, ó Pane a Bože můj! s milostí svou do srdce mého, ke mně skroušené a kající hříšnici. Laskavý Spasiteli! přijď a přijmi mne jako onen outrpný otec syna ztraceného. Budiž mi Samaritánem milosrdným! vlej sílícího vína slitovné lásky své do srdce mého hříchem raněného, a vyřkni ono slovo života: „Budiž dobré mysli, odpouštějíš se tobě hříchové tvoji!“

Nyní sobě představ, jakoby se tobě nejsvětější hostie přijímati podávala, a rei s vroucí pobožností:

Ježíši Kriste! Synu Boha živého! nejsvětější Pane a Spasiteli! Ty ve mně — Ty se mnou! Klaním se Tobě a díky činím. Tebe, ó nejsladší

hoste duše mé, Tebe miluji nade všecko, a nejvíce mě to bolí, že jsem Tě mnohokráte hříchem zarmoutila. Kýž pak bych mohla Tebe konečně z celého srdce svého a ze vší duše své — nade všecko — milovati! Viz! ubohé hříšné srdce své kladu pod kříž Tvůj. Tys zaslíbil: „Až budu na kříži povýšen, potáhnu všecko za sebou!“ — O táhniž srdce mé za sebou — táhni mne celou za sebou a drž mne pevně rukama lásky své, aby se již světu a tělu nepodařilo, mne od Tebe odtrhnouti. Tvá jsem a Tvá zůstanu na věky, ó Bože můj! kterýž jsi mně všecko! — Požehnejž, utvrdiž a zasvětiž toto předsevzetí mé všemohoucí a milosrdný Bůh Otec †, Syn † a Duch svatý †! Amen.

Ku konci mše svaté.

Věčný Otče! přijmi tuto nekrvavou oběť mše ke cti jména svého a k spasení světa tak milostivě, jakož jsi krvavou oběť Ježíše Krista přijal, kterou Tobě přinesl na kříži na odpuštění hříchů našich. Pro mocné zásluhy této oběti shlédni milostivě na svatou církev svou a představené její, na vlast naši a vladaře jejího; slituj se nade všemi živými, zvláště pak nad těmi, za něž jsme obzvláště obětovali tuto mši svatou neskončené velebnosti tvé. Dej, ať ovoce vykoupení Ježíšova věčně požíváme, abychom tuto i tam slitování Tvé velebili a chválili, skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista Syna Tvého, který s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh na věkův. Amen.

Pobožnost druhá při mši svaté.

(Ze spisů blahoslaveného Tomáše Kempenského.)

1. Otče nejmilosrdnější! shlédni se svatyně své na oběť tuto, která Tobě nade všecko jest příjemná; shlédni na tuto nejsvětější oběť Jednorozeného svého, kterou On sám podává za nás před tváří Tvou. On sám jest obětující i oběť, on sebe samého položil na oltář kříže, aby za život světa se obětoval. Budiž mně hříšné dnes pro tuto spasitelnou oběť milostiv! Vyslyš mne mdlou a padoucí, kteráž pro hříchy své hodna nejsem k nebi pohlídnouti, a nezasluhuji, aby mne země nosila. Ach! často jsem Tebe urážela, jednajíc, mluvíc a myslíc opovážlivě a nesmyslně proti přikázáním Tvým. Protož nedivila bych se, kdybys na mne se rozhněval, a veškerá příroda proti mně se zbožnila. Neboť slušné jest, aby Tvé stvoření přestalo sloužiti tomu, kdo Tebe urazil a Tebou povrhl. Ale Bože všemohoucí, Bože potěšení! smiluj se nade mnou! aj, lítost a bolest zžírá vnitřnosti mé. Slituj se nad tvorem svým, jenž z ničeho stvořen a v hříších zplozen jsa, co křehký člověk opět do hříchů upadá.

Ušetři mne, Pane! a nevcházej se mnou v soud. Odpusť dítěti marnotratnému, které nyní z bídy hříchů se vrací, a v prachu před trůnem slávy Tvé se koříc, od časného rána až do pozdní noci milosrdenství Tvé vzývá, a tak dlouho vzývati bude, až milostivá rosa a požehnání útěchy nebeské do srdce mého spadne, které již vyschlé, a tíží hříchů mých do prachu potřeno jest. Pro sebe samého na-

kloň ucha svého ke mně a vyslyš volání mé. Oslav ve mně milosrdenství své, jež oblažuje všechny doufající v Tebe; jen pro dobrotivost svou, nikoli pro zásluhy mé (pakliže před Tebou jakých mám) oslaviž se na mně. Hodností svou nemohu se Tobě vykáhati, ale předkládám zásluhy nejmilejšího Syna Tvého, který za nás na kříži umřel, a utrpením svým shladil všechny hříchy naše.

2. Otče nejdobrotivější! připomeň sobě převelikou lásku Syna svého k nám, kterak život svůj na smrt vydal, aby lidu svému život dal. On nešetřil sebe, jen abychom my vinníci ušetření byli od smrti věčné. — Připomeň sobě přehořké umučení jeho. Jaké tejrání, jaké křivdy snášel! Jaké nesnáze od jeslí a soužení všeho způsobu až do skonání na kříži! Prolitá krev jeho volá o smíření dítek s Otcem. On činil z nepřátel přátely, a přijímal za syny ty, kteří ho prvé nenáviděli a se mu protivili!

Otče nejsvětější! aj tuto přednáším Tobě obnovenou ve mši svaté oběť utrpení Jednorozeného Tvého, spojujíc s ní volání a orodování všech blahoslavených mučedníků, kteříž Ježíše v utrpení následující, pro jmeno jeho smrt mučednickou radostně podstoupili. — Viz smrtelnou ouzkost a krvavý pot jeho, políčky a bičování, trnovou korunu a purpurové roucho, hřeby, kříž a kopí, které nejlaskavější srdce prohnalo. S těmito znaky svého utrpení vystoupil Jednorozený Tvůj co s drahou ozdobou a královským praporcem, aby nepřátelské mocnosti pekla přemohl. Touto zbraní byla smrt potřena, a pokolení lidské opět obnoveny. Pro tato slavná, vítězná znamení,

Otče! odpusť mně hříchy mé a smiluj se nade mnou. Budouť mně pavezou proti všem hříchům a obranou proti všemu pokušení. Hořké umučení a smrt Tvá, ó Ježíši! budiž nejsvětějším předmětem lásky a nejsladším potěšením duše mé.

3. Otče nejsvětější! přijmi za nás tuto oběť Syna Tvého Tobě tak příjemnou; Tys ji sám sobě připravil, aby byla obětí smíření věčného, a hojně postačovala k shlazení všech hříchů našich. Přijmi však s obětí touto zároveň i mne nehodnou. O, Božská oběť tato jest nejsvětější a nejdražší. Každodenně vzdává se Tobě skrze ruce kněžské s svatou uctivostí za živé i za mrtvé. Tato oběť budiž tedy pramenem požehnání pro mne a pro všecky, jenž modlitbě mé doporučení jsou, a jichžto potřeby a víru znáš. Prosby jejich a vůně pobožnosti jejich vstupujž až k trůnu Tvému, a s nimi působíž k spasení věčnému nevymluvná moc tajemství tohoto, které člověk právě proto, že jsi Ty je ustanovil, nikoli skoumati, nýbrž pobožně ctíti, v ně pevně věriti, a je až do skonání světa má obnovovati.

O neskončeně drahá, neskončeně dobrolíbezna oběti, kterou Tobě, Otče věčný! jednorozený Syn Tvůj za uás přináší, stává se sám pravou, jedinou, dokonalou obětí; On byl onen jediný, nepoškvrněný, svatý a hříchů prostý nejvyšší kněz, který neměl potřebí prvé sám za sebe se modliti a obětovati, ale umřel jakožto Prostředník za nás smrti propadlé, kteří jsme ničeho neměli a ve všem tvorstvu ničeho nenalezali, co bychom byli dáti mohli co výplatu za hříchy své.

Nyní již nezoufám, a nikdy nepřestanu uzdravení očekávati, třebať by se zvykati chtělo někdy horlivé snažení a předsevzetí mé, ač nyní upřímné. Nebť jsem našla pramen, ku kterému jíti smím, abych se očistila; našla jsem lékaře, ku kterému se vracím, abych došla opět uzdravení. Vím, kde jest všecka má naděje a potěšení, utrpení a rány Ježíše Krista jsou přehojný pramen spasení mého, věčně nevyvratitelný základ naděje mé.

Velebiž duše má jméno Tvé za nesmírná dobrodiní tato, jichž mně otcovská dobrotivost Tvá uděluje; dobrodiní tato rozněcujtěž vždy srdce mé, abych Tobě a milému Synu Tvému všemožné díky vzdávala.

4. Otče svatý! kterakž pak to mám začíti, když na sobě nic hodného nenalezám, co bych Tobě za milosti Tvé mohla darem podati? Vím sice, že darů našich nepotřebuješ, ale přece si je oblibuješ, jestliže Ti je podává člověk z věrné lásky a oddanosti. Jen kdyby měl někdo srdce dosti, aby se Tobě odevzdal dokonale a bez vrtkání, věru, Ty bys jemu dal za to sám sebe, i vyplnilo by se slovo Ježíše Krista: „Dávejte, a budeť vám dáno.“ Hle Pane! přijmeš-li dárek můj, já se Tobě celá obětuji, a odevzdávám řízení Tvému duši i tělo s úplnou důvěrností. I vůle své — největší dar, jež člověk přinéstí může — ochotně na vždycky se odříkám; jakož milý Syn Tvůj Ježíš Kristus, Pán náš, vůli svou v ruce Tvé složil, a věrným následovníkům svým krátkými sice, ale důkladnými slovy jádro učení svého dal: Otče, nikoli jakž já, nýbrž jakž Ty chceš;

— staniž se vůle Tvá! Ale kdo mi dá sílu, abych nevypadla z této jednoty s Tebou? Sama to nemohu! Ty ó Bože svou milostí drž mě pevně u sebe, aby mě hřích nevytrhl z oddanosti Tvé.

5. Příkladem Tvým povzbuzena, a duchem Tvým puzena i posilněna odevzdávám se tedy Tobě, vzdávajíc se všeho, co svět zlého a marného do sebe má. Všecky mrzké rozkoše ošklivím sobě od srdce; skutky a vnukáním satanášovým pohrdám; se vším, co jsem a mám, oddávám se službě Tvé svaté. Abych čas života svého věrným plněním povinností svých zasvětila, jedno s Tebou byla, to jest žádost má a práce veliká, ku které od tohoto okamžení ruku přiložím.

Abych vůli Tvé úplněji zadost učinila, hotova jsem vůli svou zapříti pravou poslušností, chci poslušna býti nejen příkázání Tvých a předpisů církve svaté, jižto jsi nám zřídil za matku a vůdkyni, chci nejen rodičům poddanou býti, ale pro Tebe a z lásky k Tobě i vrchnostem světským náležitou poslušnost prokazovati, nebo proti Tvé vůli není žádné zřízení na zemi. To budu činiti co novorozenec v Kristu, kterýž, ač Bůhčlověk, pokorně pod ruku lidských rodičů svých, křtitele svého, i pod ruce nepřátel svých se sklonil. I rady a napomínání sobě rovných (pokudž tomu moudrost a pořádek připustí) pokorně a laskavě uposlechnu; i proč bych to nečinila, zvláště jsouli moudřejší a lepší, než sama jsem.

6. Ty znáš nedokonalost mou, a já žaluji na sebe Tobě, Otci svému, že duše má ještě plna ran jest. Skroušeně prosím Tebe o potřebné prostředky

k úplnému uzdravení; nejdobrotivější ruka Tvá hojít každou ránu i posilňuje mdlobu; kýžby se i pro mne ubohou s hojným požehnáním otevřela! Amen.

Požehnejž mne všemohoucí Bůh Otec †, Syn † a Duch svatý †. Amen.

Modlitba po mši svaté.

Otče nejdobrotivější! děkuji Tobě srdečně, že jsi mi dal podílu míti na večeři a památné slavnosti smrti Ježíše Krista. Odpusť mně všecky při tom spáchané chyby vlažnosti a roztržitosti. Pevně sobě před nejsvětější tváří Tvou umiňuji, že příkladu Jednorozeného Tvého ve všem následovati budu a všemožně se vynasnažím státi se jemu podobnou, abych tak dosáhla prospěchu z veliké a svaté oběti této. Propůjč mně milosti, abych v předsevzetí tomto setrvala skrze téhož Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho. Amen.

Domácí mše,

čili modlitby v čas služeb Božích, pro ty, kteří v kostele mši svaté přítomni býti nemohou.

I. Srdečná žádost, abych na mši svaté podílu míti mohla.

Nejsvětější Trojice! Bože Otče, Synu a Duše svatý! všemohoucí Původe všech věcí! nejlepší Otče můj, slitovný Vykupiteli, Pramene svatosti a blaženosti mé! já, bídné stvoření Tvé opovažuji se k Tobě přijíti, a Tobě, pravému Bohu a Stvořiteli svému všecku čest a důvěrnou oddanost prokazovati; Tobě za nescíslná od Tebe obdržená dobrodiní dě-

kovati; velebnost Tvou chváliti, proto že k chvále Tvé stvořena jsem; o slitování chci Tebe vzývati a spravedlnost Tvou uprositi, proto že jsem tak často a těžce proti Tobě hřešila. Všecko to nemohu hodněji a dokonaleji učiniti, jako když se srdcem pobožným a věřícím účastna jsem zásluh mše svaté. Nebo při ní obětuje se Tobě nejvyšší oběť chvály a díků, nejmnějši oběť prosby a smíření, nejhodnějši oběť dostiučinění, nejúčinnějši oběť spasení za živé a mrtvé. Že však dnes tělesně mši svatou slyšeti nemohu, aspoň se v duchu před oltář postavím, kde nyní Ježíš Kristus nekrvavým způsobem Tobě, Otče nebeský! se obětuje. S touto slavnou obětí spojuji nynějši modlitbu svou, a srdečně sobě přeju, abych Tebe Otče nebeský! způsobem Tobě nejmilejšim mohla chváliti, milovati, prositi, Tobě děkovati, všecky urážky a hany Tobě učiněné napravit, a všecky ty milosti v hojné míře mohla dosáhnouti, jichžto pro zásluhy této nejdražší oběti dojíti lze. Propůjč mi k tomu milosti své, a dej, ať to všecko s srdečnou pobožností vykonám. Amen.

II. Lítost nad hříchy, víra a důvěra v Ježíše Krista, a obětování předrahých zásluh jeho.

Otče nejsvětějši! vyznávám lítostně, že jsem Tobě žádné hodiny náležitě nesloužila, nýbrž Tebe přechoasto urážela, a v lenosti i nedbalosti své náramným břemenem hříchů před Tebou se obtížila. Protož se utíkám k zásluhám milého Syna Tvého, kterýž nyní na oltáři přítomen jest, a nám milost svou sám štědře nabízí a uděluje. V oběti mše sv.

vzdává Tobě Ježíš za mne nejvyšší čest a lásku, nejdokonalejší chválu, nejsrdečnější díky a nejplatnější smíření. Na odpuštění hříchů svých obětuji Tobě, Otče nebeský! hořké umučení a smrt Ježíše Krista, kteráž se nyní na oltáři obnovuje. Otče nejdobrotivější! i za mne bídnou hříšnici trpěl Syn Tvůj a umřel na odpuštění hříchů mých. S vděčnou láskou přináším Tobě neskončené zásluhy umučení a smrt jeho co drahou a oblíbenou obětí. Pevně důvěřuji, že mně vzhledem na tuto vzácnou obětí Syna svého viny mé promineš a milost svou ve mně hojně rozmnožíš. Amen.

Otče milosrdenství! Bože všeho potěšení! u Tebe hledám pomoci a milosti. Shlédniž pak okem milostivým na bídu a ouzkost mou, a dej volání mému k Tobě přijíti! Abych jistěji vyslyšena byla, předstupuji před trůn milosti Tvé, kterýž při mši svaté na oltáři vzdělán jest k našemu spasení, kdežto nevinný beránek Boží tajemným způsobem své svaté tělo a krev obětuje na smíření uražené spravedlnosti Boží. Tohoto beránka nevinného obětuji Tobě skrze ruce kněžské, prosíc Tebe, abysi na jeho nevinnost popatřiti, a mně pro něho milosrdenství prokázati ráčil. O Spasiteli můj! jak veliká byla láska Tvá ke mně, která Tebe pohnula tolikeré a tak hořké trápení i smrt podstoupiti, abysi za hříchy mé zadost učinil a opět mi zjednal lásku Otce svého. O jak veliká jest posud láska Tvá ke mně, že smrt svou v každé mši svaté nekrvavým způsobem obnovuješ, abysi mně mohl přivlastniti zásluhy své. Z celého srdce děkuji Tobě za tuto převelikou lásku, a prosím

Tebe, abysi mne všeho ovoce z té přesváté oběti vzrůstajícího ráčil učiniti účastnou. Obětuji Otci nebeskému smrtedlný pot Tvůj na hoře Olivetské, potupné zajetí, bolestné bičování, korunování trním a nespravedlivé odsouzení, krvavé nešení kříže, ukrutné přibití na kříž, nesnesitelnou žízeň a všechny muky oněch tří hodin, co jsi pněl na kříži, ode všech opuštění, tuhý boj se smrtí a nejbolestnější smrt. To všecko obětuji Tobě, ó Bože nejvyšší! nejen že se to již stalo, nýbrž že se to nyní zase nekrvavým způsobem stává a v každé oběti mše svaté obnoveno a Tobě obětováno bývá. Amen.

III. Klanění-se nejsvětějšímu tělu i krvi Ježíše Krista pod způsobami chleba a vína.

Ježíši nejdobrotivější! před Tebou klečí kůrové nebeští, klaníce se Tobě. Svatý, svatý, svatý Bože zástupů; plná jsou nebesa i země slávy Tvé! Tys nyní přítomen, ó Ježíši! pod způsobami chleba a vína na oltáři. Vyslyš modlitbu mou! V prsy se bijíc, vyznávám nehodnost svou; ale pevně důvěřujíc prosím Tebe, ó Ježíši! budiž mi milostiv! O Ježíši nejdobrotivější, odpusť mi hříchy mé! O krvi svatá! smej hříchy mé! O předrahá krvi Ježíšova! ó místná krvi Ježíšova! volej za mne k nebi o milosrdenství! Nejsvětější Trojice! přijmi tuto skvostnou krev se vší tou láskou, kterou prolita byla; přijmi ji co oběť lásky a díků mých ke cti Tvé, na dosti-činění za tresty zasloužené, na smytí hříšných poškvrn mých, za náhradu prunedbání mých a na shlazení všech z nevědomosti nebo křehkosti spá-

chaných hříchů; jakož i ku potěšení zarmoucených, obrácení hříšníků, k uzdravení nemocných a trpících, ku posílnění umírajících a k občerstvení, očištění a vykoupení všech duší zemřelých v očištění. Amen.

IV. Neohrožená důvěra v Ježíše Krista.

K Tobě Ježíši nejdobrotivější pozdvihuji oči a srdce své. Ach, obrať i ty laskavou tvář a věrnou lásku svou ke mně; popatř, ó Pane! na velikou bídu a největší nebezpečení duše mé. Ach, ujmí se mne, co můj jediný věrný Prostředník! budiž Ty skrze oběť mše svaté spasením mým, a račiž vymoci mi úplného odpuštění hříchů mých. O, představ Otci svému, jak bolestně jsi byl za nás bičován, korunován, ukřižován a usmrcen, a usmiř tak mne bídou hříšníci s přísnou spravedlností Boží. Amen.

V. Kdožkoli ve jmenu Ježíše Krista prositi bude, obdrží.

O beránku Boží, kterýž jsi za nás bídné hříšníky trpěl, ach! smiluj se nade mnou, a obětuj Bohu Otci utrpení své na odpuštění hříchů mých.

O beránku Boží, kterýž jsi za nás bídné hříšníky umřel! ach! smiluj se nade mnou, a obětuj Bohu Otci smrt svou na vyplacení hříchů mých.

O beránku Boží, kterýž jsi za nás bídné hříšníky sám sebe obětoval, smiluj se nade mnou, a obětuj Bohu Otci svaté tělo i krev svou svatou na očištění duše mé i těla mého.

Otče nebeský! přináším Tobě tuto nejdražší oběť. Jest sice hříchů mých více než vlasů na hlavě

mé; ale vlož, ó spravedlivý milosrdný Bože! tuto předrahou oběť na jednu, a hříchy mé na druhou váhu, a ona zajisté daleko převáží viny mé. O milosrdný svatý Bože! požehnej mne, prvé než modlitbu svou skončím; a požehnáním tím propůjč mně milosti, ať hned začnu se lepšiti a všeho se odříkati, co hřích jest a Tobě se nelíbí. Pravda Tvá budiž světlem mým; zaslíbení Tvá radostí a nadějí mou; láska Tvá životem mým. Přispívej mi v mdlobě mé; uchovej mne od hříchu; posilni mne, když na mne pokušení doráží, a nedej mi nikdy zapomenouti, že jsi mi vždy a všude na blízku. O předrahý den, ale snad také poslední života mého! O blažený den, jestli mne napraví!

Svatá Maria, Matko Boží! svatí Anjelé a přátelé Boží! proste za mne a vedte mne cestou pravdy. O Bože! uděl lásky své živým a pokoje svého zemřelým. Amen.

Večerní pobožnost.

Požehnejž mne Trojjediný věčný Bůh, Otec †, Syn † a Duch svatý †. Amen.

Chválím a velebím svaté jméno Tvé, že jsi mne vyslyšel a modlitbou mou nepohrdl, kterou jsem Tobě v dnešní jitřní hodinu přednášela. Jest mi sice pro mdlobu ducha mého z větší části ještě skryta veliká míra předivné dobrotivosti Tvé, neumím ještě dosti oceniti neskončené milosrdenství, jímžto mě obdařuješ; protož neumím Tebe tak dokonale chváliti

jakož povinna jsem, a jakžbych si toho milostí Tvou žádala.

Předce však Tebe chválím, jakž jen milostí Tvou mohu, za poznaná dobrodiní, až s to budu je všecky jedenkrát poznati a na Tebe samého tváří v tvář patřiti.

Pokudž však tu ještě jsem, budu Tebe zvláště za ten kříž chváliti, jejž na mne každodenně co na učednici Ježíše Krista vzkládáš, aby duše má od chtivosti světské odvrácená k Tobě se naklonila.

Nyní jsem břímě dne přemohla, a v tomto klopotném putování k blahoslavenství věčnému opět o krok se přiblížila.

Zatím však máš Ty, Otče milý, trpělivost s námi, a odpouštíš nám každodenně a hojně všecky hříchy naše; protož mám také svobodného přístupu k Tobě v krvi Ježíše Krista, která mne ode všech hříchů mých obmyla a očistila. Jak veliká jest láska Tvá, že jsi mne již nyní v naději milostivě spasil! Otče! této naděje se nespustím, ač vady a nepravosti své poznávám. Ty víš, že si srdce mé toho žádá, aby jich zcela zproštěno bylo, a že mě tato žádostivá hmota těla mého proto nejvíce tíží, že mi překáží k Tobě hodně se vznésti a s Tebou úplně se spojit.

Dej mi nyní pokojně odpočívati, Otče milý! když se do rukou Tvých kladu. Zavři Ty oči mé otcovskou láskou svou, a zůstaň ve spaní při mně. Zachovej milostivě tělo i duši, i všecko, co jsi mi propůjčil. Slituj se též nad bratry všemi, přátely i nepřátely, živými i mrtvými; dej jim užitku z mdlé modlitby mé spolu požívat.

Konečně otevři oči mé ráno k životu novému, a naplň ústa má znova chválou svou, ať Tebe tak dlouho velebím a ke cti Tvé živa jsem, až se večer ve-zdejšího života mého přiblíží, po němž tak srdečně dychtím, a budu do hrobu uložena k dlouhému od-počinutí, až mne v onen pravý radostný den zase vzkřísíš, kde mi slunce na věky již nezajde, nýbrž kde u věčné pravdě a světlosti před Tebou, nej-světější Oblažiteli můj! živa budu. Amen.

Společná večerní modlitba bohabojné rodiny.

Bože Otče, Synu a Duše svatý, trojjediný Bože! ve jmenu Tvém započali jsme dnešní den; ve jmenu Tvém chceme jej také zas skončiti. Viz! na konci dne toho na kolena padající děkujeme Tobě za všecko dobré, které jsi nám po celý den prokázal, a za všecko zlé, které jsi milostivě od nás odvrátil. S vděčným srdcem to uznáváme, že každé dechnutí dar otcovské dobrotivosti Tvé jest.

Kterak jsme však 'dobrodiní Tvých používali? Žádného-li hříchu jsme se nedopustili? — O odpusť, Otče nejmilosrdnější! jest-li jsme zlé činili, dobré opominuli, nebo je špatně a nedbale vykonávali.

Těchto i všech hříchů života našeho jest nám srdečně líto, proto že jsme Tebe, nejvyšší a milo-vání nejhodnější Dobré! nejlepšího, nejmilejšího Otce, urazili a za dobrodiní Tvá tak špatně se odměnili. Měj trpělivost s křehkostmi a chybami našimi, a od-pusť nám pro Ježíše, Syna svého, který svou pře-drahou krev za hříchy naše vylil.

Této noci zdržíme se ode všeho zlého myšlení a ode všech skutků temnosti; zejtra pak budeme Tobě s obnovenou horlivostí sloužiti a o napravení své neustále usilovati. — Otče náš atd.

Nyní se odebereme na odpočinutí; ale Ty, ó Bože! opatruj nás, i když spíme. Prosíme Tebe, odvrát od nás noci této všecka nebezpečenství těla i duše. Odvrát od nás nemoce, oheň a všecky ouklady zlých lidí. Dej nám noci této v pokoji odpočívati, a zejtra zase ve zdraví vesele k službě Tvé vstáti, jestli to jinak nejmoudřejšímu řízení Tvému a spasení duší našich neodporuje.

V rukou Tvých, ó Bože! jest život i smrt. Ty jediný víš, budeme-li zejtra ještě živi; do rukou Tvých poroučíme ducha svého i tělo své i život svůj! Otče náš atd.

Svatá Maria Matko Boží! a vy milí Anjelé a Svatí! doplňte přímlovou svou, co nehodné modlitbě naší chybí, a vyproste nám ochrany a pomoci Boha všemohoucího!

Ty Bože milosrdenství! odpusť dušem zemřelých, v čem se z křehkosti lidské prohřešily, a dej jim brzo blahoslavenství věčného dosáhnouti. O to Tebe prosíme skrze zásluhy Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista, který za ně jako i za nás předrahou krev svou vylil. Amen.

Oddělení druhé.

P o b o ž n o s t n e d ě l n í.

O svěcení neděl a svátků.

Každý katolický křesťan má dle přikázání Božích a dle předpisu sv. náboženství neděli a svátky od církve katolické přikázané, co dui pobožnosti a veřejných služeb Božích, trávit na modlitbách a v bohumilém uvažování a u vykonávání dobrých skutků; to slove den Boží světiti. K tomu má již časné ráno pevné předsevzetí naše směřovati. Máš sice celý život křesťana službou Boží býti; nebo Bohu sloužiti slove Boha poslouchati, činiti, co Bůh chce. Zvláště pak veřejná a v chrámu Páně společně konaná pobožnost obdržela jména služeb Božích, kteréžto každou neděli a svátek máš, křesťane! pilně navštěvovati; nebť povinen jsi:

1) i zevnitřně a veřejně okázati, že Boha ctíš a jemu se klaníš,

2. máš také dávat na sobě jiným dobrý příklad;

3) i sám býváš víc k pobožnosti povzbuzen, když horlivost a pobožnost ostatních křesťanů vidíš. Ano místo samo, kde Bůh zvláštním způsobem přítomen, a celá obec modlící-se shromážděna jest, přispívá mnoho k pravé vnitřní pobožnosti.

Ale dopoledními službami Božími nedokonává se ještě neděle neb svátek. Jest i odpoledne i večer svátek, a čas ten máš dobře strávit. I doma máš ty dny buď rozmlouvati o duchovních věcech, nebo něco užitečného čísti a jiným předčítávati; protož obsahuje kniha tato také zvláštní modlitby a pobožnost večerní pro všechny časy a slavnosti. Dále máš děti vyučovati, nemocné navštěvovati, zarmoucené těšiti, aby jsi dle možnosti dobré činila a to nahradila, co jsi všední den skrze práci činiti nemohla.

Zvláště pak máš v tyto dni veřejným službám Božím, totiž zpívané mši svaté a kázání, nebo křesťanskému cvičení v farním kostele svém přítomna býti; nebo tenť jest vlastně kostel tvůj; tam se vypryštují tobě všechny duchovní milosti, dobrodiní a požehnání, jichžto k věčnému spasení svému zapotřebí máš a přijímáš od dětinství až ku hrobu. Ve farním kostele tvém přináší duchovní pastýř tvůj v neděli a ve svátek i za tebe, za spasení duše tvé, Božského Vykupitele našeho Ježíše Krista Otci nebeskému za příjemnou oběť, zvěstuje tobě sv. Evangelium, a hotov jest, když pokání činiti a s Ježíšem spojití se toužíš, svátostmi tobě ku pomoci přispěti. — Kterak budeš moci jedenkrát před soudcem věčným počet klásti s nesmrtelné duše své, jestliže i v neděli a ve svátek budeš zanedbávati farní kostel svůj, toto místo svaté, které tobě Pán vykázal ku poučení, polepšení a posvěcení tvému, jestliže na cizí pastvě pokrmu pro duši svou hledáš, nebo snad docela všechno křesťanské cvičení opomíjíš?

Až Hospodin duše tvé od tvého duchovního pastýře požádá, řekne on pak: Pane, neznám ji.

Nežádá sice Bůh od tebe, aby jsi v ty dni ustavičně se modlila nebo v pobožnosti se cvičila; smíš se i povyraziti, od práce odpočinouti, nevinné žádosti a dovoleného obveselení požívat; má se však toto vše dít jen krátce, střídme, mravopochestně a rozumně.

Není tedy pochybeno, když, jsili stavu chudšího nebo v cizí práci, i v neděli a nařízené svátky pro sebe a rodinu svou odpoledne něco pracuješ nebo šiješ, pakliže jsi jen na službách Božích byla a ostatní den dobře a k spasení duše své vynaložíš.

I když toho veliká potřeba žádá, t. j. když práci nějakou bez veliké škody své neb bližního odložiti nemůžeš, pracuj bez váhání a s upokojeným svědomím, jak dlouho potřebí jest.

Konečně máš v neděli a ve svátek více času, svědomí a stav duše své déle a ouplněji zpytovati, sama o sobě přemýšleti a skoumati, pokročilali jsi, a nové předsevzetí pro budoucnost činiti.

Zatím přihází se, bohužel! přecho, že právě v tyto svaté dni páchají lidé nejvíce a nejtěžších hříchů. Mnozí domnívají se, jen když mši svatou slyšeli, že již přikázání církevní vyplnili; ostatní den že smějí strávit dle své libosti. Takoví lidé zahálají pak více než půl dne, a v zahálce té upadají i do hříšných myšlének a skutků. Mnozí se opíjejí, sedíce půl dne a často až do hluboké noci v hospodě; dlouho a vysoko se hrá, lehkovážně a bujně tancuje; často se při pití, rozličném navštěvování a nočních

schůzkách nečisté řeči mluví a největší rozpustilost, a bujnost páše. Tak se největší slavnosti a svatá neděle zneuctívá. A činí-li kdo sobě svědomí z toho? vyznává-li se z toho v zpovědnici? -- Slovem:

Dle toho, jak každý svátky světí, můžeme nejlépe poznati, je-li dobrý anebo špatný křesťan.

O poslouchání kázání.

Kázání jakožto veřejné křesťanské vyučování, činí důležitou částku služeb Božích! a bez veliké a spravedlivé příčiny smíme je též tak málo zanedbati, jako mši svatou.

Neprávě tedy jednají, kteříž raději několik mší sv. než kázání poslouchají, nebo při kázání se modlí, k zpovědi připravují nebo něco jiného činí. Tu nemůžeš nic lepšího činiti, než bedlivě poslouchati. Na modlitbě mluvíš s Bohem, a v kázání mluví takřka Bůh sám k tobě; nebo křesťanská pravda tam hlásaná jest slovo Boží; a právě ze zanedbávání kázání a slova Božího pochází hrozná nevědomost ve věcech svaté víry u nynějších křesťanů, jakož i zapomínání na nejpřednější pravdy náboženství u tak mnohých dospělých lidí.

Kdo z Boha jest, dí Kristus, slovo Boží slyší; protož vy slyšeti nechcete, že z Boha nejste.

Ale mnoho záleží také na tom, jak slovo Boží slyšíš, zdali je pamatuješ a sama na sebe obracíš. Poslouchej každé kázání v tom zbožném úmyslu, abys se něčemu dobrému z něho naučila a se polepšila. Žádné kázání není tak špatné, že bys se z něho

něčemu naučiti nemohla; a nejlepší kázání neprospěje tobě, nechcešli ho sama k užitku svému použítí. Protož si máš vybrati z každého kázání to, co se tebe zvláště týče. Čeho nyní nepotřebuješ, můžeš si pamatovati pro budoucnost. Pomni často na podobenství o semeni, které hojného užitku vydává jen tehdy, když padne v zem dobrou.

I. Svaté myšlénky v neděli.

Dnes jest den Páně; protož povzbuď se duchu můj! Jestli to den, jež máš světiti, to jest, lépe a nábožněji než všední den strávití. Ozdob se především pobožností svatou, a pomni na dobrodiní Boží. Dej tělu i duši v Bohu odpočívati; nebť jest to od Boha nařízený den odpočinutí, jest to svatá neděle. Bůh chce dnes srdce tvé samotný míti za všechno dobré, kterého tobě po celý týden prokázal; neodepři mu toho. Chceť v duši tvé odpočívati; o nepřekážej mu, ano rciž raději:

Ježíši! králi nebes a země! dnes jest ten den, v který poddaní Tvoji k Tobě do chrámu přichází vají, aby Tě chválili a Tobě se klaněli. Já jsem v počtu jejich. Chci dnes kalich spasení přijíti a slávu Páně hlásati.

Dnes slavíme my křesťané den odpočinutí, jež jsi na počátku světa nařídil. Dnes zpomínám na dobrotivost Tvou, kdežto jsi v šesti dnech všechno, co vidíme a máme, z ničeho učinil, a podnes ke cti své a užitku a spasení našemu tak milostivě zachováváš.

Dnes jest ten den, v který jsi Ty Pane Ježíši

Kriste, když jsi smrt a peklo přemohl, z hrobu vyšel. Díky, věčné díky za nevyslovitelně velikou milost Tvou! To jest den, ježž nám Hospodin v novém zákoně učinil. Alleluja!

Na tento den vyšli Apoštolé do celého světa kázati, když byl Duch Páně na ně vylit. Protož chci dnes též vesele a ochotně slovo Boží poslouchati. Dej, Duše svatý! aby do srdce mého co do půdy dobré ourodné padlo, v něm se zakořenilo a v trpělivosti ovoce přinášelo.

Ale což mohu já mdlá a bídna hříšnice bez Tebe? Pane! jenž chtění i plnění v člověku působíš, začni Ty ve mně a dokoněj; budiž Ty začátkem a koncem, ano vším ve mně.

Víra, naděje, láska a pobožnost jsou Tobě, Bože můj! věci nejpríjemnější, jichž ode mne žádáš. Nech ať tedy s pomocí milosti Tvé srdce mé naplní se a pronikne vírou, nadějí a láskou, nech ať duše i tělo i všecky oudy mé Tobě slouží v pobožnosti! Otče náš atd.

II. Modlitba při vstoupení do chrámu Páně.

Nyní jsem v svatém chrámě Tvém, ó Bože můj! abych Tobě, Věčnému a Všemohoucímu Pánu, nejuctivěji se klaněla; za dobrodiní děkovala, jež jsi mi od prvního okamžení života mého až do této doby prokazoval; Tebe prosila, bysi mně viny a mnohonásobná přestoupení má dle velikého milosrdenství svého odpustil a oněch milostí udělil, jichž na těle i na duši potřebuji.

Otče milosrdenství! přispěj mi milostí svou, ať

pobožně a důvěrně k Tobě se modlím. Dej mi povážiti, jak veliká ta milost jest, že já bídny člověk přistoupiti smím k Tobě, Neskončenému Pánu, a že mě s otcovskou laskavostí vyslycháš. Dej mi povážiti, že Ty jsi jediný, jenž všecku lásku mou zasluhuješ, jediný, od něhož v radostné důvěře očekávati mohu pomoci a potěšení ve všech potřebnostech svých. Vyslyš mne dle dobrotivosti své ve jmenu a skrze zásluhu Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista. Amen.

III. Když kněz vodu světí a lid ní pokropuje.

Prosíme Tebe, všemohoucí věčný Bože! požehnej skrze ruku kněžskou tuto sůl a vodu, aby se všem věřícím staly spasitelným prostředkem pro tělo i duši. O to Tebe prosím skrze Ježíše Krista Pána našeho, kterýž přijde souditi živých i mrtvých soudem ohně. Amen.

Pokropiž mne izopem, Pane! Smiluj se, Milosrdný! a očišť mne od hříchů, a shlad' vinu mou. — Sláva Bohu Otci atd.

Všemohoucí věčný Bože a Otče! prosíme Tebe pokorně, abysi nám, jenž v chrámu tomto co dítky Tvé k Tobě voláme, Ducha Svatého s nebe seslati ráčil, by nás bídne Božským navštívením svým obcerstvil, potěšil, a ode všeho nebezpečství těla i duše ochránil, zvláště pak od hříchu a smrti věčné, skrze Pána našeho Ježíše Krista. Amen.

IV. Modlitba před kázáním.

Ježíši nejmilejší! nyní vystupuje kněz na kázaní, aby nám ve jmenu Tvém slovo Boží zvěstoval.

Očisti rty jeho, jako prorokovi Izaiáši; vlož mu slovo své do úst a osviť mu srdce Duchem svatým, aby nic nemluvil, co svatému slovu Tvému odporuje. Otevři též srdce a uši naše, abychom kázání Evangelia bedlivě poslouchali.

Dej, milý Otče nebeský! abychom my poslouchající i s tímto hlasatelem slova Tvého věčného spasení došli, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

V. Po kázání.

Synu Boží Ježíši Kriste! Ty máš slova života věčného, a služebník Tvůj vysvětloval nám je nyní s pomocí Tvou. Za to z celého srdce Tobě děkuji a svaté jméno Tvé velebím.

Dej, Bože všemohoucí! ať jsem nejen poslouchačka, ale i činitelka slova Tvého a sama sebe neklamu.

Dej, ať mi slouží toto dnešní poučení k výstraze, k pokárání, k polepšení a k oblíbení si spravedlnosti, bych dokonalou a schopnou se stala ke všem skutkům dobrým. Dej, ať dle Evangelia Tvého věrně pokračuji; a jméno Tvé životem nekřesťanským nehanobím.

Nerozumím-li potud všemu, tedy zjev Ty mi, čeho ještě potřebuji, abych vůli Tvou svatou úplně poznala, v dobrých skutcích se rozhojnila, a mocí Tvou v trpělivosti a dlouhočekání se posilnila, a tak jednou v hodinu smrti na sobě samé zakusila, že jsem od Tebe skutečně slova života věčného obdržela. To mi rač uděliti pro zásluhy Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

VI. Při slavné mši svaté.

Jak líbezný jest přibytěk Tvůj, Pane zástupů! Dychtím — všecka duše má touží po síních Tvých.

Časně tedy přicházím k Tobě, ó Bože! abych v svatyni Tvé Tobě se klanějíc přítomná byla nekrvavé oběti mše svaté, kterou Tobě krvavým způsobem na Golgotě přinesl Syn Tvůj milý, Pán a Spasitel náš Ježíš Kristus, když tělo své na smrt vydal a krev svou na odpuštění hříchů našich prolil.

Osviť rozum můj a oživ víru mou! — Pohni a rozlítostni srdce mé, ať při této svaté oběti lásky pobožně, lítostně, vděčně a důvěrně přítomna jsem, abych oučastnou se učinila účinků umučení a smrti Ježíšovy, a dosáhla odpuštění, milosti k dobrému a života věčného.

Přijmi, Otče nejsvětější! oběť tuto, kterou Tobě s knězem podávám, milostivě k zvelebení jmena Tvého, ku spasení duše mé, za svatou katolickou církev, za všechny věřící, aby k pravé živé víře obráceni byli, za živé i za mrtvé, zvláště pak za ty, za něž modliti se povinna jsem, aby od neskončené otcovské dobrotivosti Tvé všeho dosáhli, coby jim k spasení sloužiti mohlo.

Ale — smím-li pak se, Nejsvětější! k oltáři Tvému přiblížiti? — Ach! se zármutkem a lítostí cítím velikou nehodnost svou; pokorně se opodál stavím jako onen kající Publikán, a v prsy se bijíc důvěrně volám: O milosrdný, svatý Bože! smiluj se nade mnou! Vzezři na mne očima milosrdenství svého, jakož jsi na Publikána vzezřel, kterýžto se modlil: Pane a Bože můj! milostiv mně buď hříšné-

mu! Vzezři na mne, jakož jsi vzezřel na syna ztraceného, řkoucího: Nejsem hoden slouti synem Tvým, ale považuj mne jen za jednoho ze služebníků svých. Já jsem ten hříšný Publikán, ten zbloudilý, zchudlý, od Tebe odpadlý, ztracený syn; ale opět jsem se navrátila a smím nyní důvěrně říci: Tys Bůh, a Pán a Otec můj! Vzezři tedy na mne co otec dobrotivý a laskavý, a odpusť mi všechny hříchy mé, Pane, smiluj se nade mnou! — Kriste, smiluj se nade mnou! Pane, smiluj se nade mnou!

Gloria.

Povznes se k nebi vykoupená, na milost přijatá duše má! a počni s kůry Andělskými s láskou roznicenou zpívati chvalozpěv: Sláva Bohu na výsostech, a pokoj lidem dobré vůle na zemi! Tebe chválíme a oslavujeme, Tobě se klaníme, dobrořečíme pro velickou slávu Tvou! Pane, Bože, králi nebeský! Bože, Otče, Všemohoucí! Pane, jednorozený Synu, Ježíši Kriste! Pane, Bože, Beránku Boží, kterýž snímáš hříchy světa, slyš volání naše! kterýž sedíš na pravici Boha Otce, smiluj se nad námi! nebo Ty jediný jsi svatý. Ty jediný jsi Pán. Ty jediný jsi nejvyšší, Ježíši Kriste! s Duchem svatým v slávě Boha Otce. Amen.

Epištola.

Všemohoucí, věčný Bože, Pane a Otče náš! jak moudře a dobrotivě po všechny časy řídíš a vedeš lidi — dítky své! S praotci mluvíval jsi jako přítel s přítelem. Lidu izraelskému dal jsi Mojžíše a pro-

roky. Lidu svému křesťanskému seslal jsi Apoštoly a jejich učedníky. My čteme a posloucháme písmo svatá nového i starého zákona. Všecko poukazuje na jediného, kterýž jest začátek i konec; skrze něhož jedině k Tobě dostati se může, kdo k Tobě dostati se chce. O dej, ať tohoto dávno zaslíbeného, toužebně očekávaného, od Tebe poslaného Ježíše Krista vždy hledám, nalezeného pevně se přidržím, a v spojení s ním život a blahoslavenství naleznu, skrze téhož Ježíše Krista. Amen.

Evangelium.

Ježíši Kriste! naší úcty a oddanosti nejhodnější dobrodinče lidstva, jediný učiteli dobrý, jehož poslouchati, nejvznešenější příklade, jehož následovati máme! jakžbych mohla Tobě dosti vroucně a srdečně děkovati, že jsi nám svaté evangelium s nebe přinesl, radostné toto poselství o našem vykoupení a posvěcení. O dej, ať nejen v uších mých zní, nýbrž i hluboko se vtiskne do srdce mého a hodné ovoce obrácení a spravedlnosti působí, aby i na mně Božskou moc svou zjevilo, ježto všecky spasiti může, kteříž v ně věří.

O Ty odlesku pravdy a svatosti Otcovy! dej světlu svatého Evangelia svého všem těm svítiti, kteříž ještě ve tmách nevědomosti a v stínu smrti sedí, aby do království spravedlnosti byli přenešeni, a skrze Tebe k Otci, a u Otce k požívání života věčného se dostali. Amen.

Credo.

Věřím v Boha Otce atd.

Offertorium.

Svatý Otče, všemohoucí věčný Bože! přijmi tu oběť nepoškvrněnou, jež se promění v pravé a živé tělo a krev Pána Ježíše, kterou Tobě já nehodná skrze ruce kněžské podávám za nesčíslné hříchy, přestoupení a nedbalosti mé, za všechny přítomné a za všechny věřící křesťany, živé i mrtvé, aby mně i jim k věčnému spasení sloužila. Amen.

S touto obětí chleba a vína, jež v tělo a krev Pána našeho Ježíše Krista proměněny budou, obětuji Tobě, Otče nebeský! sebe samu a všechno, co jsem a mám. Jakož jest Ježíš jedno s Tebou; dej i mně láskou svatou jedno býti s ním. Krev Ježíše Syna Tvého očisť mne od hříchů mých. Oheň Božské lásky Tvé shlad' všechno, co na mne zlého a Tobě nemilého jest. Svátý Duch Tvůj uveď mne ke vší pravdě a spravedlnosti, aby celý život můj obětí Tobě milou se stal, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Přijmi, Trojice svatá! oběť tuto milostivě, kterou Tobě činíme na památku unučení, z mrtvých vstání a na nebe vstoupení Ježíše Krista Pána našeho; ke cti svaté Panny Marie a sv. Jana Křtitele, sv. Apoštolů Petra a Pavla a všech Svatých, aby jim k uctění a nám k spasení sloužila, by oni za nás v nebi orodovali, jichžto památku na zemi světíme skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Prefací.

A tak se v poslušnosti a lásce Tobě oddávajíc, pozdvihuji srdce i ruce k nebi, a vděčně se klaním neskončené otcovské dobrotivosti Tvé. Neboť nejvýš slušné a dobré, spravedlivé a spasitelné jestiž to, abychom Tebe všude a bez přestání vděčně velebili, svatý Pane, všemohoucí Otče, věčný Bože, skrze Pána našeho Ježíše Krista. Skrze něho chválejí Andělé Tvou velebnost; skrze něho oslavují Tebe s největší uctivostí všechny mocnosti nebeské! skrze něhož prozpěvují Cherubínové a Serafínové radostné chvalozpěvy, slavné jméno Tvé velebíce. Dovol i nám tvorům hříšným, bychom hlasy své s chvalozpěvy duchů těchto nebeských spojili, pokorně a vážně volajíce: Svatý, svatý, svatý jest Pán Bůh zástupů: plná jsou nebesa a země slávy jeho. Hosanna na vysostech! Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně! Hosanna na vysostech!

Před pozdvihováním.

Žádáme Tebe uctivě, Otče nejlaskavější! skrze Ježíše Krista Syna Tvého, Pána našeho, abys tuto svatou nepoškvrněnou oběť přijal a požehnal, kterouž Tobě přinášíme nejprve za církev svatou katolickou, abys ji v pokoji a svornosti zachoval, chránil, v neporušenosti udržel a po všem světě rozšířil; jakož také za služebníka Tvého papeže a za všechny pravověřící vyznavače katolického apoštolského učení.

Pomni také, ó Pane! na ty, jež Tobě odporoučeti povinnost zvláště mi káže, a na všechny zde přítomné, kteří tuto oběť Tobě, věčnému, pravému

a živému Bohu, za sebe a za všechny své milé a přátely přinášejí.

Potěš všech zarmoucených a pomoci potřebných, obrať hříšníky, posilni spravedlivých, a přijmi umírajících na milost. Odvrať od nás všechno nebezpečení duše i těla. Vy Svatí a Vyvolení Boží na nebesích! jichžto památku na zemi slavíme, spojte přímlyvy své s voláním naším, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Při pozdvihování.

O Ježíši! Synu Boha živého! věřím, že jsi tu pod způsobou chleba skutečně přítomen. Klaním se Tobě plna pokory, uctivosti a dětinské lásky. Budiž mně milostiv, odpusť mně hříchy mé, a uděl mi obětí touto podílu na zásluhách umučení svého a smrti své.

Pane Ježíši Kriste, kterýž jsi mne krví svou vykoupil, nedopusť, aby pro mne nadarmo vylita byla. Očisť duši mou ode všech hříchů, abych budoucně svatě živa byla a až do skonání v dobrém setrvala. Ježíši, Tobě živa jsem! Ježíši, Tobě umírám! Ježíši, Tvá jsem živa i mrtva! Amen.

Po pozdvihování.

Ježíši Kriste! věčná lásko! Vykupiteli a Spasiteli můj! aby až do skonání světa, kdy opět přijdeš, církev svatá slavila památku nevyslovitelné smrti Tvé, k tomu jsi ustanovil svátost oltářní, která při mši svaté co novozákonní veliká oběť smíření, Všemohoucímu Bohu se obětuje a věřícím co duchovní

pokrm a co rukojemství budoucího z mrtvých vstání a života věčného se k požívání podává.

S Tebou máme v lásce svaté jedno býti, a duch náš má se s Duchem Tvým nejoužeji spojit.

Staniž se tedy pokrmem ducha srdce mého! Dej mi s Tebou býti jedné mysli a vůle, ať mohu s Apoštolem říci: „Živať jsem již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živa jsem v těle, živa jsem u víře Syna Božího, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.“ (Gal. 2, 20.)

Víra Tvá, ó Ježíši! budiž vírou mou — důvěra, poslušnost, trpělivost a pokora Tvá jméním mým — láska Tvá původem všech činů mých!

Tuto pravou učednickou mysl vlož, ó Spasiteli můj! do srdce mého, ať se ve všem živobytí mém jeví, a čistou, Bohu milou obětí stane, jakož ona oběť byla čistá, svatá a nepoškvrněná, kterou jsi Ty Otci na kříži vzdal.

V duchu lásky připomínáme sobě před Tebou, nejmocnější Příteli lidstva! i naše zemřelé bratry a sestry, zvláště pak rodiče a dobrodince. I je jsi vykoupil, ó Pane! smiluj se nad nimi! Očist je od poškvrn, jež byli za živobytí svého na sobě nesmazali; dokonej cnost a blahoslavenství jejich dle moudré dobrotivosti své a uveď nás konečně všechny po přestálém zkoušení do příbytků vyvolených, do nebe, k Otci Tvému a našemu, k němuž se nyní důvěrně obracíme a onu modlitbu se modlíme, kteréž jsi nás naučil. Otče náš atd.

Agnus Dei.

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi — uděl nám pokoje svého. (Třikrát.)

Kriste Ježíše! Pane a Spasiteli náš! kterýž jsi k Apoštolům svým řekl: Pokoj zůstavuji vám; pokoj svůj dávám vám; nepatř na hříchy mé, nýbrž na víru církve své, a zachovej ji dle vůle své v pokoji a svornosti, kterýž co Bůh živ jsi a kraluješ na věky věkův. Amen.

Ježíši Kriste! Synu Boha živého! kterýž jsi dle vůle Otce svého, spolupůsobením Ducha Svatého, smrtí svou světu dal život, osvobod' mne skrze toto nejsvětější tělo a nejsvětější krev svou ode všech hříchů mých a ode všeho zlého. Dej, ať vždy dle přikázání Tvých živa jsem a od Tebe nikdy neodloučím. Nedopusť, Spasiteli můj! aby požívání těla Tvého, které já nehodná duchovním způsobem nyní přijímati toužím, bylo mi k odsouzení, nýbrž propůjč dle dobrotivosti své, aby mne na duši i na těle chránilo a mdlobu mou zhojilo. A tak otvíráám Tobě — já hříšnice — srdce své, skroušeně a pokorně volajíc:

Pane! nejsem hodna, abys všel pod střechu mou, ale toliko rci slovem, a uzdravena bude duše má. (Třikrát.)

Tělo a krev Pána našeho Ježíše Krista uchovej duši mou k životu věčnému. Amen.

Po přijímání.

Kterak se Tobě Bože a Spasiteli můj! mám odsloužiti za slitovnou dobrotivost Tvou, dle které

jsi nám tělo a krev svou udělil co rukojemství blaženosti věčné? Srdce své se vsí silou duše budu Tobě obětovati; z lásky k Tobě všechny žádosti a náchylnosti své svatému zákonu Tvému podmaním. Přijmi tuto oběť díky milostivě, a nedopust, abych se Tobě zas zpronevěřila. Vyprav mne mocí vyšší, ať náruživosti své krotím a vábení hříchu odolávám. Dej, ať si dobré oblíbím, hřích pak v stálé oškliivosti mám. Propůjč mi pomoci, ať Boha nade všechno, bližního pak jako sebe samu miluji; ať vším užitkem pohrdám, kterýžby vyplýval mi z přestoupení zákona Tvého, abych stálým kráčením cestou cnosti hodnou se učinila onoho blahoslavenství, jehož rukojemství a závdavek dal jsi nám v nejsvětější svátosti oltářní.

Závírka.

Dejž, ó Bože! ať skrze oučastenství nejsvětější svátosti těla Tvého a krve Tvé od hříchů očištěná s Tebou spojená dojdou trvajícího života na věky věkův. Amen.

Požehnání.

O nejsvětější Trojice! přijmi milostivě oběť tuto, kterou jsme velebnosti Tvé skrze ruce kněžské vzdávali, aby nám a všem, kteříž jsme ji neskončenému milosrdenství Tvému na modlitbách odporučeli, k smíření a spasení sloužila, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Požehnejž nás všemohoucí Bůh Otec †, Syn † a Duch svatý †. Amen.

Poslední Evangelium.

Věčné Slovo Otce, skrze něž všechny věci učiněny jsou! nejdokonalejší odlesku Božství, živote a světlo lidstva! s nejhlubší uctivostí klaním se Tobě a děkuji, že jsi mne vykoupil. Tys vzal na se podobu lidskou, vtělil jsi se, bydlel jsi mezi námi a učinil jsi nás dítkami Božími. Kdož může lásku Tvou pochopiti, kdo slitování Tvé uvážiti! O osviť mne, Bože můj! ať Tebe co Pána svého láskou oučinnou ctím, a tak dcerou Boží slouti zasloužím. Synu Boží! budiž oslaven, chválen a veleben, s Otcem a Duchem svatým nyní i vždycky i na věky věků. Amen.

VII. Večerní pobožnost

na neděle a svátky Páně a Svatých jeho.

Příprava.

O Božský Duše svatý! osviť rozum můj, vyčišť srdce mé; otevři ústa má a rozněť horlivost mou, ať pobožně a bedlivě modlitbu svou vykonám. Vyslyš volání mé, Otče nebeský! o to Tebe prosím ve jménu Ježíše Krista Syna Tvého. Amen.

Bože, ku pomoci mé vzezři, Pane, ku spomáhání mému pospěš. — Sláva Otci, i Synu, i Duchu svatému, jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, až na věky věkův. Amen.

I. Žalm.

Dobrořeč duše má Hospodinu, a všechny vnitřnosti mé svatému jménu jeho. — Dobrořeč duše

má Hospodinu, a nezapomínej na všechna dobrodiní jeho. — Kterýž odpouští Tobě všechny nepravosti, a uzdravuje všechny nemoci Tvé. — Kterýž vysvobozuje od zahynutí život Tvůj, a korunuje Tebe milosrdenstvím a slitováním mnohým. — Kterýž nasycuje dobrými věcmi ústa Tvá, tak že se objevuje jako orlice mladost Tvá. — Činí což spravedlivého jest Hospodin, a soudy pravé všechněm utištěným. — Litostivý a milostivý jest Hospodin, dlouho shovívající a mnohého milosrdenství. — Ne podle hříchů našich nakládá s námi, ani vedlé nepravostí našich odplacuje nám. — Jakož se slitovává otec nad dítkami, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se ho bojí. — Onť zajisté zná slepení naše; v paměti má, že prach jsme. — Dnové člověka jsou jako tráva; jakž vítr na ní povane, již ji není. — Milosrdenství pak Hospodinovo od věků až na věky nad těmi, kteříž ostříhají smlouvy jeho. Sláva Otci i Synu atd.

II. Žalm.

Vyvyšovati Tebe budu, Bože můj králi, a dobrořečiti jménu Tvému na věky věků. — Na každý den dobrořečiti budu Tobě. — Hospodin veliký jest, a velikost jehož nemůž vystížena býti. — Pokolení za pokolením vychvalovati bude skutky Tvé, ó Pane! a zvěstovati předivnou moc Tvou. — Památku veliké dobroty Tvé hlásati budou, a o spravedlnosti zpívati, řkouce: Milostivý a litostivý jest Hospodin, dlouho shovívající, a velikého milosrdenství. — Dobrotivý Hospodin všechněm, a slitování jeho na všechny tvory jeho. — Oslavujtež Tebe, Hospodine,

všecka díla Tvá, a svatí Tvoji Tobě dobrořečte. — Království Tvé jest království všech věků, a panování Tvé nade všemi národy země. — Zdržuješ Hospodin všecky padající, a pozdvihuje všechněch sklíčených. — Oči všechněch v Tebe doufají, a Ty dáváš jim pokrm v čas příhodný. — Otvíráš ruku svou, a nasycuješ každého živočicha podle dobrolíbezne vůle své. — Spravedlivý jest Hospodin ve všech cestách svých, a milosrdný ve všech skutcích svých. — Činí vůli těch, kteříž se ho bojí, a křik jejich slyší, a zpomáhá jim. — Sláva Otci atd.

III. Žalm.

Miluji Hospodina, proto že vyslýchá hlas můj a pokorné modlitby mé. — Nebo naklonil ucha svého ke mně, když jsem ho vzývala ve dnech svých. — Obklíčily mne bolesti smrti, a úzkosti hrobu potkaly mne; i vzývala jsem jméno Hospodinovo, a on vysvobodil duši mou. — Milostivý jest Hospodin, a spravedlivý, Bůh náš litostivý. Ostříhá sprostých Hospodin; v nouzi jsem hynula a spomohl mi. — Navrátiž se duše má k odpočínutí svému, poněvadž Hospodin jest dobrodinec Tvůj. — Ustavičně choditi budu před Hospodinem, v zemi živých. — Uvěřila jsem, protož i mluvila jsem, ačkoliv jsem byla velmi ztrápena. — Čím se odplatím Hospodinu za všecka dobrodiní jeho mně učiněná? — Kalich spasení vezmu, a jméno Hospodinovo vzývati budu. — Sláva Otci atd.

IV. Žalm.

Jak jsou milí příbytkové tvoji, Hospodine zástupů! — Žádostiva jest a velice touží duše má po síncích Hospodinových; srdce mé i tělo mé plesá k Bohu živému. — Blahoslavení, kteříž přebývají v domě Tvém, Tebe na věky chváliti budou. — Hospodine Bože zástupů! vyslyš modlitbu mou. — Nebo Hospodin Bůh jest mi světlem a štítem; milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti. — Hospodine zástupů! blahoslavený člověk, kterýž naději skládá v Tobě. — Sláva Otci atd.

V. Žalm.

Chvalte služebníci Hospodina, chvalte jméno Hospodinovo. — Budiž jméno Hospodinovo požehnáno, od tohoto času až na věky; od východu slunce až do západu chváleno buď jméno Hospodinovo. — Vyvýšenť jest nade všechny národy Hospodin, a nad nebesa sláva jeho. — Kdo jest rovný Hospodinu Bohu našemu, kterýž na výsostech přebývá; kterýž milostivě shlíží na všechno, což jest poníženého na nebi i na zemi; vyzdvihuje z prachu nuzného, a z bláta vyvyšuje chudého, aby jej posadil s knížaty lidu svého. Sláva Otci atd.

Magnificat čili Chvalozpěv Panny Marie.

Velebí duše má Hospodina, a veselí se duch můj v Bohu Spasiteli mém. — Že vzezřel na ponížení dívky své: neb aj, od této chvíle blahoslavenou mne nazývati budou všickni národové. —

Neboť mi učinil veliké věci ten, jenž mocný jest a svaté jméno jeho. — A milosrdenství jeho od pokolení až do pokolení bojícím se jeho. — Učinil moc ramenem svým, a rozptýlil pyšné v myslí srdce jejich. — Ssadil mocné se stolice, a povýšil ponížených. — Lačné nakrmil dobrými věcmi, a bohaté pustil prázdné. — Ujal se Izraele služebníka svého, rozpomenuv se na milosrdenství své. — Jakož mluvil k otcům našim, k Abrahamovi a semeni jeho na věky. Sláva Otci atd.

Modlitba. O nejsvětější Trojice! v prachu nehodnosti své před trůnem velebnosti Tvé, padající klaníme se Tobě a voláme: Shlédni milostivě na nás vykoupené a vodiž nás tímto nebezpečným oudolím vezdejšího života, abychom předrahou krví Syna Tvého očištění a duchem jeho posvěcení do království věčné slávy přijíti mohli. Toho nám propůjč, Otče! skrze Ježíše Krista Syna Tvého, Pána našeho. Amen.

Dušem všech zemřelých dejž, ó Bože! odpočívati v pokoji. Otče náš atd. — Dej nám, ó Pane! pokoj svůj a život věčný! Amen.

K nejblahoslavenější Panně Marii.

Skrze Tebe nechť přístupu máme k Synu, ó požehnaná Matko milosti a spasení, života Rodičko! aby nás skrze Tebe přijal, jenž skrze Tebe nám dán jest. Nechť vymluví u něho nepoškvrněná svatost Tvá vinu porušení našeho, a Tvá pokora Bohu milá a vzácná ať vyprosí odpuštění nedbanlivosti naší; mnohá láska Tvá nechť přikryje množství

hříchů našich, přešťastná plodnost Tvá nechť nám vymůže hojnost zásluh. Paní naše, prostřednice naše, s Synem svým nás usmiřuj, Synu svému nás poroučej. Učiň, ó Požehnaná! skrze milost, již jsi byla naplněna, skrze hodnost, již jsi zasloužila, a skrze milosrdenství, které jsi porodila, aby ten, který skrze tebe oučastníkem člověčenství a bíd našich ráčil se učiniti, skrze přímluvy tvé i nás oučastny učinil slávy a blahoslavenství svého, Ježíš Kristus Syn tvůj, který jest požehnaný Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Modlitba. Všemohoucí věčný Bože! který jsi ducha i srdce, tělo i duši nejblahoslavenější Panny Marie mocí Ducha svatého hodným příbytkem milého Syna svého učinil: propůjč nám, kteříž památku její se svatou radostí světíme, abychom skrze mateřskou přímluvu její ode všeho nám nastávajícího zlého a od smrti věčné vysvobození byli, skrze téhož Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Ochrana Boží budiž a zůstaniž s námi vždycky! Amen.

Oddělení třetí.

Pobožnost při zpovědi a při svatém přijímání.

Pobožnost kající.

Ranní modlitba v den svaté zpovědi.

Otče nebeský! Ty jsi mi dal dočkati se dnes před důležitého dne. Máš to býti den přísného zpytování sebe, skroušeného vyznání hříchů a nejopravdovějšího pokání, ale i také den zvláštní milosti Tvé. Osviť mne světlem sv. Ducha svého, ať svou vnitřnost tak prohlídnu, jakož vševidoucímu oku Tvému zřejmá jest.

Což by to prospělo, kdybych z lásky k sobě nebo z tajné náchylnosti k hříchu sebe jinak spatřiti chtěla, než jsem? Považuji-li Tebe jen co Boha a Pána vševědoucího, svatého a spravedlivého, hrozím se velikosti Tvé a soudu Tvého. — Ale blaze mně! já Tebe znám zároveň skrze Ježíše jednorozeného Syna Tvého, Pána a Spasitele našeho, co Otce promíjejícího. Ty přicházíš lítostné zpovědi mé milostivým slovem vstříc: „Doufej! odpouštějít se tobě hříchové tvoji!“ Ty nechceš, aby kdo zahynul, ale aby se každý hříšník obrátil a živ byl. —

Dej, ať se i já dnes v svátosti pokání znova o tom přesvědčím. Vyslyš volání pokory a víry pro

Ježíše Krista Syna Tvého, Pána a Spasitele našeho, který s Tebou, Otče nebeský! živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého po všechny věky věkův. Amen.

Spasitelné rozjímání ku povzbuzení ducha kajícího v sobě.

(Od ctilivého otce Jana Kraseta.)

Marnotratný syn jest obraz hříšníka, který dům Boha Otce svého opouští, aby se oddal všelikým prostopášnostem. On se vzdaluje od Boha, a zbavuje se práva na synovství Boží. Vzdálen od Otce v nevázanosti své mrhá a marnotratí všechny dary přirozené i milosti nadpřirozené, jichž mu byl Bůh propůjčil.

To jsem i já učinila, když jsem Boha se spustila. Vzdálivši se od něho, odřekla jsem se vedení jeho. Všecky poklady milostí a zásluh, jichž jsem dosáhla, promarnila jsem! O kdož mi dá slz, abych tuto ztrátu oplakala! Jak veliký počet požádá Bůh ode mne, jestli mně milosrdenství jeho nepřispěje!

II. Považ, ó křesťane! ten nešťastný stav, do něhož onen marnotratný syn se uvrhl, když jmění své prohejřil a v krajině té veliký hlad povstal, který ho přinutil do služby k jednomu pánovi jíti jehož vepře pásti musel! Tak bídný byl a tak vyhladovělý, že by byl rád i to mláto jedl, kteréž vepřům házeli; ale žádný nedával jemu.

Jak mocně jest tuto stav duše vyobrazen, která se spustila Boha svého! nebo když žádného potěšení nebeského již nemá, a svátostmi Božskými sytit se

již nemůže, jde do služby k nepříteli zlému, který jí vepře pásti dává, totiž náruživosti zvířecího těla, jimžto ve službě hříchu a ďábla hoví a slouží.

Jaká to trpká změna, jak veliká bída! Člověk dle obrazu Božího stvořený stal se němé tváři podobný; pase se jako zvířata a válí se jako ona v bahně hříchů a nepravostí!

Co činíš ty, duše má? čeho hledáš, čeho žádáš ty? — Myslíš-li, že by tak hanebné žádosti tebe nasytiti mohly? — Potravou jsou pro zvířata; duše, kterážto schopná jest Boha samého pochopiti, může také jen v Bohu samém dojíti nasycení.

III. Vida nešťastný zbloudilý syn bídu svou, přišel sám k sobě a zvolal vzdychaje: Jak mnozí nájemníci v domě otce mého hojnost chleba mají, a já tuto hladem hynu! Vstanu a půjdu k otci svému a dím jemu: „Otče! hřešil jsem proti nebi a před tebou, a již nejsem hoden slouti synem tvým; ale učiň mne jako jednoho z nájemníků svých.“ A vstav, vydal se bez meškání na cestu.

Tak působí protivenství, že sami k sobě přicházíváme. Bůh navštěvuje vždy milostí svou duše ony, na něž protivenství dopouští. On osvěcuje rozum jejich, pohybuje vůlí jejich, ukazuje jim tu náramnou bídu, do níž hřích uvádí, a v skormoucení jejich praví jim: Rozvaž, co to znamená, urážeti mne! Co jsi tím získala, že jsi se mne spustila? Jakých radostí nabyla jsi z tvorů, jimžto ses oddala? měla-lis kdy pokoje, co jsi se otcovského vedení mého odřekla? Bylo-li slušné, že jsi pro tak hanebné, tak krátké a mrzké rozkoše Boha svého opustila, nebe

se odřekla, milost mou a pokojné svědomí ztratila? Navrať se, dcero milá! navrať se k otci svému! —
— A to máš i ty, hříšnice! dle příkladu syna mar-
notratného učiniti. Bez meškání máš se obrátiti;
sice milost pomine a předsevzetí uchladne. Bůh, který
tebe dnes volá, nebude snad již zejtra tebe volati!
jistotně však bude zejtra obrácení tvé těžší než dnes.

IV. A když ještě nehodný syn opodál byl, uzřel
jej otec jeho, a milosrdenstvím hnut jsa, šel mu sám
vstříc, padl na šíji jeho a políbil ho, i nenechav mu
času k omluvě, dal jej v roucho nejlepší obleci,
vstrčil mu prsten na ruku jeho, a přikázal tele
tučné k hodům slavným zabiti.

Tak přijímá Bůh hříšníka, který se ku pokání
vrací. On jej předchází, dává mu políbení pokoje!
zapomíná na nepravosti jeho, přijímá jej znova na
milost, těší srdce jeho, a všickni Andělé radují se
s ním nad hříšníkem pokání činícím.

Modlitba.

O Bože, pramene dobroty a slitování, který tak
laskavě s hříšníky zacházíš, shlédni na mne, nej-
větší hříšnici u nohou svých, a smiluj se nade mnou.
Já jsem onen nešťastný syn, který otcovský dům
Tvůj opustil, od Tebe se vzdálil, laskavým vnuknu-
tím Tvým pohrdl a dobrodiní Tvá nevděčně pro-
marnil! Chuda jsem nyní, a v největší bídě vzdychám
k Tobě, ó Bože! Jižť není nábožné myšlenky v mysli
mé, ani dobré náklonnosti v srdci mém! V ohavné
propasti vězím, aniž jsem s to, z ní vybřednouti,
jest-li mi ruky nepodáš!

Ach, kam se poděl čas onen, když jsem v pokoji a v svobodě syna Božího živa byla! když jsem sladký vzduch rajský dýchala, chleba Andělského požívala, a u vnitřním modlení a svatém přijímání nejsladšího nalezala potěšení! — Ach, není již — času toho! silná tělesnost stáhla mne k zvířatům, a tak vyhledávám — ach přecho! — jen rozkoše zvířecí! — Což mám věčně v tak veliké bídě úpěti? nikdy z té záhuby se vytrhnouti? bez přestání otrokyní náruživostí svých býti? ustavičně s svědomím raněným se nositi? vždy nepřitelem Boha svého býti a v stavu zatracení žíti? — Ach jak velice trápí mě život takový! jižť nemohu žádné radosti u křehkých stvoření nalézti, jež mi pravého potěšení slibují, ale srdce mé jen hořkostí naplňují!

Vzhůru tedy, duše má! vyjdiž ze země zlořečení a nepravosti, opusť tovaryšstvo nečistých zvířat, a vrať se k Bohu svému. Viz, již tebe volá, již tebe očekává, a otcovské ruce své tobě vstříc rozprostírá. Modli se tedy v duchu pokory a s srdcem skroušeným:

Svatý, spravedlivý Bože! když srdce a život svůj se zákonem Tvým porovnávám, pozoruji nescíslná přestoupení. Já jsem hříšnice — veliká hříšnice; pošetilosti, křehkosti, viny a poklesky všeho způsobu tížejí duši mou. Já se potud tak velice na svět a marnosti jeho věším, a tak málo po království Tvém toužím a po tom, čeho jedině jest zapotřebí. Ba já miluji Tebe, jediné a nejvyšší dobré své, tak málo nade všecko, že mi spíše často lecjaký vzdější zisk, kratičké smyslné vyražení milejší jest,

tak že k vůli těmto marnostem přestupuji i nej-
světější příkázání Tvá! Každodenně činím, co činiti
nemám, a opomínám, co jest mou povinností. Já
mluvívám tolik zbytečného, nelaskavého a hříšného,
co by pravému křesťanu na jazyk ani přijíti nemělo.
Často se obírám v myšlénkách s věcmi, při nichž
se nesluší ani na okamžení pozastaviti, — a za-
pomínám při tom na to, nač bych nikdy zapome-
nouti neměla — na Tebe, Bože můj! na vševědou-
cnost, dobrotivost a svatý zákon Tvůj! a na určení
života a povinnost svou. Srdce mé naplněno jest
pošetilými, marnými, často ohavnými žádostmi a
ohledy, jež bych ani tomu nejlepšimu příteli svěřiti
nechtěla, jež bych se styděla mravopochybnému člo-
věku vyznati. Hříšnice jsem ach mnohonásobná hříšnice
a předce tak zřídka opravdově na viny své zpo-
mínám. Samoláska, hrdost a vrtkavost má zdržují
mne od opravdového uvažování veliké zkázy mé,
zakrývajíce propast, u které stojím, aby svědomí mé
neprocítlo a ku pokání mne nepohánělo. Tak tedy
žiji ustavičně v tajném srozmění s hříchem, aniž
chce slabé srdce mé uznati ohavnost a převrácenost
takového srozmění. O já zaslepená — já zprone-
věřilá! Vždyť pak se nemohu polepšiti, nenahlídnu-li
zřejmě, jak záhubný a ohavný jest hřích v očích
Tvých, ó Bože! Protož se nyní důvěrně k Tobě
obracím; osviť, Ty Světlo věčné! zatemnělý rozum
můj, a zahřej studené srdce mé, abych před Tebou,
Vševědoucí! přísně a nestranně svědomí své zpy-
tovala, hříchy své uznala a jich litovala, a konečně
předce jednou dokonale se polepšila.

Ba jistě! jedenkráté musím již, ó Bože můj! cele a na vždycky k Tobě se obrátiti. Jak často přijala jsem již svátost pokání, a opět jsem upadala buď do svých starých, nebo do nových a ještě větších hříchů. Chybíš mi tedy vždy na pravém duchu kajícím; já jsem zlé navyklosti své z kořene nevyplenila, příležitostí se nevarovala — zkrátka — nechtěla jsem světu a zlým žádostem jeho výhost dáti, abych jediné Tebe milovala a jen Tobě sloužila. A předce jsi, ó věčné, neobmezené Milosrdenství! nepřestal dobrodiními mne zasypávati, prodlužuješ ustavičně nehodný život můj, a shovívaje se díváš, zdaž přece jednou k sobě přijdu a nahlídnu, co by mi prospívalo k spasení.

Ó ohavnosti! ó černá nevděčnosti! Zasluhuji-li co jiného, než aby jsi mne opustil a zavrhl! Požívajíc ustavičně darů lásky Tvé dle libosti své, často velmi lehkovážně je promarním, jako bych Tobě z nich nikdy nemusila počet vydávati, ba jako by pocházely ode mne samé, nikoli pak od Tebe. Tak mi byla marnost světa tohoto nade všecko: svět nad nebe, čas nad věčnost!

Jak dlouho, ó Bože! budeš mi ještě shovívati? Snad jsi již v tomto okamžení ruku svou na mne pozdvihl; snad jest to ta poslední zpověď, v které mně tak otcovskou výstrahu dáváš, a srdci mému přimlouvaje laskavě k sobě mne zveš.

Otče nejhlavnější! od tohoto okamžení nebudu Tebe již pokoušeti, a v patrné nebezpečnosti se vydávati, abych nezahynula na věky v hříšné zatvrzelosti a nekajicnosti. Nechci mocně soud Tvůj

na sebe svolati, a v nemilosti Tvé do věčné noci vejíti, kde se již nic více působiti nedá, a kde každý klídití bude, co zasil. Dnes ještě vstanu, a se synem marnotratným do domu otcovského se navrátím. A když se tak lítostně a skroušeně, tak polepšená okážu před Tebou, ó Bože! jistě že mne také milostivě přijmeš. Propůjč mi tedy milosti, ať nepravostí a výstupků svých od srdce lituji; dej mi všecku bídu mou cele poznati; dej mi pramenu jejího nalezti a jej pak na vždycky ucpati.

Zrcadlo zpovědní, čili způsob zpytování svědomí.

Hříchové proti přikázání prvnímu.

U věcech víry pochybovati a vysvětlení nehledati. — K nepravému učení opravdově neb z bázně se přiznávati. — Svatými věcmi a obřady církevními pohrdati nebo potupně o nich mluvití, aneb řeči takové poslouchati. — Pověry, čáry a podobné provozovati, jiným k tomu raditi. — Hádání věriti. — Nad milosrdenstvím Božím zoufati. — Zúmýslně na milosrdenství Boží hřešiti. — Dobrovolně v hříšném myšlení setrvávati. — Pověra. — Nevěra.

Proti přikázání druhému.

Bez potřeby nebo křivě přísahati. — Přísahu v slušných věcech nebo slib nevyplniti. — Proti Bohu reptati, Bohu se rouhati. — Jméno Boží, sv. písmo nebo posvátné věci svévolně zneuctívati. — Klíti, zlořečiti, jiné zaklínati.

Proti přikázání třetímu.

V neděli a ve svátek služby Boží, kázání zanedbávati, jiných od nich zdržovati, nebo je nepobožně slyšeti. — V ty dni hřmotnou čili služebnou práci bez veliké potřeby konati. — Hejřením a hříšnými veselostmi je zneuctívati.

Proti přikázání čtvrtému.

Rodiče hněvati, zarmucovati, jich neposlouchati, za ně se nemodliti, v potřebách je opouštěti, jim ubližovati. — Vrchnostem duchovním a světským se protiviti.

Proti přikázání pátému.

K bližnímu delší nebo kratší čas prudkou nenávisť míti, nebo u jiných způsobiti. — Ve velkých nebo malých věcech instivým býti. — Sebe neb jiného o život neb o zdraví připraviti. Bližního bítí nebo jemu na zdraví škoditi. — Pohoršení dávatí, nebo jakžkoli bližního k hříchu lákati. Zvířata týrati a mučiti.

Proti přikázání šestému a devátému.

Nečisté myšlenky z mysli nevypuzovati, v nich se kochati, v ně svolovati. — Neslušným vzhlížením, dotýkáním se prohřešovati. — Jiným příležitost k tomu dávatí. — Nemravnými neb dvojsmyslnými řečmi v sobě nebo v jiných chlípnu žádost rozněcovati. — Jakýmkoli způsobem smilstva se dopouštěti.

Proti přikázání sedmému a desátému.

Někomu něco odciziti. — Bližního podvesti. — Cizí jmění zdržovati, přijímati, nevrátiti, ukradené

věci vědomě kupovati. — Bližnímu lichvou nebo jiným podvodem na jmění škoditi. — Čeledi a dělníkům na mzdě utrhovati. — Žádost po cizím statku v sobě chovati, a k odcizení ho napomáhati.

Proti přikázání osmému.

Soukromě nebo před právem a před vrchností křivě svědčiti. — Lhāti ze zvyku neb z žertu neb z nouze. — Jinému utrháním na cti nebo pomluvami dobré jméno škvrniti. — Donášením pomluv lidí proti sobě popuzovati. — Nesváry a hádky vzbuzovati. — Pomlouvače rád poslouchati. — Nespravedlivé podezření míti; nelaskavě nebo křivě posuzovati.

Proti přikázáním církevním.

V zapovězené dny maso jísti. — Posty nezachovávat. — V nařízený čas se nezpovídati a svátost oltární nepřijmouti. — Svátosti hříšně přijímati.

Skrze sedmero hlavních hříchů.

Pejše, marnivosti se oddati; nádherně a neslušně a nad svůj stav se strojiti a šatiti; jinými pohrdati. — Zlými věcmi se vychloubati. — Pejchu skutky jeviti. Z neštěstí bližního závistivě se radovati; štěstí jemu nepřáti. — Nemírně jísti a až do opilství píti; jiných k tomu zaváděti. — Hněv míti a jeviti. — V duchovních věcech váhavým, lenivým, nedbalým býti.

Některé hlavní otázky.

Zdali pak častěji v roce přistupuješ k svaté

zpovědi? jak jsi se posledně zpovídala, a kdy? — Milovala-li jsi Boha z celého srdce svého, ze vši duše své — nade všechno?

Konala-li jsi z lásky k Bohu povinnosti stavu svého ochotně, věrně a dokonale, i když obtížné byly a zapření sebe žádaly?

Nemyslila-lis, nemluvila-lis nebo neučinila-lis kdy čeho, co by bylo bližnímu škodilo na těle nebo snad docela na duši?

Snášela-lis soužení a protivenství, jež tebe potkalo, s dětinskou oddaností do vůle Boží, a vynaložila-lis je k polepšení a posvěcení svému?

Kterého hříchu litovala bys nejvíce, kdybys nyní umřítí měla?

Kterého hříchu dopouštíváš se nejčastěji?

Jaké příčiny, příležitosti, místa a osoby vábívali tebe nejvíce k hříchu tomu?

Z čeho se musíš zvláště a nejprve zástupci Božímu ve zpovědnici vyznati?

Modlitba po vykonaném zpytování svědomí.

O Bože a Otče můj! Zhřešila jsem před Tebou a nejsem hodna slouti dcerou Tvou; nebť jsem nectila Tebe co otce svého; nesloužila jsem Tobě co Pánu svému; a předce k Tobě volám, Bože můj! přijmi mne jako jednu ze služebnic svých, a učiň mne jako jednu z nájemnic v domě Tvém. Viz největší rozlícení duše mé, že jsem Tebe, nejvyšší a milování nejhodnější dobré urazila a od Tebe se vzdálila. Smiluj se nade mnou, ó Bože dobrotivosti a milosrdenství! a přijmi mne ještě jednou do ot-

covského domu svého. Dej mi políbení pokoje! Pevně jest předsevzetí mé, že se Tebe již nespustím. Věrně a stále budu Tobě sloužiti, pokudž ještě v tomto živobytí mě ponecháš, a pravým pokáním nepravosti své napravití chci.

Jen Tebe hledá nyní srdce mé; všecko cokoli Ty nejsi, Otče můj! budu jen dle vůle Tvé a pro Tebe milovati. Tato láska nedá mně s pomocí milosti Tvé do nových hříchů padnouti. Rozmnož, Otče lásky! tuto svatou lásku ve mně, ať mne již ani má vlastní křehkost, ani rozkoše, ani soužení vezdejšího života, ani život ani smrt od lásky Tvé neodloučí. Jedinou žádostí, radostí a potěšením mým budiž od této chvíle svatá vůle Tvá — Božský zákon Tvůj!

Kající vzdychání srdce právě skroušeného.

(Dle sv. Augustina.)

Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého! kterýž jsi na kříži z lásky k nám vypil přehořký kalich utrpení, aby si všecky lidi vykoupil, obrať se dnes s pomocí svou ke mně! Aj já nuzná přicházím k Tobě bohatému; já bídná k Tobě milosrdnému; nedej mi bez potěšení od Tebe odejítí. Ach! žízním po milosti, po občerstvení od Tebe; ó pomoz mi, nasyť mne z hojnosti nevyvažitelné milosrdenství svého.

Především vyznávám, Ježíši nejdobrotivější! nevděčnost svou k Tobě. V hříších jsem byla počata a zrozena, Ty, ó Pane! obmyl jsi mne a posvětil, a já — já jsem se pak většími ještě hříchy poškrnila. Neboť v hříchu dědičném jsem se narodila, ale napotom pokálela jsem se v hříších dobrovolných.

Ty však, ó Pane! smiloval jsi se nade mnou, vytrhl jsi mne ze záhuby hříchu, a vnukl jsi mi do mysli, abych následovala těch lidí, kteří tváří Tvé hledají (Žalm 23, 6.); abych cestou spasení kráčela, pod liliemi čistoty bydlela, a s Tebou ve večeradle nejvyšší příjemném za stolem seděla. A já? — ach, za tolikrát dobrodiní byla jsem nevděčna; já jsem milost křtu svatého promarnila tolikerými hříchy a nepravostmi, roucho nevinnosti poškvřila, a místo obrácení a polepšení hřích jsem navršovala.

Viz, ó Pane! nepravosti mé vzešly nad hlavu mou, a jako břímě těžké obtíženy jsou nade mnou (Žalm 36, 5.). A jestliže Ty, věčně Milosrdný! mne neušetříš, a milostí svou mi nepřispěješ, musím bídne zahynouti v propasti věčné.

Popatř na mne, Pane a Bože můj! kterak sobě nepřítel můj posměch ze mne činí, řka: Bůh ji opustil. Dostihnu a polapím ji; nebo není, kdoby ji vytrhl (Žalm 70, 11.) Obrátiž se Hospodine, a vyhni duši mou: spasenu mne učiň pro milosrdenství své (Žalm 6, 5.). Smiluj se nad dítětem svým, jehož jsi bolestmi velkými na kříži znovu zrodil; odvráť tvář svou od hříchů mých, a dej mi zakusiti milosrdenství Tvého. — Kdež jest otec, jenžby dítě své nevysvobodil? nebo kde dítě, jež by otec napravující metlou trestati nemusil? — Ač hříšnice, jsem předce dítě Tvé a Ty Otec můj! nebo Tys mne stvořil a znovu zrodil. Naprav mne hříšnici, a když se káráním Tvým polepším, dej místa milosti místo spravedlnosti.

Může-liž matka na dítě své zapomenouti? A byť

i mohla, tedy Ty, ó Otče! na mne nezapomeneš. Tys mne opět ze sna hříšnosti probudil, a mně všecky nepravosti mé před oči představil.

O, jaké to procitnutí! — Běda mně! kteráž jsem padla z tak velkého štěstí do tak hrozného zlého! Kam jsem chtěla a kam jsem přišla? Kde jsem a kde jsem chtěla býti? Po čem jsem toužila a v jakém stavu vzdychám nyní? — Hledala jsem světla a pokoje, a aj tuto jest samý zmatek a bída. Běda mně! když den soudný nastane, knihy svědomí otevřeny budou, a o mně řečeno bude: Aj člověk se všemi skutky jeho! Co mám pak činiti, Pane a Bože můj! když odkryjí nebesa nepravost mou, a země povstane proti mně? (Job 20, 27.) Nebudu věděti co odpověditi; s hlavou skloněnou budu třesoucí se, bázlivá a zahanbená před Tebou státi! Běda mně bídné, od Boha odloučené! Záhuba se blíží, a Ježíš mne neuznává za svou! Lépe by mi bylo, nebýti, než bez Spasitele mého býti! Lépe nežíti, než pravý život nemíti!

O Beránku Boží, kterýž snímáš hříchy světa, Tys byl i za mne usmrcen! K věčnému slitování Tvému utíkám se; Ty se nebudeš na mne až do skonání hněvati. Smiluj se nade mnou, a neodvracuj tváři své ode mne, kterou jsi, abys všecky vykoupil ani od těch neodvrátil, kteříž láli Tobě a plili na Tebe (Isa. 50, 6.). Prosím Tebe, Vykupiteli nejdobrotivější! nepřičítej mi již zvláště hříchy mladosti mé, a nevcházej hněvivý v soud se mnou: nýbrž buď mi dle velikosti slitování svých milostiv, a shlad' nepravosti mé. — A ač jsem se tak velice prohře-

šila, že zavržena býti zasluhuji: Ty mne předce, Slitovníče věčný! nezavrhneš. Nikoli! Pane! Ty nechceš smrti hříšníka, aniž máš zalíbení v záhubě bezbožných. Ba ještě více! Tys umřel, aby mrtví zase obživli. Smrt Tvá usmrtila smrt hříšníků. Prosím tedy, ó Pane! pro Tvůj věčný život dej mi, abych smrtí věčnou neumřela. Podej mi ruky své s výsosti, a vysvobod mne z moci nepřátel spasení mého, ať se neradují nade mnou a ať neříkají: Pohltili jsme ji (Žalm 34, 26.).

Milosrdný Bože! opět volám k Tobě, nenakládej se mnou hříšníci dle spravedlnosti své, nýbrž buď k stvoření svému dobrotivosti své pamětliv! Zapomeň na hříšnici, jenž Tebe k hněvu popouzela, a vzezři na bídnicí, jenž o pomoc k Tobě volá. Ježíši! co jsi jiného než Spasitel? protož přispěj mi ku pomoci, a rciž duši mé: Spasení tvé jáť jsem (Žalm 34, 3.). Mnoho doufám, ó Pane! od dobrotivosti Tvé, proto že nás sám vyučuješ, abychom prosili a hledali a tloukli. Slovem Tvým povzbuzena prosím a hledám a tluku. Pane! kterýž nám prositi velíš, učiň též, ať vyslyšení dojdou; který hledati radíš, dej i naleznouti; který tlouci učíš, otevři tloukoucímu. — Posilni mne slabou, vysvobod mne ztracenou, obživ mne mrtvou, a vládni smysly, myšlením a skutky mými dle libosti své, ať budoucně jen Tobě samému sloužím a živa jsem, a Tobě zcela se oddám. Pane a Bože můj! dobře sice vím, že Tobě, jenž jsi mě bez všelikých zásluh mých stvořil, a z neskončené lásky své vykoupil, mnohem více povinna jsem, než vyplniti mohu; cožbych také mohla Tobě

dáti; co by již bez toho Tvé nebylo? i kdybych se sama Tobě obětovati chtěla, musel bys k tomu chtění i vykonání dáti: nebo bez Tebe nic nemohu a s nic nejsem. Potáhniž tedy mne sám k sobě, ať následováním Tebe a poslušností i láskou k Tobě Tvou se učiním, jakož bez toho přirozeností svou Tobě náležím, neboť mě stvořil a ztracenou našel a draze vykoupil. Buď Tobě za to čest a chvála na věky věkův. Amen.

Modlitba po zpovědi.

Veselím se, Bože nejmilostivější! z dobrotivosti Tvé, žeš na bídu mou popatřil. O, jak nesmírná jest dobrotivost Tvá, kterou oněm prokazuješ, jenž se Tebe bojí a v Tebe důvěřují! Požehnaný Hospodin, kterýž mi podivnou milost svou prokázal; nebť jsem řekla v ouzkosti své: Zavržena jsem před očima Tvýma; a předce jsi vyslyšel hlas volání mého.

Jak předrahá jest dobrotivost Tvá, ó Bože! že hříchy odpouštíš, Ducha svatého udílíš, a spravedlivých pod stínem křídel svých uchováváš. I velicí jsou divové Tvoji, jež rozhlašovati budu, ač není lze sčísti je. Jen neodvracuj nikdy milosrdenství své ode mne, a dobrotivost i věrnost Tvá střežiž mne povždycky.

Radovati a veseliti musejí se všickni, kteří hledají Tebe a milují spasení Tvé; musejíť vždycky říkati: Požehnaný Hospodin! nebť my chudi a bídni jsme, Hospodin ale pečuje o nás. Jistě, Tys spomocník a Vysvoboditel můj, jenž s dobrotivostí,

věrností a pomocí svou neprodlévá. Srdce mé hotovo jest, ó Bože! prozpěvovati a Tebe chváliti; nebo dobrotivost Tvá jest tak neobsáhlá jako obloha a pravda Tvá všude rozšířena, kam oblaky dosahují.

Když se na lože kladu, myslím na Tebe; když procítnu, mluvíím o Tobě; neboť pravice Tvá drží mne, a duše má lne k Tobě.

Milosrdný a milostivý jest Bůh, shovívající a veliké dobrotivosti. Nejednáť s námi dle hříchů našich, aniž dle nepravostí našich odplácí nám. Jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak upevnil milosrdenství své nad těmi, kteříž se ho bojí; a jak daleko vzdálen jest východ od západu, tak vzdálil od nás nepravosti naše. Jakož se slitovává otec nad syny, tak slitovává se Hospodin nad těmi, kteříž se ho bojí. — Otče! milost Tvá oblažujž mne od věků až na věky, skrze Syna Tvého Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Jiná modlitba po zpovědi.

V duchu pokory prosím Tebe, Bože věčně lítostivý! přijmi milostivě tuto mou vykonanou zpověď, učiň ji dobrolíbeznou před tváří svou, a propůjč mi ještě déle Božské milosti své, aby starý člověk můj s Ježíšem milým Synem Tvým ukřížován byl, tak abych nikdy již hříchu nesloužila, nýbrž z rukou nepřátel mých vysvobozená, jediné Tobě, nejmilejší Bože a Otče můj! v svatosti a spravedlnosti mohla věnovati všechny dny života svého.

Svatosvatě slíbila jsem Tobě, ó Bože! Zpytateli srdcí, víš, jak upřímně slib svůj splniti chci; slíbila

jsem Tobě, že od této doby svědomitě vynasnažím se zachovati kázání spravedlnosti Tvé, abych Tebe, milování nejhodnější Otče! žádným již hříchem ne-urazila.

Ach, jakby bylo také možná Tebe kdy zas uraziti, když jsi mi tak velkých milostí udělil?

Nikdy, nikdy již neodloučím se od Tebe. Nikdy se již hříchem zúmyslným milosti Tvé nehodnou neučiním; žádosti a náklonnosti své na uzdu pojmu, každé příležitosti k hříchu se vystříhám, a před Tebou pokorně kráčet budu v zapírání sebe co věrná následovnice Kristova.

Ale, ó Pane! jemuž celé srdce mé otevřeno jest, Ty znáš také křehkost a mdlobu mou; Ty víš, jak vrtkavá a nestálá vůle jest. Ach, jak často jsem totéž předsevzetí učinila a předce nesplnila! Kterak jsem tak nestatečná, že sama od sebe nemohu ani to nejmenší mysliti a vykonati! Všecka moc naše pochází od Tebe; Ty dáváš obě — chtění i dokonání dobrého.

Protož Tebe prosím ve jménu a skrze zásluhu Božského Vykupitele mého Ježíše Krista, posilň a utvrď vůli mou všemohoucí milostí svou. Dej mi tak velkou ošklivost před hříchem a tak setrvanlivou horlivost v plnění vůle Tvé svaté, aby mne nic již od svaté lásky Tvé neodloučilo, abych v milosti Tvé setrvala až do skonání.

Ach, nepovolávej mne pryč odtud, dokud milostí Tvou, kteréž mi vydobil milý Syn Tvůj poslušností svou až k smrti kříže, schopnou učiněna nebudu, bych po tomto bídném živobytí blahosla-

venství věčného dosáhla, skrze hojné zásluhy jedno-
rozeného Syna Tvého Ježíše Krista. Amen.

Modlitba k Ježíši Kristu.

Příteli kajících hříšníků Ježíši Kriste! kterýž
jsi přišel na svět hledat a spasit, což bylo zahynulo;
Ty víš, v jakém nebezpečení a pokušení usta-
vičně se nacházám při tomto nevyhnutelném obcování
se světem, jenž Boha svého tak málo zná a miluje.
O Ty věčný Pastýři! přispívej mi v tolikerých po-
kušeních; mějž mne na pozoru; napomínej mne,
vod' a posiluj mne Duchem svým Svatým: ať nikdy
již do bídy hříchu nepadnu, z níž mne dnes slitování
Tvé vytrhlo.

Svatá Maria a vy všickni Svatí Boží, proste
za mne před trůnem Nejvyššího o milost setrvalosti
v dobrém, ať jedenkrát, když z tohoto světa vy-
kročím, dobrotivost a milosrdenství jeho mohu s vámi
v nebi věčně chváliti a velebiti. Amen. Otče náš atd.

Modlitba církevní.

Bože! jenž žádného hříšníka, i největšího, když
s srdcem skroušeným k Tobě se blíží, od sebe ne-
zamítáš, nýbrž nad ním se slitováváš a jemu od-
pouštíš! shlédni okem milostivým na volání mé a
osviť srdce mé, ať mocna jsem přikázání Tvé za-
chovávat. Dej mi, ó Pane! stálost u víře v Tebe a stá-
lost v upřímném obcování před Tebou, aby mysl
má v lásce Boží pevně se založila, a dokonalost
lásky této žádným pokušením zemdlena nebyla.
Skrze Ježíše Krista Syna Tvého Pána našeho. Amen.

Druhá kající pobožnost.

Modlitba před zpytováním svědomí.

Otče světél! Bože můj! kterýž tajnosti srdce lidského znáš a nejskrytější myšlení naše víš, osvět temnosti ducha mého, ať sama sebe náležitě poznám; ať hříchy, křehkosti a vady své na sobě spatřím, opravdově jich lituji, upřímně z nich knězi Tvému se vyznám, pravou kajícností sama sebe za ně potrestám a pevné předsevzetí učiním, že hříšný život svůj změním, zlých navyklostí zanechám, a Tobě, věčnému Bohu a Pánu svému, až do skonání věrna zůstanu a sloužiti budu, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

(Zrcadlo zpovědní viz na str. 101.)

Modlitba po zpytování svědomí.

I soudila jsem sama sebe, Bože můj! zpytovala jsem svědomí své i nejskrytější skrejše jeho pilně a upřímně. Smím-li však proto doufati, že jsem všecko vynalezla, co hříšného ve mně jest? Srdce člověka jest propast! Kdož je pronikne, než Ty, ó Pane! kterýž srdce a ledví zpytuješ? Velice se obávám, že v něm jest ještě mně skrytého, co se Tobě nelíbí, a co mi snad nešťastná tajná láska k sobě samé poznati brání nebo vymlouvá. O Bože! Tys pouhá láska a milost. Přikrej prosím Tebe, nevystížitelným milosrdenstvím svým všecko, co trestu hodného ve mně jest. Očišť mne i od těch hříchů, které snad ani za vinu si nekladu, a odpusť mi oněch, kteréž mně snad z paměti vypadly.

Nedostatek úplného poznání hříchů mých kormoutí mne však méně, Bože můj! než vlažnost, lhostejnost srdce mého při tolikých přechýleních, jež jsem skutečně v sobě shledala a poznala. Čím bych mohla tuto vlažnost, tuto lhostejnost vymluviti? Jsem tak citliva všeho, co smysly dráždí a tělu lahodí, ač to cnosti mé skoro vždy jest na škodu neb aspoň nebezpečno. Žádost, světu, tvorům se zalíbiti, zaměstnává mne; náchylnost a láska, kterou mně prokazují, zajímá mě; ničeho se tak nebojím, jako abych neztratila jejich přízeň, lásku a přátelství. A nelibost Tvá, Stvořiteli, Pane, Bože a Otče! ztráta lásky a přátelství Tvého ani mnou nepohne! O Bože! kterýž z tvrdé skály, když se Tobě líbí, prameny vod živých vyvozuješ, Ty jen sám můžeš i toto, k Tobě tak vlažné, necitelné srdce obměkčiti a k slzám upřímné lítosti pohnouti. Všecka mocnost naše pochází od Tebe, a ke cti nejsvětějšího jména Tvého vyznávám, že žádný člověk s to není, buď kdo buď, aby sám od sebe a bez zvláštní pomoci milosti Tvé k spasení svému se zarmoutil a hříchů svých z lásky k Tobě litoval. Propůjč mi tedy tohoto svatého zármutku, této nadpřirozené lítosti. Obměkči srdce mé a pohni jím. Pronikni je spásitelnou bází před soudem Tvým, nebo spíše rozniť je celé ohněm lásky své, aby hříchy své upřímně oplakávalo a tak předražené milosti smíření s Tebou dosáhlo a v ní setrvalo.

Lítost nad hříchy a předsevzetí k polepšení.

Bože nejdobrotivější! věřím od srdce neskončené moudrosti a pravdě Tvé; věřím všecko, co Ty a svatá katolická církev Tvá k věření předkládá. Věřím, že od Tebe smím očekávati odpuštění hříchů a že jsi proto svátost pokání ustanovil. Doufám, Bože věrný! v neskončené milosrdenství Tvé, i že mně skrze zásluby Vykupitele mého, Jednorozeného Syna Tvého, všechny hříchy mé odpustíš. I miluji Tebe ze vší duše své, z celého srdce svého, a ze vší síly své, bytosti milování nejhodnější! A z této víry, této naděje, této lásky mé k Tobě vyplývá všeobecná, srdečná a nadpřirozená lítost má nad hříchy a nepravostmi mými; ošklivím si je, nejen že jsem jimi trestu Tvého zasloužila a o Tvou odměnu se připravila, nýbrž že Tebe miluji, Bože Otče a Slitovníče můj! Dej mi naleznouti milost před Tebou! přijmi zase s laskavostí otcovskou dítě ztracené, jež se srdcem pokořeným a skroušeným vrací se k Tobě, skrze zásluby Ježíše Krista, Vykupitele mého, skrze rány, krev a smrt jeho smiluj se nade mnou. Že lítost má upřímná, láska má srdečná jest, tím dokážu, když všechny hříchy sobě zošklivím, sebe polepším, příležitosti zlé se vystříhám a nad srdcem i smysly svými ostražitě bdíti budu; když statně na cestě dobré setrvám a žádným vábením svobodného hříchu od Tebe odvrátiti se nedám. Propůjč mně k tomu milosti své, ať věrně vyplním, co Tobě nyní upřímně a z celého srdce slibuji. Amen.

Krátké pozdvižení mysli před svatou zpovědí.

1. Bože! Otče na nebesích! smiluj se nade mnou, a dej mně hříchy mé náležitě poznati. Bože Synu! Vykupiteli světa! smiluj se nade mnou, a dej mně hříchů mých náležitě litovati. Bože Duše svatý! smiluj se nade mnou, a přijmi mne zase na milost.

2. Ježíši, Synu Davidův! smiluj se nade mnou: Ježíši, buď mně hříšnici milostiv! Ježíši, nedej, aby hořké umučení a smrt Tvá na mně byla zmařena! — Ježíši, dej mi srdce skroušené a pokorné, a nezamítej mě od tváře své. Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpustiž mi, uslyš mne, smiluj se nade mnou! Sejmi se mne všechny hříchy, jimiž jsem Tebe po všecken život svůj urážela.

3. V Tebe věřím, pravdo věčná; v Tebe doufám, milosrdenství neskončené; Tebe nade všechno miluji, dobro nejvyšší! Ach, kým bych byla Tebe vždy ze srdce celého a nade všechno milovala!

4. Tobě samému hřešila jsem, ó Bože! a před Tebou jsem zlé činila. Hřešila jsem proti nebi a proti Tobě, Otče nebeský! jižť nejsem hodna dítětem Tvým slouti. A předce prosím skrze předrahou krev Krista Ježíše, budiž milostiv mně hříšnici!

5. Bože a Pane můj! lituji ze srdce celého, že jsem Tebe kdy urazila. Raději umru, než bych ještě jedenkrát v hřích svolila. Dej mně, ó Bože! milosti své k tomu.

6. Ježíši nejlaskavější! kterýž jsi nezavrhl velikou hříšnici Magdalenu; kterýž jsi na Petra, Tebe zapírajícího, okem milostivým pohlídl; kterýž jsi

lůtra s Tebou ukřížovaného na milost přijal; neza-
mítej mne; vzhlédni i na mne zas okem milostivým;
přijmi i mne opět na milost; budiž mně Ježíšem,
Vykupitelem, Spasitelem, a očisť mne od hříchů
mých; nezatracujž mne, spasiž mne, ať se Tobě
mohu věčně klaněti, Tebe chváliti a velebiti.

Když do zpovědnice vstoupíš, poznamenej se
sv. křížem a reiž: Já bídná hříšnice zpovídám a
vyznávám se Bohu všemohoucímu, Marii jeho dů-
stojné matce, všem milým Svatým a vám Otče du-
chovní, na místě Božím, že jsem od poslední zpovědi,
kteráž se stala (tuto jmenuj čas, kdy jsi ji vyko-
nala), často a mnoho zhřešila myšlením, řečí a skutky;
zvláště pak se vinna dávám, že jsem —

(Nyní vyznávej hříchy své.)

(Když jsi všecko vyznala, nač jsi se upamato-
vati mohla, ukonči zpověď svou následujícími slovy:)

Těchto a všech jiných vědomých i nevědomých
hříchů, kterých jsem se buďto sama dopustila nebo
příčinou byla, že od jiných zpáchány byly, srdečně
lituji, proto že jsem Boha, nejvyšší a milování nej-
hodnější dobré jimi urazila. Činím opravdové před-
sevzetí nikdy již nehřešiti, a všelike příležitosti
k hříchu se varovati. Žádám vás ctihodný Otče
o kněžské rozhřešení a spasitelné pokání.

1. Modlitba po zpovědi.

Díky, čest a sláva budiž Tobě, Bože dobroti-
vosti a milosrdenství! Tys nezavrl lítost mou, nýbrž
přijal jsi mne zase s láskou otcovskou! a odpustil
jsi mně v svátosti pokání všechny hříchy mé. Nyní

jsou vazby přetrhany, jež mne na záhuhu věčnou vázaly; nyní jsem zase na svobodu dítek Tvých propuštěna a nebeským pokojem Tvým oblažena; hříchové moji jsou mně odpuštěni! Dobrořeč duše má na milost přijatá Hospodinu, a všecky vnitřnosti mé svatému jménu jeho.

Jak málo zasluhuji této milosti, již jsem od Tebe, Předobrotivý! dosáhla! Jak laskavě promíjel jsi mně poblouzení mé, jak otcovsky zval jsi mne k návracení a polepšení se! A když jsem se nyní jako onen syn marnotratný lítostně a skroušeně před Tebou a před zástupcem Tvým knězem vyznala z hříchů svých, jak rychle, jak laskavě smiloval jsi se, a sňal jsi bídu mou se mne! O Bože! Tys láska, a smilovati se a oblažovati jest rozkoš Tvá. Ty nechceš smrti hříšníka, nýbrž aby se obrátil a živ byl. — O věčná, nevyslovitelná lásko! pronikni duši mou a rozniť srdce mé, abych Tebe opět milovala, a z lásky k Tobě hřích a všecko zlé nenáviděla.

Ano, od tohoto okamžení budu Tebe, Slitovníče můj! věčně a nade všecko milovati, a vynahradím horlivostí, pravou poctivostí, dětinskou poslušností, ustavičným pamatováním na Tebe, nábožnou oddaností do svaté vůle Tvé, bedlivým pozorováním sebe a věrným plněním povinností svých, všecko, co jsem promeškala v dosavadní nešťastné zaslepenosti své. Ty vidíš do srdce mého; Ty víš všecky věci, Pane! Ty víš také, že Tebe miluji, že upřímně toužím polepšiti se a život svůj posvětit: ó přijdiž mdlobě mé ku pomoci, přispěj mi v boji proti hříchu, opatři

a ozbroj mne, ať násilně nebe sobě dobudu, pozdvihni duši mou, ať toho vyhledávám a po tom bažím, co v nebesích jest; dej mně vytrvalosti v dobrém, abych Tobě u věrné lásce věčně sloužiti mohla. Amen.

2. K Bohu Otci.

Otče milosrdný! děkuji Tobě ze srdce celého, že mne vytrhuješ ze zmatků hříchů mých, z propasti záhuby věčné, a do blaženého stavu milých dítek a vyvolených svých stavíš. Čímž bych se odměnila Tobě, Slitovníče můj! za všechna dobrodiní, která mně prokazuješ! Duše má i všechny vnitřnosti mé dobrořečtež svatému jménu a neskončené dobrotivosti jeho. Jakož se otec smilovává nad dítkami svými, tak smilováváš Ty se nade mnou a jsi mně milostiv. Za to budu Tobě po všechnen život svůj děkovati, a Tobě Bohu svému dobrořečiti, pokudž mě bude. Ale prosím Tebe pokorně, utvrď to, co jsi nyní ve mně započal a svátostí pokání k spasení mému vypůsobil; posilni mne, ať pokušením odolám; nedej mi ani štěstím ani neštěstím odloučenu býti od lásky a otcovské milosti Tvé. Skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho. Amen.

3. K Bohu Synu.

Ježíši nejdobrotivější! Ty nezamítáš od sebe žádného, kdož Tebe hledá, a nevystížitelná láska Tvá, pro niž jsi na kříži chtěl povýšen býti, táhne všechno k Tobě, a přitáhla i mne nyní k Tobě, protože věřím pevně a důvěrně, že jsi mně hříchy

odpustil. Rozmnož, Slitovníče můj! důvěru tuto ve mně a rozniť ve mně zároveň vroucí žádost, abych se přičinila pravou nevinností pevně Tebe se držeti. Propůjč mi, ať Tebe hříchem již nezarmucuji, nýbrž mocí zásluh utrpení Tvého náležitě oplakávám předešlé bludy své, a všemu pokušení odolávajíc, v dobrém stále setrvám. Tobě chci žíti i umříti; do rukou Tvých poroučím všecko své konání a jednání, sebe a všechny mně přináležející dobrodince, přátely, živé i mrtvé. Smiluj se nade mnou Ježíši, Synu Davidův! smiluj se nade mnou a nad námi všemi; pomoz nám hříchů se varovati, spravedlivě živu býti, a vůli Tvou ve všem zachovávat Tobě k věčné chvále, nám pak k spasení. Amen.

4. K Bohu Duchu svatému.

O Duše svatý! nejlaskavější Slitovníče hříšníků, Utěšiteli zarmoucených! díky Tobě, že jsi mně přivlastnil zásluhy Ježíše Krista, ve svátosti pokání svědomí mé upokojil, a srdce mé opět za příbytek svůj připravil. Skrze milost a lásku Tvou, kterou jsi do duše mé vlil, prosím Tebe, učiň mne celou, tělo i duši mou, svatým chrámem svým, a posilni mne, ať všeho se vystříhám, pokušení, které nepochybně zase na mne nalehati bude, statně odolávám, a do hříchů již nepadám, jichž nyní lituji a z nichž jsem se knězi vyznala. Pevně sobě umiňuji, že se bedlivě vystříhám zvláště příležitosti, to jest, osoby, místa, času, jež mně obyčejně příčinou bývají k hřešení, vědouc, že kdo se příležitosti nevaruje, i hříchu se nevystříhá; a že kdo nebezpečenství miluje, v něm

zahyne. Ty však pomáhej mi, veď mne Božskou radou svou, dej mi síly, abych skrze dobročinné dary, jichž pramen Ty jsi, totiž bohabojnost a láska Boží, moudrost a opatrné chování tak živa byla, bych den ode dne v dokonalosti prospívala, a lásky i ochrany Tvé vždy hodnější se stávala. Amen.

5. Potěšení křesťanům, kteříž pro hříchy nebo častá a mnohá pokušení jsou v ouzkosti a strachu.

1. Bůh se smiluje nad námi, složí nepravosti naše, a uvrže v hlubokost mořskou všechny hříchy naše. (Mich. 7.)

2. Budou-li hříchové vaši jako šarlat, jako sníh zbílení budou: a budou-li červení jako červec, jako vlna bílí budou. (Isa. 1.)

3. Zdaliž vůle má jest smrt bezbožného, praví Pán Bůh, a ne aby se obrátil od cest svých a živ byl? (Ezech. 18.)

4. Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3.)

5. Opust bezbožný cestu svou, a muž nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu: i slijeť se nad ním. (Isa. 55.)

6. Když se rozhojnil hřích, tu se ještě více rozhojnila milost Boží. (Řím. 5.)

7. Věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokušeti nad to, což můžete snést; ale učiní s pokušením také prospěch, abyste mohli snést. (1. Kor. 10.)

8. Umít Pán pobožné z pokušení vytrhnouti.
(2. Petr 2.)

9. Krev Ježíše Krista očišťuje nás od všelikého hříchu. (1. Jan 1.)

10. V Kristu máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů. (Efez. 1.)

11. Kristus zamiloval nás, a umyl nás od hříchů našich krví svou. (Zjev. 1.)

12. Kristus vykoupil nás ze zlořečenství zákona učiněn byv pro nás zlořečenstvím. (Galat. 3.)

13. Jest-li Bůh s námi, kdo proti nám? — Kterýž ani vlastního Syna svého neušetřil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakžby také s ním nedal všech věcí? (Řím. 8.)

14. Nebudtež tedy bázlivi! Kristus jest oběť za hříchy naše; a netoliko za naše, ale i za hříchy všeho světa. (1. Jan 2.)

15. Protož na místě Kristově prosím: Šmiřte se s Bohem! (2. Kor. 5.)

Modlitba večerní na den zpovědní.

O Bože! s dětinskou vděčností pozdvihuje se srdce mé ještě jednou k Tobě v tichý večerní soumrak, k Tobě, kterýž bohatý jsi na milosti a milosrdenství. Ty jsi mně, skroušenému dítěti svému, skrze zásluhy Ježíše Krista, znova lásku svou ubezpečil; já však jsem Tobě znova nejúplnější povinnost zaslíbila. Utvrď toto předsevzetí svaté, abych od tohoto šťastného dne již dle vůle Tvé živa byla, dej mi setrvati v dobrém, a požehnej mi toho chleba nebeského, jehož požívati tak velice toužím.

Radostí opojena jsouc, že jsem se s nejlepším Otcem svým smířila, doufám, že zejtra při večeři Páně, kdy Ježíš do srdce mého vejde, a ve mně přebývati bude, oné posily k dobrému nabudu, po které srdce mé prahne a žízni.

Propůjč mi, Otče! sladkého odpočinutí, a shlad v mysli mé všecko, co hříšného v ní ještě pozůstalo, abych s novou radostí v svatém zákonu Tvém a s obnovenou láskou k Tobě procítla, a milostí Tvou v sobě nalezla, čeho sobě sama dáti nemohu — žízeň po spravedlnosti, kterou jsi uhasiti přislíbil, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Nejsvětější svátost oltářní.

Modlitba ranní v den sv. přijímání.

Ke dni zvláště slavnému probudil jsi mne jitra tohoto, milý Otče nebeský! nebo dnes mám pojištěna býti o veliké lásce Tvé, kteráž Tebe pohnula Jednorozeného svého za nás všechny na smrt vydati. Propůjč mně milosti, abych všechny myšlenky a city duše své sjednotila a obrátila k tomu nejvzácnějšímu chlebu, jehož požívati budu, abych s Oným nejúžeji se spojila, v němž největší zalíbení máš. Uchovej mne ode vší roztržitosti, ať to dobře uvážím, jaké to štěstí jest, býti mezi spolustolovníky Ježíšovými.

Božský Pane a Spasiteli Ježíši Kriste! vyplň na mně slovo zaslíbení svého: Uslyšíli kdo slova má a otevřeli mi srdce své, k tomu vejdu a s ním večeřeti budu. — Požívání těla a krve Tvé svaté

budiž mi požehnané k utvrzení ve víře, k rozmnožení nábožnosti, k trpělivosti v soužení, k blahosla-
vené naději života věčného. Amen.

Pobožnost k svatému přijímání.

Rozjímej následující myšlenky k rozmnožení pobožnosti tvé :

Abysi na Boha patřiti mohla, jest srdce čistého potřebí; čím více tedy, abysi k svatým hodům jeho byla připuštěna. Budiž čistá, tichá a pokorná, aby Ježíš v Tobě přebývati mohl.

Kdo Ježíše požívati chce, nemůže zároveň světa požívati, nýbrž musí světu ukřižován a usmrcen býti.

Ty si stěžuješ tak často na zhoršení času a světa nynějšího. Nuže! chcešli se proti němu ohraditi, máš k tomu nejmocnější prostředek v svatém přijímání. Poskytueť tobě v roztržitostech světa tohoto — shromáždění ducha; v smyslnosti jeho — pozdvižení nad věci pozemské; v nevěře jeho — utvrzení u víře; v samolásce jeho — rozšíření lásky k bližnímu; v násilí jeho — upokojení; v jeho pohřížení se na krátký život vezdejší — nesmrtelnost a věčnost. Cožby tě mělo potěšiti v soužení času tohoto? — Co první křesťany v protivenstvích potěšovalo: Večeře Páně. Bytby pochybování, nevěra a necitedlnost všecky lidi vůkol nás poutala k tomuto světu, nám se otvírá lepší svět; neboť stáváme v bráně nebeské, kdykoli u oltáře Páně přijímáme jeho nejsvětější Tělo, tento jediný a žádoucí pokrm duše k životu věčnému, nebeskému.

Dvojí doba jest v živobyті lidském nejvýš dů-
ležitá: doba nastávající smrti, nebo tu se má člověk

před soudce svého postaviti; — a doba svatého přijímání; nebo tu chce člověk Pána a Tvůrce svého do příbytku přijmouti. Při soudu dává Ježíš spravedlnost svou na jevo; při sv. přijímání nesmírnost lásky své. Když jej náležitě přijímáš, připravuješ se nejlépe k té veliké hodině, kdy státi budeš před trůnem Božského soudce svého. Požívej tedy tohoto tajemného chleba Andělského s takovou přípravou, jakoby byl tvůj poslední pokrm. Každé svaté přijímání budiž tobě počátkem nové doby, v nížto vždy dokonaleji sama sobě umíráš, abysi jen pro Ježíše a v něm živa byla.

Pán Bůh v těžkém soužení volá k tobě vážně, v nenadálých radostech líbě, v pokušení hlasitě, a při sv. přijímání tiše: Přítelkyně a učednice má miluješ-li pak mne? — Kýžby mu srdce tvé, kýžby mu celé živobytí tvé tu radostnou dávalo odpověď: Pane! Ty víš, že Tebe miluji!

Když k stolu Páně přistupuješ, považ, že pod způsobou chleba Pán všech pánů přítomen jest, a že vidí a poznává, co se děje v srdci každého člověka. (Jan Zlatoustý.)

Citové před sv. přijímáním.

Ježíši Kriste! Ty Spáso světa, dobrý, věrný Pastýři duše mé! kterýž jsi řekl: „Já jsem chléb živý, jenž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti z chleba tohoto, živ bude na věky. Chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kterýž dám za život světa... Amen, Amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka, a píti jeho krve, nebudete míti života

v sobě. Kdož pak jí tělo mé a pije mou krev, máť život věčný, a jáť jej vzkřísím v den nejposlednější. Budeť ve mně přebývati, a já v něm.“ — Viz nej-laskavější Spasiteli! přicházejíc nyní k Tobě, prosím Tebe pokorně, učiň mne vírou živou hodným hostem hodů těchto nebeských: uveď mne k čerstvému pramenu života, a pastvu živou podej mně, ubohé oveče své; občerstvi duši mou, a veď mne cestou pravou pro jméno své.

Ach, Ty pravý, sladký chlebe nebeský! způsob ve mně duchovní hlad a žízeň, ať po Tobě toužím, jako dychtí jelen po pramenu vod čerstvých.

Především ale dej mi skrze Ducha svého Svatého pravou srdečnou lítost nad hříchy mými, a oblec mne v svatební roucho spravedlnosti své, ať nejsem hodovníkem nehodným. Dej mi srdce pokorné a smířlivé, vypuď z duše mé všecku kyselost a nepřátelství a vštíp za to do srdce mého lásku a milosrdenství, abych všecky lidi v Tobě milovala.

Ježíši! Ty pravý Beránku velikonoční! dej, ať vylévám slzy lítostné nad málomocenstvím a ohavou duše své, když Tělo Tvé požívám a krev Tvou piji. Ach, očist mne, Čistoto nejvyšší! ať Tebe chovám }
v srdci úplně čistém.

Pane Bože můj! Tys řekl: „Nepotřebuji zdraví lékaře, ale kteří se zle mají.“ Ach, zle se mám, churava a nemocna jsem, Tebe potřebuji, budiž tedy Ty lékařem duše mé; občerstvi mne, Spasiteli můj! a sejmi se mne hříchy, jimiž tak velice obtížena jsem; sprost mne tohoto břemena těžkého.

Slitovníče! hledej mne ztracenou, očist mne

nečistou, osviť mne slepou, obohat mne nuznou, — Ježíši. Ty ženichu duše mé! odveď mne ode mne a přitáhni mne k sobě; dej, ať sobě umru a Tobě živa jsem; neboť v Tobě jsem spravedlivá, v sobě jen pouhý hřích; v Tobě jsem blahoslavena, v sobě jen zavržena.

Ach, přijdiž ke mně, ženichu nebeský! přijdiž, a já Tebe uvedu do nejvnitřějšího příbytku srdce svého, kde Tebe milovati, chváliti a veleslaviti budu. Ozdob mne cnostmi svými, naplň srdce mé milostí svou, Duchem svým svatým, láskou, tichostí, pokorou, trpělivostí svou. — O sladký chlebe života! nasyť mne k životu věčnému, ať nikdy již nelačním a nežízním po tomto světě; ať v Tobě jsem cele syta. Tys mé všecko; zůstávej věčně ve mně a dej mi věčně v Tobě zůstávati, jakož jsi řekl: Kdo jí tělo mé a pije krev mou, přebývá ve mně a já v něm, a jáť jej vzkřísím v den nejposlednější. Amen.

Toužebnost po spojení s Kristem.

(Z Kempenského následování Krista Pána.)

Kdo mi to dá, Pane! abych našla Tebe samého, a otevřela Tobě srdce své a požívala Tebe, jakož žádá duše má, a žádný mnou již nepohrdal, a žádné stvoření aby nezmítalo srdcem mým, ale Ty sám abys ke mně mluvil a já k Tobě, jako mluvívá milý k milému a jako přítel s přítelem hovořává? Za to prosím, toho žádám, abych se s Tebou všecka spojila, a srdce své ode všech stvořených věcí odloučila, a skrze svaté přijímání a časté slyšení mše svaté naučila se vždy víc a více oblibovati

si věci nebeské a věčné. Ach Pane Bože! kdy budu s Tebou docela spojena a v Tobě pohřížena, a na sebe dokonce zapomenu? Ty buď ve mně a já v Tobě, a tak dej, ať v nerozlučné jednotě s Tebou na věky zůstávám.

V pravdě Ty jsi můj milý z tisíců vyvolený, v němž se zalíbilo duši mé přebývati po všechny dny života mého. V pravdě Ty jsi Upokojitel můj, v němž jest pokoj největší a odpočinutí pravé, bez kteréhož všechno jest práce a bolest a neskončená bída. V pravdě Ty jsi Bůh skrytý a rada Tvá není s bezbožnými, ale s pokornými a s prostými řeč Tvá. O jak sladký jest duch Tvůj Pane, kterýž, abys okusiti dal sladkosti své dítkám svým chlebem přesladkým, s nebe sestupujícím, ráčíš je krmiti. V pravdě není jiného národu tak velikého, jenžby měl bohy k sobě tak se přibližující, jako Ty Bože náš přítomen jsi všem svým věrným; kterýž abys nám zjednal každodenní útěchu a srdce naše pozdvižené k nebi udržel, sebe samého nám dáváš k jedení a požívání.

Neb který jest jiný národ před Tebou tak vzácný, jako lid křesťanský? aneb které stvoření pod nebem jest tak milé, jako duše pobožná, ku kteréž vchází Bůh, aby ji krmil Tělem svým oslaveným? O nevypravitelná milosti! O předivná dobroto! O lásko nesmírná člověku obzvláštně prokázaná! čímž pak se odplatím Pánu za tuto velikou lásku? Nic jiného není, co by mu bylo více vděk a milejší, než když jemu, Bohu svému, upřímně daruji celé srdce své, když se s ním vnitřně docela spojím

Tehdáž veseliti se budou všechny vnitřnosti mé, když dokonale s Bohem bude sjednocená duše má. Tehdážť dí mi: Chcešli ty býti se mnou, já chci býti s tebou. A já odpovím jemu: Rač Pane zůstatí se mnou, já ráda chci býti s Tebou. Tatof jest všechna žádost má, aby srdce mé s Tebou spojeno bylo.

Před přijímáním nejsvětější Svátosti.

Všemohoucí Bůh smilujž se nade mnou! Odpuštiž mi hříchy a uveď mne do života věčného. Amen.

Všemohoucí a milosrdný Bůh propůjčiž mně milosti své a úplného odpuštění hříchů mých. Amen.

Ejhle beránek Boží, který snímá hříchy světa! (Třikrát.) Pane! nejsem hodna, abys všel pod střechu mou, ale toliko řci slovem, a uzdravena bude duše má.

Díkůčinění po sv. přijímání.

O přívětivý, laskavý Ježíši! děkuji Tobě z celého srdce, že jsi mne předrahým pokrmem svatého Těla svého nasýtil, a předrahým nápojem krve své napojil.

Ach! kdo jsem já, že jsi mně nehodnou k stolu svému připustil? — Děkuji Tobě za všechnu lásku a věrnost Tvou, za vtělení Tvé, za Evangelium Tvé, za smrtelný boj a krvavý pot Tvůj, za pohanění a potupu, za bolestné bičování a korunování Tvé; děkuji Tobě za rány Tvé, za všechny bolesti a slzy Tvé, za ouzkost a vzdechy Tvé, za ukřížování a

přehořkou tmrt Tvou; děkuji Tobě za všecka dobrodiní, jichž jsi mi tím získal: za odpuštění hříchů, za úplné dostiučinění a vyplacení všech mých vin a nepravostí, za usmíření Otce nebeského, za vydobytou a udělenou spravedlnost, za posvěcení skrze Ducha svatého, za život věčný; za víru, skrze kterou jsi mě všech dobrodiní svých učinil účastnou, a mně zásluhy své v svátosti oltářní pojistil.

Propůjč mně milosti, ať na velikou lásku Tvou nikdy nezapomenu. Tělo a krev Tvá, tento Božský pokrm, požehnejž a posvětiž tělo a duši mou, a uchovejž mne ode všech hříchů. — Ach Vykupiteli a Spasiteli můj! buď Ty živ ve mně a dej mi žítí v Tobě; vypuď ze srdce mého všecky neřesti, podrž a mějž ho samojediný jakožto příbytek jen pro sebe.

Okrášli duši mou duchovní ozdobou, sličností nebeskou, vírou živou, láskou roznícenou, důvěrou pevnou, nadějí, pokorou a trpělivostí, tichostí a pobožností, vřelou tužbou po Tobě samém, ať vždy v společnosti Tvé jsem, ať s Tebou všecko činím, nechať jím nebo piji, spím nebo bdím, živa jsem neb umírám, abys při mně a ve mně, a já při Tobě a v Tobě věčně zůstávala, vždy s Tebou pracovala i odpočívala, o Tobě mluvila a zpívala, a bez přestání na Tebe myslila, abych u víře a naději v Tebe zesnula a v den soudný radostně vstala, a takto směla vejíti do radosti věčné, kterou jsi mi vydobyl a připravil u Tvého a mého Boha a Otce nebeského. Amen.

Obětování sebe.

(Z Tomáše Kempenského.)

Pane! všechny věci jsou Tvé, kteréž na nebi, i kteréž na zemi jsou. I já chci se Tobě obětovati v oběť dobrovolnou, a Tvá na věky zůstati. Pane v sprostnosti srdce svého obětuji tedy sebe samu Tobě dnes za služebnici ustavičnou, k službě a k oběti chvály věčné. Přijmiž mne s touto svatou obětí Tvého předraženého těla, kterouž Tobě dnes u přítomnosti Andělů neviditelně přistojících obětuji, aby k spasení prospěla mně i všemu lidu Tvému.

Pane! ještě jednou přednáším nyní před Tebe na milostivý oltář Tvůj, všechny hříchy a nepravosti, kterých jsem se dopustila před Tebou, a před sv. Anděly Tvými, ode dne, kteréhož jsem nejprve počala hřešiti, až do této hodiny, abys Ty je všechny spolu zapálil a zničil ohněm lásky své, a shladil všechny poškrvny neřestí mých, a svědomí mé od všelikého nedostatku očistil, a vrátil mně milost svou, kterouž jsem hřešením ztratila; úplně mi všechno odpouštěje a k políbení pokoje mne milostivě přijímaje.

Což mohu učiniti za hříchy své? jediné je pokorně vyznati a jich želeť, a Tvého smilování bez přestání žádati. Prosím Tě, vyslyš mne milostivě tu, kdež před Tebou stojím, Bože můj! všickni hříchové moji velice mě naplňují ošklivostí. Nechci se jich nikdy již dopouštět, ale želim jich a želeť budu, dokud budu živa, jsouc hotova pokání činiti, a vedlé možnosti za ně dosti činiti. Vzdal ode mne

všeliké podezření, záští, hněv a sváry, a všecko, cokoli může lásku uraziti a bratrskému milování překážeti. Smiluj se, smiluj se, Pane! nad těmi, kteříž milosrdenství Tvého žádají. Dej milost těm, kteří jí potřebují, a učiň, ať jsme vždy hodně připraveni k přijetí a pravému užívání každé milosti Tvé, abychom došli věčného života. Amen.

Modlitba církevní.

Pokorně vzývám, ó Pane! velebnost Tvou. Jakož jsi mne pokrmem svatého těla a krve své nasýtil, tak se spoj na věky se mnou, jenž živ jsi a kraluješ na věky věkův. Amen.

Sešli, ó Pane! ducha lásky své do srdce našeho, ať všickni, jež jsi jedním chlebem nebeským nasýtil, z milosti Tvé se staneme a zůstaneme jedno a jedna duše v Ježíši Kristu, Synu Tvém, Pánu našem. Amen.

Druhá pobožnost k sv. přijímání.

Pobožná příprava k přijímání nejsv. svátosti oltářní.

Ježíši můj, Pane, všemohoucí Bože! Slovo Otcovo, pravdo věčná — nejmilosrdnější Vykupiteli, Soudce nejspravedlivější!

Nevystížitelní jsou soudové Tvoji. Jak strašně prokazuješ se bezbožným, jak dobrotivě a laskavě bohabojným! Ach já bídna, obtížená hříšnice přicházím tesklivě k Tobě, Bože hrůzy i útěchy! před nímž všecko odkryto jest, jehož oko nejen zevnitřní skutky,

nýbrž i nejskrytější hlubokost člověka proniká, kterýž vidí, kterak srdce člověka jest spořádáno, co myslí a co koná.

O nejvěrnější Bože můj! přísná spravedlnost, pronikavá pravda, a hrozní soudové Tvoji kormoutějí mne až k smrti, působíce, že třesoucí se k Tobě přicházím, proto že mnohými hříchy jsem poškrvněna a tím hněv spravedlnosti Tvé na sebe jsem uvalila.

Ale neskončená milostivost, veliká dobrota a miłosrdenství Tvé, o němžto svědčí všecky skutky Tvé, dává mi opět oddechu a naděje, že milosti a odpuštění hříchů dojdou.

Onen podvodný, závistivý had pokušitel představil mi pokrm smrti co sladkou rozkoš, a já, vzdálená od světla milosti Tvé, nerozeznala jsem, žel! dobré od zlého, a svolila jsem v skutek zlý. Jedla jsem, a jsem nyní jedem tím nakažena.

Kdež mám nyní outočiště hledati, než u Tebe, Bože nejdobrotivější! Nebo Ty jsi spása lidu, beránek nepoškrvněný, jenž snímáš hříchy světa, a smýváš i uzdravuješ čistou a svatou krví svou všecko, co od hada jedovatého nakaženo a zkaženo bylo.

Protož utíkám se s dětinskou důvěrou pod křídla milostivosti a dobročivosti Tvé; v nejhlubší pokoře padám k nohám Tobě, obtížená skoro nesnesitelnou tíží hříchů, abych Tebe, Boha svého, vzdycháním a prosbami co nejdokonaleji zase smířila; jakož jsem Tebe dříve neslušnými žádostmi, hříšnou chtivostí, pejchou, marnivostí a svéhlavostí přetěžce urážela.

Přicházím celá nečistá k Tobě; neboť Ty, jsa pramen vší milosti a slitování, můžeš mne očistiti,

chcešli; já na smrt raněná přicházím k Tobě, proto že Ty, Bože! jsi jediný lík života mého. Viz rány mé, vyznávám se Tobě z hříchů svých. Pane! chcešli, můžeš mne uzdraviti, a sice jen Ty jediný jsi s to; Ty bez namáhání, pouhým slovem můžeš to způsobiti, co mně, když toho dosáhnou, sloužiti bude k velikému, ano věčnému užitku.

Ježíši nejvěrnější! pevně se držím slova potěšitelného, kteréž jsi ty, pravdo věčná! vyřkl, totiž že nechceš smrti hříšníka, nýbrž aby se obrátil a živ byl. O nejlaskavější Příteli lidstva! aj obrátím se k Tobě ze srdce celého a ze vší možnosti své. Zpomoz mi, ať duše má neumře; nebo bez Tebe umřelabych jistě, proto že sám díš: Nebudete-li jísti těla Syna člověka, a píti jeho krve, nebudete míti života v sobě. Blízká jsem byla smrti, když jsem se odvrátila od Tebe, líku duše a chlebe života mého. Srdce mé hynulo, chtěla jsem se živiti a občerstvovati chlebem vezdejším, t. j. světským potěšením a pomíjejícími radostmi a opustila jsem pokrm nebeský, občerstvení nebeské.

Nyní však přicházím k sobě lačná a nemocná, pramene dobrotivosti a Otče slitování! a tluku pokornou modlitbou na dvěře Božské milostivosti a shovívajících Tvé, i na laskavé otcovské srdce Tvé. Vyslyš modlitbu mou, vyplň žádost srdce mého, nasyť mne lačnou, napoj mne žíznivou, občerstvi mne zemdlenou, uzdrav mne nemocnou. Tys lékař můj, Ty jediný můžeš mne uzdraviti.

O milosrdný Samaritáne! nepomiň mdlou služebnicí svou, nýbrž měj outrpnost se mnou, a naliž

vína a oleje do ran mých. Láska, která Tebe ó Ježíši! s nebe sestoupiti nutila, abysi ztraceného otce našeho Adama vykoupil, pošli Tebe, abysi mne, slabý oud duchovního Těla Tvého, uzdravil.

Toužím Tebe, nejdobrotivější Ježíši! nejen proto přijmouti, že Tebe v mdlobě své nejvš potřeboji, nýbrž pudí mne k tomu i láska veliká, kterou k Tobě mám, Pane a Vykupiteli můj, jediná láska srdce mého! Milost a láska, kterou jsi mě až doposud tak přehojně obdařil, utvrdila srdce mé tak u víře, naději a lásce k Tobě, že se již nebudu Tebe strachovati, ani před Tebou, co před hrozným a trestajícím soudcem utíkati, nýbrž pudí mně to, Tobě vstříc jíti, Tebe v srdečném milování co Otce svého pozdraviti a co nejvyšší dobro přijmouti.

Nebo Tyť jsi sílou nejmnější, moudrostí nejvýbornější, dobrotivostí nejdokonalejší, na dary nejbohatší, Pán a Bůh můj. Tys pln potěšení a milosti. Ale ačkoliv nebesa velikost Tvou neobsahují, a já před Tebou jako ničemný prášek jsem, tak že nesmím se považovati za hodnou, požívati nejmenšího dobrodiní Tvého: přece jest žádost srdce mého tak neskončená, že ji jen tím upokojiti a v blaženost proměnití můžeš, když sám sebe mně dáš. Čím menší jsem Tebe, tím více pak bude dobrotivost Tvá velebena, a tím více budou se všickni diviti, že jsi, Pane slávy! mne bídnu udůstojnil za svůj stánek a příbytek.

Ježíši nejtišší! kterýž jsi nepohrdl hostem býti u celných hříšníků, a veřejné hříšníci dotknouti jsi se dal, ach navštiv i duši mou hříchy tak často po-

škvrněnou. Přijdiž a rei duši mé : Spasení Tvé jest v rukou mých.

O nevystižitelný pramene dobrotivosti Boží, kterýž všecko naplňuješ na nebi i na zemi, jehožto plností všickni svatí přehojně nasyceni a rozkoší naplnění bývají, naplň také mne celou sebe samým. Všemohoucnost Tvá jest s to, moudrost Tvá ví, jak to vykonati, dobrotivost Tvá to učiní.

Udůstojni srdce mé, a ozdob je bohatstvím milosti své tak, bych kromě tebe žádné jiné ozdoby nežádala a nevyhledávala, nýbrž všecko vezdejší jen za povrhel považovala.

O sladkosti nebeská! jak velice dychtím Tebe požívat, jak velice žádám nejúžeji s Tebou spojena býti. Žádám sobě umříti, a jen Tobě živa býti; žádám Tobě přivtělena a přivlastněna býti, abych věčně odpočívala v Tobě, nejsvětějším původu svém. Nebo Tys pramen a původ všeho, co jest, a z Tebe a v Tobě žijeme a jsme a se hýbáme. A v pravdě srdce naše jest vždy nepokojné, neodpočívá-li v Tobě, v původu svém. Táhniž mne tedy všemohoucí Zachovateli bytnosti mé! táhniž mne mocně k sobě, a nakloniž se milostivě ke mně. Obnov ve mně obraz Boží hříchem zatřený, a dej mu opět předešlou krásu a dokonalost jeho.

O nejčistší nestvořený Původe stvořené bytnosti mé! prosím Tebe pro velikou lásku, kterou jsi dobrotivé srdce své dal sobě kopím probodnouti, uveď mne k sobě! sstupiž rychle do mne, a vezmi nebeského Otce s sebou a rozlej v srdci mém všechny

milosti a dary Božské přítomnosti Tvé, a nikdy již mne neopouštěj.

Prosím Tebe Ježíši nejsladší! očistuj a posvěcujž mne tak dlouho, až hodna budu, Tebou uvedena býti do nejlaskavějšího srdce věčného Otce Tvého, kterýž mne pak za dceru přijmouti račiž, skrze Tebe jednorozeného Syna svého, kterýž s ním živ jsi a kraluješ v jednotě Ducha svatého, Bůh na věky věkův. Amen.

Před sv. přijímáním.

I. Kdo jest ten, jenž ke mně přichází? Pán a Bůh můj, který mne z ničeho stvořil, každého okamžení mne zachovává, a za mne na kříži s tímž tělem a s touž duší umřel, s kterouž se mi nyní sám podává za duchovní pokrm.

Cvičení víry.

O Bože! celé srdce mé jest přesvědčeno, ač to rozum můj nechápá, že nyní a vždycky v tomto sv. tajemství neobmezené lásky své s tělem a duší přítomen jsi, a tak též do srdce mého přijiti chceš. Věřím také pevně všecko, co mně skrze sv. církev svou oustně nebo písemně za pravdivé míti příkazuješ; v této spasitelné víře chci živa býti a umříti. O Pane a Bože můj! posilni mne u víře té, a oživ ji a zachovej ve mně.

II. Kdo však jest ten, k němuž Vykupitel můj přichází? Ach, já jsem to! já prach a popel před Tebou; já, kteráž jsem Tebe nejlepšího dobrodince svého, tolikerými hříchy po všecken život svůj zarmucovala.

Cvičení lítostné pokory.

O Ježíši! srdce pokorné a zkroušené nezamítáš: uznávám hříchy a provinění svá, jimiž jsem Tebe tak často a tak těžce urážela. Všecko srdce mé naplňuje se lítostí, nikoli proto, že jsem takto zbavila se odměny mně zaslíbené a trestů nevýslovných zasloužila, nýbrž že jsem Tebe, nejlepšího Otce, milování nejhodnějšího Dobrodince svého urazila. Kýžbych mohla krví svou shladiti zpáchané hříchy své, ráda bych ji vycedila, ale očisť Ty mne Vykupiteli můj! kterýž jsi krev svou za mne vylil a smrt podstoupil; zhoj rány duše mé, ať čistá a Tobě dobrolíbezná do duše své Tebe přijmu. Amen.

III. Proč ale přichází Vykupitel můj ke mně? Přichází z milosrdenství a lásky; a jakož ta neskončená jest, chce i mně ji prokázati v míře neobsáhlé; chce duši mou posilniti, rozum můj osvítiti, srdce mé k dobrému roznítiti, a mně nebeských darů a milostí svých uděliti.

Cvičení naděje.

Bože milosrdný; na Tebe skládám všecku svou důvěru; nebť vím jistě, pokudž sama sobě nepřekážím, že ničemu nechceš, než co prospívá mému budoucímu věčnému blahoslavenství. Kormoutí mne sice svědomí mé a břímě hříchů mých; ale přesvědčena jsem, že slitování Tvé neskončeně větší jest než přečinění veškerého světa, a že rány, krev a smrt Tvá způsobem převažujícím za mne dosti učinily. Jenž jsi lotra na kříži k Tobě o milost volajícího neopustil: jistě se i nade mnou slituješ, a ot-

covsky se rozpomeněš na duši mou nyní i v hodinu smrti mé. Tys kotvice naděje mé, ó Ježíši! na milosrdenství Tvém, na hořkém umučení a na neskonale ceně smrti Tvé zakládám důvěru svou. Bože! v Tebe jsem doufala, nebudu na věky zahanbena. Amen.

IV. Kterak přichází ke mně? Přichází s nejprívětivější, nezištnou láskou; jakož mne před mnohými miliony tvorů z milosti své člověkem učinil a krví svou vykoupil, tak se mně chce také za pokrm dáti a se mnou se spojit.

Cvičení lásky.

Bože milování nejhodnější! tedy smím i já, prach a popel, Tebe milovati! smím Tebe milovati, Pána slávy, velikého, podivného, neskončeného Boha. Ach, miluji Tebe ze vši duše. Nemohu Tebe sice onou vznešenou, svatou, čistou láskou milovati, jakož Andělé a Vyvolení Tvoji s to jsou; předce však miluji Tebe nade všecko; celý svět nevzala bych, vši slávou a rozkoší jeho pohrdla bych, kdyby lásce mé k Tobě překážely. Raději chci snášeti všecku bídu, než Tebe, milování nejhodnější Pane! jedním těžkým hříchem opět uraziti. V tomto úmyslu obětuji se Tobě docela; všecko mé myšlení, řeči a skutky mají až do skonání života mého Tobě oddány býti; co jsem a mám, budiž zasvěceno ke cti Tvé, na dostiučinění za hříchy mé, na vyplnění nejsvětější vůle Tvé. S dětinskou radostí a ochotou přijmu Tebe do srdce svého, a všechny žádosti jeho na Tebe obrátím; nebo ač hodna nejsem přijmouti Tebe do

duše své, přece Ty sám, jenž jediným slovem uzdraviti můžeš nemoc a nehodnost mou, k sobě mě zveš a voláš, bych se s Tebou spojila; a proto prahne a touží po Tobě srdce mé, Bože, Vysvoboditeli, Příteli a Slitovníče můj! Přijdiž ke mně, nebeský Příteli duše mé, posvěť mne za příbytek svůj! Tobě náleží srdce mé, Tobě budiž věčně darováno. Amen.

Modlitba před sv. přijímáním dle sv. Tomáše Akvinského.

Milosrdný věčný Bože! aj blížím se, abych přijala tělo a krev jednorozeného Syna Tvého, Pána našeho Ježíše Krista. Přicházím jako nemocná k lékaři života; jako nečistá k pramenu slitování; jako slepá k světlu jasnosti věčné; jako chudá a potřebná k Pánu nebes a země; jako opovržená ku králi slávy. Protož prosím Tebe pro neobmezené milosrdenství Tvé, uzdrav mne mdlou a nemocnou, očisť mne od poškvrn mých, osviť slepotu mou, přispěj chudobě mé a přioděj nahotu mou, abych ten chléb andělský, Krále všech Králů a Pána mocných do srdce svého přijímala s takovou uctivostí a litoostí nad hříchy, s takovou vírou, čistotou a hlubokou pokorou, by duše má potěšení a spasení nabyla. Bože nejdobrotivější! přispěj mně, ať tělo Ježíše Krista, Syna Tvého, které z nejčistší panenské Matky na se vzal, tak přijímám, abych milosti jeho dosáhla a mezi údy jeho počtena byla. Propůjč mně též, Otče nejmilejší! abych jedenkrát v zemi pokoje na tohoto Jednorozeného Syna Tvého tváří v tvář patřila, jehož nyní ve svátosti skrytého po-

žívati budu, a kterýž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh na věky věkův. Amen.

Dobrá úmysl před sv. přijímáním.

Obětuji tobě, Bože můj! toto sv. přijímání na oslavení božské velebnosti tvé, na uznání moci tvé nad námi, na památku vtělení a utrpení Božského Vykupitele mého, i na díkůčinění za všechna dobrodiní, jež jsi mně a všem lidem, bratřím svým, prokázal; nad to, abysi knížatům křesťanským jednotu a svornost uděliti, a rozšiřování církve katolické žehnati ráčil; abysi duše věřících z očištcе vysvobodil aneb muky jejich ukrátil. Obětuji je tobě ve spojení s onou obětí, kterou Vykupitel můj při poslední večeři a na kříži vykonal. Přijmi, Otče můj! tuto obět smíření, přijmi milostivě obět nejmilejšího Syna svého, se všemi zásluhami krve a smrti jeho na shlazení hříchů svých. Amen.

Vzývání Svatých.

O vyvolení Boží! ó Andělé nebeští! provázejte mne ku Králi svému, Slitovníku mému! Proste za mne, aby učiněno bylo srdce mé čisté, cnostmi ozdobené, a hodným chrámem pro Krále cti, bych jej přijala s tou láskou, pokorou a důvěrou, s jakou vy ho v nebesích požíváte. O vy patronové moji N. N., a ty čistá, blahoslavená královno nebes! kteráž jsi hodnou byla učiněna, býti matkou Vykupitele mého, dosáhni mi mateřskou přímluvou svou, aby se srdce mé stalo příbytkem jemu milým. Svatý Jozefe,

kterýž jsi tak šťastný byl, že jsi tohoto Krále nebes a země v dětinství jeho na rukou nosíval, vypros mně čisté, nevinné srdce, aby mnou nepohrdl, a i u mne přebýval. Vypros mi dar oné vroucí lásky, které jsi pocítil, když jsi Božího Syna v jeslích uzřel, a jemu co Vykupiteli, Vysvoboditeli lidstva se klaněl. Přijdiž, Vykupiteli můj! a neprodlévej; srdce mé jest připraveno; přijdiž, Bože duše mé! Spáso má! Živote života mého! Obsahu všech žádostí mých; přijdiž, ó Ježíši! a spasiž mne. Amen.

Když se sv. Hostie pozdvihuje, reiž:

Ejhle beránek Boží, kterýž snímá hříchy světa! O Pane, nejsem hodna, abys vešel do hříšného srdce mého, ale rci jen slovem, a uzdravena bude duše má. (To opakuj třikráte.)

Když jsi Vykupitele svého přijala, modli se:

Pevná jest víra má v tebe, pravdo neomylná, neohrožená naděje má k tobě, dobrotivosti neskončená! srdečná a vroucí láska má k tobě, bytosti nejvyšší, milování nejhodnější! Bože a Dobrodinče můj! tobě se chci oddati, tebe milovati a velebiti po všecken život svůj až na věky. Amen.

Po sv. přijímání.

Nyní tebe mám, Vykupiteli můj! a s tebou i skrze tebe všechno, co na světě skutečně žádáno býti zasluhuje. Ach, Bože můj, nežádám pokladů, ani rozkoší, ani cti světské, jsouť marné, pomíjející

a nečisté; srdce mé touží po tobě, a já přešťastná mám tebe. S milostivostí neskončenou daroval jsi se mně; v tobě jest pravá radost a nábožná spokojenost. Díky a sláva tobě, tebe miluje duše má co největší dobro své. Dej mi náležitě poznati, Bože můj! jak dobré jest s tebou býti; naplň všecko srdce mé vroucí láskou k tobě, abych všechny skutky své tobě zasvětila, tobě živa byla a umřela a tvá byla na věky. Amen.

Ty můžeš nejlépe rány a neduhy mé zhojiti; dobročinné lásce tvé odevzdávám se. Otče duše mé! smiluj se nade mnou a uzdrav mne.

O Ježíši ty jsi se obětoval, abys mne s Otcem nebeským smířil; nevýmluvné jest dobrodiní a láska tato; i já se obětuji tobě s tělem a s duší, se vší silou a schopností svou; nejsrdečnější žádost má je tobě se líbiti a pro tebe živa býti.

Tys Otec a Slitovník můj! Bože! dej mi, ať tebe s dětinskou poslušností ctím a miluji.

Tys Bůh srdce mého! tebe budu milovati, tobě chci věrně sloužiti až do smrti. Dej mi, Vykupiteli můj! ať od tohoto dne nic tak nenávidím, jako hřích, nic bedlivěji nemiluji i nevykonávám, než to, co se tobě líbí. Amen.

Modlitba k Bohu Otci dle sv. Tomáše Akvinského.

Otče nejsvětější! Bože všemohoucí! z celého srdce děkuji tobě, že jsi mne nehodnou beze všech zásluh mých, pouze z milosti a slitování tělem a krví Syna svého, Pána mého Ježíše Krista, nasytil.

Prosím tebe, nedopusť, aby mne toto svaté tajemství ku škodě a k záhubě bylo, nébrž aby se mně pramenem požehnání stalo; dej mi v něm u víře se posilnutí a v dobré vůli upevniti; pomáhej mi, ať všechny zlé žádosti v sobě potlačím, a láskou, trpělivostí, pokorou, poslušenstvím, a všemi cnostmi se rozhojním. Toto nejsvětější Tělo Kristovo chraň mne před ouklady nepřátel, přede vším skrytým i veřejným nebezpečenstvím; udusiž každé vzbouření náruživosti ve mně; propůjčiž mně jedenkrátě blahoslaveného skonání, a uveď mne pak k Tobě, kde Ty s tímto milým Synem svým a s Duchem svatým Vyvoleným svým jsi pravým světlem a nevyslovitelným upokojením žádostí jejich, věčnou radostí a blahoslavenstvím na věky věkův. Amen.

Modlitba k Vykupiteli dle sv. Bonaventury.

Vykupiteli nejdobrotivější! dej, ať jest celé srdce mé proniknuto vděčností a láskou za nevyslovitelné dobrodiní, které jsi mně právě prokázal; dej mi náležitě poznati, že jen pravého prospěchu mého vyhledáváš, abych i já Tebe ze vší duše své nade všecko milovala a radostně všecko konala, co sv. zákon Tvůj žádá; abych jen s Tebou býti toužila. Dej srdci mému naplněnu býti nábožnou dychtivostí po dařích Tvých; dej mi žízniti po Tobě, pramenu života věčného, abych Tobě věrně sloužila, vůli Tvou bez přestání plnila, všemu pokušení srdnatě odolávala, ctnosti pevně se přidržela, jen Tebe ve všech věcech vyhledávala, a Tebe také našla a k Tobě přišla do země radostí a odměn. Amen.

K Bohu Duchu svatému.

O Duše Svatý Bože, jenž nábožné lidi miluješ, prosím Tebe nedej, aby mně toto nejsvětější tajemství, na němž jsem podílu měla, tělo a drahá krev Vykupitele mého obrátilo se k soudu a zatracení, ale nechť mi slouží k odpuštění hříchů mých. Jakož přišel Ježíš ke mně, naplň i Ty srdce mé svatou láskou k němu a věcem Božským a dej mi všechno si oškliviti, co zlého a hříšného jest; přijdiž ke mně v nebezpečnostech, zhoj neduhy duše i těla mého, rozmnož milost svou ve mně, utvrď víru, naději, lásku mou! dej ať jsem moudrá a bohabojná, a ať sobě vždy s srdcem vděčným připomínám život, utrpení a smrt Vykupitele svého; budiž průvodce můj na cestě života, vůdce můj k nebi. Požehnej mně a všem blízním, církvi své a všem oudům jejím; slituj se nade všemi, za něž modliti se povinna jsem, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Připomenutí.

Ten den, v který jsi se duše křesťanská skrze svátosti oltářní s Bohem smířila a s Božským Spasitelem svým spojila, musí tobě zvláště býti svatým dnem, dnem vděčné radosti, rozníceného dobrořečení a milování Boha. Jaký to hřích, kdybys ještě toho dne, v který jsi odpuštění hříchů dosáhla, kdy jsi pevně předsevzetí učinila, že život svůj polepšíš, a dobrý ten úmysl požíváním velebné svátosti potvrdila, křivopřísežníci se stala, a již zase se navrátila k hříchu, jehož jsi se na věky odřekla, k rozkošem, k společnostem, jež tebe tak často při-

vedly ku pádu. Střež se tedy dnes více než jindy, abys se zlého nedopustila, ba ani nic zlého nemyslila. Mějž mysl svou v nábožném čtení neb rozjímání shromážděnou, a často si připomínej, jaké se spasení dnes tobě stalo, a jaký host do srdce tvého vstoupil. Drž se ho rukou víry a lásky, žádej od něho důvěrně potřebných milostí, a zkusíš — s radostí a díkůčiněním toho zkusíš, jak blaze jest tomu, v jehožto srdci přebývá Ježíš Kristus, a s ním pokoj Boží, radost v Duchu svatém, pravda a život. Přidrž se Krista; zůstávej jemu věrna! —

Ježíši!

Tys život můj; bez Tebe jen smrt.
 Tys pökrm můj; bez Tebe jen hlad.
 Tys radost má; bez Tebe jen žalost.
 Tys odpočinutí mé; bez Tebe jen boj.

Pobožnost odpolední

na den sv. přijímání a o velikých slavnostech.

I.

(Z následování Krista Pána.)

Pane v Tvou dobrotu a v Tvé veliké milosrdenství doufajíc, přistupuji nemocná k lékaři, lačná a žíznivá k studnici života, chudá k nebeskému králi, služebnice k Pánu, stvoření k Stvořiteli, opuštěná k svému dobrotivému těšiteli. Ale odkud mi to, žes Ty přišel ke mně? Kdo jsem já, abys Ty přebýval ve mně? Kdo jsem já, abys mne dal sebe

samého? Kterak smí hříšnice před Tebou se ukázati? a kterak Ty ráčiž k hříšnici přijíti? Ty znáš služebnici svou a víš, že nic dobrého v sobě nemám, čím bych si toho zasloužila. Protož vyznávám svou nehodnost, poznávám Tvou milostivost, chválím dobrotivost, a děkuji za přílišnou lásku. Nebo jen z pouhé nesmírné lásky své to činíš, ne pro mé zasloužení, abych milosrdenství Tvé tím více poznala, milování Tvé tím hojněji pocítila, snížení Tvé ke mně tím radostněji velebila.

O nejsladší a nejdobrotivější Ježíši! jak veliká uctivost a děkování a věčná chvála má se Tobě vzdávati za přijímání svatého těla Tvého, jehož vznešenost žádný z lidí nemůže vypraviti! Ale kterak uspořádám mysl svou při svatém přijímání, když přistupuji k Pánu mému, jehož hodně ctíti nemohu, avšak nábožně přijímati žádám? Co lepšího a spásitelnějšího mohu činiti, než abych se kořila před Tebou, a Tvou neskončenou dobrotu nad veškeren svět vyvyšovala? Chválím tě, Bože můj, a vyvyšuji na věky. Sebou pohrdám a Tobě se podávám, Tvůrce můj! v pokoře uvažujíc svou nicotu.

Raduj se duše má a děkuj Bohu za tak vzácný dar a obzvláštní potěšení v tomto slzavém oudolí tobě od Pána připravené. Nebo kolikrátkoli toto tajemství rozjímáš a Kristovo tělo přijímáš, tu vždycky působíš dílo spasení svého a všech zásluh Kristových účastna býváš; neb láska Kristova nikdy se neumenšuje, a velikost slitování jeho nikdy se nevyprázní. Protož vždycky novým obnovením myslíš máš se k tomu připraviti a veliké tajemství spasení

pozorným přemýšlováním rozjímati. Kdykoli mši sv. jsi přítomna, pokaždé nechať v této sv. oběti spatřuješ dobrodiní tak veliké, nové a utěšené, jakoby téhož dne teprv Kristus v život Panny Marie vstoupiv, člověkem učiněn byl; nebo jakoby na kříži přibit, pro spasení lidské trpěl a umíral. Amen.

II. Láska Ježíšova k nám jest nejmocnější pohnůtka, abychom my také jeho milovali.

(Ze spisů sv. Bonaventury.)

O Pane a Bože můj! což pak jsme dobrého učinili, že nám tak rád sebe samého dáváš? Což máš ty z toho, když my Tebe máme? Zajisté nic; a předce nás tak srdečně miluješ, že sám vyznáváš, že radost Tvá jest býti s námi. Ty nežádáš nic jiného ode mne, než abych Tě vpustila do srdce svého; Tys již tak dlouho, a laskavě klepal, a já — o bolesti! — nechtěla jsem slyšeti, nechtěla jsem srdce své Tobě otevřít! Nyní však jsi ve mně, a i já již ničeho jiného nežádám, než jen Tebe mít.

V pravdě, Ty mne miluješ více, než já sama sebe miluji. Protož se nechci již zbytečně o sebe starati, nýbrž bezpečně vedení Tvému se odevzdati, a tak z lásky Tvé veseliti se budu. Všecku starost o sebe zanechám Tobě; kdybych jen na sebe tesklivě a nepořádně myslila, přčasto bych Tebe z očí spustila, a to již nechci učiniti. Měj Ty péči o mdlobu mou a přispívej jí mocnou rukou svou; já však obrátím všecku mysl svou na Tvou dobrotivost a laskavost, na Tvé učení a příklady, na slitování a milostivost Tvou, abych se z toho nejvejš radovala a Tobě vždy podobnější byla.

Ačkoliv mně se s Tebou dostává každého zisku a všelike hojnosti, Ty však na mně nemáš ničeho: přece jsem přesvědčena, že Ty raději u mne jsi, abysi mne napravil, oblažil a zachoval, než já u Tebe, abych dobroty Tvé okoušela. A z toho se učím k zahanbení svému, že vlastně sama sebe nejvýš nenávidím, Ty však že mne nad míru miluješ.

O, není mi možná, všechny důkazy vroucí lásky Tvé ke mně jen povrchně přehlédnouti. Jakžbych mohla jen sběžně vypočísti všechny dary přirozené, dary štěstí, milosti a budoucí slávy na nebi, bychť měla výmluvnost všech lidí a Andělů? Všecka tato dobrodiní ve vděčném citu nyní mlčením pominu, a pozornost svou jen na Tebe, Synu Boží! obrátím, jehož nám Otec na důkaz lásky své dal. Člověk měl býti k Bohu pozdvižen, a Bůh k člověku snižen, tak tomu chtěla věčná, nevypravitelná láska. Co jsi mohl člověku více učiniti, když jsi jej nerozdílně s sebou spojil? Tys Jednorozený Boží — Syn Panny — člověk — mně roveň! Andělé žasli nad tímto důkazem lásky Tvé, jež jsi dal nikoli pro sebe, nýbrž pro syny Adamovy.

O člověče, kterýž na tuto nejvyšší lásku patříš, a při ní můžeš zůstat nepohnutý, není-li srdce tvé z kamene? — Bůh žádá jen toho jediného, aby nás skrze chléb lásky s sebou nerozdvojitelně spojil; kterak pak může srdce lidské k něčemu jinému se odvrátiti a nachýliti? Nejvyšší, abysi nás povyšil, snížil jsi se až k dětinství; abysi z nás nebeštany učinil, kteříž jsme se skrze hřích zvířecími stali, sstoupiv s nebe, dal jsi se do jeslí mezi zvířata po-

ložiti. O lásko, ó slitování Boží! O slepoto! o necitelnosti lidská! —

Ach srdce lidské! nejsi-li srdce, ale led, proč se nerozpouštíš na tomto ohni lásky? a nejsi-li maso nýbrž kámen, proč se nemáš rozpuknouti na tomto ohni lásky? Běda mně! Jestliže se Bohu nedám získati těmito důkazy lásky, kterakž bude moci jinak ke mně přistoupiti? ... Celý život Tvůj, ó Ježíši! byl ustavičný důkaz lásky Tvé ke mně. Kdybych celý život svůj jediné na rozjímání života Tvého vynaložila, přece bych nemohla myslí svou postihnouti a vyvážiti nesmírnou lásku Tvého pozemského působení. ... A kterak se projevila láska Tvá teprv v utrpení! O tu, v nejhlubším snížení, v nejbolestnější době miloval jsi mne tak vřele, že se zdálo, jakobys skrze mne sám sebe nenáviděl. Ach, bylať to nenávist hříchů v Tobě, Nejsvětější! a vina hříchů mých, ktesá Tebe hříšníkům vydala, abysi byl od nich a za ně odsouzen, bičován, trním korunován, na rukou a nohou hřeby probit, žlučí a octem napojen, a na ohavném kříži mezi lotry umučen! .. O Ty svatá lásko! cožby si byla mohla více pro mne učiniti? — Zajisté, kdyby byl nejmenší člověk na světě tolik pro mne učinil, museloby jej srdce mé věčně milovati; a Ty Bože můj! nemělbyš srdce mé míti? —

III.

O Ty věčný kníže pokoje! Ježíši! světlo světa, nejvyšší a nejblahoslavenější odpočinutí všech věřících duší! Tys řekl: Přijďte ke mně, a odpočinutí

naleznete; na světě máte jen soužení, ve mně pak máte pokoj.

Ach jak často hledala jsem v tomto bídném světě pokoje, a nenalezla jsem, proto že duše nesmrtelná statky nesmrtelnými nasycena a upokojena býti nemůže, nýbrž jen Tebou a v Tobě.

O Ty spasení světa, Ty dárče pravého pokoje nebeského! Tys ráčil dnes ve velebné svátosti do srdce mého vstoupiti; Tys dal mně sám sebe; dej pak nyní také pokoje svého, pokoje Božího dej mi, jehož svět dáti nemůže.

O Bože nesmrtelný! kde ty nejsi, tu není pokoje; nebo všecko vezdejší pílí ku konci, k záhubě a jako oděv se trhá; zem stárne jako šat, mění se a Ty Pane ji proměníš; kterakžby mohla nesmrtelná duše má v smrtelných, pomíjejících věcech pokoje naleznouti? Protož lační a žízní duše má po Tobě, Bože a Spasiteli můj? a nebude prvé upokojena a nasycena, pokudž Tebe samého míti nebude; protož jsi řekl: Kdo lační, ten přijdiž ke mně.

Pokorně zachovala jsem dnes toto pozvání, přiblíživši se k svatému stolu Tvému, a Tys mne nejen nebeskými dary svými, nýbrž i sebou samým naplnil, a tělem a krví svou duši mou nasytil k životu svatému, blahoslavenému, věčnému. Ó Bože a Pane můj! jak vroucná, jak čistá, jak dokonalá, jak nevypravitelná jest láska Tvá ke mně bídné, hříšné osobě!

V této lásce své dej duši mé odpočívati na srdci Tvém, v němž není ani lsti, ani podvodu, ani

změny a trápení, jako ve světě. Všickni smyslové moji nechať odpočívají v Tobě, abych přívětivé rozmlouvání Tvé slyšela, slícnost Tvou viděla, sladkosti Tvé okoušela, a blaho Tvé přítomnosti pocítila. —

O Ježíši! lásko má, pokoji můj, radosti má! vypuď všecko ze srdce mého, co Ty nejsi. Jsem-li chudá, jsi Ty bohatství mé; jsem-li potupena, jsi Ty čest má; jsem-li pomluvena, jsi Ty chvála a sláva má; jsem-li pronásledovaná, jsi Ty ochrana má. V mdlobě jsi má síla, v smrti život můj.

Pročbych v Tobě neměla odpočívati, kdežto mé všecko jsi? Ano, Tys spravedlnost, moudrost, svatost a vykoupení mé ode všeho zlého. Přijdiž ke mně a upokoj srdce mé; potěš, občerstvi, obvesel a osviť mne. Vyprázdni srdce mé ode všeho světského, abysi je dary nebeskými naplnil a mne do věčného pokoje uvedl. Amen.

IV. Všeobecná modlitba k Ježíši Kristu v den přijímání.

Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého! kterýž jsi ráčil dnes vstoupiti do nehodného srdce mého a milostmi svými uzdraviti nemocnou duši mou: Tobě odporoučím dnes a vždycky duši svou, tělo a smysly své, a všecky své slabé začátky v cnosti, abys je ve dne v noci, v každou hodinu a okamžení zachoval. Vyslyš mne božský Vykupiteli a Spasiteli můj! Uchovej mne ode všeho, zvláště pak od hříchu smrtelného, ode všeho oukladu a pokušení nepřátel viditelných i neviditelných, skrze modlitbu Patriarchů, skrze zásluhy Proroků, skrze orodování Apo-

štolů, skrze stálost Mučedníků, skrze víru Vyznavačů, skrze čistotu Panen, v nichž jsi od počátku světa zalíbení měl.

Vypuď ze mne smysl hrdosti a rozmnož skroušenost srdce. Zruš pejchu mou, a učiň mne pokornou. Pohni mne k pláči, a obměkči tvrdé, kamenné srdce mé. Nauč mne činiti vůli Tvou, nebo Bůh můj jsi Ty (Žalm 142, 10). Pane! propůjč mi smysl a rozum čistý, ať hlubokost dobrotivosti Tvé poznati mohu. Dej mi jen o to prositi, co se Tobě líbí a mně prospěšné jest.

Vyslyš mne, Pane a Bože můj! vyslyš mne, Ty světlo očí mých. Když Ty oko své ode mne odvracíš, umírám; když pak zase na mne pohlížíš, opět obživuji. Chceš-li na spravedlnost mou patřiti, ach tu jsem před Tebou co tělo mrtvé; pohlídneš-li pak na mne milosrdně, vzkřísíš mne již zapáchající z hrobu.

Vzdal ode mne všechno, co se Tobě na mně nelíbí, a vštípl mi ducha moudrosti a lásky, pokory a čistoty, aby se žádná prosba má, nebyla Svatosti Tvé na odpor. Odejmi ode mne, co mi škodí, a propůjč mi, co mi prospívá. Dej mi, Pane! líku, jímžby se zhojily rány mé hříchem způsobené. Dej mi, Pane! bázeň před Tebou, skroušenost srdce, pokoru ducha a svědomí čisté. Propůjč, ó Pane! ať vždy v upřímném milování bližního setrvávám, na hříšnost svou nikdy nezapomínám, aniž ho posuzuji a odsuzuji, abych též já, bídná hříšnice, od Tebe bez milosrdenství odsouzena nebyla.

Ó ty laskavý Spasiteli všech věřících pomoci

potřebných! ušetř duši mou, a nezpomínej na hříchy mé. Vzezři na mne slabou, uzdrav mne nemocnou a obživ mne mrtvou. Pane! dej mi srdce, kteréžby se Tebe bálo; mysl, kterážby Tebe milovala; rozum, jenžby Tebe poznával; uši, kteréžby Tebe slyšely, a oči, jenžby Tebe viděly. Smiluj se nade mnou, ó Bože! smiluj se nade mnou! shlédni se svatého trůnu velebnosti své na mne, a osviť temnosti srdce mého paprskem světla svého. Dej mi, Pane! pravé moudrosti, ať vždy to uznávám a volím, co před Tebou pravé jest; a ať učení Tvé chovám v srdci, příklad Tvůj před očima, a smysl i život svůj dle něho zřídím.

Svatá nepoškvrněná Panno Maria, Rodičko Boží a Matko Pána našeho Ježíše Krista! oroduj za mne u toho, kterýž Tebe chrámem svým učiniti ráčil. Sv. Michale, sv. Gabrieli, sv. Rafaeli! všickni sv. kůrové Andělů a Archandělů, Patriarchů a Proroků, Apoštolů a Evangelistů, Mučedníků a Vyznavačů, Panen a všech Svatých, kteříž od Boha vyvolení jste a na něho patříce nyní plesáte: prostě, ó prostě za mne bídnu hříšnici, ať ze všeho pokušení a od smrti věčné vysvobozena jsem.

Propůjč, ó věčný Nejvyšší kněže a neviditelná hlavo sv. církve! svornosti mezi kněžstvem, pokoje a odpočinutí králům a knížatům, kteříž spravedlnost zachovávají. — Prosím Tebe! ó Pane! za všecku svatou církev a veškeré oudy její; za duchovní a světské, za všechny představené křesťanstva, za všechny, kteří v Tebe věří, a — duchem svatým osvěcení — na rozšíření království Tvého pracují, aby statně v dobrém konání svém setrvali.

Pane! propůjč čistotu pannám, zdržlivost zasnoubeným, svaté obcování manželům, obživení vdovám a sirotkům, zaopatření chudým, odpuštění kajícím, potěšení zarmouceným, šťastné navrácení pocestným, a zemřelým věřícím věčné odpočinutí. Propůjč, ó Milovniče nevinности a spravedlnosti! nábožným, aby vždy v bohabojnosti setrvali, vrtkavým, aby v Tobě posily a utvrzení vyhledávali, zločincům a hříšníkům, jakož já bídna jsem, aby se bez meškání polepšili.

O nejsladší, nejmilosrdnější Pane Ježíši Kriste! Synu Boha živého a Vykupiteli světa! vyznávám se před Tebou a přede všemi svatými za bídnu hříšnici; ale Ty, Předobrotivý! kterýž se nad každým smilováváš, nezamítej mne od milosrdenství svého. Prodlouží-li ještě neskončená milost Tvá život můj, ó tedy utvrď ve mně nábožné předsevzetí to, že nepřestanu život svůj napravovati. Vzbud' mysl mou, ať Tebe hledá, jen po Tobě touží a Tebe vždy nade všecko miluje, Tebe se bojí a vůli Tvou svatou plní. —

Zvláště pak Tebe prosím, Pane a Bože můj! kterýž od věků veleben a oslavován jsi a na věky chválen budeš, za Ty, kteří na modlitbách svých na mne pamatují, nebo do nehodné modlitby mé se poroučejí; jenž mně nějakou službu nebo péči o duši mou prokázali, jakož i za ty, kteříž krevním nebo duchovním přátelstvím se mnou zpřízněny jsou, nechť ještě živi jsou nebo již mezi mrtvými se nacházejí, abys je dle milosrdenství svého od záhuby zachovati a spasiti ráčil. Propůjč všem potud žijí-

cím křesťanům pomoci své, a všem zemřelým odpuštění hříchů a odpočinutí věčného. A když konečně poslední den můj a konec života mého nastane, pak, ó Pane! kterýž jsi začátek a konec, přispěj mi a smiluj se nade mnou, ať odolám okladům starého nepřítele duše své: proti žalobám jeho soudce milosrdného v Tobě shledám, a do společnosti Andělů a Svatých Tvých se dostanu, kterýž jsi veleslaven na věky věkův. Amen.

V. Litanie o nejsvětější svátosti oltářní.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, uslyš nás! Kriste vyslyš nás!

Otče, s nebes Bože, smiluj se nad námi.

Synu Vykupiteli světa Bože, smiluj atd.

Duše svatý Bože,

Svatá Trojice jcden Bože,

Chlebe živý, kterýž s nebe sstoupil,

Skrytý Bože a Spasiteli,

Pokrme andělský,

Památko divů Božích,

Dive největší,

Zvláštní památko lásky Boží,

Ustavičná památko utrpení a smrti Ježíše Krista,

Slovo, které se vtělilo a mezi námi přebývá,

Svátosti nejsvětější,

Nejčistší nekrvavá oběti,

Pravá oběti nového zákona,

Nejdokonalejší oběti díků za všechna dobrodiní,

Nejmocnější oběti smíření za živé i za mrtvé,
Nejhodnější oběti prosby ve všech důležitostech těla
i duše,
Nebeská obrano proti všem hříchům,
Hojnosti štědroty Božské,
Líku blahoslavené nesmrtelnosti,
Občerstvení duší nábožných a skormoucených,
Posilnění v Pánu umírajících,
Závдавku budoucí slávy,
Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!
Od všelikého hříchu, vysvobod' nás, Pane!
Od pýchy života atd.
Od chtivosti očí i těla,
Od nehodného požívání nejsvětějšího těla a krve Tvé,
Od neuctivosti a vlašnosti v přijímání jeho,
Od škodné nevědomosti, nevěry a pověrčivosti,
Od nevšímavosti a lenosti v díle spasení,
Od nelaskavosti a týrání bližního,
Od moru, hladu a války,
Ode všeho zlého těla i duše,
Pro vroucí lásku, z které jsi toto tajemství Božské
ustanovil,
Pro Tvou předrahou krev, kterou jsi nám na oltáři
zanechal,
Pro velikomyslnost, trpělivost, kterou jsi při utrpení
a smrti své dokázal,
Pro nejsvětějších pět ran Tvých,
My hříšníci, Tě prosíme uslyš nás!
Abys v nás víru, uctivost a pobožnost k nejsvě-
tější svátosti této zachovati a rozmnožiti ráčil,
a t. d.

Abys nás upřímným vyznáváním hříchů k hodnému
 požívání nejsvětější svátosti této vésti ráčil,
 Abys nejsvětější svátostí touto právě milování Boha
 i bližního v nás roznítiti a rozhojnití ráčil,
 Abys nás mocí její v mdlobě posilnití a v zármu-
 tcích potěšiti ráčil,
 Abys nás ošklivostí k hříchu a čistou láskou k ctno-
 sti naplnití ráčil,
 Abychom ji vždy s čistým svědomím a pravou po-
 božností srdce přijímali,
 Abys Ty, ó Ježíši! v ní s námi se spojití, a nás
 jednoho srdce a jedné mysli s Tebou učinití ráčil,
 Abys svou svatou církev spravovati a zachovati ráčil,
 Aby díky naše za všecka dobrodiní přijmouti ráčil,
 Abys prosby naše vyslyšeti ráčil,
 Abychom před smrtí svou nejsvětější svátost tuto
 hodně přijali,
 Abychom skrze ni blahoslavené nesmrtelnosti úča-
 stní učiněny byli.
 Abysi duše věřících z očistce vysvoboditi ráčil,
 Ježíši, Synu Boží a Spasiteli světa,
 Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám
 Pane!
 Beránku Boží atd. uslyš nás, Pane!
 Beránku Boží atd. smiluj se nad námi!
 Kriste, uslyš nás! Kriste vyslyš nás!
 Otče náš atd.

Modlitba.

Bože! kterýž jsi nám v této podivné svátosti
 památku utrpení svého pozůstavil, dej ať svatá ta-

jemství těla Tvého a krve Tvé tak ctíme, abychom ovoce vykoupení Tvého na sobě stále okoušeli.

Pane Ježíši Kriste! Bože a Spasiteli můj! je-
muž všickni zástupové Andělů třesouce se sloužejí,
jakou chválu a díky mám Tobě vzdávati, že jsi
mne hříšníci dnes sám navštívit, potěšiti a nasytit
ráčil, neboť v sv. hostii, kterou jsem přijala, sám
celý s tělem i krví, s božstvím i člověčenstvím sku-
tečně jsi přítomen. — Velebena budiž Tvá svatá
oběť smíření, kterou jsi na kříži krvavě vykonal!
Velebena budiž nevyslovitelná láska Tvá k nám
v ustanovení a pozůstavení svátosti této, skrze kte-
rou duše naše nasyceny a občerstveny bývají, a Ty
pravý Bůh, mezi námi až do skonání světa laskavě
přebýváš. Požehnej mne, Pane! kteráž jsem se nyní
chrámem Tvým stala; vzdal všecko ode mne, coby
svaté oko Tvé uraziti mohlo; obnov zase, co hřích
zohavil, a připrav si ve mně nový příbytek Tobě
příjemný. Naplň srdce mé věrnou láskou k Tobě,
a propůjč mně ducha poslušnosti, uctivosti a důvěry,
abych ve všech svých potřebách a nebezpečnostech
k Tobě brala útočiště, jako dcera k Otci, a z lásky
k Tobě hřích a všecku žádost a příležitost k zlému
z celého srdce sobě ošklivila a jich se varovala!
— Budiž Ty nyní bohatství mé, pokoj můj a radost
má; zůstaň všecek ve mně; od milosti Tvé ať se
nikdy již neodloučím; nýbrž Tebe se vždy přidržím,
jenž jsi cesta, pravda a život, v němžto jest jediné
spasení a vzkříšení naše.

Tobě prozpěvují čest a chválu věčnou Cheru-
bíni a Serafíni, i všickni Svatí. Amen.

O dostiučinění za hříchy a o odpustcích.

Právě kající hříšník může sice od Boha odpouštění hříchů svých jistě doufati; ale toho nemůže žádati, aby Bůh snad zázrakem všemohoucnosti své zrušil všechny přirozené následky hříchů a pošetilosti jeho. Takovému odpouštění hříchů učiniloby nás jen lhostejnějšími a lehkovážnějšími. Za moudrého řízení nemůže nepořádek, lehkomyšlnost a rouhání zůstat bez trestu. Kdo hřešil, musí se také káti. Bůh jest též tak spravedlivý, jako milosrdný, též tak moudrý jako dobrotivý Otec.

Dítě neposlušné musí tedy pocítiti, do jaké bídy se uvrhuje, když otcovské výstrahy Boží neposlouchá, a dobrá spasitelná přikázání jeho přestupuje; musíť trpkou zkušeností opatrnějším učiněno a napraveno býti. Bůh náš chce totiž vezdejším neštěstím uchrániti věčné záhuby, trpkými líky a ostřejšími prostředky vytrhnouti ze smrti, když mírné neprospívají. A tak jest tedy spravedlnost Boží sama jen moudrá dobrotivost; když tresce, činí to jakožto Otec k napravení a z lásky, nikoli však z hněvu a msty, jako uražený člověk, který sobě zadost učiniti chce. Následovně co hněvem Božím nazýváme, není nic jiného, než spravedlivý jeho odpor proti všemu zlému a hříchu, jehož jakožto bytost nejdokonalejší a nejsvětější bez trestu nechat nemůže.

Když tedy stihne Tebe soužení, jež jsi sobě buď sama způsobila, nebo jinak hříchy svými zavinila, snášej je trpělivě, přijmi je pokorně, oddaně a bez reptání z otcovské ruky Boží; nerozmnožuj

si je více ještě netrpělivostí a bázlivostí: Bůh ti je usnadní a snášeti pomůže, a Ty učiníš dosti za hříchy své, když je s kajícím srdcem obrátíš k svému polepšení, když se opatrnější a pilnější staneš, pak jest účel Boží vyplněn; Bůh jest, jak říkáváme, opět smířen, a shlíží se zalíbením na nás. Také můžeš každým dobrým skutkem, každým cvičením-se v pokání, lásce a pobožnosti poněkud za hříchy své dosti učiniti, kdykoli totiž tím částku spáchaného zlého opět napravití se snažíš, zlým náklonnostem svým ujmu činíš a vždy více se lepšíš. Když činíš, seč jsi, učinila jsi Bohu zadost; promineť Tobě milostivě, co pro slabost lidskost napravití nemůžeš.

K tomu cíli a konci uděluje církev katolická sv. odpustky. Tyto nesloužejí k tomu, aby snad hříšníku uspořily zpověď a pokání, neboť se propůjčují jen právě skroušeným a pravého polepšení vyhledávajícím kajícím. Když tedy sv. církev katolická toho dne, kdy přistupuješ k sv. zpovědi a přijímání, odpustky uděluje, vynasnaž se pravou kající horlivostí dobrodiní toho též oučastna se státi. Odpustky nahražují to, co my z vlastní moci nemůžeme vykonati při dostiučinění za hříchy naše; shla-
zujiť trest časný, jež bychom i po dosaženém odpuštění hříchů ještě podstoupiti museli, a přispívají mdlobě naší, abychom hodné ovoce pokání vydati mohli.

Vykonej tedy pobožně a horlivě modlitby od církve katolické předepsané; jen se nedomnívej, milá křestanko! že v jisté dny, na které odpustky ohlášeny jsou, hříchy své pojednou smazati můžeš

že jest všechno pokání odfyto a dokonáno již tím, když se vyzpovídáš, svátost oltářní přijmeš a jisté modlitby vykonáš. Totof jest jen potřebná příprava k tomu; hlavní věc záleží v opravdovém snažení polepšiti se, a čím větší horlivost Tvá v tom, tím dokonalejší jsou odpustky, jichž nabýváš.

Také se na mnohé dny v roce odpustky proto ohlašují, abychom si některé z nich vyvoliti mohli, kdy pobožnosti nejlépe oddati se můžeme.

Dej sobě jen na pravém polepšení nejvíce záležeti; čiň, seč jsi! čeho se ještě nedostávati bude, nahradí Tobě milosrdenství Boží z neskončených zásluh Ježíše Krista a z přebývajících zásluh jeho Svátých, mocí sv. odpustků.

Modlitba a odpustky.

O Ježíši! kterýž jsi přišel na svět, abychom život měli, a hojně měli! věřím, že jsi v této příčině sv. církvi své klíče království nebeského svěřil a nás ujistil, že všechno, co ona na zemi sváže, neb rozváže, i v nebi svázáno neb rozvázáno bude. Věřím dále, že Ty, ó Ježíši! sv. církvi své moc jsi dal odpustky udělovati, a že užívání jich spasitelné jest. —

Tato laskavá matka otvírá dnes milostné poklady jí svěřené, a nabízí z nich dokonalé odpustky všem, kteří po vykonané zpovědi a přijaté svátosti oltářní s kajícností a skroušeností srdce jako vděčné její dítky k Tobě pokorně a nábožně budou se modlití za ni a povýšení její na zemi, za vykořenění bludů, zachování pokoje a svornosti mezi křesťan-

skými mocnáři, a za viditelnou hlavu její, papeže našeho. Vyplnila jsem částku výminek těch, ó Ježíši! Vyznala jsem proti sobě hříchy a nespravedlnosti své knězi, zástupci Tvému. Přistoupila jsem k stolu Tvému a měla jsem podílu na tajemství nejsvětějšího těla a krve Tvé. Kýž jsem to způsobem hodným učinila! Kýž náležím do počtu oněch kajících a smířených hříšnic, na něž se zalíbením shlížíš a jim milostí svou hodně odměňuješ! To doufám Vykupiteli můj! a s důvěrou tou přicházím k Tobě poslední výminku vyplniti, kterou nám svatá církev předepsala, abych Tobě přednesla velké důležitosti její i veškerého křesťanstva.

1. O Bože nejvyšší Pastýři a Otče věřících! kterýž skrze ducha svatého veškerou církev řídíš a spravuješ, a skrze Ježíše Krista slávu Jména svého všem národům jsi zvěstoval: zachovej dílo slitování svého, aby se sv. církev Tvá ve všem dobrém vzrůstala, po všem světě rozšiřovala, a u vyznání sv. jména Tvého stále setrvala.

Abys svou svatou církev spravovati a zachovati ráčil. Tě prosíme, uslyš nás. Dvakrát Otče náš a Zdrávas Maria.

2. O Bože, kterýž pokoj uděluješ a svornost miluješ, propůjč všem křesťanským knížatům, služebníkům svým, úplné svornosti, vzdal všecky války a rozbroje, aby věřící Tvoji v úplné svobodě víry Tobě sloužiti mohli.

Abys králům a knížatům křesťanským pokoj a svornost dáti ráčil. Tě prosíme, uslyš nás. Dvakrát Otče náš, a Zdrávas Maria.

3. Všemohoucí, věčný Bože! kterýž chceš, aby žádný nezahynul, ale všickni lidé k spasení přišli, shlédni milostivě na duše, jež lest nepřítele zlého podvedla! Propůjč křesťanům svým, aby všech roztržek nechali, a bludů se odřekše, k jednotě pravdy Tvé se navrátili, skrze Ježíše Krista Pána našeho.

Abys nepřátely církve svaté ponížiti a obrátiti ráčil. Tě prosíme, uslyš nás. Dvakrát Otče náš, a Zdrávas Maria.

Nejvyšší, věčný Pastýři, Ježíši Kriste! odpoučím Tobě sv. Otce našeho, papeže N., náměstka Tvého na zemi. Vyslyš modlitby a žádosti jeho, ke cti Tvé a ku prospěchu církve směřující. Veď, osvěcuj, posilňuj, ostříhej ho a přispívej jemu, aby sv. církev vždy hodně spravoval.

Abys náměstka Apoštolského i veškeren duchovní stav v svatém náboženství svém zachovávatí ráčil. Tě prosíme, uslyš nás. Otče náš, Zdrávas Maria, Věřím v Boha atd.

O Bože všeho slitování! Tys propůjčil církvi své moc vázati a rozvázati. Vděčně používám milostí, jež mně podává. Nedej mi zapomenouti, že ovoce odpustků a prominutí časných trestů, jež bychom vytrpěti musili na tomto nebo na onom světě, dosahují jen právě kající hříšníci, kteříž srdce své pokáním očistili. Nahraď, čeho se nám k přísnému pokání prvních křesťanů nedostává, láskou svou a neskončenými zásluhami Ježíše Krista, v němž všickni křesťané milost a vykoupení mají, a skrze něhož od slitování Tvého blahoslavenství nebeské očekáváme. Amen.

Modlitba večerní v den přijímání.

Všecko dobrořečení, kteréž jsem Tobě, ó Ježíši, Pane a Bože můj! dnes, v přešťastný den sv. přijímání vzdávala, opakovalabych ráda v tuto hodinu večerní se srdcem pohnutým. Pouhá však slova nejsou ještě díky pravé. Vůli Tvou plniti, Tebe poslouchati a sebe zapíratí, to jest nejlepší způsob, Tobě v pravdě děkovati. A že se v tom cvičiti budu, znova tobě slibuji. Dej mi v milování Tvém setrvati! Svatá poslušnost Tvá vznášej se mi vždy před očima! Onen hluboký dojem a to pohnutí, jež tajemná smrt tvá v mysli mé způsobila, budiž nezrušitelné! Přebývej ustavičně v duši mé, v které již žádný hřích místa naleztí nemá! Zjev život svatý svůj v smejšlení a skutcích mých! Dejž mi té radosti požívati, bych říci směla: Jižť nejsem živa já — Kristus jest živ ve mně. Nauč mě jednati a trpěti dle příkladu Tvého; vždyť jsi se dnes se mnou nejoužeji spojil! Toto spojení jest mi rukojemstvím blahoslavenství věčného. Blaze mně! mámť jedenkrát v nebi věčně u Tebe býti, kde se již světlo s tmou nestřídá, a kde Ty sám věčným sluncem jsi, které nikdy nezachází. Ale i pak nebudeme se ničemu více diviti a nic více oslavovati, jako smrt Tvou pro spasení lidstva — lásku Tvou až k smrti kříže.

Odebírám se sice na odpočinutí, ale srdce mé bdí jako ve dne, a veselí se v Tobě, Spasiteli mém. Amen.

Oddělení čtvrté.

Pobožnosti na neděle a svátky katolického roku církevního.

I. Advent.

Poučení o sv. čase adventním.

Když byli první lidé zhřešili a hříchem se uvrhli do bídy na duši i na těle, smilovav se Pán Bůh nad nimi, zaslíbil jim Vykupitele, kterýžby je opět vysvobodil od hříchu a všech zlých následků jeho. Všickni dobří a spravedliví očekávali ho toužebně. On přišel, a kdožkoli v něho doufali, radovali se z příchodu jeho.

Na památku toho toužebného očekávání Mesiase v Starém Zákoně a jeho příští, ustanovila církev katolická čtyry týdne před vánocemi za obraz oněch čtyř tisíc let před narozením Kristovým. Ač pak Vykupitel tento již dávno byl přišel, není předce ani za našich dob ještě na nás všech dosažen oučel jeho příští. Proto velí on duchovním způsobem po vsecky časy do srdcí lidských vstupovati. Majíť tedy všickni lidé po něm toužiti, aby ho náležitě poznali a milovali; všickni se mají snažiti, aby se s ním spojili, jemu podobní, a skrze něho dobří a blahoslaveni byli; všickni mají sobě cvičením v pobožnosti, milosrdnými skutky a křesťanskou láskou

k bližnímu poklady pro věčnost shromažďovati každodenně, aby radostně mohli očekávati druhého příští Ježíše Krista, jakožto soudce světa, a z úst jeho uslyšeli ono vyřčení: „Pojďte požehnaní Otce mého, vládněte královstvím vám připraveným od ustanovení světa.“ Mat. 25, 34.

Modlitby adventní při mši svaté.

Všemohoucí, věčný Bože a Otče! nyní slavíme opět dny přípravy ku příští milého Syna Tvého, Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista, který k nám hříšným a ztraceným lidem sstoupil, aby nás od hříchu a záhuby věčné vysvobodil a spasil, což bylo zahynulo. Tak velice miloval jsi nás, Otče milosrdný, že jsi jednorozeného Syna svého dal, aby žádný, kdož v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný. — Čímžbychom mohli Tobě tuto nevy-slovitelnou lásku oplatiti, jakou oběť za ni vzdáti?

Jednu oběť máme, která Tobě nade všechno jest příjemná, a nejplatnější smíření za všechny hříchy naše působí, onu oběť totiž, kterou Jednorozený Tvůj, náš věčně milosrdný nejvyšší kněz Ježíš Kristus na dostiučinění za hříchy naše na kříži přinesl krvavě, a která dle sv. rozkazu jeho při mši sv. tuto na oltáři nekrvavým způsobem od kněze se obnovuje. Propůjč mně milosti, abych nejsvětější oběti této živou vírou a nejvroucnější pobožností přítomna byla, abych sobě hřích z celého srdce ošklívila, znova v lásce s Kristem se spojila, s ním spojená Tobě, Otče nebeský, se obětovala, a tak co oběť dobro-líbezná od Tebe přijata byla.

Pane smiluj se nade mnou! Kriste, smiluj se nade mnou! Pane smiluj se nade mnou, a milostiv buď mně hříšné. Amen.

Modlitba církevní

na první neděli adventní.

Prosíme Tebe, Pane! přispěj nám mocí svou, abychom od nastávajícího nebezpečení hříchu ochranou tvou osvobozeni byli, a pomocí Tvou spasení došli, jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh na věky věkův. Am.

K epištole.

Napomenutí církve sv. v adventě.

Bratří, vědouce ten čas, že již hodina jest, abychom ze sna povstali: neboť nyní bližší jest spasení naše, nežli když jsme uvěřili. Noc předešla, den pak se přiblížil. Odvrzmež tedy skutky temnosti, a oblecme se v odění světla. Jakožto ve dne poctivě chodme, ne v hodování a opilství, ne v smilstvích a nestydatostech, ne v sváru a závisti; ale oblecte se v Pána Ježíše Krista.“ Řím. 13, 11—14.

Při Evangelium.

Den Evangelia nastal i mně. Již na křtu svatém povolána jsem ku podivnému světlu jeho, i vyučena v něm od dětinství. Jsem dcera světla; nebo Ježíš Kristus, v něhož věřím, v jehožto svaté církvi živa jsem, jest pravé světlo světa.

Chodím-li však také v světle pravdy a spravedlnosti, a smějí-li všickni skutkové moji zjevně

býti svatému oku Božského soudce mého? — Ach nikoli — ve mně jest potud tolik noci a tmy, tolik světáctví a marnosti! hřích panuje potud ve mně, a skutkové temnosti zohavují život můj. Ale, Bože spravedlivý! jaký bude, jaký musí konečně býti osud můj, když ve hříších lehkomylně a tvrdošijně setrvám, až hodina věčnosti uhodí, a trouba soudu mne zбудí ke dni odplaty věčné? Jak nevýmluvně bídný musí onen býti, koho ty zavrhneš a od blahoslavenství věčného vyloučíš?

Mohuli myšlénku tuto bez tesknosti a lekání na mysli přemítati, bez strachu a třesení na soud pomysleti? O prokletá lehkomylnosti, v které jsem již velkou část života svého v hříšném snu strávil! Dej pak mi, budoucí Soudce můj, Ježíši Kriste! poznati, co k spasení mému slouží; dej mi vždy na to mysliti, že umřítí musím, a posilni mne, abych ostatní ještě čas života svého službě tvé oddala, a počestně i nábožně kráčela, pokudž den jest, aby mne noc smrti nezastihla v nekajicnosti. O hrozné jestiž, v stavu takovém padnouti do rukou spravedlivého soudce, který nejen tělo usmrtiti, nýbrž duši uvrhnouti může do ohně věčného. Protož pozdvihuji srdce a ruce k Tobě, Předobrotivý! volajíce s vroucností:

O Bože! který nás každoročně slavným očekáváním Vykupitele našeho obveseluješ, propůjč mně milosti, abych Jednorozeného Tvého, ježž co Spasitele svého radostně do srdce přijímám, jedenkráte co Soudce světa s radostnou důvěrou přicházeti viděla, — Jej — Pána našeho Ježíše Krista, který

s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého
Bůh na věky věkův. Amen.

Ku Kredo.

Věřím v Boha Otce atd.

K Obětování.

Ježíš Kristus vydal se za hříchy naše v dobrovolnou oběť, a umřel z lásky k nám na kříži, abychom my věčně živi byli. V spojení s touto předrahou obětí přijmi, Otče nebeský! i oběť srdce mého, kterou tobě znova se vším činěním i životem svým podávám. Ale srdce mé může jen tenkrát tobě se líbiti, když rozníceno jest čistou a nábožnou láskou k Tobě; a jen pak mohu Tebe životem svým oslavovati, když jej zasvětím cti Tvé a prospěchu lidstva, povinnosti své věrně plním, zlého statně se varuji, a všecko protivenství života snáším trpělivě do otcovské vůle tvé se oddávajíc.

Bože předobrotivý! Ty patříš do vnitřností duše mé, znáš poctivou vůli mou; ale i mdlobu i vinu mou. Pokorně a s duchem skroušeným a lítostným oddávám se za oběť. Oběť ducha skroušeného jestiž Tobě příjemná, a srdcem pokorným, hříchů litujícím nepohrdneš. — Slituj se nade mnou! srdce čisté stvoř ve mně Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých. Nezamítej mne od tváře své, a neodnímej mně sv. Ducha Svého, nýbrž očisť a posvěť i mne skrze čistou a svatou oběť Ježíše Krista, bych se před Tebou dobrolíbeznou obětí stala. Amen.

Před Sanktus.

Pane všemohoucí! budiž se mnou a s duchem mým. A ty srdce mé pozdvihni se ku Pánu, vděčně velebic slitování jeho. — V pravdě! slušné a pravé i prospěšné jest, abych Tebe vždy vděčně velebila, Pane svatý! Otče všemohoucí! Bože věčný! abych Tebe chválila a oslavovala vděčným vzpomínáním na poselství, které Anděl přinesl blahoslavené, vždy nepoškvrněné Panně Marii, jež zastíněním Ducha svatého jednorozeného Syna Tvého počala, a beze ztráty panenské hodnosti porodila Světlo věčné, Ježíše Krista, Pána našeho, skrze něhož chvály Andělé Tvou velebnost; skrze něhož prozpěvují Cherubínové a Serafínové radostné chvalozpěvy, slavné jméno Tvé velebíce. Kýžby i hlas můj s hlasy jejich společně k Tobě se povznášel, když pokorně volám:

„Svatý, svatý, svatý jest Bůh zástupů: nebesa a země plná jsou slávy jeho, Hosanna na výsostech!“

Ježíš Kristus, biblické rozjímání.**Před pozdvihováním.**

Ježíši Kriste! v Tobě jediném jest spasení, i neníť lidem jiného jména dáno, v němžby spasení býti mohli, krom nejsvětějšího jména Tvého Ježíši, Synu Davidů, smiluj se nade mnou!

2. Ježíši Kriste! Vtělení Tvé jest mi předra-
hým rukojemstvím lásky Otce nebeského. V tom se okazala láska Boží k nám, že Syna svého jedno-

rozeného na svět poslal, abychom skrze něho živi byli. Protož, ó duše má! miluj Boha, proto že On tebe prve miloval.

3. Ježíši Kriste! Příští Tvé na svět jest život můj a blahoslavenství mé. — Toť jest jisté, pravdivé a předrahé slovo, že jsi přišel na svět, abys hříšníky hledal a spasil. — O Pane! Tyť všecko víš, tedy i to víš, že Tebe miluji.

4. Ježíši Kriste! Chudoba Tvá jest požehnání a bohatství mé; nebo proto Tebe poslal k nám Otec, abysi nám požehnal. — Bohatý jsi byl, ale pro nás jsi chudým se učinil, abychom my chudobou Tvou zbohatli. O Pane! nejsem hodna všech těch milostí, jichž mi prokazuješ.

5. Ježíši Kriste! Ponížení Tvé bylo povýšení mé. Tys přišel do vlastního; ale tvoji Tě nepřijali. Kteríž však Tebe přijali a ve jméno Tvé uvěřili, těm jsi dal moc syny Božími býti. Tobě budiž dík, čest, sláva a moc na věky. Amen.

K pozdvihování.

6. Ježíši Kriste! Synu Boha živého! Tys pod způsoby chleba a vína v nejsvětější svátosti oltářní skutečně přítomen. Klaním se věčnému Božství Tvému. v nejhlubší pokoře! Tys odlesk slávy Boží a podoba Boha neviditelného. Kdo Tebe vidí; vidí Otce; nebo Tys v Otci a Otec v Tobě. Tys pravý Bůh a život věčný. O Ježíši! odpusť mi všecky hříchy mé!

7. Ježíši Kriste! Synu nejblahoslavenější Panny Marie! — v tajemné svátosti oltářní vyznávám a

velebím s nejsvětějším Božstvím Tvým zároveň také dokonalé člověčenství Tvé. Ty jsi mezi námi! Ač jsi byl Bohu roven, předce jsi sám sebe zmařil, způsobu služebníka přijav, ku podobenství lidí — ale bez hříchu — učiněn, a v způsobu zevnitřním nalezen jsa jako člověk. O Ježíši! Tobě jsem živa! O Ježíši! Tobě umírám! O Ježíši! Tvá jsem živa i mrtva! Amen.

Po pozdvihování.

8. Ježíši Kriste, nejmilejší Synu Otce věčného! Tys onen Učitel, jehož poslouchati mám. Učení Tvé jest z Boha. Kdo se od Tebe odchyluje, a v učení Tvém nesetrvá, odchyluje se od Boha. Kdo však slovo Tvé slyší a Onomu věří, kterýž Tebe poslal, máť život věčný a nebude souzen, nýbrž přišel od smrti do života. Kdo Tebe má, máť život; kdo Tebe nemá, jest v smrti. Pane! kamž půjdu od Tebe? Tyť máš slova života věčného.

9. Ježíši Kriste! Tys zjevení Otcovo a cesta k Otci. Boha žádný neviděl. Ty, jednorozený Synu, kterýs od Otce přišel, Ty jsi nám jej zvěstoval a zjevil. — Tys cesta, pravda a život. Nikdo nepřijde k Otci, leč skrze Tebe. Skrze Tebe však máme všickni důvěru radostnou a svobodný přístup k Otci, když v Něj věříme. — Pane, věřím! přispějž nevěře mé a táhniž mne k sobě!

10. Ježíši Kriste, Tys světlo světa; kdo Tebe následuje, nebude kráčet ve tmách, nýbrž bude míti světlo života. — Tys kmen vinný, a já rato-
lest. Zůstanu-li v Tobě a Ty ve mně, vydám mno-

hého ovoce. Nezůstanu-li však v Tobě, uschnu jako ratolest, která od kmene jest odříznuta a k spálení vyhozena. — O Ty beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nade mnou — a uděl mi pokoje svého!

Před sv. přijímáním.

11. Ježíši Kriste, Tys živý chléb života, kterýž s nebe přišel. Kdo chléb ten jí, živť bude na věky. Chléb, jejž nám dáváš, jest tělo Tvé, kteréž jsi vydal, abychom živi byli. Tělo Tvé jest skutečný pokrm, krev Tvá skutečný nápoj. Kdo tělo Tvé jí a krev Tvou pije, zůstává v Tobě a Ty v něm. Stojte nyní přede dveřmi srdce mého, tlučeš. Kdo hlas Tvůj slyše otvírá, k tomu vcházíš, s ním večeříš a on s Tebou. Smím-li se opovážiti Tobě srdce své otevřítí? Ach osoba jsem hříšná a duše má nemá roucha svadebního.

Pane, nejsem hodna, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rei slovem, a uzdravena bude duše má.

Při sv. přijímání.

12. Ježíši Kriste, Ty hledáš a spasené činíš, což spaseno bylo; nebo Tys litostivý a pln slitování. I pro mé nepravosti byl jsi poraněn, a pro mé hříchy trýzněn. Tys vzal trest na sebe, abych já pokoje dosáhla. Tys vnesl hříchy mé na těle svém na dřevo kříže, abych já hříchu umřela a spravedlnosti živa byla. — Tys Bůh a Prostředník mezi Bohem a lidmi. — Tys smíření za hříchy

světa veškerého. — Tys mne miloval a hříchy mé smyl krví svou. Tys Pán, a kromě Tebe není Spasitele. Čímž bych se mohla Tobě odsloužiti, Pane! za všechno, co jsi mi dobrého prokázal? Kalich spasení, kalich smiřující krve Tvé přijmu, s Bohem se smírím a jménu Tvému dobrořečiti budu.

Po sv. přijímání.

13. Ježíši Kriste, Tys vzkříšení a život. Kdo v Tebe věří, živ bude na věky, byť i umřel. Jakož jsi Ty — Vítězí nad smrtí a peklem — slavnou mocí Otce svého z mrtvých vstal, tak mám i já z hříchu povstati a v životě novém kráčet. Vstala-li jsem s Kristem, musím i hledati, což nahoře jest, kde Kristus sedí na pravici Boží.

14. Ježíši Kriste, Tys vešel do nebe, abysi za nás před tváří Boží se představil; tam na pravici Boží v slávě sedě zastupuješ nás. — Tam připravuješ všem svým příbytky a přicházíš si pro ně aby i oni byli. kde Ty jsi.

15. O Spasiteli můj! stůj při mně po všechny dni až do skonání mého, abych již nehřešila. Hřešila-li jsem však, buď mým zástupcem u Otce, jehožto dcerou jsem se zásluhami Tvými stala. Jsem-li pak dcerou Boží, jsem i dědička Boží, a věčná spoludědička Tvá. — Milostí Ducha svatého, ježž Bůh skrze Tebe hojně na mne vylil, budu ospravedlněna, a stanu se dědičkou života věčného. Amen.

K požehnání.

16. Milost Pána našeho Ježíše Krista, láska Boží a společenství Ducha svatého budiž se mnou a s námi všemi. Amen.

Ku konci mše svaté.

17. Ježíši Kriste. Ty přijdeš zase jedenkrát v slávě své, a všickni svatí Andělé s Tebou. Pak budeš seděti na trůnu velebnosti své, a všickni národové shromáždějí se před Tebou. Ty přijdeš soudit přísnou spravedlností svou všech, kteří Boha neznali a sv. Evangelium Jeho poslušni nebyli. I já musím se pak okázati před soudnou stolicí Tvou, ó Ježíši! kdež mi odplaceno bude, co jsem zde dobrého nebo zlého učinila. Propůjč mi skrze tu nejvyšší oběť, již jsem nyní přítomna byla, a skrze zásluhy přehořkého umučení a smrti Tvé, milosti, aby byl život můj s Bohem v Tobě skryt, a obcování mé aby bylo v nebesích, odkudž Tebe, ó Ježíši! očekávám. Pak křehké tělo mé proměníš a oslavenému tělu Tvému podobné učiníš, i budu pak povždy u Tebe. Amen.

18. Usmrcený beránek Boží hoden jest moci, moudrosti, síly, cti, velebení a chvály. ~Trojjedinému Bohu, Otci †, Synu † i Duchu svatému † budiž čest, sláva a moc na věky věkův. Amen.

Duše všech zemřelých odpočívajte skrze milosrdenství Boží v pokoji. Amen.

Toto biblické rozjímání můžeme se při každé mši svaté modliti.

Modlitby pro sv. čas adventní.

(Dle Fenelona.)

I.

V tomto svatém čase, ó Bože! shromáždím ducha svého, abych v tichosti tajemství Syna Tvého slavila, a památku narození Jeho v srdci pobožně ctíla. Přijdiž, Spasiteli můj! a osviť mne; přijdiž, ó věčná lásko! a rozniť mne; přijdiž, ó živote věčný; a obživ mne.

Očekávám Tebe, Nejsvětější! jakož Tě proroci a Patriarchové očekávali. Z celého srdce volám s nimi (Iza. 45, 8.): Rosu dejte nebesa s hůry, a oblakové dštěte spravedlivého! Otevři se země, a vypuť Spasitele! Spravedliví praotcové těšili se na Spasitele, potěšení národů, a když přišel, svoji ho nepoznali. Světlo ve tmách svítí, a tmy ho neobsáhly. Proč dlíš, ó Králi! přijď království Tvé! Kdy se po všem světě okáže toto království spravedlnosti, pokoje a pravdy? Otec Tvůj podrobil Tobě všechny národy: On dal Tobě všecku moc na nebi i na zemi, a předce Tě Tvoji nepoznávají, Tebe zavrhují, urážejí, zrazují.

O Pane a Bože můj! velice mne to bolí, když vidím, že se nespravedlnost na světě zmáhá, a Evangelium Tvému odpor a potupa se činí. Ach, a mnohem více bolí mne to, když vidím, že sama proti vůli Tvé marnivosti hovím a rozkošem světa se podávám. Jak dlouho, Pane! necháš dědictví svého bez pomoci! Přijdiž Pane Ježíši! a obrať světlo tváře Své opět ke mně. Žádné již věci se

nepřidržíím ze všech, které mne tuto ohkličují; neboť za kratko, jsi doo h Ty povstaneš, ó Bože! při Svou souditi budeš, a bezbožného dechem úst Svých zničíš. — Soud a den oslavení Tvého přikvapí na tento zatvrzelý svět, ohromné sloupy nebes a země se sesují, a svět hříchů přeplněný bude ohněm mstícím straven a obnoven. Hvězdy spadají a uhasnou, živlové se shluknou a veškerá příroda se rozptýlí. O Bože spasení mého! kárej mne, abys mne očistil a sebe hodnější učinil. Ach, tento nerozumný svět zabývá se vždy jen okamžením nynějším, které rychle pomíjí. Jakž jest tu všecko marné a hynoucí, a předce po tom tak bažíme s se sháníme, jakoby to věčně trvalo. Nebe a země pomínou, jako dým, ale slova Tvá nepomínou. O pravdo věčná, jak málo znají Tebe lidé, jak málo rozvažují o Tobě! Lež nalezá ouplné víry v srdci lidském. Mimo Boha všecko jest ničemné, všecko klamné. Všecko, co se vidí, slyší, cítí, všecko, pouze smyslné a vezdejší, — nic není. Což máme tyto marné stíny za skutečnost, a neproměnitelnou pravdu Tvou za sen držeti? Ach, Pane! veškerý svět jest ve snu smrtelném pohřížen; vzbud' pak jej světlem Svým vše oživujícím. Sešli i mně papršlek nebeské moudrosti Své, abych poznala a hledala, co k spasení mému slouží. Rozniť srdce mé láskou svatou a toužebností po Tobě! — Tys láska, a Tebe milovati jest blaženost. O Spasiteli můj! ó jak velice dychtím po příští Tvém! Pozdvihuji hlavu, oči i srdce, abych Tobě vstříc chvákala. Jsem sice mdlá, bídna a křehká, všeho se mám

báti, budešli mne dle přísnosti Své souditi. Čím však mdlejší, bídnejší jsem, tím více cítím, že milosti a slitování potřebuji.

O Pane! sejmi hříchy mé, opanuj srdce mé! vytrhni mě mně samé, abych jen Tvá byla. Což mám jiného na světě činiti? Což mohu v tomto plačtivém oudolí doufati, kde nepravost jest tak mocná, a dobré tak nedokonalé? Jen vůle Tvá může mne v něm déle zdržeti. Tys mi nejmilejším milováním, nejhodnějším dobrem; Tebe se přidržím nyní celé srdce mé; odříkám se tebe samé, a milujíc jen Tebe příští Tvého očekávám.

Ano, Bože můj! Tobě se poddám; posilni mdlou vůli mou, kteráž po Tobě vzdychá. Nemám sice sama ze sebe síly Tobě se oddati; Ty však mne táhneš svazkem lásky Své za sebou. Pane! cobych byla, kdybych nebyla Tvá? Bylaťbych otrokyní náruživostí svých. Jaké to hanebné a trpké otroctví!

O Ty pravá svobodo dítek Božích, my Tebe neznáme. Proč se bojíme, ženichu Božský! okovy své ztroskotati, abychom jen od Tebe věčně záviseli a Tobě sloužili! Což jsou pomíjející marnosti lepší, než Ty sám a věčná sláva Tvá? Jak velická pošetilost lidská! Z Egypta nechceme vytáhnouti, kdežto na vůli máme vejíti do země zaslíbené — do svobody dítek Božích!

Ráda a bez rozmejšlení zasvěcuji Tobě, ó můj Ježíši! srdce své. Jaká to blaženost s Tebou o samotě býti: neslyšeti ani neviděti již, co marného a neprospěšného jest, abych jen Tebe slyšela a od moudrosti Tvé se učila. O lásko, která jen stále

miluješ, mám-li se báti k Tobě přistoupiti? Jho Tvé jest sladké a břímě Tvé lehké. Právě obtížnosti služby světské měly by odstrašovati, ale bohužel, těch člověk hříchem zaslepený nevidí, těch se nebojí. O Pane! od bídy hříchu vysvobod' mne, a uděl mi všecko. co mi chybí, dej mi sebe samého a všecko, co ve mně jest, bude věčně milost Tvou velebiti. Amen.

II. Upamatování na dobrodiní, jež nám Ježíš Kristus prokázal.

Nejvyšší dobrodinče lidstva! Spasiteli a Vykupiteli všech, kteříž v Tebe věří! Abych srdce své k nábožné vděčnosti a svatému milování Tebe povzbudila, když památku svatého příští Tvého opět slavíme, budu některá dobrodiní Tvá rozvažovati, jichž jsem já a se mnou veškeré pokolení lidské od milosti Tvé dosáhlo. Z lásky k nám opustil jsi slávu nebeskou, a sstoupil jsi na svět; z lásky k nám vtěliv se, přijal jsi pokornou podobu nemluvněte na se, abychom se stali dítkami Božími. Pro spasení naše tekla krev Tvá již v osmý den života Tvého; pro nás snášel jsi obtížnosti chudoby a pronásledování knížete nespravedlivého, který Tebe co outlé dítě již usmrtiti chtěl. Pro nás šel jsi s rodiči svými do Nazaréta, a byv poddán jim, pracoval jsi s nimi, tak že Tebe známí Tvoji jen za syna tesařova z Nazarétu drželi, ač plnost Božství v Tobě byla. Pro nás vstoupil jsi v třicátém roce veřejně mezi lidi, zvěstuje jim království Boží a vůli Otce nebeského.

Pro nás jsi dal nejvznešenější příklady tichosti a pokory, lásky k Bohu a lidem, synovské poslušnosti Všemohoucímu, nábožného horlení pro čest a pro každou milování hodnou cnost.

Pro nás vydal jsi se pak do rukou ukrutných a krvožiznivých nepřátel; pro nás snášel jsi nejhroznějších trýznění; pro nás prolil jsi z tisícerych ran krev svou, a umřel jsi na kříži smrtí nejtrapnější a nejohavnější, abys nás od smrti věčné vysvobodil.

Z lásky k nám založil jsi náboženství Božské se všemi útěchami a velebnými tajemstvími jeho; Ty jsi nám zaslíbil, že budeš prostředníkem a zastupcem naším u Boha Otce, kterýž Tobě všechnu moc dal. Tys nám zaslíbil, že budeš s námi až do skonání světa.

~ A Ty jsi, Příteli lidstva nejľaskavější! Ty jsi mezi námi v největším tajemství oltářním, jako otec mezi dítkami svými, a těšíš zarmoucených, jsi štědrý přítel nuzných, a všemohoucí vysvoboditel ze vší nesnáze a nebezpečností.

Nejsvětější tělo Tvé jest pokrmem duší našich, a předrahá krev Tvá občerstvením naším v slzavém oudolí tomto. Jakož jsi někdy volal, tak voláš posaváde: Pojdte ke mne všichni, kteříž obtíženi jste, a já vás občerstvím. A jistě, Dobrodinče nejľaskavější! kdož nebyl občerstven, jenž k Tobě šel? Kdož nenalezl potěšení a pomoci, když pokorně a srdečně k Tobě volal?

K trůnu milosti Tvé smíme bez bázně a bez nedůvěry přistupovati; nebo Ty neustáváš nás vy-

slýchati a nad námi se smilovávati, jakož se otec nad dítkami svými smilovává. Chudý jest Tobě tak milý jako mocný; Tys vlastně Bůh chudých a přítel pokorných. Chudým — jak sám pravíš — zvěstuje se Evangelium, a pokorní bývají povýšeni. Pomoci potřebný, zavržený nalezá v Tobě přítele všemohoucího a laskavého, který jemu pomoci může a pomoci chce.

Když se spravedlivý k Tobě modlí, aby na cestě cnosti posily nabyt; aby se hříchem nenakazil a pokušení nebezpečné jemu neuškodilo; tu vyslýcháš modlitbu jeho, milost Tvá vstupuje do srdce jeho, a on cítí v sobě síly dosti, aby dobrý boj bojoval a až do konce setrval.

Kdož mdlý k Tobě volá, abysi mu přispěl, vrtkavé srdce jeho upevnil, by s ním neklátil každý větérek pokušení co trtinou slabou, tu dosahuje pomoci žádané od Tebe, i potřebné síly k bojování se žádostivostí svou; Ty stavíš ctnost ve vší kráse její, odměny její a nebe své před oči jeho, a on tím povzbuzen, stává se statným bojovníkem pro čest Tvou a pro spasení duše své.

Volá-li hříšník skroušený s lítostí upřímnou a s pevným předsevzetím o smilování Tvé, ó Ježíši! tuť nezamítáš nešťastného; hotov jsa jej přijmouti, leješ potěšení do duše jeho, a on se sprostí nepravostí svých; nebo Ty obětuješ za něho cenu krve a smrti své spravedlnosti věčné.

Ubohý sirotek nalezá v Tobě Otce; opuštěná vdova ochrance; lačnému dáváš chléb a bídnému potěšení. Ty nás neopouštíš za živobytí; i pak jsi

nám ještě přítelem, když již jiného nemáme; v hodině smrti jsi průvodčí náš do země nepovědomé; i kterakžbychom mohli nešťatni býti, pokudž Ty jsi při nás a s námi?

Toto všechno, a ještě neskončeně více uděluješ nám všem, ó lásko věčná! To všechno přijímám od Tebe i já. Tys Bůh a spomocník můj, na něhož spolehnouti se mohu. Mnoho-li dobrodiní dosáhla jsem již od dobrotivosti Tvé, a mnoho-li jich mohu ještě očekávati? O duše má, děkuj Hospodinu, a všechny vnitřnosti mé prozpěvujte svatému jménu jeho! O Božský slitovníče můj! Ty ve všech věcech se muou dobře myslíš; protož budu Tebe, co jen mohu, zase milovati, a nábožným obcováním a horlivým zachováváním přikázání Tvých svatých Tobě svou vděčnost na jevo dávati.

Tobě budu živa, Tobě umru, abych Tebe jedenkrát v nebi věčně mohla milovati. Amen.

III. Vděční citové k nejdobrotivějšímu Vykupiteli.

1. Děkuji Tobě, Vykupiteli nejlaskavější! že jsi k vůli mně a k vůli lidem vůbec přirozenost naši na se přijíti ráčil; Tys vzal na se podobu služebníka, abychom my se státi mohli dítkami Božími.

2. Děkuji Tobě, že jsi nám zjevil pravdy nejvznešenější, učení nejdůležitější, naději nejpotěšitelnější, a příklady všech ctností nejvýbornější. Propůjč mi Božské pomoci své, ať stálou věrností do šlépějí Tvých vkročím, v lásce nábožné Tebe následuji, abysi mne jedenkrát v den soudu za svou uznal.

3. Děkuji Tobě, že jsi na vykoupení naše nepřátelům svým se vydal, v nejhroznějších mukách všecku svou krev prolil, a konečně život svůj na kříži za nás obětoval.

4. Děkuji Tobě za Božské náboženství Tvé i za tu nevypravitelnou milost, že jsi mně v něm zroditi se a vyučiti dal. Dej, ó Ježíši! ať s neunavenou horlivostí všocky předpisy jeho zachovávám.

5. Děkuji Tobě, že jsi z outlé lásky k nám ustanoviti ráčil nejsvětější tajemství Svátosti oltářní, v ní jsi vlastně a osobně uprostřed nás co Bůh, spomocník a přítel náš. Za lásku tuto budu Tobě věčně děkovati, i nepřestanu Tebe též milovati Amen.

IV. Citové lásky k Ježíši.

O nebeský Příteli a dobrodinče můj! slitovný Vykupiteli! svatosvatě slibuji nyní Tobě, že nikdy již srdce svého na věci takové nezavěším, kteréžby mne konečně marností svou jen nešťastnou učinily neb aspoň neupokojily. Což jsou smyslné radosti a chlípné rozkoše jiného, než smrt duše? Což jsou bohatství a důstojnosti, než přátelé nevěrní, ješto mne v čas potřeby opouštějí? Což jest veškerý tento svět, kdybych se jemu oddati chtěla, než velmi pomíjející a lásky mé nehodný? Ale Tebe budu milovati, Ty věčný, Ty nejlepší Pane! Nábožná, dětinská láska k Tobě posvěcuje mne; oživujeť víru mou v Tebe, jakž mne o Tobě učí Tvá svatá církev; činí důvěru mou v Tebe silnou a neohroženou; do-

dává mi srdce v nebezpečenstvích, sílu v pokušeních, strídmosti v požívání toho, čeho k zachování života potřebuji; propůjčuje mi radosti ve věrném plnění povinností mých; těší mne v souženích a protivenstvích na mne dopuštěných; otvírá mi nejradostnější vyhlídky do krásné budoucnosti; působí, že se smrti nejen nebojím, nýbrž ji sobě i žádám; opatřujeť mi jediné pravé spokojnosti za živobytí a nebe po smrti.

O Slitovniče můj! jak šťastná jsem, že Tebe dětinsky, srdečně a upřímně miluji; a jak neskončeně hoden jsi toho, abych Tebe cele a s srdcem nerozdělným milovala! Požehnej mně, vyslyš prosbu mou o lásku k Tobě, a učiň, ať láska ta ve mně se utvrdí a věčně v srdci mém zůstává. Amen.

V. Povzbuzení k následování Vykupitele.

Klaním se Tobě a velebím Tebe, ó Ježíši! kterýž jsi nám pozůstavil příklad všech cností. Přispěj mi, ať Tebe následuji, pokudž síla má stačí, Dej mi ke cti Otce mého nebeského živu býti, jako jsi Ty životem svým Otce oslavil; dej mi býti tichou, pokornou a čistého srdce, jakož jsi i Ty byl, ačkoliv jsi ovšem Ty byl ve všem neskončeně dokonalejším než všickni smrtelníci býti mohou.

Dej mi Tebe následovati ve velkomyslné lásce Tvé k lidem: vzdal všecku kyselost, závist a radost z cizí škody od srdce mého. Dej ať radostně a vlídně blízním svým přispívám, kde mohu; ať se o chléb s lačným a o nápoj se žíznivým sdělím; ať i toho miluji, jenž mne nenávidí. Nemodlil-li jsi se

na kříži ještě za vrahy své, a neplakal-li jsi nad Jerusalemem nevděčným?

Pomáhej mi, Vykupiteli nejlaskavější! srdnatou a do vůle Boží oddanou býti i tehda, když mne protivenstvím zkoušíš. Pozdvihni oči a srdce mé vzhůru, ať na světě, kde tolik zlého jest, srdce na pomíjející statky nevěším, nýbrž s dětenskou důvěrou v Tebe a radostnou láskou k Tobě dle rozkazu Tvého nejprvé nebe — cnost hledám a ostatní, čehož potřebuji, pracovitostí svou si získám, které pak jistě požehnáš. Amen.

VI. Modlitba závěrečná k Vykupiteli.

1. S pokornou důvěrou prosím Tebe, božský Vykupiteli můj! o milost, ať již ze spaní smyslného procitnu, a srdce své odtrhnu od pošetilostí a marností věcí vezdejších, které potud mnou nejvíce vládly. Dej mi poznati, že nejsem pro tento svět stvořena, ale že jsi mne pro nebe své ustanovil, abych po něm horlivě toužila a k druhému příští Tvému hodně se připravovala.

2. Tys příklad můj v každé cnosti křesťanské. Dej mi srdce a stálosti radostné v následování Tebe ó Ježíši! dej mi pokornou a tichou býti, jakož jsi Ty byl; dej mi ke cti Boží živu býti a bližní srdečně milovati, jakož jsi Ty je miloval; dej mi protivenství, jež mi Otec sesílá, s trpělivostí a oddaností do jeho svaté vůle snášeti, a když potěšení potřebuji, Vykupiteli můj! dej, ať ho hledám ne u lidí, nýbrž u Tebe.

3. Propůjč mně milosti, ať každého dne tak

živa jsem, jakobych teprv začínala Tobě sloužiti, a jakoby ten den byl poslední života mého. Dej mi naučiti se jedenkrátě dobře umříti. Hodiny a leta míjejí, a já se blížím vždy více k hrobu. O Ježíši! pomáhej mi zlého se vystříhati a dobré činiti, abych jedenkrátě, když mne povoláš, s láskou dětinskou a s radostí spravedlivého duši svou do rukou Tvých odevzdala. Amen.

II.

Na slavnost milostného narození Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista.

K první mši svaté.

Všemohoucí, milosrdný Bože, Otče Pána našeho Ježíše Krista! Ty jsi zaslíbil již prvním rodičům našim, když byli zhřešili, že jim pošleš Vykupitele od hříchu a záhuby věčné. Ty jsi totiž zaslíbení patriarchům učinil, skrze Proroky vyvolanému lidu svému opakoval, a v plnosti času drahý slib svůj splnil. — Dnes sobě připomínáme onu velsvatou noc, v kterou slovo věčné tělem učiněno jest, a mezi námi přebývalo.

Dítě se nám narodilo, a synáček jest nám darován. Důstojnost panovnická spočívá na ramenou jeho. Jestliť to Syn Tvůj, Nejsvětější! a Ty jsi mu dal trůn otce jeho Davida. On panuje na věky, a kralování jeho bude bez konce.

Jméno jeho jest — Rádce. On nám zjevuje skryté rady Tvé a svatou vůli Tvou. On nás na-

učil Tobě v duchu a pravdě se klaněti, a vymohl nám milosti, abychom v přikázáních Tvých kráčet mohli.

Jméno jeho jest — Podivný. Vtělení, život, smrt, z mrtvých vstání a na nebe vstoupení jeho jsou zázraky lásky jeho. Svědkové a důkazy podivné a všemohoucí lásky jeho byli všickni slepí, kulhaví, hluchí, málomocní a neduživí, jež pouhým slovem uzdravil, a mrtví, jež opět vzkřísil.

Jméno jeho jest — Bůh. On jest Otci roveň, jedné bytosti a přirozenosti s ním, on jest Bůh požehnaný na věky!

Jmeno jeho jest — kníže pokoje. On způsobil zase mír mezi Tebou a lidmi. On nám opatřil opět přístup k milostnému trůnu Tvému, a přinesl nám pokoj s nebe.

Jméno jeho jest — otec věku budoucího. Jemu jsi dal všecku moc na nebi i na zemi, a jméno nade všechna jména, v němž všickni blahoslavení býti máme. Trůn jeho jest na věky upevněn! žezlo království Tvého jest žezlo spravedlnosti.

Toto dítě Božské, kteréž jsi nám, Otče nebeský, co rukojemství neskončené lásky a milosrdenství svého daroval, obětuji Tobě při této mši svaté na poděkování za všechny dobré a dokonalé dary, jichž jsi nám skrze Něho propůjčil, a na smíření za hříchy mé, pokorně Tebe prosíc, abysi mne všech statků nebeských oučastnou učiniti ráčil, jež Kristus Ježíš z lůna slávy Tvé k nám bídným lidem přinesl.

Novorozený Spasiteli světa, Synu Nejvyššího, a Bratře náš dle přirozenosti lidské! v nejhlubší

pokoře ohýbám kolena svá před jeslemi Tvými, a klaním se Tobě s vírou živou a nejvroucnější láskou co Pánu a Bohu svému, jakož se Tobě klaněli Maria a Josef, pastýřové Betlémští a mndrci od východu. Pro neskončenou lásku Tvou, která Tebe do bídy lidské stáhla, prosím Tebe, smiluj se nade mnou, a požehnej mne, jakož jsi první ctitele své u jeslí požehnal. — Klaníc se zpívám též onen chvalozpěv Andělů, jímž milostné narození Tvé slavili; „Sláva Bohu na výsostech, a pokoj lidem dobré vůle na zemi!“

Modlitba církevní.

O Bože! kterýž jsi tuto svatou noc osvítil, paprsky světla pravého, propůjč nám, prosíme, abychom, jako jsme na zemi tajemství světla toho poznali, také k radostnému požívání jeho v nebi se dostali, skrze téhož Ježíše Krista. Amen.

Mezi Epištolou a Evangelium.

Nejlaskavější Synu Boží, Ježíši Kriste! Tobě budiž čest, chvála a dík za blahoslavené vtělení a narození i za velkou lásku Tvou, že jsi tělo i duši naši na se přijal, a tak bratrem naším se stal, jímžto věčně zůstaneš. Ty jsi poctil nás všechny tak velice, že jsme se skrze Tebe dítkami Božími, rodem Božím stali. Pán všech pánů, nejvyšší, nej-mocnější, nejbohatší král vzal na se mdlou a bíd-nou přirozenost lidskou. O Bože! kterak jsi nás povýšil, an jsi přirozenost lidskou s Božskou přiro-zeností svou spojil a ji na trůn svůj posadil. Ty jsi se

oděl lidským tělem a duší, proto že jsi uzavřel nám na těle i na duši zpomoci a nás spasiti. Přirozenost naše byla hříchem celá zkažená, v Tobě se očistila a posvětila; bylať prokleta, v Tobě jest požehnána. Přirozenost naše odtrhla se od Boha, v Tobě jest opět s Bohem spojena; bylať hříchem poškvrněna a zohavena, v Tobě nabyla zase cti; hněv Boží ji tížil, v Tobě se opět zalíbila Bohu.

Jakož pak spojení mezi Božskou a lidskou přirozeností v Pánu Ježíši na věky nerozlučitelné jest, tak se spojil Bůh vtělením Syna svého s námi na věky, a způsobil věčné přátelství, věčnou lásku, věčné smíření, věčné otroctví, věčný pokoj. Proto jsi se stal, Synu Boží a Synu člověka! prostředníkem naším, abys mohl mezi Bohem a lidmi vyjednávat, Otce svého smířiti, bídu naši poznati a nás potěšiti. Tys světlo pravé, které nás osvětluje, cesta pravá, která nás k Otci vede; pravda věčná, která nás vyučuje; život věčný, který nás oživuje; skrze Tebe přichází k nám milost Boží se všemi jejími poklady, spravedlnost Tvá a zásluhy Tvé prospívají nám, abychom skrze ně spaseni byli. Tys náš věčný Nejvyšší kněz, který nám požehnáva, za nás se přimlouvá, který se za nás sám obětoval za oběť smíření, skrze kterou dokonale, ano hojně za hříchy a nepravosti naše dosti učiněno jest. Abychom živi byli, přišel život k nám; abychom osvěceni byli, vtělilo se světlo; abychom potěšení v bídě své měli, snesl se pramen všeho potěšení s nebe do tohoto plačtivého oudolí.

O nejmilejší děťátko Ježíši! jak líbezný jsi

v jeslích svých, jak spanilá jest podoba Tvá, jak přívětivý pohled Tvůj, Ty nejkrásnější mezi synáčky lidskými! Přijdiž do srdce mého, požehnej mne pokojem svým, spoj mne s sebou, a zůstaň věčně v lásce svaté jednou se mnou.

O Božský Ježíšku! lásko má! Ty jsi se vtělil, ukřižován byl a za mne umřel, abych v lásce Tvé živa byla i skonala, a v ní dosáhla odpočínutí, pokoje, potěšení, bezpečnosti a radosti věčné. Amen.

Ku Credo.

Věřím v Boha atd. (s ostatními modlitbami při adventní mši str. 167.)

Při druhé mši svaté.

I. Duše se modlí, aby se v ní Kristus duchovně zrodil.

Příprava (dle církevních modliteb).

Dnes nám vzešlo světlo pravé; nebť se nám Pán narodil, a dobrotivost i láska Boha Spasitele našeho zjevila se nám.

Dnes obnovujem, Pane! tajemství vtělení Tvého v Tvůj den narození. O dej, ať i srdce naše dnes znova se zrodí, otroctví hříchu se sprostí, a naše přirozenost Tvou milostí se obnoví.

Ty však, ó Pane Otče nebeský! propůjč nám milosti, abychom Tobě na den narození Syna Tvého důstojným způsobem přinášeli oběť nejvyššího tajemství tohoto. Dej nám pokoje, ježž dnes sv. Andělé

na zemi zvěstovali, a přijmi se zásluhami vtělením Jednorozeného Tvého spolu i dary naše, nás samy, a všechno, co jsme a máme, za oběť dobrolibeznou. — Dej sobě, Pane! oběť slavnosti dnešní líbiti, abychom skrze milost Tvou a svaté tajemství toto Onomu podobní se stali, jenž lidskou přirozenost naši na se přijal, a nábožným obcováním k blahoslavenství jeho se dostali, jehož slavnost narození dnes, plesajíce a díky činíce, slavíme, a jenž jest Pán a Spasitel náš Ježíš Kristus. Amen.

Ke mši svaté.

(Dle svatého Augustina.)

II. Duše poznává, jak bídná jest bez Krista, a jak blahoslavená s Kristem.

K začátku.

Tebe milování nejhodnější, pro nás vtělený Spasiteli světa, volám do srdce svého. Tys mně vnukl sám svatou tužbu po Tobě, a připravil jsi tak duši mou k přijetí Tebe. Stupiž do ní, prosím Tebe, a opanuj ji, posvěť a oblaž. Tys mne dříve miloval, z lásky vyhledal, na ramena vzal a k stádu dítek Božích donesl; neměla-libych Tebe opět milovati, Tebe si do srdce svého žádati a Tobě též za jesle sloužiti?

O jak nešťastná jest duše, která Tebe, Božský Spasiteli! nehledá a nemiluje! Kdo nemiluje Tebe, živ jest k záhubě své. Kdo Tobě, Pane! živ býti se nesnaží, zůstává bídný a mrtvý. Běda mně nešťastné, že jsem Krista potud pravou horlivostí ne-

hledala, potud z celého srdce nemilovala! Duše Tebe nehledající a nemilující miluje svět, slouží hříchu, jest nepravostem podrobena, není nikdy pokojná, nikdy šťastná. — Slitovníče! shlédni outřpně na srdce mé hříchem a milováním světa zraněné, a zhoj je. Tebe žádá srdce mé, v Tebe doufám, Tys všelka má důvěra, Tebe miluji, Tobě se klaním; nebť Ty jsi mně vším, vzkříšením, životem, blahoslavenstvím mým. — O nejštedřejší Rozdavateli občerstvení nebeského! nasyť mne zemdlenou, shromáždi mne roztržitou, vyprošť mne zajatou a zhoj mne raněnou. Aj, stojíc přede dveřmi, tluku. Pro milosrdenství, v němžto jsi, s vysosti přicházeje, nás navštívil, prosím Tebe, otevři mně poklady slitování svých, a občerstvi mne chlebem nebeským. Nebo Tys chléb a pramen života, Tys světlo jasnosti věčné a všecko, čím spravedliví Tebe milující živi jsou.

III. Duše touží po Ježíši, nejvyšším dobru svém.

Po Gloria.

Dejž pak mně zase sám sebe, Spasiteli Božský! Aj, miluji Tebe, a jestli to ještě malo, dej mi Tebe víc a více milovati. Hynu toužebností po Tobě a těším se sladkým upamatováním na Tebe, a čím více se milování Tebe oddávám a vůli svou s Tvou spojuji, tím tišší a pokojnější jest srdce mé; náruživosti oněmují, nesnáze méně tížejí, i smrt zdá se vlídnější. Srdce se zdvihá láskou k Tobě, mysl se vyjasňuje, a všecken duch dychtivostí popatření na Tebe roznícený, puzen jest k milování Neviditelného.

Dejž tedy duchu mému křídla orličí; dej mi letěti a neustáti (Isai. 40, 31.), až se k trůnu slávy Tvé dostane, a u Tebe, nevyvážitelný pramene všeho života! milosti dosáhne. — Budiž plesáním mým, jenžto naděje má, spasení a vykoupení mé. Budiž radostí mou, jenž mi jedenkrát budeš odměnou, a přispěj mdlé síle mé, abych neustala Tebe hledati. Tyť jsi blízký hledajícím Tebe. Dej mi Tebe naleznouti a pak již nikdy neztratiti.

Ježíši! světlo srdcí na Tebe patřících! Živote duší Tebe milujících! Sílo myšlének Tebe hledajících! dej mi Tebe v lásce svaté nerozdílně se přidržeti. Prosím Tebe, přijdiž do srdce mého a rozniť je plností blahoslavenství svého, abych na všecko vezdejší zapomenouc jen Tobě živa byla, jen Tebe hledala, v Tobě se veselila; a skrze Tebe jedenkrát spasení došla.

IV Duše se obětuje v lásce Onomu, který ji prvé miloval a věčně oblažiti chce.

K Offertorium.

O duše má! obrazem Božím ozdobená, krví Kristovou vykoupená, vírou s Ježíšem zasnoubená, Duchem svatým obdařená, silou Božskou vypravená a k společnosti s Anděly ustanovená: ó milujž Onoho, který tebe tak velice miloval; pozoruj na Onoho, který neustále na tebe patří; hledej toho, který bez přestání tebe hledá; oddej se jemu, který tobě celý oddán jest a jehož láska milování tvé předešla. Onť jest tvá zásluha, ovoce, požívání a cíl. Budiž pečlivá v lásce s pečlivým, čistá s čistým a svatá s svatým.

Jak ty před Spasitele svého předstoupíš, tak se i On prokáže tobě.

Prívětivý, laskavý a slitovný Bůh žádá přívětivé, laskavé, pokořené, čisté a outrpné srdce. — Miluj Onoho, jenž tebe z propasti bídy a z bahna hříchu vysvobodil. Vyvol si jej ze všech přátel svých, a on jediný zachová tobě věrnost, když tě všechno opustí. V den smrti tvé bude státi při tobě a ochrání tebe před nepřátely zuřivými, hotovými pohliti tebe. Zemí neznámou povede tě až k příbytkům města nebeského. Tam jest blaženost nejvyšší, sláva všechno převyšující, hojnost radostí a všeho dobrého. Tam jest radostné prozpěvování, hlas plesání; tam jest díkůčinění, chvalozpěvy a věčné Alleluja. Tam tebe Ježíš, když se s ním tuto spojíš a jemu sebe a vůli svou obětovati budeš, přitovaryší k sv. Andělům, s nimiž plesajíc na věky budeš blaženě volati: Svatý, svatý, svatý jest Pán Bůh zástupů, nebesa a země plná jsou slávy jeho!

V Duše nežádá nic jiného než jen Ježiše milovati.

Před pozdvihováním.

Miluji Tebe, Pane Bože můj! Ty víš, že Tebe miluji, a že Tě vždy vroucněji milovati žádám. Jakož Ty neskončený jsi, máš také neskončeně milován býti, zvláště od nás lidí, jež jsi tak miloval, je vykoupil a pro ně tolik učinil. O neskončeného uctění hodný Ježíši! Bože můj a láska má! rozniť mne celou láskou svou, sladkostí milosti své, jediným toužením po Tobě, abych Tebe, milování nejhodnějšího Pána svého, z celého srdce, ze vsí duše i ze vsí

síly své milovala, a Tebe vždy a všude v srdci, v ústech a před očima měla, tak aby nic do srdce mého nemělo přístupu, čím bych se Tobě zpronevěřiti mohla.

VI. Duše děkuje Otci nebeskému za své vykoupení.

Po pozdvihování.

Ty, ó Pane! nemůžeš na člověka zapomenouti; byť i matka na dítě své zapomenouti mohla, Ty se nad námi nezapomeneš; Ty se smilováváš nad lidmi, proto že jsi nás stvořil a dobře víš, že prach jsme. Ovšemť byla bych musela zoufati pro množství hříchů, jimiž jsem od dávna lásku Tvou splácela nevděčností, milosrdenství Tvé opovážlivostí, kdyby slovo Tvé, Otče! nebylo se vtělilo a mezi námi přebývalo. Nyní však nemusím již zoufati, když Ježíš Tebe až do smrti, ba až do smrti kříže poslušen byl, zápis viny naší smazav, jej ke kříži přibil (Kol. 2, 14.), a tak hřích i smrt za hřích ukřižoval. Oslavený, nyní na pravici Tvé sedící a za nás se přimlouvající Spasitel dodává mi zmužilé důvěry. V něho doufajíc, jenž nás ze sna hříšného zbudil a ze tmy k podivnému světlu svému povolal, žádám k Tobě se dostatí. — Tobě budiž čest, chvála a díky za vykoupení naše skrze Syna Tvého nyní i na věky.

VII. Duše prosí Ježíše, aby ji oučastnou učinil milostí a ovoce nebeského z přijímání duchovního.

Před sv. přijímáním.

Prosím Tebe, Pane Ježíši Kriste! pro milostné prolití předražené krve Tvé, kterouž vykoupení jsme,

propůjč mně nyní srdce skroušené, když se, ač nehodná, před svatým oltářem Tvým tajemství vykoupení našeho klaním, a na podivné nebeské večeri duchovním způsobem podíl беру, kterou jsi, Ty, Pane a Bože můj! na památku lásky, totiž utrpení svého a smrti své ustanovil a přikázal, abychom ji k spasení našemu a každodennímu posilnění mdloby naší Tobě obětovali.

Ježíši Kriste! Chlebe života! jenž každodenně požíván býváš a vždy celý zůstáváš, sviť mně a rozniť mne; očišť nádobu svou od hříchu, naplň ji milostí svou a zachovej ji v lásce své, abych těla a krve Tvé k spasení duše své požívala, v Tobě živa byla, k Tobě se dostala a v Tobě věčně blahoslavená zůstala.

VIII. Duše prosí Boha o milost, aby obcování její vždy v nebi bylo.

Po sv. přijímání.

O Bože a lásko má! Tys život můj, od něhož živa jsem; naděje má, na kterou se spolehám, a sláva, které dosáhnouti toužím. Opanuj Ty srdce a mysl mou, řiď rozum můj, aby toužení mé jen k Tobě směřovalo, duch můj jen po Tobě žízní a z pramene vody živé se občerství.

Pane nejmilosrdnější! kterýž jsi nás tak velice miloval a tak draze vykoupil, tak velice ospravedlnil a tak vysoko pozdvihl! jak blažené jest srdce mé, když sobě neskončené milosrdenství Tvé rozjímá a nevystižitelnou lásku Tvou uvažuje: jen po Tobě, po společenství s Tebou touží duše má. Protož se

budu, pokud co poutnice na tomto světě obcuji, dobře na pozoru míti, abych Tebe, Stvořitele a Vykupitele svého, myslí nábožnou a čistým obcováním ze vsí síly velebila. Ač mne tělo tuto zdržuje, proniknu aspoň myslí svou do nebe, aby srdce mé ustavičně tam bylo, kde Ty přebýváš, nejvyšší a milování nejhodnější dobré, kde má pravá vlast jest, kde jsi i mně příbytek připravil, a kde s Otcem v jednotě Ducha svatého živ jsi a kraluješ Bůh na věky věkův. Amen.

K třetí mši svaté. (Viz slavnou mši svatou na stránce 79.)

Odpolední pobožnost na dni vánoční.

I. O převelikém dobrodiní vtělení Ježíšova.

(Od ctihodného Ludvíka z Granady.)

Klaním se Tobě, Božský Vykupiteli můj! Králi nebes, světlo světa, panovníče panovníků, kníže pokoje, moci Boží a moudrosti Otce věčného! — Klaním se Tobě, smírce lidu, outočiště hříšníků, občerstvení unavených, potěšení zarmoucených, neskončená odměno spravedlivých! — Klaním se Tobě chlebe života, líku duše, vykupiteli světa, líbezná oběti pokoje, kterýž jsi dobrolíbeznou ctností svých vůní naklonil srdce Otce nebeského, aby na naše soužení shlídl, vzdychání naše vyslyšel, a nás opět na milost přijal! Viz, novorozený Spasiteli lidu! k ctihodným jeslím Tvým přicházím, abych velebila převelikou dobrotivost Tvou, kterou jsi nám beze vsí zásluhy naší prokázal, a vzdala Tobě oběť díky za všechna nesčíslná dobrodiní, jichž jsi nám uděliti

ráčil. Ach, my jsme byli pokolení ztracené; byli jsme nádoby hněvu, dítky zlořečení, a neužiteční, smrti hodní služebníci; a Ty smilovav se nad námi, shlídl jsi s vysostí nebeských na nejhlubší bídu naši a na soužení lidu svého; a s trůnu věčného sstoupiv přišel jsi sám vykoupit nás; Ty jsi se oblékl v smrtelnost naši, abysi mocí svou mdlobu naši shladil, smrt naši v život věčný proměnil, hříchy naše krví svou smyl, a zkažené přirozenosti naší ztracenou nevinnost navrátil.

K tomuto velikému smíření neseslal jsi žádného Anděla svého, ani Serafína, ani Cherubína, nýbrž sám jsi chtěl k nám přijíti, dle vůle nebeského Otce svého, jehožto neskončená dobrotivost se objevila v Tobě, živém obraze jeho, ty sám chtěl jsi Božskou přirozenost svou s lidskou spojit. O podivné, všecken lidský rozum přesahující spojení! Pán slávy věčné spojuje neskončené božství své s nízkostí člověčenství našeho! Stvořitel světů ponizuje se tak velice, že způsob služebníka na se přijímá a mezi hříšníky počísti se dává, ač Nejsvětější byl. O nejlaskavější Ježíši! do jaké hlubokosti přivedla Tebe láska Tvá k nam! Tobě nebylo na tom dosti, že jsi naším Pánem, Stvořitelem a Ochrancem, i společníkem, bratrem, tělem a krví naší stal jsi se. A tak jsi s pilností slitování svých mezi nás do tohoto bídneho života vstoupil.

Tuto Pána a Boha svého v jeslích viz a pozoruj, duše má, v tomto ubohém lidském děcku, na tvrdé a nuzné postýlce ležícím a chatrnými plénkami obvinutém. O pokoro nevyslovitelná a láska nevystiži-

telná! Viz, kterak neskončený Bůh v jeslích leží, jehožto sláva naplňuje nebesa i zemi; kterak Onen skrovnou potravou se sytí, jehožto štědrost lačněti nenechává ani ptáčka ani broučka nejmenšího, kterak Onen v jeslích pláče, jehožto hromové na obloze hřímají, na jehožto všemohoucí hlas mocnosti nebeské se třesou, a Cherubínové křídly svými obličej sobě zastírají! — A proč jsi se, Panovníče můj! v takové poníženosti narodil? proč jsi se tak hluboce pokořil a tak přílišnou chudobu si zvolil? — Ach, nejpřednější naučení chtěl jsi nám dáti, příkladem svým chtěl jsi nás naučiti pokoře, jež jest pramen a základ všech ctností.

A což mám teprv k oné preveliké chudobě říci, v níž jsi se narodil, kdežto chlév byl Tobě královským hradem, jesle kolébkou, seno ložem, a chatrné plénky šarlatem?

Kdež jest, ó Ježíši! necitelné srdce ono, ježby k milování a nábožnosti povzbuzeno nebylo, když uváží nejen tuto chudobu, ale i Tvou neskončenou lásku, kterou jsi tu na jevo dal! Sám sobě stal jsi se chudým, abys nás chudé učinil bohatými. Člověčenství mé přijal jsi na sebe, abysi mě božství svého učinil oučastnou; synem lidským stal jsi se, abysi mne dcerou Boží učinil a mně ducha lásky získal, kterýmž naplněna smím k Bohu volati: „A b b a, O t ě e!“

A když přehlédnu a uvážím cestu života Tvého, od jeslí až na horu Golgothu, nejsem s to vysloviti ty nesnáze a protivenství, jež jsi na těle a na mysli přetrpěl — nejsem s to vysloviti příklady ctností

nejvyšších, jež jsi v živobytí svém podal. Nebo což byl celý tvůj život jiného, než světlo a zrcadlo ctností nejdokonalejších? Chcili poznati samu sebe, popatřím jako do nejčistšího zrcadla na svatý život Tvůj, v němž zjevně vidím, co mi ještě chybí. Tam nacházím pravou poslušnost, nejhlubší pokoru, dobrovolnou chudobu, podivnou trpělivost, neohroženou setrvanlivost, nepochopitelnou shovívavost, lásku všechno převyšující, a onu líbeznou, bídě naší nejvyšší potřebnou ctnost slitování.

Kterakž tedy se mám Tobě, ó nejmilostivější a nejsladší Ježíši! za tolikerá dobrodiní odsloužiti? Věru, Pane! kdyby byly ve mně životy všech synů Adamových, všechny jejich utrpení a zásluhy spojeny, nestačiloby to všechno, bych se za nejmenší dobrodiní Tvé odsloužila. Že však s nic nejsem, a Ty Pane! všechno toto pro mne jsi učinil; tedy k Tobě pokorně volám: Připoj k těm mnohým milostem, jež jsi mi již prokázal, ještě tuto, abych je poznala, za tak velikou lásku Tobě vděčna byla a celým srdcem a myslí Tobě sloužila.

O Božský, nejdobrotivější a milování nejhodnější Vykupiteli můj! pozdraven budiž s nejpokornější uctivostí dnes o slavnosti milostného narození Tvého! Vítej mi, seslaný s nebe, v našem plačtivém oudolí. Ve jménu všech lidí dobrořečím Tobě pro nevyslovitelnou dobrotivost Tvou. Všecko, co jsem a mám, celé srdce a všechny náklonnosti a city své obětuji Tobě i prosím Tebe, shlédni okem slitovným na mne; posilni mne a dej mi vytrvalosti v dobrém. Dej mi to živě povážiti, že jsi přišel udělit mi lásku Otce

nebeského, a oblažit mne plností slitování svých. Ty jsi mi otevřel nebe, kamž se mohu dostat, budu-li v Tebe a slovu Tvému věřiti a následovati příklad Tvůj, který jsi mi dal.

O veď mne po cestách svých, abych jednou bezpečně a šťastně došla do nebeské vlasti, až tuto vezdejší pouť dokonám. O Ježíši vyslyš modlitbu mou! Amen.

II. Slovo tělem učiněno jest, a přebývalo mezi námi.
(Jan 1, 14.)

Dobrořeč duše má Hospodinu, a všechny věci, kteréž ve mně jsou, svatému jménu jeho! — Syn Otce věčného v podobě lidské jest Spasitel světa! — Odlesk slávy a obraz přirozenosti Božské jest Vykupitel světa!

O dobrořeč duše má Hospodinu, a všechny věci, kteréž ve mně jsou, svatému jménu jeho!

Dnes slavíme památku oné svaté noci, která skvělostí pravého nebeského světla osvícena byla — oné svaté noci, v nížto se Ježíš narodil z Marie, nejčistší Panny.

Kdož může onu neskončenou, nevyslovitelnou lásku pochopiti, kteráž Tebe, věčný Otče! pohnula, za nás neposlušné odpadlé dítky, za poblouzené, v záhubu vydané hříšníky vydati to, cos měl nejmilejšího, — jednorozeného Syna svého? Kdož může onu nevyslovitelnou lásku pochopiti, kteráž Tebe, Ježíši Kriste! sestoupiti nutila s nebe na zem, z vlasti blahoslavených do oudolí slz a smrti.

Pochopiti a uvážiti nemohu ovšem tuto nevy-

slovitelnou lásku, tuto neskončenou dobrotivost a milostivost; ale věřiti, milovati, velebiti a s nebeskými zástupy prozpěvovati, to mohu — to chci. — O blažená radosti vánoční!

Sláva Tobě, Otče nebeský, na výsosti! Ty jsi nám dal Syna svého a s ním všechno, co nás šťastné činí. Skrze něho jsme s Tebou smířeni; skrze něho obdrželi jsme svobodný přístup k milostnému trůnu Tvému, a moc býti dítkami Božími.

Sláva Tobě, Jednorozený Boží, — věčné slovo Otcovo! Co mdlé, pomoci potřebné, ubohé dítě vstupuješ na svět, který skrze Tebe učiněn jest. Jakožto Spasitel všech křehkostí lidských začínáš již při narození svém všechna břemena ubohých lidí nésti, všechno trpké sám okoušeti, aby jsi unavených občerstvil, sklíčených potěšil a obtíženým břímě sňal, aby si dušem všech pokoje opatřil. Ty skrýváš pod lidskou přirozeností Božskou velebnost svou, abychom se bez bázně blížiti a důvěrně s Tebou obcovati mohli. Neboť by jinak nižádný smrtelník nemohl očima tělesnými patřiti na Tebe, Pane slávy Božské, jenž přebýváš ve světle nepřístupném!

Ty Nejvyšší, jehožto výsosti dosáhnouti nemůže žádné myšlení, Ty se nestydíš naším bratrem se nazývati. A my Tebe smíme také bratrem jmenovati, Ty Pane všech zástupů nebeských a zemských! Jaké to povýšení, jaká to hodnost přirozenosti lidské! Skrze Tebe stali jsme se oudy jednoho těla, jehož hlava Ty jsi, spojení jsouce svazkem nerozdvojitelným. A to jest život a blahoslavenství naše, že s Tebou spojení jsme; nebo kromě Tebe jest

smrt, temnosti a záhuba. Jen u víře v Tebe a ve věrném následování šlepějí Tvých jest blahoslavenství a život věčný.

Přijdiž tedy, dítě Božské! a dej mi se s Tebou spojití láskou věčnou. Ukoj žádost mou po Tobě, zůstaň ve mně, působ milostí svou ve mně, a stvoř ve mně ducha nového a srdce milující, ať Tebe vždy vroucněji miluji, Tobě věrněji sloužím a ve všech věcech svatou vůli Tvou plním. Amen.

III. Litanie o nejsvětějším jménu Pána Ježíše.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, uslyš nás!

Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes Bože, smiluj se nad námi!

Synu Vykupiteli světa Bože, smiluj se nad námi!

Duše svatý Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Ježíši, Synu Boha živého!

Ježíši, Synu Marie Panny!

Ježíši, jenž jsi pravý Bůh a člověk!

Ježíši, nejsvětější!

Ježíši, všemohoucí a nejmilosrdnější!

Ježíši, nejposlušnější a nejpokornější!

Ježíši, nejtišší a nejtrpělivější!

Ježíši, příklade všech cností!

Ježíši, Spasiteli světa!

Ježíši, prostředníku náš!

Ježíši, dobrý Pastýři!

Ježíši, Vysvoboditeli duší!
 Ježíši, pramene pravdy!
 Ježíši, moudrosti věčná!
 Ježíši, dobroto nestíhlá!
 Ježíši, Otče chudých!
 Ježíši, potěšiteli zarmoucených!
 Ježíši, radosti Andělů!
 Ježíši, králi Patriarchů!
 Ježíši, světlo Proroků!
 Ježíši, Mistře Apoštolů!
 Ježíši, Učiteli Evangelistů!
 Ježíši, posilnění mučedníků!
 Ježíši, osvícení vyznavačů!
 Ježíši, ženichu panenských duší,
 Ježíši, koruno všech Svatých!
 Milostiv nám buď! — Odpusť nám, Ježíši!
 Milostiv nám buď! — Uslyš nás, Ježíši!
 Milostiv nám buď! — Vysvoboď nás, Ježíši!
 Od všelikého hříchu — vysvoboď nás, Ježíši!
 Pro Tvé milostné narození, — vysvoboď nás Ježíši!
 Pro Tvé přehořké umučení a smrt, — vysvoboď nás
 Ježíši!
 Pro Tvé slavné vzkříšení a na nebe vstoupení —
 vysvoboď nás Ježíši!
 Na podivné seslání Ducha svatého,
 Na přímlovu nejsv. Rodičky Boží Panny Marie,
 Na přímlovu všech Andělů a Svatých,
 V den soudu,
 Od věčné smrti,
 Beránku Boží! atd. (Třikrát.)
 Ježíši Kriste, uslyš nás. Ježíši Kriste, vyslyš nás.

Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš atd. Zdravas Maria atd. — Pochváleno budiž jméno Hospodinovo od tohoto času až na věky.

Modlitba.

O Ježíši! před Tebou ohýbají se všechna kolena obyvatelů nebeských, zemských i pekelných, a všickni jazykové vyznávají, že Ty jsi Kristus, Syn Boha živého, jediný Spomocník náš a Spasitel. Dej ať nejsvětější jméno Tvé vzývající, moci jeho okusíme, a vzbud' v nás prudkou žádost po Božské lásce Tvé, abychom z celého srdce, ústy a skutkem Tebe milovali a Tebe chváliti neustávali. Ty však, Bože všemohoucí! dej, abychom skrze Spasitele světa, jehožto slavnost narození dnes světíme, dítkami Božími učinění jedenkrát k životu nesmrtelnému byli vzkříšení. Skrze téhož Pána Ježíše, jenž s Tebou živ jest a kraluje atd. Amen.

Na slavnost sv. Štěpána, prvomučedníka.

(Rozjímání dle sv. Augustina a Fulgencia.)

Včera jsme slavili narození Páně; dnes pak konáme slavnost narození blahoslaveného služebníka jeho sv. Štěpána. Včera jsme slavili den, když král mučedníků světa se narodil; dnes slavíme den, kdy první z mučedníků ze světa sešel. Narození Páně slavili jsme v den ten, kdy se ráčil naroditi; narození blahoslaveného služebníka jeho slavíme v den ten, kdy umíraje korunován byl. Narození Páně slavíme v den ten, kdy tělo naše na sebe přijal; na-

rození blahoslaveného služebníka jeho slavíme v den ten, kdy schránku těla svého složil, a po tuhém boji života tohoto na odpočinutí všel do radosti Pána svého, s nímž smrtí svou na vždy se spojil.

Štěpán se nebál smrti, proto že živého a vzkříšeného viděl Božského Mistra svého, jenž pro něho usmrcen jest; nýbrž nejvroucnější láskou pojatý žádal co nejdříve tělo své opustiti a pro Pána umříti, aby s ním živ býti mohl. Nebť viděl nebesa otevřená a Krista stojícího na pravici Boží. Ježíš patřil tedy na něj, an pro jméno jeho bojoval, a aby neklesl, dal mu moc vítězství. Štěpán sobě dobyl koruny života, proto že v toho věřil a v toho věrností učednickou následoval, v němž jediné spasení jest, a v jehožto jménu lidé jediné spasení býti mohou.

Kristus obcoval co jednorozený Syn Otcův pln milosti a pravdy; Štěpán jej následoval co muž pln milosti a síly. Kristus se modlil za ty, kteříž jej křižovali; Štěpán prosil za ty, kteříž jej kamenovali. Pán náš Ježíš Kristus modlil se na kříži přibitý; Štěpán modlil se kleče, když naň kamení házeli. Když ještě stál, poroučel ducha svého Hospodinu; když ale poklekl, modlil se za nepřátely své jako přítel, řka: „Aj já trpím a kamenován jsem; proti mně zuřejí; ale nepokládej jim toho za hřích; nebo oč nyní prosím, o to jsem slyšel nejprvé Tebe na kříži prositi. Já služebník Tvůj trpím; Tys trpěl přede mnou, a preveliký jest rozdíl mezi mnou a Tebou. Tys Pán, já služebník! Tys Mistr, já učedník; Tys Stvořitel, já tvor; Tys Bůh, já člověk; Tys nejsvětější, já hříšník! Také jest veliký rozdíl

mezi hříchem oněch, kteří mne kamenují, a hříchem oněch, kteříž Tebe ukřižovali. Když jsi řekl: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí;“ prosil jsi za těžký hřích a naučil jsi mne prositi za menší: protož Pane! nepřičítej toho kamenovatelům mým za hřích!“

V tomto asi duchu se modlil sv. Štěpán, a když to dokonal, usnul v Pánu. O zesnutí pokojné, zesnutí blažené! což může býti nad tebe žádoucnějšího!

Nuže! budu tedy tebe následovati, ty prvo-mučedníku křesťanský, abych korunována byla jako ty. Následovati tebe a podobna chci tobě býti přede vším v milování nepřátel. Tys neřekl: „Pane suď smrt mou!“ nýbrž: „Pane! přijmi ducha mého. — Tys neřekl: „Pane Ježíši! pomsti služebníka svého, jenž nevinně umírá smrtí tak ukrutnou!“ nýbrž: „Pane! nepokládej jim toho za hřích!“ Od množství nepřátel svých tebe kamenujících obklíčený, patřil jsi na ně vůkol, jim tiše odpouštěje, a setrval jsi v milování onoho, pro něhož jsi usmrčen byl, a který tobě za odměnu setrvanlivé věrnosti tvé udělil věčně skvoucí korunu života.

Modlitba.

Protož, ó Pane! propůjč mi síly, ať to následuji, co ctím a čemu se obdivuji; uč mne i nepřátely milovati, skrze přímlovu sv. Štěpána, který sám pro vrahy a pronásledovatele své o milost a odpuštění prosil Ježíše Krista Syna Tvého. — Všemohoucí věčný Bože! jenžto jsi sobě zasvětil prvotiny mučedníků v krvi sv. Štěpána; učiň jeho orodovníkem

naším u Tebe, který i za nepřátely své se modlil k Ježíši Kristu, Synu Tvému a Pánu našemu. Amen. Poněvadž církev svatá na den sv. Štěpána zároveň památku všech sv. mučedníků Ježíše Krista Pána našeho světí, tedy se modli v den ten také následující modlitbu.

Pobožnost ke cti svatých mučedníků.

Jak ctihodní jste nám, vy statní vyznávači a mučedníci Ježíše Krista, kteří jste se raději dali mučiti a usmrtiti, než by jste byli od pravdy učení jeho ustoupili. Vy jste potvrdili a rozšířili křesťanství krví svou; a za to i my jsme vám vděčností zavázáni. Nad to ale jest nám památka vaše drahá, neboť svatý příklad váš i nás povzbuzuje k obětovné a silné lásce Boží.

Doufáme sice, že alespoň v našich zemích oni časové již pominuli, kde křesťané pro víru snášeti museli největší nátisky a pronásledování. Ale ach! i mne ještě tak mnohé věci odvracejí od vykonávání povinností křesťanských! Brzy mne láká nějaká mrzká žádost, zdánlivý užitek, svodný příklad; brzy mne zvrtká bázeň a lenivost. Jak mdlá jsem ještě, a jak málo v trpělivosti cvičená! nemusím-li se styděti, když se k vám, vy slavní mučedníci, přirovnám!

Ovšem že říkávám: raději umru, než bych hřešila! a předce raději hřeším, než bych tu nejmenší křivdu strpěla, tvrdou domluvu snesla, kratičké nepravé vyrazení sobě odepřela, od špatného vezdejšího zisku upustila nebo malou obtíž přemohla; nejmenší pokušení zvrátí nejlepší předsevzetí mé. Kterakž bych obstála v té zkoušce, kdybych mučení

přetrpěti, krev a život měla obětovati pro svatou víru svou?

Tolik však nežádáš nyní ode mne, ó Bože! Ty jen chceš, abych křesťanským obcováním víru svou statně vyznávala, proti všemu lákání a náchylnosti k hříchu, proti všem překážkám a nepřátelům spasení svého udatně bojovala, a ničím ve světě k tomu se nedala svést, abych proti povinnosti a svědomí jednala. K tomu mne posilíš milostí svou, jakož jsi posilil sv. mučedníky v jejich mnohem tužších bojích, jen když Tebe o tuto milost vroucně prositi, a s ní věrně spolupůsobiti budu.

Chciť tedy tisíckráte raději křivdu trpěti, než jinému křivdu učiniti. S nepřátely laskavě naložím, a je sobě tichostí a dobročinním získám. Statně budu povinnosti křesťanské a stavu svého plniti, a poněvadž krev svou jako sv. mučedníci vycediti nemohu, máť aspoň jen k tomu v žilách svých obíhati, aby mne až do posledního vzdechnutí oživovala k ustavičně užitečné dobročinnosti a k vykonávání skutků dobrých. Tak vyznávám víru svou skutečně a živě, a takovou důvěrou k Tobě, ó Bože! takovou srdnatostí a odhodlaností, takovou trpělivostí a setrvanlivostí se opatřím a ozbrojím, abych jedenkrát po šťastně přestálém boji a soužení hodnou se stala, ve svaté společnosti slavných mučedníků Tvých radovati se z vítězné koruny slávy nebeské. Amen.

Modlitba církevní.

Prosíme Tebe, Pane! račiž nás, kteří dnes také památku všech svatých mučedníků slavíme, v lásce své tak npevniti, abychom utrpení světa tohoto z lásky k oné slávě, kteráž se na nás jedenkráte zjevití má, s radostnou a nepřemoženou srdnatostí snášeli, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Modlitby v poslední večer roční.

I. Díkůčinění, lítost a předsevzetí.

Pane života mého! s milostivou a otcovskou vůlí Tvou dočkala jsem se opět posledního dne roku tohoto. Nevyslovitelně mnoho dobrého prokázal jsi mně, neunavený Dobrodinče! v běhu roku tohoto: od nesčíslných nebezpečností jsi mne uchoval, obsypal jsi mě důkazy otcovské prozřetelnosti své tisícovým způsobem jsi mne poučoval, vystříhal, povzbuzoval, těšil a sílil.

Každého dne, každé hodiny dal jsi mně důkazy, že láska jsi, a že rozkoš Tvá jest, tvory své oblažovati. O lásko mne nikdy neopouštějící; budiž velebená za všechno, co jsi mně učinila a co jsi na mne dopustila. Vzbud' mne k nejsrdečnějšímu díkůčinění za všechno, a posilni důvěru mou v nezměnitelnou věrnost a nepřestávající péči Tvou o mne.

Ach! srdce a usta mělyby přetékatí díkami a plesáním, že Ty Bože Otcem mým jsi, a předce smím sotva oka svého pozdvihnouti — musím se

styděti za svou váhavost, nevděčnost a vzdorující neposlušnost, s kterou jsem dobrodiní Tvá bez povážení přijímala a jich často proti Tvým svatým úmyslům užívala. Čím více přemýšlím, tím více se hrozím onoho množství nepravostí, křehkostí a přeháhlení, smyslných žádostí, prudkých vášní a náruživostí, ničemných ba i nelaskavých a lživých slov a zanedbávání povinností mých! O Otče můj! cožby ze mne bylo, kdyby jsi chtěl se mnou v soud vejíti a se mnou naložiti dle hříchů mých? — Vyznávám — s velikým zahanbením a lítostí to vyznávám, Pane! že nejsem hodna toho milosrdenství kteréž jsi mně prokázal a prokazuješ. Milostiv buď mně hříšnici, a dej síly a pevnosti svatému předsevzetí a slavnému slibu mému, kterýmž tento rok ve jménu Ježíše Krista dokonávám: že bude poklesků mých, i všedních, méně, a ctností mých denně více! Dopřeješ-li mi ještě následující rok, moudře ho použiji; ustavičně a opravdově budu se snažiti, bych před Tebou stávala se vždy čistší, před světem neúhonnější, bližnímu vždy dobročinnější. Neodepři mi Otče! působení Ducha Tvého svatého; přidej ku chtění též dokonání! Čas života mého plyne, dnové moji mijejí — smrt a věčnost blížejí se ke mně rychlým krokem — Pane! uč mne dny mé počítati, cenu jejich poznávati a každé hodiny způsobem Tobě milým a mně spasitelným užívat. Tento rok byl poslední lehkomyšlnosti mé! Otče! důvěrně odevzdávám sebe a své přináležející nezměnitelné dobrotivosti Tvé! Milosrdenství Tvé nade mnou budiž zjevnější každého dne roku následujícího, jehož mi ještě dopřeješ.

Lásko nezměnitelná! budiž den ode dne u větší míře nadějí a potěšením, outočištěm a radostí mou. Do rukou Tvých uvrhuji se s důvěrou dětinskou, co úd svaté církve Ježíše Krista, v němž a skrze něhož Tebe každodenně hodněji velebiti toužím. Am.

II. Velikost Boží a naše nicota; věrnost Boží a naše nevěrnost.

(Ze spisů ctihodného opata Blossia.)

Bože můj! Králi věčnosti! Tys všemohoucnost a vysost! Ty bydlíš v světle nepřístupném a předce jsi všude přítomen; neviditelný oku smrtelnému, jevíš nám tisícovým dobrodiním a požehnáním přítomnost svou. Velikost, moudrost, důstojnost a sláva Tvá jest neobmezena; Tys nejsvětější, nejdobrotivější, nejmilostivější — Tys nejvyšší, nejdokonalejší, milování nejhodnější dobré!

A kdo jsem já? — Ach nepatrný červíček, nečistá hříšnice, ani hodna, aby mne zem nosila. Já jsem prach a popel, chudoba a nicota, mdloba a bída sama. Za sebe nic nemohu, nic nemám a s nic nejsem. Kdo jsi Ty? a kdo jsem já?

Bože můj! Tys mně byl vždy věren. Láskou věčnou miloval jsi mne, a vyznamenal jsi mě, učiniv mě k nejvznešenějšímu a nejkrásnějšímu obrazu svému. Ty jsi mi dal ve sv. církvi Tvé se zroditi, a mne v pravé křesťanské víře vyučiti. Láska Tvá ke mně vedla Tě s nebe, a přiodila Tě přirozeností lidskou! ona Tě učinila bratrem mým, abych, od dědictví nebeského hříchem se vyloučivši, věčně nezahynula.

Tři a třidceti let snášel jsi všelike svízele na světě, abysi mne spasil. Pro mne vycedil jsi všecku krev svou až do poslední krůpěje. Křivdy všelike a všecky muky, a konečně i nejpotupnější smrt kříže podstoupil jsi trpělivě a ochotně pro mne. O kterak jsi mne miloval! Když jsem Tebe nepřátelsky opustila, povolal jsi mne zase nejprívětivěji k sobě. Já jsem hřešila, a Ty jsi tak dlouho shovíval, až jsem se milostí Tvou k Tobě obrátila, abys láskou více než otcovskou mohl se mne sníti to náramné břímě hříchů.

Každého dne klesávám, a každého dne mne zase pozdvihuješ. Kdykoli Tobě co dítě k Otci svému se blížím a z poklesků svých lítostně se vyznávám, přijímáš mne se vsí láskou otcovskou, očistuješ mne a hojíš rány mé. Ty mne bez přestání učíš, vedeš a podporuješ. Ty jsi mi dal za matku nejmilostnější matku svou, Pannu Marii, aby za mne orodovala, skrze kterou mne těšíš a mně pomáháš. Knížeti nebeskému, Anděli mému velel jsi, aby nepřetrženě měl stráž nade mnou. Tak pečuje láska Tvá každodenně o mne, jakobych byla já sama na světě, já jediné stvoření Tvé.

Abys mne věčně spasil, řídíš štěstí i neštěstí k dobrému mému. Ty nic nezapomínáš, co v dobrém mínění ke cti Tvé činím, mluvím, slyším, čtu, rozjímám, modlím se a žádám. Ani nejmenší dobré myšlení, v němž láska žije, není u Tebe ztraceno. Všecko dobré byť sebe nedokonalejší a nehodnější bylo, zachováváš v otcovském srdci svém, abysi jedenkrátě dítěti svému odplatil.

Ty sytiš duši mou sebe samými, požíváním nej-světější svátosti oltářní. Jaký to pokrm, jaké potěšení, jaké občerstvení uděluješ nám! — I tělu mému dáváš každodenní potřebu. Dobrodiní, jichž sem i tohoto, nyní dokonávajícího roku od Tebe dosáhla a každého okamžení dosahuji, nesčíslná jsou, dobrotivost Tvá ke mně jest nevypravitelná. Nadto všechno mám ještě od Tebe zaslíbení radostného a slavného království Tvého. Tebe mám věčně požívat. Ty chceš o blahoslavenství své i se mnou se sdělit, pokud jen já se odhodlám a vytrvám Tobě sloužiti, v milování Tebe setrvati a tak jen u Tebe blaho a spásu svou hledati. Nikdy nemilovala matka prvorozeného svého tak vroucně, jakož jsi Ty mne miloval. Láska Tvá ke mně jest pouhá sladkost a blaženost.

A já? — já jsem ti odplácela od dávna dobrotivost zlostí, lásku nenávisť; dobrodiní nevděčností! Ach, tys věčná věrnost a láska ke mně; a já věčná nevěrnost a nelaskavost k Tobě! — Slušné tedy a spravedlivé jest, abych se nyní v nejhlubší pokoře Tobě Bohu svému podrobila; abych sama sebe na vždycky zničila, a do vůle Tvé cele se pohřížila; abych před Tebou, všude přítomný! a před Tvými svatými Anděly v dětinské bázni, nevinnosti a čistotě živa byla. — Toho mi propůjč k rozmnožení věčné cti a slávy Tvé. Amen.

III. Oddanost Ježíši.

Ježíši Kriste! potěšení všech srdcí, jež po Tobě toužejí; živote duší, jež Tebe milují; světlo a síla

duchů všech, kteříž Tebe hledají! dej ať se v lásce svaté jedině Tebe přidržím. Prosím Tebe nejsnažněji, zůstávej a působ ve mně, a rozniť mne ohněm lásky své, abych ničemnost a nestálost všech věcí pozemských střízlivě poznával a uvažoval, a jedině Tebe, Ty věčně nejvyšší a milování nejhodnější dobré! z celého srdce, ze vší duše, ze vší síly, to jest, nade všecko miloval.

Ach, zahanbená a s lítostí musím vyznati, že potud láskou nepořádnou na věci světa tohoto se věším, ač jen zármutek a nepokoj z toho mám. O, pomoz mi, Pane a Bože můj! a vlej lásku k Tobě do srdce mého, ať blízkost Tvou vždy cítím. Vím a vyznávám, že jest mnoho v srdci mém, co se Tobě nelíbí. Ale kdož je může vyčistiti? Ku komu jinému než k Tobě volati: Hospodine! od provinění mých očist mne, a cizí hříchy odpusť služebníku svému. (Žalm 18, 14.)

O Ty outočiště kajících hříšníků Ježíši Kriste! Vzbud' ve mně zvláštní toužení po Tobě, ať z lásky k Tobě všechny tělesné žádosti a pozemské náklonnosti ze srdce svého vypudím. Dej, ať panuje duše má nad tělem, rozum ať řídí duši, a milost Tvá ať vládne mým rozumem, a podrobí mne také vnitřně i zevnitřně svaté vůli Tvé. Propůjč, ať duše, jazyk a všechny vnitřnosti mé oslavují jméno Tvé, a nech ať již nyní dle napomenutí apoštolova obcování mé jest v nebesích. Zprošť mne všech vazeb, jež mne na svět vážou, ať přes všecko vezdejší k Tobě chvátám, Tobě sloužím, Tebe se jedině přidržuji, Tobě ustavičně oddaná jsem, Tobě žiji a umírám.

IV.

Tebe Bože chválíme! Tebe Pane oslavujeme!
Tebe, Otče věčný! ctí veškerý svět. Tobě prozpě-
vují všickni Andělé, Tobě zpívají nebesa a mocno-
sti všecky. Tobě volají všickni Cherubínové a Se-
rafinové hlasem neustálým: Svatý, svatý, svatý jest
Pán Bůh zástupů, nebesa i země plná jsou slávy
jeho. Tebe zvelebují ctihodný kůr Apoštolů. Tebe
chválí osvícený zástup Proroků. Mučedníků množství
běloskvoucí klaní se Tobě. Tebe vyznává církev sv.
po světě veškerém; Tebe, Otce slávy nesmírné,
i pravého, jediného, uctění hodného Syna Tvého, a
i Ducha sv. utěšitele. Kriste, králi slávy! Tys Syn
Boha Otce od věčnosti! Abysi lidi vykoupil, sstou-
pil jsi do Těla panenského. Tys přemohl osten smrti,
a otevřel jsi věřícím království nebeské. Ty sedíš
na pravici Boží, v slávě Otce svého. Jakožto soudce
přijdeš zase; víra naše Tebe očekává. Protož pro-
síme Tebe, pomoz sluhám svým, jež jsi předrahou
krví svou vykoupil. Dej, ať jsou jména naše jmeno-
vána v počtu Svatých Tvých, v zemi slávy věčné.
Pane! Spasiž lid svůj, a požehnej dědictví svému.
Řiď služebníky své, a budiž věčnou ochranou jejich.
Každého dne voláme k Tobě, jméno Tvé zvelebu-
jíce od věků až na věky. Zachovej nás, Pane! dne
tohoto ode všeho hříchu. Smiluj se nad námi, Pane!
smiluj se nad námi. Dej ať slitování Tvých tak se
nám dostane, jakož doufáme a důvěřujeme v Tebe.
V Tebe, Pane; doufala jsem, a nebudu zahanbena
na věky!

Zvelebujme Otce, Syna a Ducha svatého. Chvalme a oslavujme trojjediného Boha na věky.

Modlitba.

Bože! slitování Tvá jsou nesčíslná, a pokladové dobrotivosti Tvé nesmírní! Ty dáváš prosícím, oč Tebe vzývají, a jsi blízký všem, kteří k Tobě volají. Děkujeme velebnosti Tvé za všechny dary, jichž jsi nám udělil, a voláme bez přestání k dobrotivosti Tvé, plné moudrosti, abys nás k odměně budoucího života moudře připravil a do něho milostivě uvedl, skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho. Amen.

V. Litanie o Prozřetelnosti Božské.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Bože, všemohoucí Stvořiteli nebes a země, smiluj se nad námi!

Vševědoucí a nejvejš moudrý Bože atd.

Všemohoucí a předobrotivý Bože!

Shovívající a milosrdný Bože!

O Ty nejlepší a milování nejhodnější dobré!

Který se nade všemi tvory svými smilováváš,

Který všechno, co žije, požehnáním naplňuješ,

Který lilie a kvítí polní odíváš,

Který jsi všechno k užitku člověka stvořil,

Který všechno moudře a laskavě zachováváš a řídíš,

Který vezdejší protivenství k našemu zkoušení a napravění sesýláš,

Který milujícím Tebe všechno k dobrému obracíš,
Který všechny vlasy na hlavě naší spočítané máš,
Který trpělivost křesťanskou radostmi věčnými od-
měňuješ,

Bože, jediný Utěšiteli a Spomocníku náš,

Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!

Ode všeho zlého těla i duše, vysvobod' nás, Pane!

Ode všeho reptání proti nejsvětějšímu řízení Tvému,

O málomyslnosti a netrpělivosti,

Od přílišné starosti v časných věcech,

Od nemírné důvěry v bohatství a přízeň lidskou,

Od zlého užívání darů a dobrodiní Tvých,

Od nelaskavosti k bližnímu,

Od zatvrzení v hříchu,

Od krupobití, neourody a drahoty,

My hříšníci, Tě prosíme, vyslyš nás!

Abychom vždy v Božskou prozřetelnost Tvou dů-
věřovali,

Abychom v štěstí nezhrdli a na Tebe nezapomenuli,

Abychom v neštěstí důvěry neztratili a netrpělivi
nebyli,

Abychom se všemu řízení Tvému ochotně podrobovali,

Abychom jméno Tvé chválili, nechť dáváš nebo bereš,

Aby se vůle Tvá stávala na nebi jako na zemi,

Abysi nám dal, čeho k zachování života potřebujeme,

Abysi nám v zármutcích dal potěšení a pomoc,

Aby nám protivenství k napravení života sloužily,

Abysi nás ve všech nehodách sílil a k ctnosti vedl,

Abysi nám všem za vezdejší žalost radost věčnou udělil

Abysi duchovní a světské vrchnosti naše naplnil

duchem moudrosti a nábožnosti,

Abysi pracím našim požehnal, a je k našemu dobrému řídil,

Abychom jedenkrátě věčně svatou prozřetelnost Tvou v nebi velebili a chválili,

Beránku Boží atd. Pane, smiluj se atd. Otče náš atd.

Oči všech doufají v Tebe, ó Pane! A Ty jim dáváš pokrm v čas příhodný, a naplňuješ všecko, co žije, požehnáním svým. — Sláva Otci atd.

Modlitba.

Bože nejdobrotivější, Otče všech lidí! Ty znáš a víš všecko, co myslíme, mluvíme, činíme a trpíme. Tys všude přítomen, a řídíš svět podivně. Ty se smilováváš nad námi, jakož se otec slitovává nad dítkami svými; i kající hříšníky milostivě přijímáš, když se k Tobě obracejí.

Pokorně Božské velebnosti Tvé se podávající, děkujeme Tobě za všechny nám roku tohoto prokázané milosti a dobrodiní; ano i za všechny na nás otcovsky dopuštěné kříže a soužení díky činíme Tobě. Staniž se vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi; nalož s námi, Pane a Otče! co a kterak se Tobě líbí, Prozřetelnosti Tvé všecko zanechávající, důvěřujeme cele v dobrotivost a moudrost Tvou. Vysvobod' nás od zlého, zvláště pak od N. N. — Ale, Pane! nikoli jak mi chceme, nýbrž jak Ty chceš. Dej nám jen milosti a síly, když kříže dopouštíš, abychom se Tobě milejšími, milému Synu Tvému Ježíši Kristu v utrpení podobnějšími, a jedenkrátě radostí jeho oučastnými stali, kdež s Te-

bou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všecky věky věkův. Amen.

VI. Modlitba za všecky toho roku zemřelé.

O Bože stvořiteli a Vykupiteli všech věřících, propůjč dušem služebníků a služebnic svých odpuštění všech hříchů, aby prominutí, kteréž vždycky žádali, pokornými prosbami našimi dojíti mohli, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Odpočinutí věčné dejž jim, Pane! a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpočívají v pokoji. Amen.

Požehnejž nás všemohoucí Bůh, Otec, Syn a Duch svatý. Amen.

Na den Nového Roku.

(Pobožnost ke mši svaté jako na Boží hod vánoční k druhé mši, str. 179.)

1. Modlitba k Pánu Ježíši.

S Tebou, Ježíši Kriste, a ve jmenu Tvém počínám tento nový rok vezdejšího života. Ty, jehožto předražené jméno mně dnes zvláště důležité jest — Ty svatý Ježíši — jméno Tvé, v němžto všechna kolena klekají, budiž ode mne velebeno!

Ty Vysvoboditeli, Vykupiteli a Oblažiteli všech, kdož v Tebe věří, v Tebe věřím, v Tebe doufám; smiluj se nade mnou a dej, ať mi tento rok jest rokem spasení.

Budiž mi — co jméno Tvé znamená — pravým Spomocníkem, když žádný pomoci nemůže; Sil-

ným a Potěшитelem, jakž to žádný smrtelník, jakž to žádný krom Tebe býti nemůže.

Milostivost Tvá k lidem všem, milostivost Tvá i ke mně budiž mi každým dnem patrnější, a pokoj Boží, jejž jsi s nebe na zem přinesl, oblažujš mne vždy více. V svaté jméno Tvé důvěřuji! Tys síla má, když slabá jsem! obveselení mé, když truchlím; Spomocník můj, když trpím; Spasitel můj, když umírám; nejvyšší dobré, jediné a všechno mé, protož obnovuji v novém roce novou umluvu:

Budu-li živa, živa budu Tobě; umru-li, umru Tobě; nechť jsem živa nebo umírám, Tvá jsem, ó Ježíši, jenž jsi požehnaný na věky. Amen.

2. Ježíš, můj Bůh a mé všechno.

(Z následování Krista Pána od Tomáše Kempenského.)

Hle můj Bůh a mé všechno: I což více chci? A co lepšího mohu žádati? O chutné a sladké slovo! ale jedině tomu, jenž miluje to slovo, a ne svět, ani těch věcí, kteréž jsou na světě. Bůh můj a všechno! Tomu, kdo rozumí, dosti povědino jest, a častokrát ta slova opakovati milujícímu utěšené jest. Neb když ty přítomen jsi, všechny věci jsou radostné; ale když nejsi přítomen, všechny jsou marné. Ty činíš srdce upokojené, a pokoj působíš i radost rozkošnou. Bez Tebe nic nemůže se duši trvale líbiti, nic nemůže ji nasytiti a upokojiti, co kořením Tvé milosti a moudrosti není kořeněno.

O světlo věčné, všechna stvořená světla převyšující! pronikni osvěcujícím bleskem s hůry všechny vnitřnosti srdce mého. Očišť, osvěť a oživ ducha

mého a všechny žádosti a činnosti jeho, aby s celou silou k Tobě přilnul a nedal se od Tebe odtrhnouti. O kdy ta šťastná a přežádoucí hodina přijde, abys mne nasýtil přítomností svou, a byl mi všechno ve všem? Dokudž mi to dáno nebude, dotud není radost má dokonalá. Ach! ještě živ jest ve mně starý člověk, není všecken ukřižován, není dokonale umrtven. Ještě silně žádá tělo proti duchu, vnitřní odpor činí, aniž dopouští, aby duše nabyla upokojení v Tobě.

Ale Ty, jenž panuješ nad mocí mořskou, a bouři vlnobití jeho ukrocuješ, povstaň a pomoz mně. Okaž, prosím, všemocnost svou, ať jest oslavena pravice Tvá; neboť pro mne není jiné naděje, ani outočiště, než v samém Tobě, Pane Bože můj!

3. Modlitba o dar milování Boha.

(Dle blahoslaveného Ludvíka Granadského.)

Ježíši nejlaskavější! Ty spasení duše mé! kdy ach, kdy se budu Tobě ve všem a skrze všechno líbiti? Kdy z lásky k Tobě odumru sobě a tvorům všem? Smiluj se nade mnou, Pane! a pomoz mi! Božské velebnosti Tvé se klaním, a v milující pobožnosti svaté rány Tvé líbám. Skrej mne v nich, Nejdobrotivější! ať se tam dokonale očistím a láskou Tvou cele naplním. O Pane a Bože můj! kdy budu Tebe se vší horlivostí srdce svého milovati? O Ježíši můj! raniž srdce mé šípem nejvroucnější lásky své. O Ty tužbo, naděje, láska má! kýmby zasluhovala duše má láskou k Tobě celá roznícená

býti, aby všecka její vlažnost se strávila a plamenem vzňala v tomto Božském ohni.

O Vykupiteli můj! po Tobě toužím, Tobě se celá obětuji, jedna Jedinému, celá Celému. Kromě Tebe ničehož nežádám, po ničem netoužím než po Tobě, nebo jen Tebou uspokojuje se srdce mé. Kdož jest štědrejší nad Tebe, který ses sám vydal pro tak nepatrné stvoření? Kdo tak pokorný, aby velebnost a slávu všelikou odložil? Pane, který žádným nepohrdáš, žádného nezavrhuješ, kdož Tebe hledá, ano který spíše hledajícimu Tebe vstříc přicházíš, jej doprovázíš a jemu cestu ukazuješ; Ty v pravdě dokazuješ, že rozkoš Tvá jest býti se syny lidskými. Za tuto převelikou dobrotivost zvelebují Tebe, Pane! svatí Andělé Tvoji; nebo co jiného shledal jsi na nás, než bídu a hřích, a předce chceš u nás zůstávati až do skonání světa. Tys neměl na tom dosti, že jsi za nás umřel, nám svátosti zanechal a Anděle nebeské za strážce dal. Ty sám, Pán velebnosti, ráčil jsi stánek soběučiniti mezi námi. Činím tedy v tomto novém roce novou úmluvu Bože můj! úmluvu nejvroucnější lásky a nejvěrnější oddanosti. Vládni mnou dle libosti své, jakž mi to za prospěšné uznáš; nebo Tvá chci býti, a žádného jiného. Dej mi, Pane! ať krom Tebe ničeho nežádám, celá jen Tobě se obětuji a Tebe se nikdy nespustím.

O lásko, kteráž mne rozněcuješ, kdy budu Tebe dokonale milovati? Kdy Tobě připravím srdce plné víry a lásky? Kdy se odtrhnu od smyslnosti své a všeho, co mne od Tebe zdržuje, abych Tebe tím

svobodněji milovala? Kdy bude duše má se všemi mocnostmi a schopnostmi svými s Tebou dokonale spojena? O Živote duše mé, kterýž jsi umřel, abych já živa byla, a smrtí svou smrt naši přemohl: usmrť všecko nesvaté ve mně! shlad' všechny zlé náklonnosti mé, svéhlavost a cokoliby překážeti mohlo, bych v Tobě dokonale živa byla. A po takové smrti vzbud' mne k novému životu, abych vždy příkázání Tvá a předpisy církve svaté zachovávala a vůli Tvou neustále plnila. O dobrotivý Ježíši! propůjč mně milosti, ať sobě hřích ošklivím, vši bezbožnosti se hrozím, a z celého srdce k Tobě se obrátím; nebo v Tobě jediném jsou všechny mé žádosti spojeny; v Tobě žije pamět má a rozum můj; vůle má a všechny mocnosti duše mé. Ježíši, Ty jsi, Ty na věky buď mé všecko ve všem. Amen!

Na slavnost Zjevení Páně.

Ke mši svaté.

Příprava.

(Tomáš Kempenský o následování Krista kn. 3. kap. 23.)

Osviť mne, dobrý Ježíši! jasnosti světla věčného, vyvrz ze příbytku srdce mého všechny temnosti. Zapuď roztržitosti mnohé, a odvráť pokušení násilí činící. Bojuj za mne silně, a dej mi přemoci žádost k rozkoši vášnivé, abych měla pokoj v moci Tvé, a hojnost chvály Tvé ať zní v svatém dvoru, to jest,

v svědomí srdce čistého. Vyšli světlo své pravdy, ať svítí na zemi; neb já jsem země prázdná a ne-
užitečná, dokudž mne neosvítíš. Vylij milost svou
s hůry, svaž srdce mé rosou nebeskou, a podej mi
vod pobožnosti k ovlažení země, abych mohla při-
néstí užitek dobrý a výborný. Pozdvihni mysl obtí-
ženou břemenem hříchů, a k nebeským věcem vše-
cku mou žádost povznes, abych okusivši jednou
sladkosti blahoslavenství nebeského zanevřela na
vždy, blaženost hledati ve věcech pozemských.

Odtáhni mne a vytrhni od všelikého hynoucího
potěšení ze stvořených věcí; neb žádná stvořená
věc nemůž žádosti mé na dlouho upokojiti a potě-
šiti. Spoj mne s sebou svazkem nerozdílného milo-
vání; neb Ty sám jsi dostatečný milujícím, ale bez
Tebe ničemné jsou všecky věci!

Modlitba církevní.

O Bože! kterýž jsi dnes jednorozeného Syna
svého pohanům okázáním cesty skrze hvězdu zje-
viti ráčil, propůjč nám, abychom, kteříž jsme ve
světle víry Tebe již poznali, skrze Tebe tam při-
vedeni byli, kde bychom na slávu Tvou tváří v tvář
patřiti mohli, skrze téhož Ježíše Krista, Syna Tvého,
Pána našeho. Amen.

Mezi Epištolou a Evangelium.

O Pane Ježíši Kriste! v dnešním Evangelium
zvěstuje se přeslavné svědectví o narození Tvém.
Předně vyznávají nevěřící židé sami, že dle vyrčení
proroků Ty jakožto Vykupitel a Spasitel náš v Be-

tlémě se narodíš. Pak jsi se též sv. třem mudrcům od východu skrze hvězdu podivně zjevil; od ní vedeni hledali a našli Tebe, a obětovali klaníce se Tobě, jak prorok David předpověděl, zlato, na znamení, že jsi král nebes i země, kadidlo, že jsi pravý Bůh a nejvyšší kněz dle řádu Melchisedechova, a myrhu na vyznání, že Božství Tvé na se vzalo mdlou a smrtelnou přirozenost lidskou.

Dnes zjevilo se podivné řízení Boží, že v Tobě všickni národové blahoslaveni budou; nebo ač sv. tři mudrcové z pohanů byli, předce jsi je podivně k sobě povolal a vedl. Za tuto nevýmluvně velikou milost a milosrdenství srdečně Tobě děkující, prosíme pokorně, aby i v srdcích našich hvězda milosti Tvé vzešla, kterážby nás pohnula, abychom ze hříšného života tohoto se vytrhnuvše, na cestu se vydali Tebe hledati, ctíti, Tobě se klaněti a sloužiti.

Prosíme Tebe též, Pane! jakož jsi skrze sv. Anděly své oněm třem mudrcům výstrahu dal před králem Herodesem, a jim jinou cestou do vlasti své se vrátiti velel, tak uchovej i nás skrze své svaté Anděly před nepřítelem zlým a všemi ouklady jeho, veď nás milostivě tou cestou, po které bychom se k Tobě do nebeské vlasti, a Tebe tam s Otcem a Duchem svatým — jednoho Boha — věčně ctili, chválili a velebili. Amen.

(Další modlitby od Kredo až ku konci viz při adventní mši str. 170.)

1. Rozjímání a modlitba na slavnost Zjevení Páně.

(Dle Fenelona.)

Bože můj! přicházím k Tobě se srdcem důvěrným a radostným. V sobě ničehož nemám, a jediné v Tobě všechno nalezám. O jak chudá jsem a jak bohat jsi Ty? Ale nač potřebuji já bohatství, když jsi Ty bohat pro mne? Klaním se věčnému bohatství milosti Tvé, a libuji sobě v chudobě a nuznosti své. Propůjč mi ducha svého, ať dnes Božského Syna Tvého Ježíše pozoruji, jak se jemu mudrcové klaní. Padám s nimi na kolena, bych se mu v duchu klaněla.

Tito ctihodní mužové dali se hvězdě vésti, aniž mudrovali. Oni podrobili rozum svůj, aby vyššího vnuknutí uposlechli. Oni nedbali na pohodlí, na trmácení a řeč lidskou. Což máme o nich mysliti? Oni vyšli, nevědouce kam? Kam se poděla moudrost mužů těchto, kteříž co panovníci jiným rozkazovali? Jaká to lehkověrnost, jaká slepá horlivost! Tak snad mnozí o nich soudili, vidouce je odcházeti. Ale oni nedbají hany lidské, nečestných domněnek. Vydávající se na dlouhou obtížnou cestu, nevěděli jak se zdálo, proč ji podnikají. Zahlídli sice nadobyčejnou hvězdu; ale mnozí jiní hvězdáři neshledávali v ní nic nadpřirozeného. Jen oni cítili osvětlení a hnutí ve vnitřnostech duše. Vnitřní světlo víry čisté vedlo je jistěji, než světlo hvězdy. A tak se nedivme, když bez ostýchání chudému dítěti v jeslích se klanějí. O jak maličkými se stali tito velcí na světě!

Jak velice zdála se blouditi moudrost jejich. Což jste, vy mudrcové! proto z východních zemí sem přišli, abyste se tu klaněli děťátku, které jako každé jiné v plénkách leží, pláče, pokrm bere? Zdá se mně, jakoby mi na to takto odpovídali: Jestli to moudrost Boží, které se rozum náš podrobuje. O vy mudrcové! vyť jste se museli sami dítkami státi, abyste pravého Boha v dítěti Ježíši poznali!

Ale kdož pak i mně udělí té svaté sprostnosti mudrců? Daleká budiž ode mne bezbožná, nešťastná chytrost Herodesa a města Jerusalema! Oni se radili s rozumem svým; libovali sobě v moudrosti své; myslili, že i nepochopitelné věci pochopují. O hrdá, nesvatá moudrosti! bojím se tebe, nenávidím tebe, nechci tebe poslouchati. Jediná žádost má jest, abych v sobě utvrdila nevinný stav dětství Ježíšova, Nechť k tomu nerozumný svět co chce říká, ba ať se na mne i pohorší. Já miluji od té chvíle zavrženost, chudobu a poslušnost Spasitelovu, všeho jiného se odříkám. Žádný lidský ohled, žádná bázeň před útržkami a křivým posuzováním nepravých mudrců nemá zvrátiti předsevzetí mé.

~~~~~
Šťastné předsevzetí! — Ale kterakž je vyplním? Ty, Pane! kterýž jsi ve mně chtění způsobil, dej mi také statečnost k dokonání. Nesvítiž mně světlo jiné, než ono s hůry. Nevodiž mne rozum jiný, než ten, který ochotnou poslušnost rozumu mého za oběť žádá. O Bože! Ty pravdo věčná! čistá, nejvyšší moudrosti! budiž Ty jediným světlem mým, ježby mi svítilo v temnostech života,

2. Ježíši, živé světlo mé! smiluj se nade mnou a osviť mne!

(Dle sv. Augustina.)

Ježíši Kriste! Ty odblesku slávy Otcovy, který nad Cherubíny povýšený jsi a propasti pronikáš, osviť mne světlem svým a přines mi spasení své. Smiluj se nade mnou a osviť mne, ať Tebe vždy tak jako Otce Tvého ctím, v světle kráčím a působím, pokudž den jest, a prvé než mne tmy překvapí. Nebo kdo ve tmách kráčí, neví, kam jde. Tys můj živý, pravý Bůh. Smiluj se nade mnou a osviť mne, ať se v Tobě v duchu a v pravdě klaním.

Tys můj svatý Otec a dobrotivý Pán! smiluj se nade mnou a vlej do srdce mého Ducha dětinského, ať v lásce poslušné a věrné oddanosti kráčím cestou přikázání Tvých, abys mne jedenkrát co služebnici dobrou a věrnou uvedl do radosti Pána mého.

Tys můj jediný učitel a mocný Král! Ty máš slova života věčného; smiluj se nade mnou a osviť mne, ať nejprvé hledám království Božího a spravedlnost jeho.

Tys můj dobrý Pastýř a nejvěrnější Spomočník! Ty dáváš ovčím, jež hlas Tvůj poslouchají a Tebe následují, život věčný! smiluj se nade mnou a vezmi mne ztracenou ovečku na bedra svá, a nes mne nazpátek k stádu dítek Božích.

Tys má dokonalá láska, nejsladší radost a věčné spasení mé! Ty jsi se vydal z lásky k nám na smrt, smiluj se nade mnou a osviť mne, abych Tebe zase

milovala, nikoli ústy neb pouhým slovem, ale v skutku a v pravdě. Tys rozkoš má a dědictví mé; v Tobě o Ježíši! budu se věčně veseliti.

Tys má nejvýbornější moudrost, pravé světlo, pravá cesta, vůdce můj do vlasti! Ty osvěcuješ každého člověka přicházejícího na tento svět; smiluj se nade mnou a osviť mne: okaž mi cesty své a uč mne šlépěje své znáti, ať do nich vstoupím a Tebe následuji — v světle — k životu!

Tys má čistá sprostnost a svornost pokojná, můj bohatý Slitovník, největší síla má v křížích a jistá obrana! Tys pozval obtížených k sobě, a slíbil jim občerstvení; smiluj se nade mnou a osviť mne; dej odpočinutí duši mé, dětinskou nábožnost mysli mé, a srdci mému pokoj Boží, který převyšuje všelike pomyšlení.

Tys můj živý chléb a kněz na věky, neposkvřená obět smíření a vykoupení svaté! Ty jsi sňal jakožto Beránek Boží hříchy světa! Ty jsi nás sobě vykoupil, nikoli snad pomíjejícím zlatem a stříbrem, nýbrž předrahou krví svou. Smiluj se nade mnou a osviť mne, sť smíření Tvého hledám, zásluh hořkého umučení Tvého a smrti Tvé oučastnou se stanu, a požíváním nejsvět. těla Tvého a krve Tvé, života věčného dosáhnu.

Tys mé pravé vzkříšení, život věčný a nejblazenější! Ty jsi odňal smrti osten a peklu vítězství; Ty jsi se vrátil k Otci, abysi nám v domě jeho příbytky připravil; smiluj se nade mnou a osviť mne, ať neustále na to patřím, co nahoře jest, a

bez přestání tam usiluji, kde Ty jsi, a kam i mne jedenkrát přivést chceš.

Milovati Tě budu, ó Ježíši! radosti nevyslovitelná srdce mého! Nikoli sobě, nýbrž Tobě budu žítí po celý čas života svého, jež jsi mně svým milosrdenstvím obnovil, když jsem již hynula v převléké bídosti své. O, jak pozdě, jak velmi pozdě začínám Tebe, Dobroto věčná! milovati! Smiluj se nade mnou a osviť mne; Dej mi, Pane! srdce, kteréžby Tebe ustavičně milovalo; pamět, kterážby na Tebe nikdy nezapomenula; rozum, kterýžby o Tobě neustále rozjímal, a vůli, kterážby bez přestání jen Tebe milovati žádala. Smiluj se nade mnou a osviť mne! Neodcházej ze srdce mého; neodstupuj od úst mých; buď vždy při mně jakožto Spomocník a Ochrance ve vši potřebě. Ježíši! smiluj se nade mnou a osviť mne, ať světlem se stanu. Amen.

Na slavnost očišťování Panny Marie čili Hromnic.

Ke mši svatě.

Příprava. (Některé církevní modlitby při svěcení svíček.)

Všemohoucí věčný Bože! dnes vzal nábožný Simeon jednorozeného Syna Tvého v chrámu na lokty své; dnes jsi jej dal sobě v chrámu představití a obětovati. O, prosíme Tebe skrze Božské milosrdenství Tvé, požehnej a posvěť svíčky tyto, jež my, služebníci Tvoji, ke cti jména Tvého rozsvěcujeme a neseme. Požehnej a posvěť je světlem

svým, Otče nebeský! ať je Tobě, Páuu a Bohu našemu, slušným způsobem nejen obětujeme, ale ať i v srdcích našich svatý oheň Božské lásky Tvé se roznítí, abychom Tobě ve svatém chrámu slávy Tvé představení a zasvěcení byli, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

O Pane Ježíši Kriste! pravé světlo, které osvětluje každého člověka přicházejícího na tento svět, vlej požehnání své svaté na svíce tyto. Zasvěť je světlem milosti své, a jakož tyto hořící svíce tmy noční viditelně rozptylují, tak osviť i srdce naše ohněm neviditelné stkvělosti Božského Ducha svého, ať ve tmách hříchů a nepravosti slepě nechodíme, nýbrž duchem osvěceným nahlížíme a poznáváme, co Tobě jest milé a k spasení duší našich prospěšné, bychom takto šťastně vykonali tu nebezpečnou a tmavou cestu života tohoto, a skrze Tebe, Ježíši Kriste, Spasiteli světa! života věčného dosáhli, kterýž v dokonalé Trojici s Otcem a Duchem svatým živ jsi a kraluješ na věky věkův. Amen.

O Pane Ježíši Kriste! kterýž jsi přirozenost lidskou na se vzal a jakožto člověk mezi námi přebýval, dnes jsi byl od rodičů svých v chrámě obětován. Skvělostí ducha Tvého osvěcený, vzal Tě dnes ctihodný stařec Simeon na lokty své, a poznav Tebe, velebil Tě co Vykupitele svého. O, propůjč tedy i nám milostivě, bychom i my Tebe za Syna Božího uznávali, a co Vykupitele svého z celého srdce milovali, jenž jsi živ a kraluješ na věky.

Nyní chci podíl vzíti na smírné oběti Pána našeho Ježíše Krista, kterou Tobě, Otče nebeský! kněz

na oltáři vzdává; chci podíl vzíti na věčné památce lásky a smrti jeho, a duchovním způsobem přijímati nejsvětější tělo a nejdražší krev jeho při sv. přijímání kněze. Skrze zásluhu jednorozeného Syna svého, jež Tobě při mši svaté obětuji, shlédni milostivě na modlitbu a volání mé, a připrav mne milostí Ducha svatého, abych Ježíše Krista do chrámu srdce svého hodně přijala, Tobě představila a obětovala, jakož jej dnes nejblahoslavenější matka jeho Tobě představila. Osviť a puď mne Duchem svatým, abych jako nábožný Simeon v milém Synu Tvém Pána a Spasitele svého vděčně poznala, a ke cti jeho živu býti a umříti za zisk sobě pokládala.

Pane, smiluj se nade mnou! Ježíši Kriste, smiluj se nade mnou! Pane, smiluj se nade mnou! Tobě, trojjediný Bože! budiž sláva, čest, chvála a díky nyní až na věky věkův. Amen.

Modlitba církevní.

Všemohoucí věčný Bože! prosíme Tebe pokorně, abysi, jakož Tobě dnes jednorozený Syn Tvůj co pravý člověk v chrámě obětován bzl, i nám udělil, abychom se Tobě s čistým srdcem obětovali. Skrze téhož Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho, který atd.

K Evangelium.

O Pane Ježíši Kriste! jak slavné svědectví dáváš nám dnes o Božství a člověčenství svém, Nábožný, spravedlivý Simeon, jemuž Duch svatý dal

ujištění, že neumře, dokavad očekávaného a zaslíbeného Vykupitele neuzří, přišel dnes puzením téhož Ducha do chrámu, vzal Tebe na lokty své, velebil Boha, a vyznával Tebe za Spasitele světa, za světlo k osvětlení pohanů, za potěšení nebeské, které i smrt milou a sladkou činí. Jistě, Tys to byl sám svrchovaný Synu Boží! který v mdlé podobě dítěte na rukou starce nábožného ležel; nebo toho dne přinesla Tebe milá matka Tvá, jakž zákon Mojžíšův předpisoval, do chrámu, a obětovala Tebe nebeskému Otci. Proto také nosíme dnes, Pane! dle učení a starobylého obyčeje církve Tvé svaté, v rukou svíčky hořící, Tebe za světlo světa vyznávající a prosíce, abysi v srdcích našich světlo milosti své rozsvítil, by tak tmy hříchů se všemi zlými žádostmi úplně zapuzeny, pravá víra, pevná důvěra a stálá láska se všemi křesťanskými ctnostmi do nás vštípena, a srdce naše Tobě za chrám příjemný k ustavičnému přebývání připravena byla. Propůjč nám milosti, Bože všemohoucí! abychom tuto slavnost s pravou pobožností a slušným díkůčiněním slavili, a jakož to viditelné světlo Tobě ke cti a na památku do ruky bereme, tak dej, jediné pravé světlo, abychom Tebe též do chrámu srdce svého přijali: a jakož dnes v chrámu představeno bylo sv. člověčenství Tvé, skrze něž měli jsme býti ode všech hříchů očištěni a osvobozeni, tak dej i nám, abychom po tomto živobytí Tobě v slávě Tvé nebeské představeni jsouce, jí se všemi vyvolenými Tvými věčně požívali. Amen.

Ku Kredu. (jako při adventní mši str. 167.)

Modlitba.

I. Toužení po domovu. (Ze spisů ctihodného Blasia.)

Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého v pokoji. Nebo viděly oči mé spasení Tvé, kteréž jsi připravil před obličejem všech lidí! světlo k zjevení národům, a k slávě lidu svého Israelského.“ Luk. 2, 29—31.

Již vzpomenutí na království světla, na statky věčné a na blahoslavenství Vyvolených Tvých naplňuje duši mou teskností po domovu. Jeden den u Tebe lepší jest, než tisíc dnů daleko od Tebe. U Tebe a v Tobě jest všechno dobré.

Kdy — ó kdy dokonám pouť svou, abych před Tebe předstoupila! kdy nasytí patření na tvář Tvou všechny žádosti mé dokonale! — Lásko srdce mého, kdy budu Tebe úplně míti, kdy mne vezmeš k sobě, abych na jasnost Tvou patřila! — Až mne k sobě uvedeš, nebudu již poškrvněna, aniž Tebe budu něčím urážeti; bezpečně budu potom o slávě Tvé a divech milosrdenství Tvého prozpěvovati.

Nejmilejší! pozdvihni z prachu mne bídnu a chceš-li, vyveď mne z vězení tohoto těla, a přijmi mne k sobě do nebe. O jakž budu Tohě tam na hoře díky věčné za všechna dobrodiní Tvá vzdávati! — Milostivý Ježíši! blahoslavenství života našeho jsi jen Ty; ó jak hoří, kterak touží srdce mé po Tobě! Tys veliký! chvála naše nedostihne vznešenost Tvou, (ale že Tebe chváliti smíme, jest přednost a rozkoš naše); Tys nejvyšší slavný, neskončená plnost radostí nevyslovitelných. Kdy pak

Tebe tak uvidím, jakž sám v sobě jsi, nikoli jak Tebe v zrcadle tvorů vidíme! — Jak dlouho musím ještě čekati, než nejspanilejšího Pána všech Andělů a lidí spatřím! Nevýmluvná slíčnost Tvá táhne mne k sobě, rozněcujíc ve mně žádost svatou. Rozkošné světlo Tvé, stkvělost Tvá plna slávy vyjasňuje duši mou, jako svět jasnost sluneční. Ve vzdálenosti mé od Tebe zdá mi se porušitelné tělo mé jako trpkou korou býti. Ach kýžbych směla kůru se sebe složit, a kýžby mohla duše má jakožto jádro Tobě milé prodlívati již v nebeské stodole Tvé u Tebe, pravého vlastníka svého!

Nejvyšší láske srdce mého! Oučeli a obsahu všech žádostí mých! což má země a veškeré tvorstvo krásnějšího pro oko, příjemnějšího pro ucho a líbeznějšího pro srdce, než jest blažené patření na Tebe v nebesích? Kdy se mně dáš viděti? kdy bude radost má dokonalá v patření na Tebe? kdy budu zpívati chválu Tvou s kůry svatými ve vyso-
stech blahoslavených? — Shlédni na toužebnost lásky mé po Tobě! Ach smiluj se nade mnou! Slyš stálé vzdychání mé a vezmi mne k sobě, abych prozpěvovala se zástupy blažených duchů chválu Tvou. K tomuť jsem od Tebe stvořena a vykoupěna. Kdy bude konec vyhnanství mého v tomto slzavém oudolí? kdy, ó kdy povoláš mne domů do vlasti? O vlasti milá, blahoslavená, kde noci není, nýbrž věčný den, věčně kvetoucí jaro a ourodné léto; kde rozkošné krajiny vždy novou krásou se ozdobují a kvítí nevadne; kde věčná líbezná vůně okolo nás vane a věčný souzvuk chvály Tvé zní.

U Tebe jest pravý ráj; všecko představení a očekávání daleko převyšující, v němž potůčkové nejčistších radostí všude tekou, a krásou nejrozmanitější všecko oplývá. U Tebe jest pramen života, jasné poledne bez vedra a zimy, a pokoj nepřetržený. U Tebe a v Tobě jest důstatek všeho, co srdce lidské obveseliti může. Cožbych si tedy žádala krom Tebe? Na Tobě mám dosti! Tys Bůh můj a všecko mé!

Pane! věřím, ačkoli nevidím. Věřím v nesmírné věčné poklady, radosti a rozkoše nebeské. Věřím v Tebe, nejvyšší, nestvořená krásu a líbeznost! z nížto se prýští a původ běře všecko, co na světě v pravdě jest krásné a líbezné. Věřím, ale ještě Tebe nevidím! Dejž tedy, ať nezvrtkám v tom, co bez vidění věřím, až jedenkrát uzřím, co nyní věřím.

Ach Ježíši, lásko má! kdy pak zavoláš, aby tělo mé navraceno bylo zemi, z níž pošlo a duch můj aby se dostavil k Tobě, Původci svému? — Nejsladší pokoji můj! kdy usnu a odpočinu v Tobě, abych nepochopitelnou slávu Tvou zjevně viděl? kdy mne opojí sladký dech Božství Tvého?

Miláčku můj! na Tebe tváří v tvář patřiti, v Tobě se veseliti, Tebe věčně míti — jaká to blaženost! — Kýžbych vezdejší život tento v milosti Tvé skonala! Toho může jen všemohoucnost Tvá propůjčiti — toho si mohu jen na lásce Tvé vyprositi.

Milostivý Ježíši! v hodinu smrti mé požehnej duši mou. Spoj smrt mou s smrtí svou, kteráž vy-

koupení a život můj jest. Pošli mně pak vstříc věrnou spomocnici Pannu Marii, líbeznou matku Tvou, tuto jasnou hvězdu. Ona ať mi oznámí co nejkrásnější jitřní záře při vykročení z tohoto plačtivého oudolí, že se blíží slunce spravedlnosti.

Rci pak duši mé slovo milosti své: „Já jsem Stvořitel, Vykupitel, milosrdná láska Tvá; v bolestech smrti své hledal a získal jsem Tě sobě! Ty zůstaneš vždy při mně: nebojž se!“

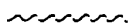
Ježíši milování nejhodnější, Synu Boží! přijmi mne milostivě do blahoslavených příbytků věčného pokoje a světla svého. Tam mi dej požívati sladkého ovoce vykoupení, které si i pro mne vydobyl utrpením svým; tam mi dej s Tebou v blahoslavené rozkoši spojenou býti, abych od Tebe živa byla, Tobě plesala, a bez přestání oběť chvály a díků Tobě vzdávala. Amen.

(Pak se modli čísl. 2. „Modlitba k Ježíši,“ a čísl. 3. a 4. z modliteb na nový rok, str. 223.)

Oddělení páté.

Pobožnosti pro čas postní.

Popeleční středa.

Modlitba církevní.

☩ Bože, kdo se před Tebou pokoří, nalezá milosti u Tebe, kdo se z hříchů svých kaje, smíří hněv Tvůj. Vyslyš volání naše, a vylej na služebníky své, kteříž nyní hlavy své dáváme popelem posypávati, hojné požehnání milostí svých. Naplň nás duchem skroušeným a kajícím; dej nám, oč moudře prosíme; utvrď v nás, čeho dosahujeme a zachovej, co přijímáme, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Všemohoucí věčný Bože! Tys udělil Ninivitským, když v rouchu smutečním a popeli pokání činili, odpuštění hříchů jejich milostivě: propůjč tedy i nám, abychom jako oni pokání činíce, odpuštění hříchů svých dosáhli, skrze Ježíše Pána našeho. Amen.

O Bože! posilni věrných svých, aby svatý půst hodně začali a k spasení svému dokonali, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Modlitba a rozjímání v postě.

Všemohoucí věčný Bože! pokorně k Tobě vzhlížejíce počínáme nyní čtyřicítidenní půst, na pa-

mátku a následování onoho postu, v kterémžto milý Pán a Spasitel náš Ježíš Kristus stal se nám příkladem. Dej mi Otče milosrdný! milosti, ať toto církevní přikázání postu dle ducha Ježíšova a dle smyslu církve uvažuji a náležitě plním. — Božský Syn Tvůj učil nás: Ne to, což vchází v ústa, poskvrňuje člověka; ale což z úst vychází, toť poskvrňuje člověka. (Mat. 15. 11.) My se zdržujeme dle předpisů církve Tvé svaté od jistých pokrmů, nikoli jako bychom se báli, že se požíváním pokrmů těch znečistíme; nikoli jako bychom se domnívali, že postem svým Tobě, ó Bože! nějakou službu prokážeme, nebo tímto zevnitřním prostředkem nedostatek vnitřní ctnosti nahraditi můžeme. Církev Tvá, duchem Tvým vedená, vytýčila si světější oučel.

Půst od církve svaté nařízený těla neumorí, živobytí nezkrátí; postem se právě můžeme přesvědčiti z vlastní zkušenosti, jak málo přirozenost lidská potřebuje, aby obstála, a jak je chtivost nenasyčena v žádostech svých. Zdrženlivostí od věcí v sobě dovolených máme hotovosti nabývati, abychom věrně a statně sobě odepřeli zapovězených a hříšných. Umrtním těla, které vždy bojuje a žádá proti naší šlechetnější přirozenosti, má duch posílen a na křídlech pobožnosti, modlitby a rozjímaní tím svobodněji pozdvižen býti, čím méně jej břímě těla k zemi tlačí.

Poslušnost jest Tobě příjemnější než oběť. Ty nehledíš ua velikost nebo skrovnost díla, které konáme, nýbrž na oddanost a dětinskou lásku, která nás při vykonávání díla toho oživuje a k němu pudí.

Vštip svůj předpis postní hluboko do srdce mého. Mluv, Pane! služebnice Tvá slyší a poslechne.

„Obratť se — praviš — obratť se ke mně celým srdcem svým, s postem a pláčem, i s kvílením. A roztrhněte srdce vaše, a ne roucha vaše! — Opust' bezbožný cestu svou, a muž nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, a slitujet' se nad ním, a k Bohu našemu, nebť jest hojný k odpuštění. — Lámej lačnému chléb svůj, a nuzné i pocestné uveď do domu svého; když uzříš nahého, přioděj ho. Tentof' jest půst, kterýž jsem vyvolil, dí Hospodin.“

V pravdě; nyní jsou dnové spasení, pokání, modlitby a křesťanské dobročinnosti. K tomuto svatému účelu vynaložím tento postní čas. Chci, ó Bože! — dej Ty ku chtění také dokonání, — chci se odtrhnouti od roztržitostí, jimž jsem se potud tak ráda oddávala; chci do sebe jíti a svědomí své zpytovati, ať hříchy své a poklesky poznám, oželím a milostí Tvou se napravím. Chci smysly své krotiti, bdělostí i přísností vládu ducha v sobě upevniti. Co tělu odejmu, o to se budu moci s potřebným bližním děliti. Náboženství čisté a neposkvrněné u Tebe, Otče nebeský! toto jest, navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich, a neposkvrněnou sebe ostříhati od tohoto světa. —

Spasiteli Božský! tento svatopostní čas jest ustanoven zvláště k vděčnému rozjímání svatého utrpení a smrti Tvé. O Ty nevinný beránku Boží! jenž neseš hříchy celého světa, kterak Tě mám v těchto svatých dnech jen poněkud slušně uctíti?

jakž Tobě za Tvou věčnou, vše oblažující lásku děkovati? jakž nejlépe neskončenou cenu umučení Tvého a smrti Tvé poznati? jakž Tebe věrně následovati v srdnaté trpělivosti, poslušnosti, synovské oddanosti Bohu i lásce Tvé nejprívětivější i k nepřátelům i vrahům vlastním? — O Ty Božská shovívavosti v podobě lidské, naplň mne hojně duchem svým, ať sobě často a náležitě na mysli rozjímám utrpení Tvé a smrt Tvou svatou; osviť mne, Ty Smírce Boží! ať ovoco smrti, cenu prolité krve a plnost lásky Tvé úplně poznávám, Tebe za to miluji a Tobě se obětuji, jakož jsi se Ty za mne hříšníci, za mne ztracenou obětoval, abych dosáhla odpuštění, milosti a života věčného.

Pane! Ty víš všecko! Ty víš také, že Tebe miluji, ale Ty znáš spolu mdlobu mou. O Ty posilnění mdlých! prokaž se mocným i ve mně, ať mi tito svatí dnové stanou se nezapomenutelní a spasitelní, oučinkové jejich ve mně zřejmí. Dej mi podíl míti na svatém umučení a smrti Tvé. Dej mi hříchu umřítí, jakož jsi Ty na shlazení hříchu umřel, bych oučastna byla slavného z mrtvých vstání a blahoslavenství Tvého v zemi vyvolených. Amen.

Modlitby na neděle postní.

Kristus jest oběť smíření za hříchy naše; a netoliko za naše, ale i za hříchy celého světa.
1. Jan 1, 2.

Úvod. Pane, rty mé otevřeš, a budou ústa má zvěstovati chválu Tvou. — Bože! ku pomoci mé vzezři; Pane! ku spomáhání mi pospěš. Sláva Otci atd.

I. Klanění. Jednorozenému Synu Božímu, Synu Marie, který nás miloval, a krví svou od hříchů očistil, klaň se duše má! v nejhlubší pokoře. Pánu našemu Ježíši Kristu, který nás od zlořečení zákona vykoupil, stav se zlořečeným pro nás, vzdej, duše má! chválu věčnou a díky neskončené. Spasiteli našemu Ježíši Kristu, který hříchy naše na těle svém vnesl na dřevo kříže, abychom my hříchu umřeli a spravedlnosti živi byli, obětuj, duše má, díky nejvroucnější lásky, a prozpěvuj se všemi Anděly a Svatými: Svatý, svatý, svatý jest Pán Bůh zástupů, nebe a země plná jsou slávy jeho! Sláva Otci atd.

II. Kající žalm. Smiluj se nade mnou, Bože! podle velikého milosrdenství svého, a podle množství slitování svých shlad' nepravost mou. Nadto obmej mne od nepravosti mé, a od hříchů mého očist mne. Neboť nepravost svou já poznávám, a hřích můj proti mně jest vždycky. Toběť samému jsem zhřešila, a zlé jsem před Tebou učinila; (Tobě se vyznávám,) abys spravedlivý shledán byl v řečích Tvých, a přemohl, když souzen býváš.

Nebo hle! v nepravostech počata jsem, a v hříchích počala mne matka má. Nebo hle, pravdu miloval jsi, tajné a skryté věci moudrosti své oznámil jsi mně. Pokropíš mě hysopem, a očištěna budu; obmeješ mě, a nad sních zbělím. Slyšení mému dáš radost a plesání; potěší se kosti ponížené. Odvrať tvář svou od hříchů mých, a shlad' všecky nepravosti mé. Srdce čisté stvoř ve mně, Bože! a ducha příjemného obnov v útróbách mých. Nezamítej mne

od tváři své, a ducha svého svatého neodjímejž ode mne.

Navrať mi radost spasení svého, a duchem statečným upevniž mne. Učiti budu nepravé cestám Tvým, a bezbožní se k Tobě obrátí. Vysvobod mne krví, Bože! Bože spasení mého! a s potěšením bude vypravovati jazyk můj spravedlnost Tvou. Pane, rty mé otevřeš, a usta má zvěstovati budou chválu Tvou.

Kdybys byl chtěl oběť, bylabych ji dala; ale v zápalech se kochati nebudeš. Oběť Bohu jest duch zkormoucený; srdcem skroušeným a pokorným, Bože! nepohrdneš. Dobrotivě učiň, Hospodine, v dobré vůli své Sionu, aby vzdělány byly zdi Jerusalemské. Tehdáš přijmeš oběť spravedlnosti, dary a zápaly, tehdaž klásti budou na oltář Tvůj telata.

III. Rozjímání o umučení Pána našeho Ježíše Krista.

1. Proč chtěl Ježíš trpěti? Co pohnulo Tebe! ó Božský Příteli lidstva! že jsi dobrovolně podstoupil nejhroznější muky a nejpotupnější i nejtraplivější smrt? Ach, nevyslovitelná láska Tvá byla to, láska k nám ovčím zbloudilým. My jsme vězeli v hanebném otroctví hříchů a v okovech smrti věčné. Svatá spravedlnost Boží musela nás trestati nebo dostiučinění míti, kteréžby velebnosti jeho příslušné bylo. Toto veliké dostiučinění převzal jsi Ty, nej-laskavější Ježíši! z lásky k nám na sebe. Na Tebe naložil Otec všecky hříchy světa, a nyní jsi měl za všecko trestán býti, co jsme hříchy svými zavinili. Bolesti Tvé měly nás vyprostiti z nevýslovné bídy

hříchu; rány Tvé měly nemoce duše naší zhojiti: krev Tvá měla býti vykoupením, smrt Tvá naším životem. Tobě tedy máme za všechno děkovati; Ty skutečně náš Vysvoboditel; Tas mohl právem říci: Většího milování žádný nemá, než kdo položí život svůj za přátele své. O Slitovníče můj! jak vroucně musím Tobě děkovati, a jak srdečně, jak horlivě Tebe milovati, když povážím, žeby bez velkomyslné Božské lásky Tvé veta bylo po mně bývalo, a že nyní skrze Tebe se všemohoucím soudcem smířena a za dceru od něho přijata jsem! Jak mocnou pohnutkou, bych hřích nenáviděla a ctnost milovala, musí mně býti rozjímání umučení Tvého a smrti Tvé; jak silně musí mne láska puditi, bych do šlépějí Tvých vkročila a Tebe následovala! Propůjč mně milosti, ať nyní již bez přestání Tobě s celou duší se oddám a Tobě skutky nábožnými každé okamžení života svého obětuji. Amen.

2. Co trpěl Ježíš? O duše má! Viz Slitovníka svého v smrtelných ouzkostech v zahradě getseman-ské; patř, kterak pot krve leje se po třesoucím jeho těle! kterak jej vlastní učedník jeho nepřátelům vydává: kterak jej ti ukrutníci trýznějí, v tvář bijí, a od soudce k soudci vlekou; popatř naň, kterak si z něho nehodný král Herodes oděvem bílým posměch činí; kterak svaté tělo jeho od bičů a trní zraněno jest; kterak jeho vlastní lid, jemuž nesčíslná dobrodiní prokazoval a jejžby byl tak rád vysvobodil, v slepé zuřivosti ukřižovati jej usiluje! Pozoruj toho nevinného Beránka, kterak, ani úst neotevřev, kříž na raněná ramena svá bere a na

popraviště nese; kterak sobě trpělivě ruce a nohy přibíti nechává, a nyní tu visí tři dlouhé bolestné hodiny, v posměchu a tupení, bez potěšení, v nevyslovitelných bolestech, v nejtrapnější žízni, až konečně všecko dokonáno jest, svatá hlava umírajícího klesá, a svatá tvář v smrti bledne, na niž Andělé s plesáním patřejí.

To všecko vytrpěl Slitovník Tvůj pro Tebe, že tě miloval a spasiti chtěl. Tys cena krve jeho. O Ježíši! kdožbych byla, kdybych při takové lásce zůstala necitelnou, nepohnutou? Tobě se oddávajíc, budu Tobě nábožným obcováním děkovati. Amen.

3. Kterak trpěl Ježíš? Tys trpěl, Vykupiteli můj! proto že jsi chtěl; utrpení a smrt Tvá byly dobrovolnou obětí na vykoupení nás všech. Tys to dokázal sám, když jediné slovo všemohoucnosti Tvé k zemi porazilo celou rotu bídníků, kteříž tebe jíti chtěli. Kdybys nebyl dobrovolně na smrt se vydal, ach, jen prosby k Otci bylo potřebí, ať zástupové Andělů byli by se ochraně Tvé okolo Tebe rozložili. Ale s synovskou oddaností byl jsi spravedlnosti věčné poslušen až do smrti — smrti kříže; Tys vypil až do poslední krůpěje hořký kalich utrpení, a umřel jsi z lásky k nám, kteří jsme smrti zasloužili, abychom živi byli.

4. Kterak musím Vykupiteli svému děkovati? O Božský Dobrodinče můj! čím se Ti mám odplatiti za tak nevyslovitelnou lásku? — Jen obapolnou lásku, vděčnost, oddanost do vůle Tvé svaté a poslušnost přikázáním Tvým, to žádáš vším právem ode mne, a to také ze vsí síly své a s radostí chci

zachovávat. Jsem ovšemť osoba mdlá a velmi smyslná; ale také vím, že milostí svou rád přispíváš; byť se přikázání Tvá svatá zkažené přirozenosti mé obtížná zdála, Božská pomoc Tvá a láska má k Tobě ulehčí mi je.

S srdcem pokorným a důvěrným prosím tedy Tebe, ó Ježíši! přispěj mdlobě mé milostí svou, ať Tebe po celý život svůj srdečně, oučinně a nade všecko miluji: ať s radostnou horlivostí všecko to plním, co jsi mi přikázal; ať každého dne života svého ochotně kříž svůj na sebe беру, Tebe následuji, tím způsobem Tobě vděčna jsem, a co věrná učednice Tvá před Tebou kráčím. Amen.

IV. Sedmero proseb k trpícímu Spasiteli.

Prosba první o pravou pokoru.

Vykupiteli Božský, kterýž jsi se pro spasení mé až k smrti kříže snížil! vyslyš důvěrnou modlitbu mou, a vštip do duše mé pravou upřímnou pokoru, bez které žádná ctnost obstáti nemůže. Dej mi poznáti, jak chudá, mdlá a nedostatečná jsem, a jak velice za všecko, co jsem a mám, jen dobrotivosti Tvé povinována jsem, a že tedy nemám ničeho, pročby se srdce mé vypínalo. Amen.

Prosba druhá o křesťanskou náchylnost k bližním.

Z lásky k nám lidem vydal jsi se na smrt, ó Ježíši! a kdo učedníkem Tvým býti chce, musí všecky lidi milovati, jakož jsi Ty je miloval; nebo po tom chceš poznati, že jsme Tvoji učedníci, bu-

deme-li míti lásku jedni k druhým. Propůjč mně milosti, ať toto znamení uřednictví Tvého na sobě nosím, a bez závisti a zášti každému, co má, od srdce přeji, s radujícími se raduji a s plačícími pláči; ať nezištně pomáhám, kde mohu, opuštěných se ujímám, soužených občerstvuji, a tak Tebe následuji, Otče nebeský! kterýž slunci svému vycházeti velíš a pršeti dáváš na spravedlivé i hříšníky. Amen.

Prosba třetí o pravou čistotu.

O Božský Vykupiteli můj! Tys za mne krvácel z nesčíslných ran, Tys umřel za mne na kříži, a já bych mohla ještě beze studu živa býti a chlípnosti se oddávati? — Tys byl pro nepravosti mé raněn, pro hříchy mé ubit, a vnesl jsi hříchy mé na těle svém na dřevo kříže, abych já pokoje dosáhla; a já bych mohla tak necitelná býti, a cenou krve Tvé pohrdati, tak nevděčná a tělo své k sloužení hříchu vydati a hrozný soud na sebe uvaliti? — Ach, Spasiteli nejhlavnější! pomáhej mi všech hříchů nečistoty bedlivě a svědomitě se varovati, a nikdy na to nezapomínati, že duše má jest obraz Tvůj, a Tělo mé příbytek sv. Ducha Tvého, jenž žádným smilstvím zneuctiti nesmím. Posiluj mne v pokušeních, uchovej mne od nebezpečností svodu a pohoršení, ať čistě a nepoškvrněně před Tebou obcuji. Amen.

Prosba čtvrtá o křesťanskou střídmost.

Božský Smířiteli! kterýž jsi na kříži v nejhrůšnější žízni žlučí napojen byl: prosím Tebe, vzdal

ode mne hanebnou náchylnost k nestřídmosti. Dej mi vždycky míti na paměti, že nad toto křehké a padoucí tělo daleko šlechetnější a vzácnější jest nesmrtelná duše má. Vstip do mne nepřemožitelnou ošklivost před obžerstvím, kteréž člověka hluboko pod dobytek snižuje. Propůjč mi, čeho k zachování života a zdraví svého potřebuji; dej mi toho vděčně, střídme a moudře požívati, a když důstatek mám, z něho pravé chudobě a nouzi udělovati, bych Tobě v ončinné lásce podobna a jedenkrát s Tebou v domě nebeského Otce Tvého spojena byla. Amen.

Prosba pátá o pravou lásku k spravedlnosti.

Pro mne, Ježíši nejsvětější! Mílovníče nevinosti a spravedlnosti! pro mne jsi se nechal od nespravedlivých a nevděčných lidí trýzniti, a konečně k smrti odsouditi; propůjč mně milosti, ať se nikdy nechovám nelaskavě a nespravedlivě k těm, jižto jsou Tvoji vykoupenci a jež považovati mám za bratry, sestry a spoludědice života věčného. Dej, ať jest mně vždy cnost, život, čest a jmění bližního svaté; propůjč mně vlídnou, pokoje milovnou mysl, ať raději něco od práva svého upustím, než bych se v nebezpečenství vydala s bratrem zatvrzele a nelaskavě jednati. A kdyby se se mnou nespravedlivě nakládalo: ó pak budiž Ty, Vykupiteli můj! příkladem mým; dej mi velkomyslně křivdu trpěti, jakož jsi Ty trpěl. Amen.

Prosba šestá o pravou tichost.

Tys umřel, Vykupiteli můj! jako beránek tichý, jenž veden jsa k zabití, k nářku ani úst neotvírá. Propůjčmně milosti, ať se snažím v srdci svém podobnou tichost zachovávat. Dejž, bych křivdy a nespravedlnosti bloudících nebo bezbožných lidí buď způsobem laskavým od sebe odvrátila, neb je mírně a trpělivě snášela; pomáhej mi strašnou náruživost hněvu a mstivosti přemáhati. Tys prosil Otce svého za vrahy své: dej ať tímto vznešeným příkladem pohnuta jsem, a shlad' ve mně tu nekřesťanskou žádost, zlým za zlé se odpláceti. Jakožto učednice Tvá musím to činiti, co Ty jsi činil. Přispívej mně milostí svou, ať upřímně, srdečně a laskavě, kdykoli se mi ubližuje, jako Ty se pomodlím: Otče, odpusť ubližiteli mému, nebť nevěděl co činil. Amen.

Prosba sedmá o milost nábožného života.

O Božský Spasiteli můj! s srdcem nejvděčnějším poznávám, že jsi přišel na svět hledat a spasit, což bylo zahynulo. Protož jsi obětoval krev a život svůj, abychom s věčnou spravedlností smíření a za dítky Boží a dědice království nebeského povýšení v životě novém obcovali. Pokorně tedy Tebe prosím, uděl mi pomoci své, ať všechny povinnosti věrně plním, jež co křesťanka k Bohu a k bližním svým konati povinna jsem. Dej, ať jest to srdci mému radostným úkolem, zlého se varovati a dobré činiti, a ať se ze vší síly vynasnažím bližním prospěšnou býti. Nyní jest čas práce, boje a úsilovného postupování vzhůru; hodina k shromáždě-

ďování pokladů a zásluh pro věčnost; milostí Tvou použiji ji co nejmoudřeji, bych jedenkrátě bohatá a Tobě milá oči radostně zavřítí mohla. Amen.

V. Předsevzetí pravého napravení života před křížem Ježíše Krista.

Ježíši, Synu Boha živého a Spasiteli světa; Rozjímání utrpení Tvého a neobmezené lásky Tvé ke mně vzbuzuje srdce mé k díkůčinění Tobě. Jakž-bych mohla ještě déle chtít zůstat poddanou zlým náklonnostem svým, zkaženým náruživostem srdce svého, nespravedlnosti, slovem, smyslnosti těla mého, která mně pudí a nakloňuje ke všemu nepravostem, když vidím, jak ukrutně jsi byl pro hříchy naše mučen? Lítostně musím vyznati, že jsem po celý život můj tak mnohé pošetilosti se dopustila a mnohý hanebný skutek spáchala! — O jak velice jest mi želeť! jak nevděčná byla jsem Tobě!

Odpusť mi, Slitovníče! co se stalo; chciť se k Tobě, pod korouhev kříže Tvého navrátiti, a s polepšením svým již neprodlévati. Zdá mi se, jakoby jsi volal ke mně hlasem outrpným a laskavým: O člověče! viz, kterak jsem Tebe miloval, kterak jsem krev a život za Tebe dal! Pro Tebe stal jsem se tak bídným, pro Tebe jsem umřel, abys Ty živ byl. Nebuď déle nevděčný ke mně a ukrutník sobě; poveduť Tebe do blaženosti své; nevrhej se dobrovolně a slepě do záhuby. Hotov jsem Tobě odpustiti; jen se ke mně návrať, pojd' k Bohu svému, který Tvé dobré vyhledává: dítě! pojd' k Otci svému! — tak mluvíš, trpící Vykupi-

teli! k srdci mému. Aj slitovníče! tuť jsem; Tebe se již nespustím; kříž Tvůj objímám; věčně jsem Tvá; přijmi mne na milost; a dej, ať mne již nic od Tebe neodloučí. Amen.

IV. Litanie o přehořkém umučení Pána Ježíše Krista.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!

Synu Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duše svatý, Bože atd.

Svatá Trojice, jeden Bože!

Ježíši za nás trpící a umírající!

Ježíši až k smrti zarmoucený!

Ježíši Bohu oddaný!

Ježíši svázaný!

Ježíši potupený!

Ježíši nevinně odsouzený!

Ježíši bičovaný!

Ježíši trním korunovaný!

Ježíši křížem obtížený!

Ježíši ukřižovaný!

Pro smrtelnou ouzkost Tvou na hoře olivetské,

Pro krvavý pot Tvůj,

Pro Tvé modlení potřikráte v ouzkostech k Otci,

Pro trpělivost Tvou s učedníky spícími,

Pro tichost Tvou k Jidášovi zrádci,

Pro ctihodnou velebnost Tvou před žoldněři,

Pro tuhé vazby a rány,

Pro představení před Annáše a Kaifáše,
Pro bolestný políček;
Pro nespravedlivé obžalování a odsouzení,
Pro tajemné mlčení Tvé,
Pro výborné svědectví tvé o pravdě,
Pro pohanění svatého obličeje Tvého,
Pro potupení královského jména Tvého,
Pro vytrpené rouhání proti svatému Božství Tvému,
Pro posměch před Pilátem a Herodesem,
Pro nespravedlivé odsouzení k smrti,
Pro ochotnou poslušnost Tvou až k smrti kříže,
Pro bolestné rány svatého těla Tvého,
Pro bolestné oloupení o roucho Tvé,
Pro nevyslovitelné bolesti Tvé při přibíjení na kříž,
Pro Tvé trápení po tři hodiny na kříži,
Pro prolitou předrahou krev Tvou,
Pro modlitbu lásky za katany Tvé,
Pro Božskou milostivost Tvou k lotru kajícímu,
Pro outlou lásku k matce Tvé a Janovi,
Pro velkou žízeň a tesklivou opuštěnost Tvou,
Pro hořkou žluč a ocet Tobě podaný,
Pro Tvůj tichý boj se smrtí,
Pro vítězné dokonání života Tvého,
Pro tiché naklonění umírající hlavy Tvé,
Pro otevření svatého boku Tvého,
Pro sejmutí s kříže,
Pro svatý pohřeb Tvůj,
Milostiv nám buď, odpust nám Ježíši!
Milostiv nám buď, uslyš nás Ježíši!
Ode všeho zlého, vysvoboď nás Ježíši!
Od všelikého hříchu atd.

Od náhlé a nenadálé smrti,
Od malé víry,
Od málomyslosti v souženích,
Ode vší lhostejnosti při Tvém svatém umučení a
smrti Tvé.

Pro Tvých svatých pět ran,
Pro lásku Tvou ke všem trpícím,
Pro slitování Tvé nad kajícími hříšníky,
Pro pravdivost zaslíbení Tvých,
My hříšníci, Tě prosíme, uslyš nás!
Abys nám k rozjímání svatého umučení Tvého a
smrti Tvé milosti propůjčiti ráčil, tě prosíme atd.
Abys nás v každém zármutku vytrpenou ouzkostí
svou těšiti ráčil,
Abys krvavým potem svým podnět k hříchu v nás
umrtviti ráčil,
Abys nám lásku ke kříži vštípití ráčil,
Abys nás v pokušeních pro rány své uchrániti
ráčil,
Abys pro umučení a smrt svou všecku příchýlnost
k věcem pomíjejícím z nás vykliditi ráčil,
Abys nás v smrti předrahou krví svou občerstviti
ráčil.

Beránkū Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť
nám, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás
Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se
nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi! Otče svatý! uslyš nás!
Otče spravedlivý! vyslyš nás! Otče náš atd.

Klaníme se Tobě Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě!

Nebť skrze svatý kříž svůj svět jsi vykoupil.

Modlitba.

Prosíme Tebe, Pane! shlédni milostivě na tuto čeleď svou, pro kterou neváhal do rukou hříšníků se vydati a muky kříže podstoupiti jednorozený Syn Tvůj Pán náš Ježíš Kristus, kterýž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všechny věky věkův. Amen.

VII. Křížová cesta.

Odpolední pobožnost, zvláště na pátky a neděle postní.

Příprava. Rozjímež sobě umučení a smrt Páně, spasitelnou radu Apoštola velikého zachovávající: Zvěstujte smrt Páně. Kdo sobě smrt Vykupitele svého opravdově a hluboce k srdci vezme, pocítí v sobě nejmocnější působení lásky Boží, lítosti a důvěry. Budeť oučasten svatého požehnání církve, která pobožnosti této hojných odpustků uděluje; můžeť se tím potěшитelem dušiček v očištcí státi, kdežto i jim zásluhy Ježíše Krista přimlouvou přivlastňuje. Vydejmež se tedy s pomocí a v průvodu Ducha Božího a Svatých jeho na cestu křížovou Vykupitele našeho, líbejmež vděčně krvavé šlépěje jeho, a těšme a posilňujme se zásluhami umučení a smrti jeho. Amen.

Modlitba

Všemohoucí věčný Bože! bez jehožto pomoci a vedení nejsme s to, ani v nejmenším učiniti něco dobrého; uč nás v přehořkém umučení a smrti milého Syna Tvého pramen spasení poznávati a hledati; vzbud' nás k rozjímání jeho, a dej tak rozmnožení milosti Tvé, napravení srdcí našich, oučinného podílu na odpustcích církevních, potěšení zemřelým a nám všem života věčného. Amen.

I. Zastavení. Pilát odsuzuje Ježíše k smrti.

Klaníme se Tobě, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě!

Neboť skrze svatý kříž svůj svět jsi vykoupil.

Kristus trpí tuto za naše nespravedlivé a hříšné úsudky, jimiž laskavé řízení Boží tupíváme nebo nevinného bližního odsuzujeme. Ježíš však stává se Vykupitelem naším, kdežto odsouzení k smrti věčné na se bere, které jsme my zasloužili. Ježíš nepřišel soudit, nýbrž dobře činit a spasit. Osviť nás Bůh, ať se tím vždy v kajicnosti těšíme.

Modlitba.

Všemohoucí věčný Bože! že nevinný Syn Tvůj nespravedlivě odsouzen byl, tím jsi nás vysvobodil od zatracení věčného; uč nás ústy a srdcem za to děkovati, a propůjč, abychom sobě novými hříchy druhý soud nezpůsobili, nýbrž jedenkrát mezi vyvolenými Tvými na pravici Ježíše Krista postaveni byli. Amen. Otče náš, Zdrávas Maria. Ukřižovaný Pane Ježíši Kriste, smiluj se nad námi!

II. Zastavení. Ježíš béře kříž na sebe.

Klaníme se Tobě atd.

Kříž jest znamení hříchů našich, znamení trestu našeho dávno zaslouženého; jest pak též znamení přehořkého utrpení a smrti Vykupitele našeho. Ježíš béře kříž na sebe, a s ním naše hříchy a tresty. Děje se, co prorok vyřkl: On pak raněn jest pro nepravosti naše, potřín jest pro hříchy naše; všickni my jako ovce zbloudili jsme, jedenkažký na cestu svou uchýlil se, a položil Hospodin na něm nepravosti všech nás. Isa. 53. 5. 6.

Modlitba.

Všemohoucí věčný Bože! dej ať jsme Tvému křížem obtíženému Synu v ustavičné vděčnosti oddáni, a ať jej ochotně v soužení svém následujeme, aby nás ovoce utrpení jeho zde ode všeho zlého uchovalo, a jedenkrát do věčných radostí uvedlo. Amen. Otče náš. Zdravas Maria. Ukřižovaný Pane Ježíši Kriste, smiluj se nad námi!

III. Zastavení. Ježíš poprvé padá pod křížem.

Klaníme se Tobě atd.

Tuto trpí Kristus za naše hluboké odpadnutí od Boha. Člověk hříchem obtížený odpadl od Boha do prachu smrtelného života tohoto, jako Ježíš Kristus křížem obtížený k zemi. Vykupitel však míří touto velikou mukou uraženého Boha. Drž se pevně víry v pravdu tuto, v nížto se obsahuje veliké tajemství přijetí Tvého na milost.

Modlitba.

Bože slitování! odvrát tvář svou od hříchů našich, a popatř na Syna svého za nás trpícího; zachovej nás a dej, aby nás utrpení jednorozeného Tvého od hříchů spáchaných očistilo a budoucích uvarovalo, skrze téhož Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista Amen. Otče náš atd.

IV. Zastavení. Ježíš se setkává s milou matkou svou.

Klaníme se tobě atd.

Maria, čistá, nepoškvrněná, jest nám příkladem, jaký býti může a má člověk, jehož Kristus vykoupil a posvětil. V Kristu setkává se Bůh smířený s člověkem, jako Kristus s matkou plačící. A člověk smí se důvěrně k Bohu svému blížiti, jako Maria k trpícímu synu svému. Kýžby i v nás jako v Marii utrpení Ježíšovo mocně působilo k spasení.

Modlitba.

Ó Bože, kterýž jsi nám tak mnohonásobné prostředky k vykoupení našemu připravil, dej, bychom skrze hluboké snížení Syna Tvého, hříšníkovi tak milostivě vstříc vycházejícího, s Tebou smíření byli, a skrze orodování panenské matky jeho v smíření tom až do skonání setrvali. Skrze téhož Pána a Spasitele Ježíše Krista. Amen. Otče náš atd.

V Zastavení. Šimon Cyrenejský pomáhá Ježíši kříž nésti.

Klaníme se Tobě. atd.

Utrpení Ježíše Krista jest živý pramen očištění našeho od hříchů, a símě budoucího blahoslavenství

našeho. Musíme však spolu trpěti, chceme-li spolu oslaveni býti. Kdo učedníkem Kristovým býti chce, zapřiž sebe sám, vezmiž kříž svůj na se a následuj jej. Láska Boží bere i nás se Šimonem pod sv. kříž Ježíšův.

Modlitba.

O Bože! jehožto nevyzpytatelná láska jen dary dobré rozdává, dej, ať i pak, když káráš, tuto lásku Tvou dobře uznáváme, a propůjč, bychom vůli Tvé Božské dětinsky se podrobující, milosti za spravedlnost došli a milosrdenstvím dosaženým opět občerstvení byli, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen. Otče náš atd.

VI. Zastavení. Veronika podává Ježíši roucho.

Klaníme se Tobě atd.

Každé dílo z lásky a dobré vůle vykonané jest příjemné Bohu. Nasyť lačného, napoj žíznivého, uděl chudému, občerstvi nemocného, buď tichá k hněvivému, naprav bloudícího, a v onen veliký den soudu tato slova uslyšíš: Cokoli jsi nejmenšímu učinila, mně jsi učinila. Učiň to pro Boha a pro Ježíše, tak máš obraz Kristův v srdci.

Modlitba.

Všemohoucí, nejvejš dobrotivý Bože! který jsi nás podivně ku podobenství svému stvořil, a po zkáze, kterou v nás hřích způsobil, nás jednorozennému Synu. Tvému zase podobné míti žádáš; dej, ať tuto tajemnou milostnost poznávající, starému

člověku v sobě zemřeme a dle obrazu Ježíšova se obnovíme. Amen. Otče náš atd.

VII. Zastavení. Ježíš padá podruhé pod křížem.

Klaníme se Tobě atd.

Ježíš musel hrozně a dlouho trpěti. Ale my jsme také těžce a nesčíslněkrátě hřešili. Spočti, hříšnice! můžeš-li, množství přečinění a nepravostí svých! Ale spočti také a odvaž váhu slitování Božských. Jestliže to první nemůžeš, daleko méně dovedeš druhé. Bohatství slitování Božských převažuje neskončené množství a tíži hříchů našich.

Modlitba.

Bože, kterýž utrpením Syna svého obtížených občerstvuješ a oblažuješ, dej nám vroucí lásku k Vykupiteli našemu, ať vždy více a více býváme hříchů svých sprostěni, k vykonávání skutků dobrých posilněni, od nové nevěrnosti uchráněni, a jedenkrátě odpočinutí věčného oučastni. O to Tebe prosíme skrze téhož Vykupitele našeho Ježíše Krista. Amen. Otče náš atd.

VIII. Zastavení. Dcery Jerusalemské oplakávají Ježíše.

Klaníme se Tobě atd.

S Ježíšem trpěti neslove, bolesti jeho oplakávati, nýbrž spíše kříž svůj odhodlaně a z lásky k Ježíši nésti a jeho sobě vážit. Blahoslavení však jsou hříšníci, kteří vlastní hříchy s Majdalenou a Petrem oplakávají. Utrpení Ježíšovo učí nás ono

hrozné zlořečení znáti, jež hřích s sebou přináší. Neplačtež nade mnou, ale sami nad sebou plačte a nad hříchy svými. Ježíš netrpěl za své, nýbrž za naše hříchy. Stává-li se toto na zeleném dřevě, i co pak bude na suchém. Musí-li nejspravedlnější takové zkoušení podniknouti, což teprv hříšníka očekává?

Modlitba.

O Bože, bez jehožto slitování bylibychom pod tíží hříchů našich zhynuli, dej nám pevnou důvěru v utrpení Syna Tvého, abychom skrze sílu a útěchu jeho vykoupení v upřímném a bolestném litování hříchů svých vždycky zůstávali, a k svatému na dobré skutky hojnému obcování povzbuzeni byli. Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista. Amen. Otče náš atd.

IX. Zastavení. Ježíš padá po třetí pod křížem.

Klaníme se Tobě atd.

Nezapomínej duše křesťanská! za jakou cenu, jakými ouzkostmi a bolestmi Ježíš duši Tvou vykoupil. Můžeš-li pak sobě té lásky dosti vážit, která se nehrozí ani nejbolestnější smrti, aby Tobě pravého života udělila? Můžeš-li jemu za to lásku svou odepřít, o kterou Tebe kleče, třesoucí se, těžce raněný, několik hodin před smrtí svou prosí! — Nikoli to mu nemůžeš odepřít, jinak bys sama sebe nenáviděla.

Modlitba.

Bože, hrozní jsou soudové Tvoji, kteří i toho přistihují, v němž jsi měl největší zalíbení; ale také

nevystižitelně veliká a vznešená jest láska Tvá, která ani vlastního Syna neušetřila, aby nás vykoupila; propůjč nám nezměnitelnou lásku k Tobě, ahy nesvaté chtění světské v nás shlazeno, a láska Božská Ducha Tvého námi vždy vládla. O to prosíme skrze téhož Pána Ježíše Krista. Amen. Otče náš atd.

X. Zastavení. Ježíše svlékají s roucha.

Klaníme se Tobě atd.

Poznej v tomto tajemství utrpení Ježíšova, kterak Vykupitel tvůj na těle vlastním trpí za skutky těla našeho. Tak musíme my starého člověka se sebe svléci, jako byl Ježíš s roucha svlečen. Tak se musíme bez pokrytství se srdcem otevřeným důvěrně před Bohem ukázati. Pak nám bude oděv nový, roucho svatební skrze utrpení Páně darováno.

Modlitba.

Bože nejdobrotivější! který dítkám svým jen to odnímáš, co jim škodí, a jen proto béřeš, bys jim za to více a lepšího dal, sprost nás vši hříšné náchylnosti k věcem světa tohoto, a přioděj spravedlností duše naše; dej srdci lásky k Tobě, dobré vůle, síly a vytrvalosti, a rozumu pravého poznání. Dej nám to všechno skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen. Otče náš atd.

XI. Zastavení. Ježíš jest na kříž přibit.

Klaníme se Tobě atd.

Nepochopitelná jest divokost a ukrutnost žoldnéřů k outlému a tichému beránku, a hrozné jest a

nelidské jejich s ním nakládání. Ale jisté jest, že hříchové naši Ježíše umučili a ukřižovali. Odpadnutí od Boha, převrácená chtivost naše a lešť ďáblová shladily obraz Boží v nás; a aby nám jej opět navrátil, vidíme Vykupitele svého přemnohými ranami zohaveného a sotva již člověku podobného.

Modlitba.

O Bože! zahanbení uznáváme vinu svou, kterou vlastní Syn Tvůj jen velkým utrpením na kříži smazati mohl! dej, ať nás dobrovolné pokoření srdcí našich milosti Tvé hodné učiní, a milost tato do blahoslavenství věčného uvede. To nám propůjč skrze bolestné rány Spasitele našeho, jemuž na kříži přibitému co pravému Bohu našemu se klaníme a jej oslavujeme. Amen. Otče náš atd.

XII. Zastavení. Ježíš jest na kříži povýšen, a umírá.
Klaníme se Tobě atd.

Nyní vzhůru pozdvihuji kříž, na němžto Ježíš pní — život náš! Tím se nyní spojuje život se zemí. Přibité, daleko roztažené ruce Vykupitelovy žehnají celý svět. Andělé a lidé mají na ten veliký div patřiti, kterak Bůh jest smířen, hřích smazán, a peklu moc odňata. Raduj se hříšníku! Ježíš oroduje za Tebe! Ježíš dokonává dílo vykoupení; ukřižovaný Syn a věčný Otec, smířené člověčenství a svaté Božství jsou opět spojeni. Poslední dechnutí Kristovo dává světu opět život věčný.

Modlitba.

Věčný, milosrdný Bože! kterýž jsi Jednorozného svého po tak velkém utrpení opět do otcov-

ského lůna svého přijal, dej, ať i my s ním Tobě se obětuujeme, a přijmi nás po dokonání tohoto bídného života, v němžto nás sílí pevná ta důvěra, že s Tebou smíření jsme, do slávy Syna svého, jemuž co Bohu a Pánu našemu se klaníme a jej oslavujeme. Amen. Otče náš atd.

XIII. Zastavení. Tělo Ježíšovo kladou Marii na klín.
Klaníme se Tobě atd.

Kristus se stal naším a s ním jest všecko, což jeho jest, také naše. Otec jeho jest Otec náš; Bůh jeho jest Bůh náš; Matka jeho jest Matka naše; nebe jeho nebe naše; sláva jeho sláva naše; tělo a krev jeho jsou pokrm a nápoj náš. Pohnutelný to pohled! Tělo Ježíšovo Marii na klínu! Tak se skončí všecko s Bohem přestálé trápení. Posilni se srdce mé! trp a čekej, až tě šťastné skonání k Ježíši a Marii přivede.

Modlitba.

Bože! milosrdný Otče! Ty jsi nám dal neukojitelné na tomto světě toužení po království milého Syna Tvého; propůjč nám skrze svátost těla a krve Ježíše Krista, a skrze orodování nejsvětější Matky Marie, abychom z utrpení a smrti Vykupitele našeho se těšili, až se na nás sláva jeho zjeví, v které se jemu věčně klaněti a jej oslavovati budeme. Am. Otče náš atd.

XIV Zastavení. Tělo Ježíšovo kladou do hrobu.
Klaníme se Tobě atd.

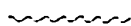
Hrobem Kristovým budiž srdce tvé. Budiž to hrob nový, v němž ještě žádný zemřelý pochován

nebyl. Nedej v srdci svém žádné jiné lásce přebývati, než lásce k nejvyššímu dobrému. Ozdob je nevinností a čistotou, a vzácnými skutky lásky; základem jeho budiž bdělost a modlitba, a pečeti ochraňující každodenní kříž. Pak při každém svatém přijímání Spasitele svého slušně v duši své pochováš, a při vzkříšení dle podobenství jeho šťastně z mrtvých vstaneš.

Modlitba.

O Bože! ty jediné toužení věřících! připrav oslavenému Synu svému slušný příbytek v srdcích našich, aby požívání těla a krve jeho milost Tvou v nás rozmnožilo, na světě nás posvětilo, a v nebi patřením na Tebe věčně oblažilo. Amen. Otče náš. Zdravas Maria. Ukřižovaný Pane Ježíši Kriste, smiluj se nad námi!

Závírka. Nyní jsi se, duše křesťanská! opět Spasiteli svému oddala! Rciž ještě s srdcem laskavým a věrným: Pane, celá jsem Tvá, Ty celý můj! Nedej se zas věcem světa tohoto opoutati. Spasitel Tvůj umřel pro Tebe, buď ty nyní vděčně živa pro něho. Nespust se nikdy již Vysvoboditele svého. Nenít jiné oběti za naše vykoupení, jako obětování Ježíše Krista. Zachovávej bedlivě tento drahý poklad; on budiž Tobě posilněním v živobytí, potěšením v smrti a blahoslavenstvím na onom světě.

Modlitba.

Dej, Pane milosrdný! ať utrpení Vykupitele našeho v paměti vděčné zachováváme, a pro veliké

muky jeho žádostí světských se vystříháme, kříž svůj ochotně neseme a ve všem posvěcení prospíváme, až Tobě jedenkrátě co oučastníci království nebeského budeme moci neustálou chválu vzdávati a věčně se klaněti, v Kristu Ježíši Pánu našem. Amen.

Na neděli květnou.

Některé církevní modlitby při svěcení ratolestí palmových.

Bože! jehož z celého srdce milovati máme, rozmnož v nás dary nesmírné milosti své, a jakož jsi víru naši smrtí Syna svého k důvodné naději povýšil, tak i učiň, bychom cíle toužení a usilování svého skrze jeho z mrtvých vstání dosáhli, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všecky věky věkův. Amen.

Bože! rozmnož víru služebníků svých, kteří v Tebe důvěřují, a vyslyš milostivě modlitbu všech věřících, jenž Tebe pokorně vzývají! Požehnej také tyto palmy a ratolesti olivové, a jakož jsi požehnal Noe, když vystupoval z archy, jež byla předobrazem církve Tvé, a Mojžíše, když se syny Israel-skými z Egypta táhl: tak posilň nás, ať všickni, kteřížto palmy a ratolesti olivové v rukou neseme, Kristu Pánu také s dobrými skutky vstříc vyjdeme a do radosti věčných se dostaneme, skrze toho, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všecky věky věkův. Amen.

Prosíme Tebe, Pane! požehnej tyto palmy a ratolesti olivové, a propůjč, aby lid Tvůj tento ná-

božný skutek, jež ke cti Tvé dnes zevnitřně konáme, i duchovně s vroucí pobožností vykonal; aby nad nepřitelem zvítěziti, a lásku svou skutky milosrdnými oučinně prokázati mohl, skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho. Amen.

Bože! kterýž jsi Syna svého Ježíše Krista, Pána našeho, pro naše vykoupení na tento svět seslal, aby se k nám snížil, a nás bídne opět k Tobě pozdvihl; jemuž také, když do Jerusalema přišel, aby písmo naplnil, zástupové lidu věřícího roucha svá a ratolesti palmové s vroucnou pobožností na cestu stlali; prosíme Tebe, propůjč nám, ať jemu v světle víry cestu připravíme, každý kámen urážky odstraníme, a ať láska naše před Tebou v hojných ratolestech rozkveté, bychom hodni byli za ním přijíti, jenž s Tebou živ jest a kraluje atd. Amen.

Všemohoucí věčný Bože! na rozkaz Tvůj vytáhl lid Pánu našemu Ježíši Kristu vstříc, když na oslici do Jerusalema se bral. Na rozkaz Tvůj stlali roucha a ratolesti na cestu; na rozkaz Tvůj zpěvovali dítky Hosanna k chvále jeho. Prosíme Tebe, dej ať sprostnost jejich následující, zásluhy jejich sobě přivlastníme, skrze téhož Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

K průvodu.

Antifona. Když lidé uslyšeli, že Ježíš jde do Jerusalema, nabrali ratolestí palmových a vyšli proti němu. Děti pak volajíce pravili: Tentot jest, kterýž přichází na vysvobození lidu. Tentot jest spasení naše a Vykupitel Israelský. Jak mocný jest,

jemuž trůnové a mocnosti vstříc vycházejí. Neboj se dcero Sionská! Aj král tvůj běře se, sedě na oslátku oslice, jak písmo praví. Vítej nám, králi, Stvořiteli světa! kterýž jsi přišel nás vykoupit. Prozpěvujmež s Anděly a dítkami Vítězi nad smrtí: Hosanna na výsostech!

Hymna. 1. Chvála, čest, díky a sláva budiž Tobě, Vykupiteli! Kriste! Králi náš! jemuž dnes nábožní zástupové prozpěvující vstříc vycházejí.

2. Hosanna, požehnaný, jenž se běře ve jménu Páně! Synu Davidů! Králi Israelský! Hosanna na výsostech!

3. Tebe oslavují nebesa. Světové ohlašují slávu Tvou. I nesmrtelný člověk opovažuje se v prachu Tebe chváliti.

4. S palmami a ratolestmi vstříc Tobě chvátá Jůdstvo plesající. I my Tobě se klaníce obětujeme modlitby, sliby a písně.

5. Trpícího Spasitele přijímá dnes Jerusaleml s radostnou uctivostí. Vděčně zpíváme i my dnes o knížeti života a o skvělosti věčného království jeho.

6. Ty, jemuž všecko dobré líbezné jest, Ty Králi lásky a milosti! se zalíbením poslouchal jsi prozpěvování dítek. O přijmi se zalíbením i naši pobožnost, pokoru a sprostnost.

Chvála, čest, díky a sláva Tobě, Vykupiteli! Kriste! Králi náš! jemuž dnes nábožní zástupové prozpěvující vstříc vycházejí.

Církevní modlitba. Všemohoucí věčný Bože! kterýž jsi pokolení lidskému ve vtělení a smrti Syna Tvého, Vykupitele našeho, příklad pokory

k následování pozůstavil; propůjč milostivě, ať trpělivost jeho oučinně následující, hodnými se staneme na jeho z mrtvých vstání podílu míti, skrze téhož Ježíše Krista atd.

Na zelený čtvrtek.

Ke mši svatě.

Příprava.

Ježíši Kriste! Bože, Pane a Spasiteli můj! církve Tvá světí dnes onen svatý večer, v který jsi tajemství nevyslovitelné lásky a spasitelné smrti své, podivnou večeří vykoupení našeho ustanovil, a nám všem zanechal věčnou památku milosti své a závdavek života věčného. Vzav chléb do svatých a ctihodných rukou svých, vzezřel jsi k nebi, a dobrořečiv lámal a dával řka: Vezměte a jezte, totoť jest tělo mé. Též kalich vzav díky jsi činil a dal jej učedníkům svým, řka: Píte z toho všickni; neb to jest krev má nového zákona, kteráž za mnohé vylita bude na odpuštění hříchů. To číňte na mou památku.

Totoť jest tedy ta slavná památka Vykupitele našeho a smrti jeho, v níž veškeré člověčenstvo blahoslavenství svého vyhledává a nalezá; totoť je ona svatá večeře, když všickni u stolu Páně klečíce veřejně vyznáváme, že v Ježíše tuto přítomného věříme, jen v něm a skrze něho odpuštění, milosti a života věčného vyhledáváme, a všech s námi na jednom chlebě nebeském podíl beroucích za bratry své považujeme a milujeme.

O Pane! učiň mne nábožnou oučastností této mše svaté milosti te hodnou, aby duše má uzdravena, a já ode všeho zlého vysvobozena byla. Toužím se stolu Tvého nasycena býti! ach neopust mne, nebť jsem mdlá a neduživá. Přispívej mi ve vši chudobě ku pomoci. Klaním se Tobě, ctím a chválím Tebe, i věřím, že podstatně a skutečně, co Bůh i člověk přítomen jsi v svátosti oltářní. O Pane, odpust, jestliže někdy dosti hodna k stolu Tvému nepřistupuji. Uchovej mne, abych se Tobě zase nezpronevěřila, a proti Tobě hřešiti nezačala. Nedej mi od Tebe odtrženu býti, nýbrž zachovej mne v lásce a milosti své.

Čest a chvála budiž Tobě, že jsi dnes nejsvětější svátost oltářní ustanovil a nás tak milostivě k ní pozval. Očišť mne od hříchů mých, abych Tebe hodně přijímala; obmej mne, jakož jsi dnes nohy učedníků umyl, a zůstaň při mně s milostí svou; nebo bez pomoci Tvé zhynu v tomto plačtivém údolí. Neopouštěj mne, ale uč mne v šlépějích mých pravou cestou kráčet. Tys nám přikázal, abychom Tebe následovali, ale nikdo není z vlastní moci s to, když Ty mu nepřispěješ, aby činil, co přikazuješ. Sprošť mne vší nedokonalosti mé, abych Tebe následovati mohla. Jakož Ty se v lásce s nimi spojuješ, a nás v sv. přijímání k životu věčnému sytíš; tak se chci i já milostí Tvou při nekrvavé oběti mše svaté z nova s Tebou, a skrze Tebe s Otcem nebeským a Duchem svatým na věky spojití. Am.

(Modlitby ke mši vezmou se z druhé mše svaté na slavnost vánoční str. 192, od čísla II. začínaje.)

Pobožnost večerní na zelený čtvrtek.

Úvod. Já jsem chleb živý, jenž jsem s nebe sstoupil. (Jan 6, 51.) Pane, otevři rty mé, a ústa má zvěstovati budou chválu Tvou. — Bože ku pomoci mé vzezři, Pane! ku spomahání mi pospěš! Sláva Otci atd.

I. Klanění.

Klaň se, duše má! v nejhlubší pokoře jednorozenému Synu Božímu, pravému chlebu nebeskému, ježž nám Otec dal.

Vzdávej, duše má! Pánu našemu Ježíši Kristu, který dnes krev svou svatou za nás vydává v podivném tajemství nejsvětější svátosti oltářní věčnou chválu a neskončené díky. Vzdávej duše má! skrytému Bohu našemu, Ježíši Kristu, který nám skrze svaté tělo a předrahou krev svou život věčný dává, oběť nejvroucnější lásky, a prozpěvuj se všemi Anděly a Svatými: Svatý, svatý, svatý jest Pán Bůh zástupů! nebesa a země plná jsou slávy jeho. Sláva Otci atd.

II. Pozdvižení mysli.

O neskončené tajemství, které nám dnešní slavnost připomíná! O dive všemohoucnosti a dobrotivosti, že požívati má hříšný člověk Boha a Pána nejvyššího! Bože a Spasiteli můj! nepochopitelně vysocí jsou důkazové lásky Tvé! Vlastním tělem a krví svou ráčil jsi nám připravit skvostnou, nebeskou večeři, a sebe samého dáváš nám za pokrm k životu věčnému! O živý a neskončeně svatý chlebe,

který duši život uděluje, hluboce se klaníc padám na kolena před sv. oltářem Tvým. O Ježíši živote můj a mé všecko! po Tobě vzdychá srdce mé: s Tebou se spojití touží duch můj! Naplň duši mou světlem víry, ohněm lásky a pevnou důvěrou, ať nyní svaté tajemství těla Tvého a krve Tvé co nej-pobožněji ctím, aby mně tento svatý pokrm vždycky byl životem duše, zdravou myslí a mocnou posilou v mdlobě mé. O Ježíši! milostiv mně buď; odpusť mně hříchy mé a uveď mě do života věčného. Amen.

III. Poděkování za ustanovení nejsvětější svátosti oltářní.

O Ježíši! Pane a Bože můj! nejvyšší dobrodinče a Příteli duše mé! Tys miloval vždy lid svůj na světě, miloval jsi jej až do skonání, a dnešního večera, prvé než jsi šel za nás umřít, abychom my věčně živi byli, ustanovil jsi nejsvětější svátost oltářní, co památku nevyslovitelné lásky své a co rukojemství života věčného.

Děkuji Tobě za milost, že chceš u prostřed nás přebývati, nám ustavičně žehnati, a duše naše k životu věčnému nasycovati. Kdožby mohl v takový div lásky věřit, kdybys to nebyl sám řekl? — Tys pravda a život; protož věřím dle vlastního slova Tvého s církví katolickou v pravou a podstatnou přítomnost Tvou v nejsvětější svátosti oltářní, s tělem a s duší, s Božstvím i člověčenstvím. Všecka duše má klaní se Tobě; u vytržení mohu zvolati:

Kdež jest národ jiný, jemuž by Hospodin tak blízký byl, jakož nám jest?

Čest a sláva Tobě, Bože velebnosti a věčného slitování! plná jsou nebesa a země slávy Tvé. Čest a sláva Tobě, Synu Otce věčného, který jako otec mezi dětmi, jako přítel mezi důvěrnými přáteli přebýváš, a jako štědrý dobrodinec mezi nuznými. O jak velice může srdce mé v Tebe důvěřovati! neboť jsi při ustanovení svátosti této měl i ten oučel, abychom si vděčně pamatovali, co jsi nám dobrého prokázal, a jak laskavě nám vždy požehnávatí a nás obveselovatí budeš. Proto přebýváš u prostřed nás, Spasiteli slitovný! abychom v důležitostech svých u Tebe hledali a našli rady, v nebezpečenstvích ochrany, proti pokušením posily, v soužení a nátlacích potěšení, a ve všech potřebách pomoci. V pravém smyslu na nás všech vyplňuješ, co jsi jedykrát přátelům svým řekl: Já s vámi jsem až do skonání světa.

O Dobrodinče můj! O Bože nejčistší, nejsvětější lásky! aj já obětuji Tobě srdce své; milujet Tebe, a jen toho lituje, že Tebe vždy nemilovalo, a potud tak vroucně a dětinsky nemiluje, jakž to žádám. Dej, ať se vždy více o věrné lásce a péči Tvé otcovské přesvědčuji, bych Tebe vždy vděčněji, věrněji a stáleji milovala, to nenáviděla, co Ty nenávidíš a co mne bídou činí — hřích; — a to milovala, co Ty miluješ a co mne oblažuje — dobré. V tom záleží díky, jež za svou obětující se lásku ode mne žádáš, a jež bych Tobě, ach jak ráda! vzdávala. Vševědoucí Pane! kterýž nejtajnější myšlení

a city srdce mého znáš, Ty vidíš, že chci upřímně dobrou se státi, do šlépějí Tvých vstoupiti a Tebe následovati; Ty ale také znáš křehkost, svodnost a vrtkavost srdce mého, i neopustíš mne. V Tebe důvěřuji, a Ty mi přispěješ a zpomůžeš.

Požehnej poctivému předsevzetí mému, laskavý Prostředníku! a dej, ať jest tato pobožnost začátkem nového života mého. Cokoli myslím, mluvím a činím, budiž Tobě zasvěceno. Nic mne již od Tebe neodloučí. Živa jsem, ale nikoli již já; Ty Ježíši! živ jsi ve mně: Tys život můj, a umřítí jest pak mně ku prospěchu. Amen.

IV Vděčné vzpomenutí na život, utrpení a smrt Ježíše Krista.

O Ty největší Dobrodinče náš; Tys vzal lidskou přirozenost na se, a obcoval jsi s lidmi co příklad nejvznešenější lásky k Bohu a lidem, rozlévaje nejčistší ctnosti. Přívětivě a tiše, zpomáhaje a těše procházel jsi krajiny, všude požehnání a dobrodiní rozlévaje. Radostí mi bude Tebe chváliti a dle svaté vůle Tvé živu býti.

Velebiti budu Tebe, velikomyslný Příteli lidstva! Za mne vydal jsi se do rukou nespravedlivých nepřátel Tvých; za mne tekla krev Tvá na hoře olivetské, při bičování, korunování a z bolestných ran na kříži; za mne jsi snášel muky nevyslovitelné; za mne kanuly slze Tvé; za mne vstupovala modlitba Tvá k věčnému Slitovníku do nebe. Ty jsi Smírce, Vysvoboditel, největší Dobrodinec můj!

Po celý život svůj budu Tebe oslavovati, Vy-

kupiteli Božský! neboť neustáváš mne dobře činiti. K milujícímu bratrskému srdci Tvému v nejsvětější svátosti oltářní smím se obrátiti, Tobě si postěžovati a milostivého vyslyšení bezpečna býti; i do duše mé chceš přijíti, abych se s Tebou spojila, a Ty mne tím důvěrněji do země odpočinutí uvesti mohl. O uveď mne tam, Slitovníče můj! tam budu věčně Tebe oslavovati. Amen.

V. Ježíš na hoře olivetské.

Smutnáť jest duše má až k smrti! tak jsi řekl, Božský Vykupiteli můj! do zahrady vstoupiv, v nížto jsi se pro spasení lidstva do rukou nepřátel svých vydati chtěl. Smutná jest duše Tvá až k smrti. Ach! soudové Všemohoucího berou svůj počátek. On tě považoval nyní pouze za beránka, jenžto měl nyní obětován býti za hříchy světa, protože sám chtěl; co jsme my hříšníci zavinili, za to jsi Ty trpěl z lásky k nám. O Slitovníče můj! děkuji Tobě a miluji Tebe pro velikomyslnou lásku Tvou; Tys Bůh můj, Bůh srdce mého! Otče náš atd.

Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento; ale však ne, jakž já chci, ale jakž Ty chceš. Tak jsi se modlil, Ježíši! když šlechetné srdce Tvé s nejprudšími ouzkostmi zápasilo. Ach dej! ať veliký příklad Tvůj na mne mocně působí; propůjč i mně v souženích a protivenstvích života tohoto oné nábožné oddanosti do vůle Otce nebeského, s kterou jsi za nás všecky trpěl a umřel. Otče náš atd.

Ježíš padl na tvář svou, modle se i učiněn jest

pot jeho jako krůpěj krve, tekoucí na zemi. O Dobrodinče můj! hříchové všech lidí, i moji, bylo to náramné břímě, které Ti krev ze žil vyhánělo. Bože milovníče můj! před Tebou lituji nepravostí svých. Skrze Tvou smrtelnou ouzkost, vroucnou modlitbu a krvavý pot Tvůj prosím Tebe, odpusť mi, v čem jsem se prohřešila; chciť se polepšiti a od dneška býti věrnou učednicí Tvou.

Ach, Tebe jsem opustila, Spasiteli duše mé; nevěrně jsem Tebe opustila! Ale aj! opět se k Tobě vracím; nezamítej nehodnou; přijmi mne, dobroto neskončená! a přispěj mi, ať bdím a se modlím, bych nepadla v pokušení, nýbrž ať Tebe věrně následuji v životě i v smrti. Amen. Otče náš atd.

VI. Litanie o umučení a smrti Ježíše Krista.

(Viz stránku 253.)

Na veliký pátek.

Příprava.

Světější než který jiný den budiž mi, Pane Bože a Spasiteli můj! tento den nevyslovitelného utrpení a tajemné smrti Tvé za hříšné pokolení lidské. Svatý Duch Tvůj rozněť v srdci mém nejvroucnější lásku a věrnost za nepochopitelnou lásku a milost Tvou až do smrti.

Tento den vykoupení našeho od hříchů a ztracení věčného, tento den spasení a opět nabytého blahoslavenství našeho, jaký to strašný den byl Tobě,

Nevinnosti nejsvětější! Soužení nad soužení, trýznění nad trýznění, muky nad muky; kříž a smrt!

Klaním se Tobě, věčná a nejčistší lásko! i za mne ztracenou hříšnici snášel jsi dobrovolně všechny muky tyto! z ran Tvých teklo vysvobození a spasení mé věčné. Nic mne již od Tebe, Ty lásko věčná: neodloučí. Tebe budu následovati, a trpělivě i oddaně soužení a protivenství života tohoto snášeti.

O Ty outočiště mé v souženích, naděje v umírání a spasení mé věčné! nyní zošklivím sobě hřích, jenž Tebe na kříž přivedl, co největší zlé, i budu Tebe poslušna až do smrti, jakož jsi Ty poslušen byl nebeského Otce svého až k smrti kříže. Požehnej, Spasiteli ukřižovaný! tomuto předsevzetí mému, a propůjč mně milosti, ať svatý den smrti Tvé hodně slavím a ovoce jeho se zúčastním. O Ty nejčistší beránku Boží, kterýž jsi sňal hříchy světa, za všechny lidi jsi umřel; všickni jsou vykoupenci Tvoji; všickni mají spasení býti. Protož nyní s věřící důvěrou ve jméno Tvém všeobecné přímluvy sv. církve katolické za všechny stavy k smířenému srdci Boha Otce odesílám.

1. Modlitba za církev Boží.

Všemohoucí věčný Bože! kterýž jsi slávu svou v Kristu všem národům zjevil, zachovej a chraň ustanovení milosrdenství svého, aby se církev Tvá po všem světě rozšiřovala, a statně u víře a vyznávání jména Tvého setrvala, skrze téhož Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho, jenž s Te-

bov živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všechny věky věkův. Amen.

2. Modlitba za papeže.

Všemohoucí věčný Bože! jehožto zřízením všechny věci ustanoveny jsou, shlédni milostivě na pokornou modlitbu naši, a zachovej dobrotivostí svou papeže našeho, jehož jsi nám za nejvyššího biskupa vyvolil, aby lid křesťanský pod tak vznešeným představeným u víře prospíval a v zásluhách se rozhojnil, skrze Ježíše Krista. Amen.

3. Modlitba za biskupy, kněžstvo a všechny, kteří duchovní úřady zastávají.

Všemohoucí věčný Bože! jehožto duch veškerou církev posvěcuje a řídí, vyslyš nás a všechny duchovní představené prosící, a propůjč nám milosti, abychom Tobě ve všech stavech věrně sloužili, skrze Ježíše Krista. Amen.

4. Modlitba za všechny obtížené.

Všemohoucí věčný Bože! potěšení zarmoucených a posilnění všech bídnych a nuzných! vyslyš modlitbu a pláč všech potřebných a v bídě postavených, kteří v ouzkosti své k Tobě volají. Vyslyš modlitbu jejich, aby se všickni v souženích svých z milosrdné pomoci Tvé radovati mohli, skrze Ježíše Krista. Amen.

(Při odkrytí a pozdvižení sv. kříže klaň se v nejhlubší pokore a lásce, který úctu a lásku tvou na nejvýš zasluhuje, an za nás hříšníky na kříži umřel, a rci pobožně třikráte:)

Pozoruj, vykoupená duše má, dřevo kříže, na němž pnělo spasení světa, a padnouc do prachu, klaň se! Honosím se křížem Pána našeho Ježíše Krista. On jest spasení, život a z mrtvých vstání naše. Skrze něho jsme uzdraveni a vykoupeni.

K průvodu.

Hymna.

1. Prapor Krále slavně věje, tajemství se kříže stkvěje, v němž se smrti Pán podrobil, smrtí nám života dobyl.

2. Na něm z lásky k nám chtěl dáti kopím prsa svá prokláti; s vodou tekla tu krev svatá, by s nás byla vina sňata.

3. Stalo se co dávným časem David pěl pro-rockým hlasem: Bůh sám, věčné slávy kníže, vládu světa ujal s kříže.

4. Strome krásný, přezádoucí, krále šarlatem se stkvoucí, dostal se ti osud blahý, nésti poklad svatý — drahý.

5. Vítej, jehož na ramenu pověsili světa cenu, Tys učiněn váhou těla, na níž spása naše pněla.

6. Vítej, kříži, čáko jistá, v tu bolestnou dobu Krista, rozmnož lásku v srdcích synu, z vinných zahlad' hříchů vinu.

8. Ó Trojice, Božství věčné! chval tě nebe, lidstvo vděčné; dals nám slávu kříže, Pane! nechť se nám všem spása stane.

Modlitby

při ostatních sv. obřadech.

K Bohu Otci. Obětování, utrpení a smrti Ježíše Krista.

Všemohoucí Otče! shlédni s nebe na jednorozeného, trpícího, milostivého, nejmilejšího Syna svého v jakých bolestech visí na kříži, a svou předrahou krev z celého těla hojně prolévá za hříchy pokolení lidského. Viz svatou hlavu jeho, Otče! kterak trnám probodená, velkou bolestí mdle se kloní. Viz, kterak přívětivý obličej jeho znečištěn jest a zraněn, tak že na něm ani lidskou podobu poznati není. Viz jeho vpadlé oči a rozedrané tváře; ruce jeho jsou roztaženy, bok kopím otevřen, ruce a nohy železnými hřeby přibity. Připamatuj si toto hrozné utrpení jednorozeného Syna Tvého, Otče nejdobrotivější! a pomni, že jest to Syn Tvůj milý, v němž se Tobě již od věčnosti zalíbilo. On učinil všecko pro nás. Jeho samého a neskončenou cenu utrpení jeho obětuji Tobě na dostiučinění za všechny spáchané nepravosti mé a za tresty jimi zasloužené. Přijmi, Otče laskavý! tuto drahou oběť milostivě zároveň s litostí mou, a slituj se nade mnou dle velikého milosrdenství svého tuto i na věčnosti. Am.

K ukřižovanému Vykupiteli. Lítost nad hříchy. /

Na ten kříž tedy, ó Ježíši! přivedla Tebe láska Tvá ke mně, nevděčnost má a hříchy mé! Ty trpíš, krvácíš, umíráš smrtí nejtrapnější, proto že jsem přísnou spravedlnost nejvyššího Pána a soudce popudila a smrti zasloužila.

O láske, kteráž nemá mezí! mohlalibych ještě déle hřích milovati a srdce necitelné k Tobě míti? Nikoli! já spojuji litost nad hříchy svými s utrpením Tvým; jakož krev a rány Tvé za mne k Otci nebeskému o odpuštění volaly, tak volám i já k němu, řka: Bože milosrdenství! před sv. tváří Tvou a před mým Vykupitelem zu mne umírajícím lituji srdečně a upřímně všech hříchů a nepravostí svých, a pevně činím předsevzetí, že hříchu umru, jakož on za hříchy naše umřel, a že s milostí Tvou začnu život nový, Tobě milý. Měj utrpnost s pobloudilou! Jednorozený Syn Tvůj hledal mne a našel, a nyní stojím před Tebou, Bože můj! plna lítosti a zahánění. Odpusť mi hříchy mé: shlad' vinu mou skrze zásluhy Ježíšovy; stvoř ve mně srdce čisté a nové; obmej mne krví beránka, který za nás na oltáři kříže krvavě byl obětován. Amen.

Díkůčinění Vykupiteli na kříži.

Vetaby bylo po mně bývalo, Slitovníče nejdobrotivější, Ježíši Kriste! kdyby si nebyl měl božskou utrpnost se smutným stavem mým. Z lásky ke mně opustil jsi slávu nebeskou, a přijav podobu služebníka, vedl jsi tři a třidceti let život chudičký a pracný; z lásky ke mně byl jsi Otce svého poslušen až k smrti, abys za neposlušnost mou zadost učinil, a vydal jsi se dobrovolně za hříchy mé a za hříchy veškerého světa. Tys trpěl nejukrutnější trýznění nepřátel svých, abys mne vysvobodil od muk věčného ohně; krev Tvá vykoupila mně ze strašného otroctví hříchu; smrt Tvá stala se mi životem.

Tys to byl, kterýž mi nebe otevřel, a mne za sestru, za spoludědičku slávy své přijal; Tys mi získal lásku nebeského Otce svého, a povýšil jsi mne k hodnosti dítek jeho. Tys naděje a důvěra má! ó jakž bych mohla Tobě za dobrotivost Tvou dosti děkovati? — Ty sám řekl jsi mi, jak Tobě děkovati mám: Kdo zachovává přikázání má, ten jest, který mne miluje. Aj, Spasiteli Božský! ku kříži Tvému pospíchám; v něm se honosím; živa budu tak, jakž to ode mne žádáš; zlé náklonnosti své zkrotím a dobře činiti budu, byť i byla cesta ctnosti trnová; dosti pro mne, že jsi Ty po ní šel a že do nebe vede. Tys za mne trpěl a mně příklad zanechal; propůjč mi také milosti, ať do šlépějí Tvých vkročím, Tebe následuji, a tobě takto za utrpení a smrt Tvou vděčnost svou prokazuji. Amen.

Modlitby u Božího hrobu.

I. O milost, abych utrpení a smrt Páně vždy na mysli měla a s ním trpěla.

(Dle Tomáše Kempenského.)

Považte, že ne porušitelnými věcmi, zlatem nebo stříbrem vykoupení jste z marného vašeho obcování, ale drahou krví Beránka nevinného a nepoškvrněného. 1. Petr 1, 18.

Ježíši Kriste, Synu Boha živého, Pane a Spasiteli můj! Tys přišel na svět, abys za mne trpěl a na kříži umřel; vstip pak toto utrpení a smrt svou hluboko do duše mé, a propůjč mně milosti, ať do šlépějí Tvých vstoupím a Tebe následuji, všecko soužení a křivdy jako z ruky Tvé přijímám,

a srdečně se raduji, že také pro Tebe něco trpím. Kdyby mne všickni lidé všemožnými útržkami zasypali, cožby to bylo proti tomu, co jsi Ty pro mne trpěl? A já bych nechtěla tvrdé slovíčko nebo nějaké protivenství, nějakou příkrost bez vnitřní kyselosti snést? Daleko budiž všecko reptání a každá nevrlost ode mne! v trpělivosti a tiché pokoře srdce v každé příležitosti vyznám, že hříchové moji mnohem více zasloužili, než mi kdo zlého učiniti může.

Já nemám lásky pravé, když ublížitelům svým docela neodpustím, s nimi outrpností nemám, za ně se nemodlím, je před Tebou a před lidmi nevymlouvám, a Tobě neděkuji, že jsi mi příležitost dal, bych sobě nashromáždila pokladů trpělivosti. Dej pak mi lásku pravou, kteráž toto vše ráda činí. Ještě mi tak mnoho pozůstává, chcili za nepravosti své dosti činiti. To vyjímajíc, co milost Tvá, často i nad sílu mou ve mně působí, ničehož nemám, než přetěžké břímě minulých a ještě každodenních hříchů mých; a v čem více mohu zakládati důvěru svou, že za hříchy své dosti učiním, jako v trpělivosti, v odpouštění křivd a v pokorné přimluvě za protivníky mé? Ty, nevinnosti na kříži modlící se za ony, kteříž Tebe křížovali, dáváš mi příklad lásky pravé. Ó modli se také k Otci za mne hříšníci, aby mně prominul trest mnohokráte zasloužený. Tys náš spravedlivý a věrný Zástupce u Otce! Tys nás krví svou vykoupil a svatým příkladem svým pozval, abychom Tebe následovali v dokonalé pokoře, tichosti a trpělivosti. V den soužení veď Ty mne, abych s cesty trpělivosti nesešla, byť sebe více trním byla zarostlá.

Učiň, ať přes to trní k Tobě chvátám a brzy se zas raduji, že jsem v Tobě pomoci a vysvobození našla. Ach, jak mnoho trní vzrůstá na cestě naší! kdož po ní umí kráčet, aby srdce neztratil? Já aspoň brzy se jí spouštím, to vidíš, kdykoli mne jen nějakým protivenstvím zkoušíš.

Otevř mi poklad slitování svých, a odkrej mi podivné a nejvznešenější tajemství utrpení svého, v němž každý mdlý a každý trpící posilnění a občerstvení nalezá, a z něhož začátečník v ctnosti nabývá vroucnosti, a poblouzený velikého potěšení.

Ježíši, pramene milosti! dej mi rozjímáním okusiti hořkost kalicha utrpení svého, aby mi všecko hořké osladil. Proraž ruce a nohy mé hřeby lásky své, aby ani zevnitř ani vnitř nic marného, nebo tělesného u mne se nehýbalo. Buď Ty ve mně živ, a učiň, ať jsem já živa v Tobě, a nedej již ničemu mezi nás vstoupiti, coby nás odloučiti mohlo. Ani štěstí ani neštěstí neodlučujž mne od lásky Tvé; nechť mne k smrti nebo do života vedeš, všude půjdu ve jmenu Tvém, kamžkoli mne povoláš. Kříž Tvůj budiž mi tak oblažující, aby se mně stal můj kříž rozkoší. Již jsem jej dobrovolně na sebe vzala; ale aj, klesám pod ním, když mne ruka Tvá vždy nedrží; držili však a vedeli mě, jest mi břímě Tvé lehoučké, a cesta trnová stává se cestou růžovou.

II. Prosba o milost spasitelného rozjímání utrpení
Ježíšova.

(Dle Tomáše Kempenského.)

Ty, Božský Pane a Spasiteli můj Ježíši Kriste! krvácel jsi za mne na kříži; aj ležím v prachu před

křížem Tvým. O jedno Tebe prosím, dej mi srdečnou, spasitelnou outřpnost cítiti s Tebou a bolestnou Matkou Tvou, dej mi s Janem potoky slz prolévati pod křížem, po němž krev Tvá za mne dolů teče.

O Ty, od něhož každý dobrý dar pochází, vyplň tuto žádost mou k oslavení svému. Ty, láska má na kříži, a matka Tvá i miláček Jan podlé kříže, vy mi budtež vždycky v srdci, srdce mé rozšiřujž se vždy více láskou k vám, a život můj budiž vašemu vždy podobnější. Ukřižování Tvé budiž rozjímáním mým, a bolesti Matky Tvé potěšením pro mne, slzy miláčka Tvého mají i mne pohnouti k slzám lítosti a ontrpnosti.

Kterakžbych mohla na hroznou smrt Tvou patřiti, aby se oko mé bolestí nerozplynulo? Kdykoli utrpení Tvé rozjímám, poslední slova a vzdychání Tvé slyším nebo Tebe na kříži vidím, dej mi outřpnosti, lásky a poslušnosti vroucně pocítiti. Amen.

III. Předsevzetí, že hříchu umru, jako Kristus za hříchy veškerého světa umřel.

(Dle jedné modlitby sv. Augustina.)

Co jsi zavinil Ježíši nejlaskavější! že Tě tak odsoudili? V čem jsi se prohřešil, že s Tebou tak ukrutně nakládali? Která byla vina, přečinění Tvé — která příčina, že Tebe k smrti nejhorších zločinců odsouditi? Já, ano já jsem příčina utrpení, já vinna zavraždění Tvého. Já jsem ta hříšnice, pro niž jsi umřel; mne tížila ona nepravost, která smrti Tvou pomstěna býtt musela. Já jsem rány Tvé otevřela a Tobě všecky nevyslovitelné muky připravila.

Já jsem se dopustila zločinu, a Ty trpíš trest. Zlé jsem učinila, a Tobě se odplácí. Já byla pyšná Tys byl pro mne ponížen; já byla vysokomyslná a Tys byl pro mne zničen; neposlušná jsem byla, a Tys mne poslušností od nepravosti této zase obmyl! já jsem následovala zlých žádostí svých a spustila se Tebe, a Ty jsi z lásky přišel sám ke mně, a dal ses na kříž přibíti; já byla nestřídmá, a Ty jsi za mne lačněl a žíznil na kříži; já nasycovala žádosti své, Tys pil za mne hořkou žluč; já užívala těla svého k hříchu, Ty jsi dal své tělo za mne hřeby probíti, já byla živa dobrovolně v otroctví hříchu, a Tys umřel na kříži, abys mne od hříchu a záhuby věčné vykoupil.

Pane slávy! jak jasně vysvítá z toho bezbožnost má a milosrdenství Tvé; jak jest tu zjevná nespravedlnost má a spravedlnost Tvá!

O Pane a Bože můj! čím se odplatím Tobě za všechna dobrodiní, kteráž jsi mi učinil? (Žalm 115, 12.) V srdci lidském nenalezá se ničehož, coby k oběti lásky takové přirovnáno, a rozum lidský nemůže nic vymysleti, coby k milosrdenství Božímu přpodobněno býti mohlo.

Neodplatitelná jsou slitování Tvá; ó Bože! tak že se jim jen klaněti mohu; a přijde-li Duch Tvůj mdlobě mé ku pomoci, i pronikneli milost Tvá srdce mé, chciť tělo své se hříchy i žádostmi jeho ukřižovati (Gal. 5, 24.), budoucně jen Tobě živa býti, kříž za Tebou nésti a Tobě umříti, proto že jsi se i Ty až do smrti kříže za hříchy mé ponižil.

O Ty věčný Slitovníku! vlej tento nebeský pro-

středek spasení do raněného srdce mého, aby v něm jed hříchu moc svou ztratil, a duše má opět prvotního zdraví nabyla. Naplň mne láskou nejvroucnější k Tobě, ať sobě rozkoší světských z celého srdce ošklivím, a hřích co největší zlé nenávidím.

Prosím Tebe, ó Ježíši! nedej, aby mi bez Tebe něco bylo líbezné nebo příjemné, nýbrž ať bez Tebe všecko za malicherné a nečisté považuji. Co jest Tobě odporné, dej mi nenáviděti, a co se Tobě líbí, po tom ať ustavičně toužím. Radost bez Tebe budiž mi zármutkem, a pro Tebe trpěti budiž mi radostí. Jméno Tvé budiž mi občerstvením, a pomnění na Tebe potěšením.

Prosím Tebe, naděje má! pro všecku lásku Tvou odpusť mi nepravosti mé, a pro jméno Tvé svaté dej, ať ráda přikázání Tvé zachovávám. Uchovej mne od pýchy, ať poklesky své slovy klamnými nikdy nevymlouvám, a nedopust, by mne příklad bezbožných svedl, nýbrž bych Tobě věrna zůstala v životě i v smrti. Tobě, ó Ježíši! živa budu: s milostí Tvou Tobě umru, Tvá zůstanu živa i mrtva. Amen.

IV. Díky Pánu Ježíši za jeho utrpení.

(Dle Tomáše Kempenského.)

„Mně živu býti Kristus jest, a umříti zisk.“ Fil. 1, 21.

Věčné díky a sláva Tobě, Nejčistší mezi syny lidskými! Jak milá musím Tobě býti, že jsi za mne dal to nejdražší, sebe samého! Každá rána Tvá jest znamením nejvroucnější lásky Tvé ke mně, a každá budiž do srdce mého hluboce vštípena.

Kříž Tvůj stal se stromem života, cti a blaho-slavenství, a mocná útěcha prýští se z něho do raněného srdce lidského. Pod kříž Tvůj se postavím, kde Maria a Jan stáli, a v smutné nábožnosti patřiti a rozvažovati budu, co jsi Ty, Bože a Spasiteli můj! za mne trpěl, bych Tobě podobnou býti se snažila.

Obličej Tvůj, jindy tak spanilý, jest nyní tak zohaven, již ani k poznání! Bylať to rozkoš Andělů naň patřiti, stkvěl se na Táboře nad slunce; a nyní všecka spanilost zmizela — a to proto, abych na Božskou tvář Tvou věčně patřiti mohla.

Tys byl o všecko, i o roucho obloupen, abych já srdce své ode vši nepořádné lásky a přichylnosti k věcem světským osvobodila a Tebe zcela následovala, bych rouchem slávy věčné přiodína byla.

Tys byl pohaněn a potupen, aby si mne bíd-nici zase ke cti přivedl. Tys byl obžalován, abych Tebe za prostředníka obdržela. Tys byl odsouzen, abysi mne z věčného zatracení vytrhl; svázán, abys mne od vazeb hříšných osvobodil; bičován, abych se zavrženými věčně mučena nebyla.

Koruna Tvá byla trnová, aby jedenkrátě koruna nepomíjející na hlavě mé se stkvěla, budu-li v tomto životě korunu soužení trpělivě snášeti.

Tys byl z Jerusalema k ukřižování vyveden; abych já nazpět přivedena do ráje a do nebeského Jerusalema, a tam se věčně radovala.

Tys nesl kříž svůj, abych sama sebe zapřela, kříž svůj nesla a Tebe následovala. Tebe přibili na kříž, aby mně svět a já jemu ukřižována

byla. Tělo Tvé bylo vysoko nad zemí pozdviženo, abych já srdce své k nebesům pozdvihla. V nejtrpčích smrtelných ouzkostech musil jsi zakusiti, že Tě i Otec opustil, abych já ve všech důležitostech a potřebách, zvláště v hodinu smrti nepocítila opuštěnosti, ale Tebe vždycky abych za milosrdného pomocníka měla. Srdce Tvé rozplynulo se outrpností nad matkou Tvou a věrným Janem, abys mne outrpnosti naučil. Tys prosil za katany své, abych ubližitelům svým od srdce odpouštěla a všecken soud Tobě zanechávala. Tys dokonal dílo vykoupení, abys i mně odpuštění, milost a život věčný získal. Tys si nechal srdce probůsti, aby mne krev srdce Tvého od věčné záhuby vysvobodila, a voda z něho vytýkající ode všech hříchů obmyla. Tys naklonil hlavy své, Slitovníče! nakloniž ji i mně na znamení lásky Tvé. Bez Tebe nemohu živa býti; s Tebou umřítí jest mi zisk. U hrobu Tvého, uctění našeho nejhodnější Vykupiteli lidstva, chci i já starého člověka, všecku lásku k hříchu a všecko zalíbení ve zlém umrtviti a pochovati; tobě chci — ó posilni mdlou vůli mou posvěcující milostí svou! — Tobě chci v srdci mém příbytek připraviti, aby skrze Tebe nový člověk ve mně vzbuzen byl, s Tebou z mrtvých vstal, a v novém živobytí věčné blaženosti požíval. Amen.

V. Pane! smiluj se nade mnou pro smíření Syna svého.

(Dle sv. Augustina a sv. Anselma.)

„Bůh smířil s sebou svět v Kristu, nepočítaje jim hříchů jejich. . . Smiřte se tedy s Bohem. Toho, kterýž hříchu neznal, učinil za nás hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží skrze něho.“ 2. Kor. 5, 19—21.

Všemohoucí Bože a Otče! k Tobě volám skrze lásku, kterou jednorozený Syn Tvůj k Tobě a Ty k němu máš, shlédni na mne bídnu hříšnici a smiluj se nade mnou! To nejdražší v očích Tvých přináším Tobě pokorně, milého Syna Tvého Ježíše Krista, Zástupce a Prostředníka mého, mezi mnou a Tebou, skrze něhož odpuštění dosíci doufám.

Otče! popatř milostivě na Syna, jehož jsi od věčnosti zplodil, a na služebnici, jižto Syn Tvůj vykoupil. Popatř na Vykupitele, a nezamítej od sebe vykoupence jeho. Obejmi v lásce své pastýře, a vzezři milostivě na ovčičku, kterou on Tobě přináší na vlastních ramenách. (Luk. 15.) Tentot jest pastýř dobrý, který ovci dlouho bloudící na příkrých skalích a v nebezpečných propastech s přenáramnou přičinlivostí vyhledával. Již již umírala, a on, plesaje nad nalezenou, přilnul vroucně k ní, zahříval ji na milujícím srdci svém, a vzav ji na ramena, nesl ji k ostatním devíti a devadesáti ovčím stáda svého.

Viz, Pane a Králi můj! dobrý pastýř přináší Tobě, co jsi mu svěřil. Dle soudu Tvého vzal to na sebe, že pokolení lidské vykoupí, a je Tobě čisté ode vší viny zásluhami svými navrátí. — Nejmilejší Syn Tvůj smířil s Tebou zase tvor daleko od Tebe

poblouzený. On přivedl k Tobě zase služebnici nevěrnou, již zlé svědomí k outěku přivedlo, aby smířením tohoto dobrého pastýře odpuštění hříchů svých dosáhla, a ač trestů pekelných zasloužila, opět důvěry nabyla, že se skrze takového průvodčího ještě dostati může do vlasti nebeské.

Otče svatý! pro nevyslovitelné zásluhy jednorozeného Syna Tvého Ježíše Krista smiluj se nade mnou, a odpusť mi vinu hříchů mých. Dej, ať jest bezbožnost má před Tebou smířena svatostí jeho, nevázanost má jeho bezouhonností, pejcha má pokorou jeho, neposlušnost má poslušností jeho. Propůjč, ať místo pejchy mé v srdci mém se uhostí jeho pokora, místo zatvrzelosti mé jeho dobrotivost, místo váhavosti mé v dobrém jeho ochotnost, místo nepokojnosti mé jeho tichost, místo hořkosti srdce mého sladkost pokoje jeho, místo hněvu mého jeho vlídnost, ať věrným následováním jedenkrát od něho za učedníci jeho uznána jsouc, do příbytků Tvých, Otče nebeský! uvedena býti zasluhuji, od téhož Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

— VI. Litanie o umučení a smrti Ježíše Krista.

(Viz stránku 253.)

Na bílou sobotu.

P ř e d e m š í s v a t o u .

Při svěcení ohně.

Bože! kterýž jsi věřícím skrze Syna svého oheň lásky své udělil: zasvěť tento nově roznícený oheň

k budoucí potřebě a užitku našemu, a propůjč, ať touto velikonoční slavností k žádostem nebeským se roznítíme, abychom s čistou myslí jednou se dostali k hodům jasnosti věčné, skrze téhož Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Pane Bože, Otče všemohoucí, světlo nehasnoucí, kterýž jsi všechna světla stvořil a veškeren svět osvětluješ: požehnej oheň tento Tobě zasvěcený, abychom plamenem jeho roznícení, a světlem jasnosti Tvé osvětlení byli; jakož jsi Mojžíše osvětil, když z Egypta táhl, tak osvět též smysly naše, bychom se k světlu života věčného dostali, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

b) Chvalozpěv při slavném svěcení velikonoční svíce (paškálu).

Plesejte svatí Andělé! Plesejte kůrové nebeští! Zvučte trouby pokoje! zvučte zvukem slavným! ohlašujte vznešenou slávu krále vítězného!

Plesej země, ohněm nebeským osloněná, světlem stkvělým krále věčného obklíčená! Plesej světe podivně oblažený, ouvazek slepoty sňat jest s očí Tvých!

Plesej matko nábožných, církvi svatá! Tobě svítí plamen pravdy Božské; Tobě září naděje života věčného! Prozpěvujte národové, prozpěvujte Hospodini, prozpěvujte hlasem radostným!

A ty, duše má, vzchop se a vypros sobě slitování všemohoucnosti Božské, aby On, kterýž mne z milosti nezasloužené do počtu věřících svých přijal, srdce mého se dotkl plamenem věčným lásky své, a mdlý chvalozpěv můj oživil a dokonal, skrze Ježíše

Krista atd. — O vykoupená, na milost přijatá duše má! klaň se a děkuj Bohu, Pánu svému, Otci všemohoucímu, a jednorozenému Synu jeho, Pánu našemu Ježíši Kristu. Nebo tatoť jest ona slavnost velikonoční, kdy pravý beránek Boží zabit byl, jehožto krví srdce věřících očištěny, a k úmluvě života věčného zasvěceny jsou. Tatoť jest ona noc, kdy ohnivý sloup — světlo Páně — cestu tmy a smrti osvítil. Tatoť jest ona noc, kdy Kristus své vyvolené po všem světě z pošetilosti a slepoty bludů a hříchů vytrhl. Tatoť jest ona noc, která nám zase milost a posvěcení uděluje; ona noc, kdy Kristus vazby smrti zničil, a z hrobu co vítěz nad peklem vstal.

Nyní má teprv vezdejší život náš ceny a posvěcení, proto že vykoupení a za dědice života věčného skrze Krista povolání jsme.

O, jak podivní jsou důkazové slitování Tvého nad námi! O lásko nevyslovitelná Boha mého! Abysi služebníka vykoupil, vydal jsi Syna na smrt nejohavnější, a vložil jsi tělo jeho do hrobu. Ale tito svatí oudové neměli porušení viděti. — Kristus vstal nově oživený z hrobu; noc se vyjasnila jako den.

O, tato svatá noc z mrtvých vstání jest světlem mým na cestách radostných. Ona zrušila příbytek nepravosti; ona smyla všecky poškrvny záhuby, a smířila vinu naši. Kristus vstal z mrtvých! Padlému hříšníkovu nabízí nevinnost a odpočinutí; utiskovanému potěšení a radost. Zášť a nepřátelství již vypuzeny jsou. Láska a svornost vracejí se k zemi smířené, a Kristus — ona nebeská dennice, kteráž nikdy nezachází — volá přívětivě pokolení lidské,

i svítí jemu na cestě k životu věčnému. — Skrze něho, Spasitele a Vykupitele našeho Ježíše Krista, voláme tedy k Tobě, ó Pane! řiď, chraň a zachovej nás služebníky své, kněžstvo Tvé a nábožný lid. Dej nám v těchto dnech radostných, v tento slavný velikonoční čas odpočinutí a pokoje. Požehnej apoštolským pastýřům, papeži našemu N., a biskupu našemu N.; řiď a zachovej je pod věčnou ochranou svou. Shlédni také milostivě na pobožného ctitele svého, krále našeho N.! Ty znáš, ó Bože! nejvroucnější žádosti jeho. Pokoj Tvůj provázejž jej na všech cestách jeho. Propůjč jemu a všemu lidu jeho nepomíjejícího vítězství věčné slávy Tvé, skrze téhož Ježíše Krista Syna Tvého. Amen.

c) Při svěcení křestní vody.

„Jako jelen dychtí po studnicích vod, tak touží duše má po Tobě, ó Bože!“ Žalm 41, 1.

Všemohoucí věčný Bože! shlédni milostivě na pobožnost lidu svého k novému zrození povoláného, který jako jelen po studnici vod Tvých touží, a propůjč, aby žízeň víry těla jejich tajemstvím křtu posvětila.

Všemohoucí věčný Bože! přispěj nám, když tajemství neskončeného milosrdenství Tvého slavíme a svátosti Tvé přijímáme. Sešli ducha lásky a milosti pro radost národů, zvláště nových dítek Tvých, které se Tobě skrze vodu křtu svatého znovu rodí, skrze Ježíše Krista atd.

Povznes se srdce mé k Bohu, a děkuj Hospodinu, nebť jest to nejvýš slušné a spasitelné, abychom

jej všude a bez přestání vděčně velebili. Bože svatý, Otče všemohoucí, Bože věčný! kterýž neviditelnou všemohoucností svou přestědře uděluješ uzdravující moc svátostí svých: ač nehodni jsme tato vznešená tajemství přijímati, předce nám dary milosti své neodnímaš, a dobrotivě ucha svého k nám nakloňuješ, když ruce k Tobě spínáme.

O Bože! jehožto Duch již při prvním stvoření světa nad vodou se vznášel, aby přirozenost vody již tehdaž moc posvěcení přijala; ó Bože! kterýž hříchy a nepravosti světa vodou smýváš, a nové zrození všeobecnou potopou již jsi předobrazil, aby v tajemném ustanovení téhož živlu nepravost našla záhubu, ctnost ale nabyla zdárného vzniku: shlédni milostivě, ó Bože! na modlitby a slzy církve své, a rozmnož v nás víru, naději a lásku. Ty občerstvuješ svatou církev svou živým proudem milosti své, a otvíráš promeny křtu, abysi všecky národy po všem světě obnovil, by dle příkazu velebnosti Tvé v nich se rozlévala milost jednorozeného Syna Tvého skrze Ducha svatého. Oživ Duše Svatý, vodu tuto, kteráž k duchovnímu novozrození lidstva se světí, dechem Božství svého, a zourodni ji neviditelnou mocí svou, aby se skrze posvěcení Tvé stala Božským pramenem, kterýžby všecky národy učinil lidem Božím, a je co syny a dědice milosti všecky spojil.

Moc Tvá, ó Duše Svatý! rozlejž se na vodu tuto, a učiniž ji hojným pramenem novozrození. — V ní má býti vina hříchů všech shlazona. V ní má lidská přirozenost, k podobenství Božímu stvořená,

opět pozdvižena býti k původnímu vznešenému ustanovení svému, a život i blahoslavenství má z této svátosti na všechny lidi se prejštiti, aby se k novému synovství a pravé nevinnosti nově zrodili, skrze Ježíše Krista atd.

Při mši svaté.

Gloria.

Vykoupená, na milost přijatá duše má! vznes se k nebi, prozpěvuj s láskou roznícenou se zástupy andělskými: Sláva Bohu na výsostech, a na zemi pokoj lidem dobré vůle. Chválíme Tebe, velebíme Tebe, oslavujeme Tebe. Vděčně uznáváme Tvou velikost, moc a dobrotivost, Pane Bože, králi nebeský, Bože Otče, Všemohoucí! Pane Ježíši Kriste, jednorozený Synu! Pane, Bože, Beránku Boží, Synu Otcův, kterýž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi! kterýž snímáš hříchy světa, vyslyš naše volání! kterýž sedíš na pravici Otce svého, smiluj se nad námi! Nebo Ty sám jediný jsi svatý; Ty sám jsi nejvyšší, Ježíš Kristus, s Duchem svatým v slávě Boha Otce! Amen.

Modlitba církevní.

Bože! kterýž tuto přesvatou noc slavným z mrtvých vstáním Pána našeho Ježíše Krista osvěcuješ, zachovej v nás Ducha svatého, jehož jsi dnes vylil na nové zplozence církve své, na křtu svatém za dítky Boží přijaté, abychom na těle i na duši obno-

veni, čistým srdcem Tobě sloužiti mohli. Skrze téhož Ježíše Krista. Amen.

Napomenutí velikonoční z epístoly svatého Apoštola Pavla ke Kolos. 3, 1.

„Bratří! povstali-li jste s Kristem, těch věcí, kteréž svrchu jsou, hledejte, kdež Kristus jest na pravici Boží. O věci, kteréž svrchu jsou, pečujte, ne o ty, kteréž jsou na zemi. Nebo s Kristem zemřeli jste (hříchu), a život váš skryt jest s Kristem v Bohu. Když pak se ukáže Kristus, život váš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě.“ Díky Bohu, Alleluja!

Děkujte Hospodinu, nebť jest dobrý, a dobrotivost jeho trvá na věky. Dobrořečte Hospodinu všickni národové; neboť dobrotivost jeho s námi jest, a věrnost jeho trvá věčně.

Evangelium Pána našeho Ježíše Krista, podle sepsání svatého Matouše 28, 1.

Na skonání pak soboty, když již svítalo na první den po sobotě, přišla Maria Magdalena a druhá Maria, aby pohleděly na hrob. A aj země třesení stalo se veliké; nebo Anděl Páně sstoupil s nebe a přistoupiv odvalil kámen, a posadil se na něm. A byl obličej jeho jako blesk, a roucho jeho jako sníh. A pro strach jeho zděsili se strážní, a učinění jsou jako mrtví. I odpověděv Anděl, řekl ženám: Nebojte se; Ježíše hledáte Nazaretského, ukřižovaného. Neníť ho tuto; vstalť jest zajisté, jakož řekl. Pojdte a vizte místo, kdež byl položen Pán. A rychle jdouce, povězte učedníkům jeho, že vstal z mrtvých;

a aj, předejde vás do Galilee, tam jej uzříte. Aj předpověděl jsem vám.

P o o b ě t o v á n í.

Pane! prosíme Tebe, přijmi modlitby a oběti lidu svého, aby tajemstvím slavnosti velikonoční zasvěcené, nám za spasitelný prostředek k životu věčnému milostí Tvou sloužily; skrze Ježíše Krista atd.

P ř e d S a n k t u s.

Pozdvihněte srdcí svých k Bohu a děkujte Hospodinu! nebť jest to nejvyšší slušná a spasitelná povinnost, abychom Tebe, ó Pane! po všecky časy, zvláště ale této svaté noci, hodně chválili a velebili, když Kristus, beránek náš velikonoční zabit byl. Nebo onť jest beránek pravý, jenž sňal hříchy světa; jenž umíraje vládu smrti zrušil a vítězství života z mrtvých vstáním svým upevnil. Protož vyvyšujeme se všemi Anděly a Archanděly, se všemi zástupy blahoslavených duchů slávu Tvou, s nimi bez přestání prozpěvující: Svatý! svatý! svatý atd. (jako při slavné mši svaté str. 79 až k poslední církevní modlitbě.)

M o d l i t b a c í r k e v n í.

Pane! sešli nám ducha lásky, aby všickni, jež jsi tajemstvím svým v tento slavný velikonoční čas nasýtil, milostí Tvou v pravé svornosti spojeni byli; skrze Ježíše Krista atd.

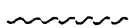
(Požehnání a Evangelium sv. Jana jako při slavné mši svaté str. 87.)

Při podvečerní slavnosti vzkříšení Páně.

Rozjímání. (Dle sv. Ambrože.)

„Naše obcování v nebesích jest.“ Fil. 3, 20.

Božský Vykupiteli, Ježíši Kriste! cožbych mohla u svatého hrobu Tvého, z něhož jsi při svém z mrtvých vstání život a nesmrtelnost nám přinesl, cožbych mohla prospěšnějšího rozjímání, než blahosla-venství oněch, kteří v Tobě, Pane! umírají? Požehnej rozjímání toto milostí svou, aby obcování mé již nyní bylo v nebesích, kamž pro zaslíbení a zásluhy Tvé jednou přijíti doufám. Amen.

Kdo v životě svém úplně hřích opouští, ten předstihnul smrt; vznášet se k radostem věčným, a bydlí již nyní v oné nebeské výsosti, v nížto obcoval svatý Pavel, dokud jej ještě život na světě zdržoval: neboť sám praví: Obcování naše v nebesích jest! Tam duše jeho myslila a obcovala, již bylo tělo těsné, země nízká.

Pravda a blaženost tam kralující nedají se okem tělesným viděti, aniž rukama chápati; viditelní statkové náležejí zemi a jsou pomíjející; neviditelní statkové jsou nám v nebi zachováni, a obveselují věčně. Protož ovšem lépe jest, když nehledíme na věci pomíjející, nýbrž na neviditelné, které věčně oblažují. Obcování naše budiž v nebesích, a největší péče a nejsnažnější usilování naše — toho hledati, což nahoře jest. Život člověka na zemi, není-li než marné pokušení? V práci a mrzutosti, v podvodu a

šalbě vleče se. Ani stálosti v smýšlení, ani trvanlivosti v předsevzetích. Za pracného dne žádáme sobě odpočínutí nočního, a v tmavé noci toužíme po jasnosti denní. Chléb náš bývá slzami připravován, a pokrmové naši přechasto se vzdycháním požívání. Tamto kanou slzy, tuto trápí bolesti; tamto zmítá bázeň, tuto zžírají starosti; bouře života nedají odpočinouti, nesnáze nepřejí místečka k oddechu; často se vzteká hněv a zuřivost co nejkrutší bouře. Jakžby mohla tedy smrt ještě něco zlého býti? Vždyť pak neruší pravé živobytí naše, aniž usmrcuje duši naši. Pravé bohatství naše zůstává po smrti, a bývá skrze Ježíše vyvýšeno, kterýž jest vzkříšení a život. Duše, těla smrtelného sprostěná, může pak tím svobodněji působiti. Jak prospěšná jest tedy smrt, která duši osvobozuje a hříchu přítrž činí? Vždyť pak jest jen přecházka od porušení k neporušitelnosti, od smrtelnosti k nesmrtelnosti, od zmatku k pokoji. A nábožný mudrc touží po odpočínutí, kteréžby po mnohém usilování přineslo mu pokoje; touží po stavu tom, v němžby jej nic zlého již netížilo, a od nejvyššího dobrého neodlučovalo.

O vykoupená duše má! neboj se tedy smrti první, smrti těla svého. Vždyť věříš v Krista; a Kristus odňal smrti tělesné smrtelný osten její, když na kříži hlavu skloniv umřel. Ty věříš v Krista; a Kristus rozplasil strach před porušením, když tělo jeho pochováno bylo. Syn Boha živého vynesl ze smrti život a z hrobu vzkříšení všem, kteří v něho věří. Vítěz Ježíš Kristus zničil smrt vítězstvím svým. Děkuj tedy, duše má! Bohu svému, který nám skrze

Pána našeho Ježíše Krista vítězství propůjčil, a krácej srdnatě, byť i křížek na tebe vložil, úzkou a příkrou cestou, abys branou těsnou do života vešla. I Kristus musel skrze utrpení a kříž do slávy své vejíti. — Obcování tvé budiž na nebesích. Pak se ti stane smrt poslem žádoucím, a hrob vchodem do nebe.

Druhé však smrti, věčné smrti boj se, duše má! a třes se; nebo od této není již ani vzkříšení ani život doufati, proto že je smrt mzda hříchu.

Varuj se tedy cesty široké žádostí smyslných, byť i radostmi růžovými postlána byla, a chtivosti tělesné sebe více lahodila; — vedet do věčné záhuby, a připravuje hříšníkovi již tuto živobyť bídne v ustavičném smrtelném strachu; nebo smrt jest hříšníkovi nekajícímu poslem soudu Božího, a hrob dveřma k peklu. Jakož jest tedy smrt spravedlivému přístavem odpočinutí, tak jest hříšníkovi vlnobitím k zkáze.

Ježíši Kriste, v kteréhož věřím! Ježíši Kriste, jemuž se tuto v nejsvětější svátosti oltářní klaním! Ježíši Kriste, vzkříšení mé a život můj! slyš a požehnej nábožné sliby, jež tobě tuto u svatého hrobu Tvého z lásky vděčně přináším. Obcování mé budiž na nebesích, a život můj skryt v Bohu. Nikoli já nýbrž Ty, Ježíši Kriste! živ buď již ve mně. Ač potud v těle živa jsem, živa jsem ve víře Syna Božího, kterýž mne miloval, a za mne sám se vydal. A tak se těším na smrt.

„Kristus z mrtvých vstal, prvotiny těch, kteříž zesnuli. Nebo poněvadž skrze jednoho člověka smrt

na lidi přišla, také skrze druhého člověka vzkříšení z mrtvých. A jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou.“ 1. Kor. 15, 21.

Vzhůru tedy k nebesům, duše má! chvátej do života, hledajíc onoho, jenž žije a oživuje; nehledej jej v hrobě vezdejším, siceby se i tobě řeklo: „Co hledáte živého mezi mrtvými? Neníť ho tuto, vstalť jest! On sám praví, kam odešel, a kde jej hledati máme, u Otce jeho a Otce našeho, u Boha jeho a Boha našeho. (Jan 20, 17.)

V nebesích budiž obcování mé! tam budu hledati Syna u Otce; tam nohy jeho obejmú a jemu se klaněti budu, bych i já to potěšitelné slovo od něho slyšela: Neboj se! (Mat. 28, 5.) Neboj se hříchů času tohoto, aniž nespravedlností světských. Já jsem odpuštění hříchů. Neboj se smrti, já jsem život. Kdo ke mně přijde, neužří smrti na věky; neboť já živ jsem, a i Ty máš živobytí ve mně.

Ježíši Kriste, Ty jsi vzkříšení a život! očisť, posvěť, obživ život můj, aby bylo obcování mé nyní i po smrti v nebesích. Amen.

Modlitba

dle svatého Augustina.

O Ježíši, laskavý, neskončeně dobrotivý Pane můj! Ty jsi ráčil za hříchy naše umřítí, a k našemu ospravedlnění z mrtvých vstáti. Prosím Tebe skrze Tvé slavné z mrtvých vstání, vzkřiš mne z hrobu všech nepravostí a hříchů mých; podej mně bídné laskavé ruky své, dej mi k Tobě přijíti, a skrze

Tebe, živý chlebe nebeský! občerstvenu býti, bych nové síly nabyla a z tohoto plačtivého oudoli k nebeskému království Tvému na křídlech toužebnosti svaté se vznesla.

O kdy Tebe uzřím v zemi živých! nebo na této zemi smrtelných nemůže Tebe tělesné oko mé spatřiti. Pokud v tomto těle trváme, pocestní jsme; nemáme zde ustáleného místa, nýbrž hledáme budoucího, jež jest na nebesích. Blahoslavení oni, jichžto jediná naděje jsi Ty Pane, kteříž ještě v křehkém těle sevření, aspoň poněkud sladkosti Tvé okoušeti mohou.

O, prosím Tebe skrze spasitelné rány Tvé, jež jsi na kříži pro vysvobození naše vytrpěl, a z nichž tekla ona předrahá krev, cena vykoupení našeho, rač hříšnou duši mou, pro kterou jsi z lásky umřel, rač ji vroucí láskou svou, ať Tobě říci může: „Z lásky k Tobě raněna jsem!“ aby z této požehnané rány ve dne v noci hojné slzy z tužby po Tobě se prejštily.

Na tomto světě nechci již žádného pozemského potěšení požívat, až se mi té milosti dostane, na Tebe, Bože a Pane můj! v slávě na pravici Boha Otce patřiti, a s vyvolenými Tvými velebnosti Tvé pokorně se klaněti. Pak zvolám plna nevyslovitelné nebeské rozkoše se všemi, jenž Tebe milují: Oslavujte se mnou milosrdenství Páně! Vidím a mám již, po čem jsem toužila. Spojena jsem s oním, v něhož jsem na světě věřila a jej milovala. Chválím a oslavuji Boha svého, jenž živ jest a kraluje na věky věků. Amen.

Ž a l m 144.

Vyvyšovati Tě budu, Bože můj králi, a dobrořečiti jmenu Tvému na věky. Na každý den dobrořečiti budu Tobě, a chváliti jmeno Tvé na věky. Veliký jest Hospodin, a velikosti jeho není konce. Pokolení za pokolením vychvalovati bude skutky Tvé, a moc Tvou vypravovati budou. Velebnost slávy a svatosti Tvé hlásati budou, a o divných věcech Tvých vypravovati budou. A moc hrozných skutků Tvých povídati budou, a o velikosti Tvé rozprávěti budou. Památku přehojné dobrotivosti Tvé hlásati budou, a o spravedlnosti Tvé zpívati budou. Milostivý a lítostivý jest Hospodin všechněm, a slitování jeho na všechny tvory jeho. Oslavujtež Tě Hospodine všickni skutkové Tvoji, a svatí Tvoji dobrořečte Tobě. Slávu království Tvého vypravovati budou, a o moci Tvé mluvití budou. Aby známo učinili synům lidským moc Tvou, a slávu velebnosti království Tvého. Království Tvé jest království všech věků, a panování Tvé v každém pokolení. Věrný jest Hospodin ve všech slovích svých, a svatý ve všech skutcích svých. Pozdvíháť Hospodin všech, kteříž padají, a pozdvihuje všechněch poražených. Oči všech v Tebe doufají Hospodine, a Ty dáváš jim pokrm jejich v čas příhodný. Otvíráš ruku svou a naplňuješ všeliký živočich požehnáním. Spravedlivý Hospodin ve všech cestách svých, a svatý ve všech skutcích svých. Blízko jest Hospodin všechněm, kteříž ho vzývají, všechněm, kteříž ho vzývají v pravdě. Vůli těch, kteříž se ho bojí, učiní, prosbu jejich vyslyší a spaseny učiní je. Ostříháť Hospodin všech,

kdož jej milují, a všechny hříšníky zahubí. Chválu Hospodinovu vypravovati budou ústa má, a dobrořečiti bude všeliké tělo svatému jménu jeho na věky. Sláva Otci, i Synu, i Duchu svatému, jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, i na věky věkův. Amen.

Žalm 145.

Chval duše má Hospodina, chváliti budu Hospodina, dokud živa budu. Nedoufejtež v knížatech, ani v synech lidských, u nichž není spasení. Nebo vyjde duch jejich, a tělo navrátí se do země své, tak že v ten den zahynou všechna myšlení jejich. Blahoslavený, jehož zpomocník jest Bůh Jakubův, naděje jeho v Hospodinu Bohu jeho, kterýž učinil nebe i zemi, moře a všechny věci, kteréž v nich jsou. Kterýž ostříhá pravdy na věky, činí soud křivdu trpícím, dává pokrm lačným. Hospodin rozvazuje svázané, Hospodin osvěcuje slepé. Hospodin pozdvihuje poražených, Hospodin miluje spravedlivé. Hospodin ostříhá příchozích, sirotka a vdovu přijme, a cesty hříšníků rozptýlí. Kralovati bude Hospodin na věky, Bůh Tvůj, ó Sione! od pokolení až do pokolení. Sláva Otci, i Synu, i Duchu svatému, jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, i na věky věků. Amen.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Nebesa a země radují se z vzkříšení Pána našeho Ježíše Krista. Aleluja!

Pane vyslyš modlitbu mou, a volání mé k Tobě přijď.

Pastýři dobrý! shlédni přívětivě ua stádo své, kteréž jsi předrahou krví svou vykoupil. Vysvobod ovce své od pronásledování a záhuby, jenž s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého živ jsi a kraluješ po všechny věky věkův. Amen.

O Bože! kterýž nás vzkříšením Pána našeho Ježíše Krista každoročně při velikonoční slavnosti obveseluješ, propůjč milostivě, abychom zprostředkováním toho svatého tajemství, jež nábožně slavíme, do radostí věčných přijíti zasloužili, skrze téhož Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh na věky věkův. Amen.

~~~~~

Oddělení šesté.

Pobožnosti pro svatý čas velikonoční a svatodušní.

Na Boží Hod velikonoční.

Ranní citové.

Vstalt jest! Mat. 28, 6.

Aleluja! Ježíš jest živ! Nejslavnější a nejšťastnější den ze všech nastal; Aleluja! hřích jest shlazen, smrt a peklo přemoženo; Aleluja! Ježíš vítězoslaví; on okazuje moc svou na zahanbení nepřátel svých! Aleluja! — On přemohl smrt smrtí. Živý chrám těla jeho, jež ukrutnost židovská zrušila, jest opět vystaven. Aleluja! Božský, s nebe přišlý učitel přitiskl svatému učení svému poslední pečeť pravdy, Aleluja! Duše Boháčlověka vrátila se z předpekli, kdež svaté Otce blízkým vykoupením těšila. Aleluja.

Tělo sv. jest opět obživeno; ono se vysvobodilo od vazeb smrti a opustilo hrob. Aleluja! A co vítězná znamení stkvějí se nyní na oslaveném těle rány nedávno ještě potupné. Aleluja! Vstalt jest Pán! Skála se zatřásla! Anděl s nebe odvalil kámen od hrobu, a strážní byli leknutím jako bez sebe. Aleluja! Hrob jest prázden, jen prostěradla nacházejí se ještě v něm. Vstalt jest Pán. Aleluja! Je-

žíš počal slavný život svůj, kterýžto i nám po z mrtvých vstání jest uchystán! pakliže se v tomto životě potupy kříže jeho zoučastníme. Aleluja.

Považuj bedlivě tyto divy, duše má! jež jsou pro Tebe pramenem života, milosti a blahoslavenství nebeského. Vesel se a žádej Ježíši, Spasiteli svému štěstí k novému životu a vítězství dvojnásobnému, jehož nad duchovní i tělesnou smrtí dobyl. Přitovaryš se dnes k nábožným ženám Ježíše v hrobě hledajícím; taž se s nimi Anděla Páně a slyš z úst jeho: Ježíše hledáte, ukřižovaného? Vstalť jest, neníť ho tuto.

Viz, tak se proměnila potupa v slávu; tak smrt jeho způsobila život. Kříž se stal slavným žezlem onoho, jemuž dána jest všechna moc na nebi a na zemi; popraviště učiněno jest místem cti, hrob místem vítězství, a truchlivý provod k hrobu nejslavnějším vítězným tažením. Zemřelí svatí vstávají z hrobů, aby z mrtvých vstání nej přednějšího mezi živými slavili. Rozptýlení Apoštolové opět se shromáždívše, mají rozličná vidění. Židé zatvrzelí nemají stání, a ďablové se třesou; nebo království jejich jest zrušeno. Andělé Boží plesají; nebo vykoupení pokolení lidského jest dokonáno.

Kterakžby po tomto vítězství Ježíšovu nad smrtí a peklem, smrt křestanovi ještě měla zdáti se strašnou? — Nikoli! spravedlivý neumře. U cíle putování svého složí zemské tělo své a přejde do lepšího nesmrtelného života, na němž jedenkráte i

tělo jeho, které zatím v pokoji odpočívá, hlasem Božím probuzené podílu vezme. Jako jest smrt bezbožného pravý trest za hříchy jeho, proto že jej do propasti záhuby uvrhuje, tak jest smrt spravedlivého radostné překročení do věčného blahoslaveného života, jehož nám Ježíš Kristus smrtí a z mrtvých vstáním svým získal.

Kdež jest nyní, smrti! osten Tvůj? Mám-li se Tebe ještě báti? Nikoli! Kristus jest život můj, a umřítí jest mi zisk.

Tentož jest den, který učinil Hospodin! Plesejmež a veselme se v něm. Aleluja!

Modlitba církevní.

Bože! kterýž jsi světu skrze slavnost velikonoční prostředků k spasení propůjčil, prosíme Tebe, požehnej lidu svému dary nebeskými, aby úplné svobody dítek Božích a života věčného dosáhl, skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho. Amen.

Vstalť jest dobrý Pastýř, jenž život svůj za ovce své položil, a pro spasení ovcí svých umřel. Aleluja! Otče náš atd.

**Ke mši svaté od velikonoci až do na
nebe vstoupení Páně.**

Příprava.

Kristus vstal z mrtvých! Zvítězilť lev z pokolení Jůda. Nyní jest hlava starého hada potřena.

Díky za to Bohu nejvyššímu, který nám vítězství propůjčil. — Smrti, kdež jest nyní osten Tvůj? Peklo, kdež jest vítězství Tvé? Kristus odňal moc smrti a zjednal lidem nepomíjející život. Vzkříšený Spasiteli, Dárče nesmrtelnosti, Oslaviteli člověčenstva! Tys byl mrtev, a nyní jsi živ na věky, maje klíče smrti a pekla. Bůh nedopustil, aby se porušení dotklo Tvé svaté lidské přirozenosti, nýbrž propůjčil Tobě slavného z mrtvých vstání. Aleluja! Nyní to vím jistě; když umru neblahému dědictví Adamovu, hříchu, a uvěřím v Tebe, jenž jsi vzkříšení a život, dosáhnu nesmrtelnosti skrze Tebe, Ježíši Kriste. Aleluja! Z mrtvých vstání Tvé, všemohoucí Křísiteli mrtvých, jest pečetí i mého z mrtvých vstání; Tys vyřkl sám ona slova života: „Já jsem vzkříšení i život; kdo věří ve mne, byťby také umřel, živ bude; a každý, kdož jest živ, a věří ve mne, byťby také umřel, živ bude; a každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumřeť na věky.“ Aleluja! — Život Tvůj, oslavená hlavo člověčenstva! jest i životem mým; nebo Tys nám sám zaslíbil: Živ jsem, a i vy živi budete. Aleluja!

Se všemi Anděly, Svatými a Vyvolenými kláním se Tobě v slávě vzkříšení Tvého, k jehožto slavnému uctění církev dnes Tobě, Otci Tvému a Duchu svatému chválu a oběť díků vzdává. Podej mi pravici svou, a vyveď mne z hrobu vlažnosti mé, v němž duše má tak dlouho dřímá; vzbud' mne k novému nábožnému životu, očisť a posvěť srdce mé, aby se zásluhami Tvými a orodováním všech milých Svatých stalo obětí dobrolíbeznou, kterou

nyní Otci nebeskému s dary rukou kněze podávavými na sv. oltář Tvůj kladu.

Úvod. Vstal jsem a zůstanu ještě při Tobě. Aleluja! Tys vložil ruku svou na mne! Podivná jest vědomost Tvá! Aleluja! — Pane! ty zpytuješ a znáš mne! Podivná jest vědomost Tvá! Aleluja! — Pane! Ty zpytuješ a znáš mne: nechť sedím nebo vstanu, Ty to víš. Sláva Otci atd. Vstal jsem atd. (jako na začátku.)

Pane, smiluj se nade mnou! Kriste, smiluj se nade mnou! Pane, smiluj se nade mnou!

Gloria (jako na stránce 80.)

Modlitba.

Bože: kterýž jsi dnešního dne skrze jednorozeného Syna Tvého smrt přemohl a nám přístup k blahoslavenství věčnému otevřel: přispívej a naplň všemohoucí pomocí svou žádosti nábožné, jež milost Tvá v nás zbudila a oživila, skrze téhož Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho atd.

Epistola. (1. Psaní sv. Pavla k Kor. 5. 7.)

Vyčistte starý kvas, abyste byli nově skropeni, jakož jste nenakvašeni. Nebo beránek náš velikonoční za nás obětován jest Kristus. A protož hodujmež ne v kvasu starém, ani v kvasu zlosti a nešlechtnosti, ale v přesnicích upřímnosti a pravdy.

Evangelium Pána našeho Ježíše Krista dle sepsá í svatého Marka 16, 1.

A když pominula sobota, Maria Majdalena a Marie Jakubova a Salome, nakoupily vonných mastí,

aby přijdouce pomazaly Ježíše. A velmi ráno první den po sobotě přišli ke hrobu, an již slunce vzešlo. I pravili vespolek: Kdo nám odvalí kámen od dveří hrobových? A vzhledše uzřely odvalený kámen; byl zajisté veliký velmi. A všedše do hrobu uzřely mládence, an sedí na pravici, oděného rouchem bílým, i ulekly se. Kterýžto řekl jim: Nebojte se, Ježíše hledáte Nazaretského, ukřižovaného: vstať jest, ne-
uít ho tuto: aj místo, kde jej byli položili. Ale jděte, povězte učedníkům jeho i Petrovi, žeť vás předejde do Galilee: tam jej uzříte, jakž pověděl Vám. — Díky a chvála budiž Tobě Ježíši Kriste!

Kredo. Věřím v Boha Otce atd.

Offertorium.

Země se třese a mlčí. Bůh vstává k soudu. Aleluja! Svatý Otče, všemohoucí věčný Bože! atd. (na str. 82 až k přäfací.)

Pane, prosíme Tebe, přijmi milostivě modlitby a oběti lidu svého, aby tajemstvím této velikonoční slavnosti posvěcené, působením Tvým za mocný prostředek k blahoslavenství věčnému sloužily, skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho atd.

Präfací.

S těmito dary pozdvihujeme nyní též srdce naše k Bohu, uctivě jemu děkující; nebť jest to nejvýš slušná a spasitelná povinnost, abychom Tebe, ó Pane! po všecky časy, zvláště ale v tento slavný den, hodně chválili, velebili a oslavovali, když Kristus, beránek náš velikonoční, za nás obětován jest.

Nebo onť jest Beránek pravý, jenž sňal hříchy světa; jenž umíraje vládu smrti zrušil, a vítězství života z mrtvých vstáním svým upevnil. Protož vyvyšujeme se všemi Anděly a Archanděly, se všemi mocnostmi nebeskými, se všemi zástupy blahoslavených duchů slávu Tvou, s nimi bez přestání prozpěvující: Svatý, svatý, svatý jest Pán Bůh zástupů, nebesa a země plna jsou slávy jeho. Hosanna na výsostech! Požehnaný, jenž se běře ve jménu Páně! Hosanna na výsostech! —

Před pozdvihováním (jako na str. 83 až 85.)

Z á v í r k a. Pane! sešli nám Ducha lásky, aby všickni, jež jsi tajemstvím svým v tento slavný velikonoční čas nasýtil, milostí Tvou v pravé svornosti spojení byli, skrze Ježíše Krista atd.

Požehnání a poslední Evangelium. (jako na str. 87 a 88.)

Modlení pro svatý čas velikonoční.

1. Úvod.

Vstalť jest Pán právě, Aleluja! A okázal se Šimonovi Petrovi. Aleluja! Pane! rty mé otevřeš, a ústa má zvěstovati budou chválu Tvou. Bože můj pomoz mi modliti se. Pospěš mi ku pomoci Pane! Sláva Otci atd.

Tentoť jest den, který učinil Hospodin! Plesejmež a veselme se v něm. Aleluja.

Žalm 94.

1. Pojdte, veselme se Hospodinu, plesejme Bohu Spasiteli našemu. Předstupme před tvář jeho s chválením, a v žalmích plesejme jemu!

Tentot jest den atd. (jako nahoře.)

2. Bůh veliký jest Hospodin, a král veliký nade všechny Bohy. Nebo v ruce jeho jsou všechny končiny země, a vysosti hor jeho jsou. Aleluja!

3. Jeho jest i moře, a on učinil je, a suchou zemi utvořily ruce jeho. Pojdte, klaňme se a padněme před ním; nebo onť jest Pán Bůh náš, a my jsme lid pastvy jeho a ovce ruky jeho. Tentot jest den atd.

4. Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých, jako v den pokušení na poušti, kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkoušeli mne, ale viděli skutky mé. Aleluja.

5. Čtyřidcet let hněval jsem se na národ tento. a řekl jsem: Vždycky tito bloudí srdcem. Ale oni nepoznali cest mých. Protož jsem přísáhl ve hněvě svém, že nevejdou do odpočinutí mého. Tentot jest den atd.

6. Sláva Otci atd. Tentot jest den atd.

II. Kdo jest král slávy?

1) „Pozdvihnětež knížata bran vašich, a vzdvihněte se brány věčné, a vejdeť král slávy. Kdož jest ten král slávy?“ Žalm 23.

Já jsem první i poslední. Zjev. 1, 17.

Tak veliký, tak neskončeně dobrý jest Ježíš Kristus, kterýž před osmnácti stoletími co outlé nuzné děťátko v Betlémě v jeslích ležel, před mečem vražedným krále ukrutníka do Egypta na rukou matčiných se utekl, třidcet let tichý a odloučený život v chatrči opovrženého městečka vedl a

v potu tváři své chleba sobě dobýval, tři léta s celnými a rybáři, jež si vyvolil, po vší zemi chodil, nemaje, kamžby hlavu svou uložil; který co zločinec jat, svázán, k soudu potažen, křivě obžalován a nevinu k smrti odsouzen, bičován, trním korunován, ulicemi Jerusalemskými vlečen, na Golgotě mezi dvěma vrahy ukřižován, nejvejš potupen, od Boha a lidí opuštěn jsa — hlavu nakloniv umřel.

Tento až do smrti kříže poslušný Syn jest první a poslední; on jest především, a všecko pozůstává, všecko žije a trvá jen v něm, co na nebi a na zemi jest. — Viditelné tvorstvo i neviditelné, trůnové a mocnosti, všecko jest skrze něho, bez něho není nic stvořeno, což stvořeno jest. Jemu děkují všechny bytosti; od prvního Anděla u trůnu Božího, až do červíčka, až do posledního prášku, po němž se červík plazí, bytost svou; on nese všecko mocným slovem svým; všechna plnost Božství bydlí v něm. A když všecko zvětší jako oděv a promění se, — když země pomine, kterou od počátku založil, a nebesa spadnou, jež ruka jeho učinila, — on zůstane, kdo jest; trůn jeho stojí pevně na věky, léta jeho nemají počtu — on byl včera a jest dnes a věčně tentýž Ježíš Kristus, v každém smyslu první a poslední.

Jaká to láska, jaké slitování Otce nebeského, že tohoto prvního a posledního, tohoto jediného, za svět plný hříšníků a otroků vydal v takové soužení, pohanění a v tak hořkou smrt! — O jak blízcí, jak neskončeně drazí musíme otcovskému srdci jeho býti! Mohla-liby mne která moc od této lásky od-

loučiti? Mohlo-liby co převelkého a předraheho býti, čehobych sobě od této lásky důvěrou nejpevnější vyprositi a očekávati nesměla? — Dal-li nám Otec Syna svého, zdaliž pak nám s ním nedá také každý jiný Dar? A když tento první a poslední při mně jest, kdož může proti mně býti? Když on mne miluje a přítelem mně jest; když on mne chce vysvoboditi, potěšiti a oblažiti, což mi to může škoditi, byť mne celý svět nenáviděl a do bídy uvrhnouti chtěl?

O duše má! nezoufej tedy v žádném soužení; netrať srdce v žádném nedostatku, v žádné tísní. Když všecko protivenství na Tebe se svalí; když všechny mocnosti bezbožné k záhubě Tvé se srotí — neboj se! První i poslední, Ježíš Kristus, jest ochrance Tvůj! pravice jeho vysvobodí Tebe z propasti zármutku, ruka jeho povede tebe cestou rovnou, láska jeho sejme s tebe všechna břemena a nesnáze, a propůjčí Tobě pokoje, odpočinutí a blahoslavenství.

O jak dobré jest Hospodinu se svěřiti, a nábožně po cestách jeho kráčet!

2. „Pozdvihnětež knížata bran vašich, a vzdvihněte se brány věčné, a vejdeť král slávy. Kdož jest to ten král slávy?“ Žalm 23.

Byl jsem mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. Zjev. 1, 18.

Ježíš byl mrtev. On měl moc život svůj položiti, žádná moc nemohla mu jej odnítí; on jej dal dobrovolně z poslušnosti a lásky. On se dal vésti jako beránek k zabití, skloniv hlavu umřel, — stal

se tělem studeným, byl bolestnými slzami osiřelých přátel a přítelkyň svých smáčen, do prostěradel obalen a pohřben. — Ale nebylo možné, aby Svatý Boží porušení uzřel, aby smrt v moci své podržela spravedlivého, pramen života. On měl moc, život svůj dobrovolně položený opět si vzíti. A on jej vzal zase. Třetího dne vstal z mrtvých a živ jest na věky věků.

Ježíš jest živ, i musil to přátelům svým dokázati, že živ jest. Majdalena stála u hrobu, chtěla slzy lítostné a laskavé ještě jedenkrát na svaté tělo Spasitele svého vylévati; ona si stěžovala Bohu, že Pána z hrobu vzali, a ohlížejíc se, neuzřela-liby aspoň stopu těch, kteří snad tělo odnesli, spatří živého a nepozná jej, mluví s ním a nepozná jej. Pane, vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil a já jej vezmu. Nyní vysloví Pán, aby žalost její v radost proměnil, slovo Maria! a slovo to otevřelo jí oči, že v domnělém zahradníkovi poznala Spasitele vzkříšeného, a vzkřiknouc: Mistře! k nohouskám jeho padla.

Ježíš jest živ, a vzkazuje přátelům svým nejprvé po Majdaleně: Jdiž k bratřím svým a pověz jim: Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu, a pak šel sám za ní, vstoupil k učedníkům do příbytku, pozdravil je pozdravením pokoje, ukázal jim ruce i bok svůj, mluvil a jedl s nimi; i vzradovali se učedníci vidouce Pána. Oni vidí, pochybují, věří, klaní se a plesají. Ježíš jest živ, a jde ze dvěma učedníky do Emaus. Dohoniv je mluví s nimi jako pocestný s po-

cestnými, vysvětluje jim písma, až jim srdce v těle hořelo; a když ho přinutili, aby zůstal s nimi na noclehu, bere chléb, láme a podává jim — tu poznali v cizinci Spasitele vzkříšeného, a on zmizel od očí jejich; ale srdce jejich věřilo a plesalo u víře té.

Ježíš jest živ a navštěvuje po druhé shromážděné učedníky své, pozdravuje nejprve učedníků všech, a pak přikročiv k Tomáši, jenž uvěřiti nechtěl, leč vpustí prst svůj v místo hřebů, a ruku svou vloží v bok Ukřižovaného, dí jemu: Vložíš prst svůj sem, a viz ruce mé; a vztáhni ruku svou, a vpust' v bok můj, ale nebudiž nevěřící, ale věřící. Tomáš nejen věřil, ale i také velice se zaradoval, že u vytržení jen to vyřící mohl: Pán můj a Bůh můj!

Ježíš jest živ, a projevuje to přátelům svým mnohonásobným způsobem, že živ jest. Nepoznaný kázal jim ráno, když ještě lovili a po celou noc nic nepopadli, síť na pravou stranu lodi vrhnouti, a oni ulovili tolik, že pro množství ryb síť ani již táhnouti nemohli, nýbrž jiných učedníků ku pomoci zavolati museli, aby síť k břehu přitáhli a těch sto a padesáte ryb vybrali. Jan poznal Pána nejdříve: Pán jest! — nyní přišli všickni k Ježíši; žádný se nepotřeboval ptáti: Ty kdo jsi? nebť jej všickni poznali. Ježíš jim dával chléb a ryby, i jedl s nimi. Tak připravil Pán rybářům požehnaný lov, aby těm, kteří budoucně lidi loviti měli, víru o svém z mrtvých vstání nezrušitelně do duše vštípil.

Ježíš jest živ, a okázal se jedenkrátě pěti stům bratrů — učedníků, kteříž se bratrů nazývali,

jakož se Ježíš bratrem jejich jmenoval — a z těch pěti set bratří byli ještě mnozí živi, když i Šavel stav se Pavlem, hlásal židům a pohanům vzkříšeného Krista, jehož sám byl viděl na cestě do Damasku. Ježíš zůstal po svém z mrtvých vstání ještě čtyrydcet dní u svých učedníků, mluvě s nimi o království nebeském, a pak odešel, jakž to byl předpověděl, k Bohu a Otci svému, kterýž také jest Bohem a Otcem naším.

~~~~~

Velké to, občerstvující pomyšlení: Ježíš jest živ na věky věků! A jak dlouho živ jest, tak dlouho miluje; nebo což jest život jeho jiného než láska, nejčistší, nejvěrnější, nejvroucnější láska? A pokud miluje, — také požehnává, těší, vysvobozuje, oživuje a oblažuje; neboť co působí láska jeho jiného, než požehnávání, těšení, vysvobozování, oživování a oblažování? — Osmnácte století minulo od onoho nedělního jitra, kdy se sláva Boží nad hrobem ukřižovaného zjevila, skála se třásla, strážní strnuli, a Ježíš nově oživený a nebeskou stkvělostí oděný z hrobu vyšel co kníže života a vítěz nad smrtí. — Ale podnes jest živ jako před osmnácti sty lety, a potud miluje, požehnává, těší, vysvobozuje, oživuje a oblažuje, jako tehdáž, a na věky věků zůstane, co dnes jest, živý, milující, požehnavající, oživující!

To budiž potěšením a posilněním mým v te-sklivou hodinu loučení s přátely, příbuznými, dět-kami mými. Když pak já jejich nebo oni mé lásky, potěšení, rady, pomoci budou potřebovati, když osamělí a opuštění bolestnou cestou života budeme krá-

četi: — ó ten, kterýž nyní žije, miluje, se smilovává a zpomáhá, když žádný pomoci již nemůže; který nyní mnoho tisíc vdov a sirotek, osamělých, opuštěných a zarmoucených chrání a řídí, opatřuje a těší — ten bude i pak živ, až já, přátelé, těšitelé a ochrancové moji již budeme práchnivěti. On žije a miluje, smilovává se, zpomáhá a oblažuje na věky věků. Kdyby se všickni ode mne odloučili, jeden se předce ode mne neodloučí.

O radostné poselství! kýmby pravdu tuto srdce mé nejvroucněji pocítilo! Jeden se předce ode mne neodloučí, jeden, který více jest a vroucněji miluje, mocněji těší a občerstvuje, než otec a matka, než přátelé a bratři; který i tu těšiti a občerstviti, zpomoci a vysvoboditi může, kde otcové a matky, přátelé a bratři jen — plakati mohou. Ježíš Kristus jest živ na věky věků!

3) „Pozdvihněte knížata bran vašich, a vzdvihněte se brány věčné, a vejdeť král slávy. Kdož jest ten král slávy?“ Žalm 23.

Já Ježíš — mám klíče smrti i pekla. Zjev. 1, 18.

Já jsem Pán, mocný a vítězný, vítězný v boji.

Tomu, jenž mrtev byl, a z poslušnosti a lásky sebe obětoval — Ježíši Kristu — jest všechna moc dána na nebi i na zemi. On jest král králů, Pánovník pánovníků, před ním, na pravici velebnosti Božské nade všechno vyvýšeným musí každé koleno klekati, a každý jazyk vládu jeho nejvyšší vyznávat.

On přemohl všechny nepřátele a zhoubce vykoupeného pokolení lidského, i to nejstrašnější, smrt a porušení. On vyvádí z temnosti hrobu k světlu ži-

vota věčného, z strašného porušení k nesmrtelnosti nebeské. Aleluja!

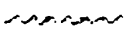
I mé vezdejší, smrtelné tělo jedenkrát oblahoslaví a nesmrtelností přiodí. On přemůže neuprositelného zhoubce pokolení lidského, smrt, a odejme jí kořist její; on otevře hrobky porušení, a utvoří z prachu život nový.

Potom — ó duše vykoupená! plesej, miluj, klaň se — potom se s radostí nevyslovitelnou opět shledají, jež smrt zde na světě od sebe odtrhla, a žádný strach před rozloučením radost jejich již nezkalí; nesmrtelnost bude je ozařovati, a pokoj a radost vykvetou ze šlópějí jejich. Budouť živi na věky věků.

Kýž pak mě tato blažená naděje provází po celé cestě života! Kýž pak to u smrtelné postele svých milých, a na vlastní smrtelné posteli živě věřím a vroucně cítím: „Ježíš Kristus jest první i poslední, on, jenž mrtev byl, jest živ, a živ na věky věků, a má klíče smrti i pekla. Amen.“ Aleluja!

Modlitba.

Bože! kterýž jsi světu slavností velikonoční prostředků k spasení propůjčil, prosíme Tebe, požehnej lidu svému dary nebeskými, aby úplné svobody dítek Božích a života věčného dosáhl, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen. Požehnejž a uchovejž nás všemohoucí a milosrdný Bůh, Otec, Syn a Duch svatý. Amen. Pomoc a milost Boží zůstaniž vždy s námi. Amen.

O dnech křižových.

Při procesí.

„V ouzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem. I vyslyšel z chrámu svatého svého hlas můj, a křik můj všel v uši jeho.“
Žalm 17, 7.

Bože milosrdenství Tvé dosahuje k nebesům, a pravda Tvá až k oblakům. Plná jest země dobrotivosti Tvé; Tys lítostivý, a dobrotivost Tvá trvá na věky. Jakož se Otec nad dítkami slitovává, tak slituje se Hospodin nad námi. Sláva Otci. atd.

Modlitba.

Otče všemohoucí! v jehožto dobrotivost ve všech důležitostech důvěřujeme, dej, abychom pod ochranou Tvou ode všeho protivenství uchováni, nebo z něho v pravý čas vysvobozeni byli, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Litanie ke všem Svatým.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!

Synu Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria, oroduj za nás!

Svatá Boží Rodičko atd.

Svatá Panno panen,
Svatý Michaeli,
Svatý Gabrieli,
Svatý Rafaeli,
Všickni svatí Anjelé i Archanjelé, orodujte za nás
Všickni svatí blahoslavených duchů řádové,
Svatý Jene Křtiteli, oroduj za nás!
Svatý Josefe,
Všickni svatí Patriarchové a Proroci, orodujte za nás!
Svatý Petře, oroduj za nás!
Svatý Pavle,
Svatý Ondřeji,
Svatý Jakube,
Svatý Jene,
Svatý Tomáši,
Svatý Jakube,
Svatý Filipe,
Svatý Bartoloměji,
Svatý Matouši,
Svatý Šimone,
Svatý Tadiáši,
Svatý Matěji,
Svatý Barnabáši,
Svatý Lukáši,
Svatý Marku,
Všickni svatí Apoštolové a Evangelisté, orodujte
za nás!
Všickni svatí Učedníci Páně,
Všecka svatá Nemluvňátka,
Svatý Štěpáne, oroduj za nás!
Svatý Vavřinče,

Svatý Vincenci,
 Svatí Fabiáne a Šebestiáne, otodujte za nás!
 Svatí Kozmo a Damiáne,
 Svatí Gervázi a Protázi,
 Všickni svatí Mučedníci,
 Svatý Silvestře, oroduj za nás!
 Svatý Řehoři,
 Svatý Ambroži,
 Svatý Augustine,
 Svatý Jeronýme,
 Svatý Martine,
 Svatý Mikuláši,
 Všickni svatí Biskupové a Vyznávači, orodujte za nás!
 Všickni svatí Učitelové,
 Svatý Antoníne, oroduj za nás!
 Svatý Benedikte,
 Svatý Bernarde,
 Svatý Dominiku,
 Svatý Františku,
 Všickni svatí Kněži a Jahnové, orodujte za nás!
 Všickni svatí Mniši a Poustevníci,
 Svatá Máří Magdaleno, oroduj za nás!
 Svatá Hátó,
 Svatá Lucie,
 Svatá Anežko,
 Svatá Cecilie,
 Svatá Kateřino,
 Svatá Anastazie,
 Všecky svaté Panny a Vdovy, orodujte za nás!
 Všecky Svaté a Světice Boží,
 Milostiv nám buď, odpusť nám Pane!

Milostiv nám buď, uslyš nás Pane!
Ode všeho zlého, vysvobod' nás Pane!
Od všelikého hříchu atd.
Od hněvu Tvého,
Od náhle a nenadále smrti,
Od oukladů ďábelských, vysvobod' nás Pane!
Od hněvu a nenávisti i ode vší zlé vůle,
Od ducha smilného,
Od hromobití a bouřky,
Od věčné smrti,
Skrze tajemství svatého vtělení Tvého,
Skrze příští Tvé,
Skrze narození Tvé,
Skrze křest a svatý půst Tvůj,
Skrze kříž a umučení Tvé,
Skrze smrt a pohřeb Tvůj,
Skrze svaté vzkříšení Tvé,
Skrze podivné na nebe vstoupení Tvé,
Skrze příští Utěšitele Ducha svatého,
V den soudný,
My hříšníci, tě prosíme uslyš nás!
Abys sám odpustiti ráčil,
Abys nám milostiv býti ráčil,
Abys nás k pravému pokání přivésti ráčil,
Abys svou svatou církev spravovati a zachovati
ráčil,
Abys náměstka apoštolského i veškeren duchovní
stav v svatém náboženství zachovati ráčil,
Abys nepřátele církve svaté ponížiti ráčil,
Abys králům a knížatům křesťanským pokoj a svor-
nost dáti ráčil,

Abys všemu lidu křesťanskému pokoj a jednotu udě-
liti ráčil,

Abys sámých nás v své svaté službě posilniti a za-
chovati ráčil,

Abys myslí našich k nebeským žádostem pozdvi-
hnouti ráčil,

Abys všem dobrodincům našim věčnými statky od-
platiti ráčil,

Abys duše naše, bratří, přátel a dobrodinců našich
od věčného ztracení vysvoboditi ráčil,

Abys ourody zemské dáti a zachovati ráčil,

Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti
ráčil,

Abys nás uslyšeti ráčil, Tě prosíme uslyš nás!

Synu Boží,

Beránku Boží, jenž atd.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad
námi!

Pane, smiluj se nad námi!

V. Spasené učiň služebníky své, Bože můj!

R. Doufající v Tebe.

V. Budiž nám, Pane, věží mocnou.

R. Před tváří nepřítel.

V. Nic neprospívej nepřítel nad námi.

R. A syn nepravosti nepřičiniž se uškoditi nám.

V. Pane, ne vedlé hříchů našich učiniž nám.

R. Ani dle nepravostí našich odplacuj nám.

V. Modlemež se za nejvyššího biskupa našeho N.

R. Hospodin zachovejž ho a obživiž ho, a bla-
hoslaveného učiň ho na zemi, a nevydávejž ho v ruce
nepřátel jeho.

V. Modleme se za dobrodince naše.

R. Pane, rač odplatit všem nám dobře činícím pro jméno své životem věčným,

V. Modleme se za věrné zemřelé.

R. Odpočinutí věčné dejž jim, Pane, a světlo věčné svítiž jim.

V. Odpočiňtež v pokoji.

R. Amen.

V. Modleme se za bratry naše nepřítomné.

R. Spasené učiň služebníky své, Bože doufající v Tebe.

V. Sešliž jim pomoc ze svatyně.

R. A ze Sionu ostříhejž jich.

V. Pane, vyslyš modlitbu mou.

R. A volání mé k Tobě přijď!

Modlitba.

Bože! kterémuž smilovati se vždycky, a odpustiti vlastně přináleží, přijmi modlitby naše, aby nás i vsecky služebníky Tvé, které hříchů vazby tisknou, smilování dobrotivosti Tvé milostivě rozvázalo.

Uslyš, prosíme Pane, pokorných prosby, a chválícím Tebe odpusť hříchy, abychom i milostivého odpuštění, i pokoje od Tebe obdržeti mohli.

Nevýmluvné milosrdenství své, Hospodine, laskavě nám prokaž, a nás i od hříchů všech sprost i od zasloužené pokuty vysvobod.

Bože, jenž skrze hřích rozhněván, a skrze pokání ukrocen býváš, shlédni na modlitbu poníženého lidu svého, a odvrát metlu spravedlivého hněvu, který jsme hříchy svými zasloužili.

Všemohoucí věčný Bože! smiluj se nad služebníkem svým nejvyšším biskupem naším N., a spravuj ho dle dobrotivosti své k cestě věčného spasení, tak aby z daru Tvého věci Tobě líbezných vyhledával a se vší snažností vykonával.

Bože! od kteréhožto svaté žádosti, pravé rady a spravedlnosti skutkové pocházejí, dejž služebníkům svým ten, kteréhož svět dáti nemůže, pokoj, tak aby i srdce naše k plnění přikázání Tvých byla oddána, i po odvrácení strachu nepřátelského časové naši v ochraně Tvé byli pokojni.

Zapal ohněm sv. Ducha ledví i srdce naše, Pane! abychom Tobě nepoškrvněným tělem sloužili a čistým srdcem se zalíbili.

Bože! všech věrných Stvořiteli, dušem služebnic svých odpuštění všech hříchů rač dáti, aby prominutí, kteréž vždycky žádali, pokornými prosbami dojíti mohli.

Činy naše, prosíme Pane, milostí svou předejdi, a pomocí svou proved, aby všechny naše modlitby a činy od Tebe vždycky se počínali, a skrze Tebe počatí se skonávali.

Všemohoucí věčný Bože! jenž nad živými i mrtvými panuješ a nade všemi se smilováváš, kteréž v pravé víře a skutcích za své byti uznáváš: Tebe pokorně prosíme, aby, za které jsme prosby vylévati umínili, a kterých buďto tento nynější věk ještě v těle zdržuje, aneb budoucí již od těla vysvobozené přijal, skrze přimluvy všech svatých Tvých, z dobroty milosti Tvé, všech hříchů Tvých odpuštění dojíti mohli. Skrze Pána našeho Ježíše Krista,

Syna Tvého, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všechny věky věkův. Amen.

Vyslyš nás všemohoucí a milosrdný Hospodine, a duše všech věčných zemřelých skrze milosrdenství Boží odpočiňtež v pokoji. Amen.

Ke mši svaté

v čas veřejného modlení a veřejných dní.

(Od počátku až do obětování.)

Všemohoucí, věčný Bože! Pane, nebeský Otče! jednorozený Syn Tvůj Ježíš Kristus ubezpečil nás, že nám všem dáš, začkoli Tebe ve jménu jeho prositi budeme.

S dětinskou důvěrou obracím se nyní při oběti mše svaté, která též jest pravá a platná oběť prosebná, k milujícímu otcovskému srdci Tvému, přednášejíc Tobě ve jménu Ježíše Krista modlitby, prosby a přímlyvy své. Věčný Bože! klaním se Tobě, naplň mne milostí svou, abych se Tobě v duchu a pravdě klaněla.

Věřím všechno, co Božský Duch Tvůj církvi Tvé zjevil. Posilni víru mou, a pomáhej mi dle ní živu býti.

Doufám v Tebe, v milosrdenství a zaslíbení Tvé. Přispěj naději mé a dej, aby obcování mé bylo v nebesích.

Miluji Tebe nade všechno; nebo Tys nejvyšší, milování nejhodnější dobré. Očišť, posvěť lásku mou, abych nic nežádala, nic nečinila, než co Ty chceš,

abych nebyla živa já, nýbrž Ty ve mně. Slitovniče! Ty nechceš smrti hříšníka, nýbrž aby se obrátil a živ byl. Dej mi ducha kajícího, srdce čisté, a buď mně hříšné milostiv. Posilni vůli mou u vykonávání dobrého; spořádej konání a činění mé moudrostí svou; vzor svatosti Tvé ať mi pomáhá k vítězství nad zlými náklonnostmi těla; Ty budiž životem duši mé, světlem rozumu mému, pravidlem myšlének a jediným předmětem žádostí mých. Naplň duši mou horlením o čest Tvou, uctivostí k svatému náboženství, věrností k přátelům, ochotností k nepřátelům; dej mi všemožně k tomu přispívati, aby poctivost a blaženost na světě se rozmáhaly. Dej ať vždy více živa jsem k požehnání sobě a blízním, a k radosti Tobě. Uchovej mne před nebezpečnými nemocmi a nehodami, před pronásledováním zlých lidí, před utrhaním jazyků zlých, před chudobou a hanbou. Kdybysi však na mne toto zlé co otcovský trest dopustil, dej mi trpělivosti, síly a lásky důvěrné, abych všecko s dětinskou oddaností z otcovské ruky Tvé přijímala a žádným soužením od Tebe odloučiti se nedala. Tvůj Duch sv. vediž mne ke vší pravdě, posilniž mne ku každé ctnosti, přispívejž mi v každém soužení, osvětiž mně každou tmou a vediž mne po cestě rovné, abych skrze víru v Ježíše Krista a věrné spolupůsobení mé blahoslavenství věčného dosáhla. Amen.

Křesťanské přímlyvy.

Otče! všickni lidé na zemi jsou dítky Tvoje. Bratří a sestry jsme všickni; láska ráda spomáha-

jící a přimluva, kde láska spomoci nemůže, líbí se Tobě a Ty jí od nás žádáš. Protož modlím se za své bližní Ježíši Kriste! Ty jsi se modlíval za blízké i vzdálené, za přátele i nepřátele, a učil jsi nás podobně se modliti a věřiti, že vyslyšení budeme. Prosím Tebe, Otče lidstva! vzbud' Ty ve mně sám Duchem svým, abych se za bratry i sestry své přimlouvala. Nauč je všecky Tebe znáti, milovati a v Tobě se veseliti. Veď je všecky skrze Ježíše Krista k Tobě, a skrze Ducha svatého k Ježíši Kristu. Vzbuzuj vždy více lidí, jimžby na tom záleželo, aby království Tvé na zemi rozšiřovali a Tobě duše získali. Slituj se nade všemi nevědomými, a osviť je! nade všemi bloudícími, a uveď je na pravou cestu! nade všemi bezbožnými, a vzbud' v nich kajicné smýšlení! nade všemi mdlými, a dej mi síly k plnění povinností jejich.

Potěš všech truchlících! ochraň všech pokoušených! občerstvi všech hynoucích! posilň všech soužených! uzdrav všech nemocných! rozmnož víru a naději všech smrtelníků! požehnej snažení dobrému, dodej srdce všem vyznavačům pravdy! přispěj všem obhajcům práva a ctnosti! vezmi neuznanou, trpící nevinnost pod ochranu! utvrď důvěru chudoby, a obvesel ji dobročinnými lidmi! měj všecky vdovy a sirotky zvláštní péči své odporučeny! ujmi se v nebezpečenství postavených a vzbud' je, aby u Tebe outočiště hledali! slituj se nade všemi věznými, aby přečinění své náležitě poznali, jeho srdečně litovali, a milosti Tvé hodnějšími se stali! slituj se nade všemi pronásledovanými, křivdu trpícími, utiskova-

nými a všemi, kteří nemají, kam by se v nátiscích utekli o pomoc; budiž Ty těшитelem, zpomocníkem a posilou jejich! — Propůjč každému, čeho potřebuje! Veď všechny učitele k pravdě, všechny vladaře k spravedlnosti, všechny poddané k poslušnosti, všechny vrchnosti k svědomité věrnosti, všechny boháče k milosrdenství — všechny lidi ku poznání Tebe a k životu věčnému, jehož nám dobyl Ježíš Kristus, Pán a Oblažitel náš. Amen.

Všemohoucí a milosrdný Bůh vyslyš nás, a propůjč dušem všech zemřelých věřících odpočinutí v pokoji. Amen.

(Od Offertorium až k závěrce viz str. 82—87.)

Na slavnost na nebe vstoupení Páně.

Ke mši svaté.

Příprava.

Ježíši Kriste! lásko duše, radosti a spáso světa veškerého, klaním se Tobě! Duše má světí slušně den slavného na nebe vstoupení Tvého, den vítězství Tvého nade všemi mocnostmi smrti a pekla.

Tys umřel smrtí nejtrapnější a nejvznešenější — umřel jsi z lásky k nám, abychom my věčně živi byli; tobě náleží čest, chvála a klanění ode všech smrtelníků.

Tys dokonal milostivě veliké dílo vykoupení našeho od hříchu a záhuby věčné, i byl jsi na dosti učinění za neposlušnost naši poslušen až do smrti

kříže. Bezbožnost naše uvrhla tebe do potupy, do utrpení a do hrobu, ale spravedlnost Boží koranovala Tebe ctí a slávou. Jasný oblak spustil se s nebe, a přijal Tebe do lůna svého. Ty jsi se pozdvihl k Otci od země, jež byla prvé krev Tvou pila, a Tvoji apoštolové padše k zemi, klaněli se Tobě. Nebe slavilo příští Tvé, a všickni kůrové andělští připravovali se k radostnému prozpěvování. Tisícové tisíců volali: Hoden jest Beránek, kterýž jest zabit, vzíti moc, a Božství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnání.

Jakž bych mohla toto vítězství, tuto slávu a důstojnost dosti vychváliti? Jakž bych se mohla dosti z toho radovati, že Ty, Prvorozený Syn Otce věčného, druhý praotec pokolení lidského, stal ses bratrem naším a Zástupcem naším v nebesích? Jakž bych mohla dosti za to děkovati, že jsi šel nám příbytek v domě Otce svého připraviti a že zase přijdeš, aby si nás k sobě vzal, bychom byli, kde Ty jsi, jedno s Tebou, jako Ty jedno jsi s Otcem.

K Tobě, jenž jsi Nejvyšší kněz na věky podle řádu Melchisedechova, pozdvihuji srdce své; ke cti slavného na nebe vstoupení Tvého, a na důkaz srdečné radosti mé, že jsi dnes u přítomnosti milých svých oslavené človenství své povýšil nade všecky Anděly na trůn Božský, budu nyní této mši svaté, při níž památka na nebe vstoupení Tvého se slaví, s nejvroucnější pobožností přítomna, a obětuji Tebe v nejsvětější svátosti oltářní, a s Tebou i mdlé srdce mé, vždy ještě světu a hříchu oddané, Otci nebeskému.

Oslavený Synu člověka! Ty vládneš co nejvyšší Panovník na nebi, a bydlíš vírou v srdcích věřících, i táhneš je mocí milosti a lásky své k sobě.

O Počátku a Dokonavateli blahoslavenství mého! přitáhni i mne, abych jen na Tebe patřila a Tebe následovala; aby sice život můj na zemi, ale obcování mé v nebesích bylo; abych ze vší síly duše toho vyhledávala, jen po tom toužila a dosáhla, co s vrchu jest, kde Ty na pravici Otce sedě, živ jsi a kraluješ na věky. Amen.

Úvod. Muži Galilejští, co stojíte hledíce do nebe? Aleluja! Tento Ježíš, který vzat jest od vás do nebe, takť přijde, jako jste viděli ho jdoucího do nebe. Aleluja!

Plesejte národové ústy a rukama. Prozpěvujte Bohu zpěvy radostné. Sláva Otci atd.

Kyrie a Gloria (jako na stránce 80).

Modlitba.

Všemohoucí Bože! pevně věřím, že dnešního dne Jednorozený Tvůj, Pán a Vykupitel náš na nebe vstoupil! Propůjč nám milosti, prosíme, abychom již tuto jako v nebesích obcovali, a jedenkrát tam blahoslaveného příbytku dosáhli, skrze téhož Ježíše Krista atd. Amen.

Epištola. (Skutk. Apošt. 1, 1.) První zajiště řeč učinil jsem, ó Teofile! o všech věcech, kteréž začal Ježíš činiti a učiti, až do toho dne, v kterémž dáváje skrze Ducha Svatého přikázání Apoštolům, kteréž vyvolil, vzhůru vzat jest. Jimžto

i sebe samého zjevoval živého po svém umučení ve mnohých důvodech, za čtyřiceti dnů ukazuje se jim a mluvě o království Božím. A pojed s nimi přikázal jim, aby z Jerusalema neodcházeli, ale očekávali zaslíbení Otcova, kteréž jste slyšeli, pravil, skrze ústa má. Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtění budete Duchem svatým, ne po mnohých těchto dnech. Pročež kteříž se byli sešli, tázali se ho, řkouce: Pane, v tomtoli času navrátíš království Israelské? I řekl jim: Neníť vaše věc znáti časy neb chvíle, kteréž Otec položil v moci své; ale přijměte moc Ducha svatého přicházejícího na vás, a budete mi svědkové v Jerusalemě, i ve všem Jůdstvu, i v Samaří a až do posledních končin země. A to pověděl, ani na to hledí, vyzdvižen jest, a oblak vzal jej od očí jejich. A když za ním do nebe jdoucím hleděli, aj dva muži stáli vedle nich v rouše bílém, kteřížto i řekli: Muži Galilejští, co stojíte hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzat jest od vás do nebe, takť přijde, jakž jste viděli ho jdoucího do nebe. — Díky Bohu.

Evangelium sv. Marka 16, 14. Nejposléze ukázal se Ježíš jedenácti učedníkům, když seděli za stolem, a trestal nedůvěru jejich, a tvrdost srdce, že těm, kteříž jej viděli vzkříšeného, nevěřili. A řekl jim: Jdouce po všem světě kažte Evangelium všemu stvoření. Kdož uvěří a pokřtěn bude, spasen bude; kdož pak neuvěří, bude zatracen. Znamení pak ty, kteříž uvěří, tato následovati budou: Ve jménu mém nečisté duchy budou vymítati, jazyky novými mluvit, hady bráti, a jestližeby co je-

dovateho pili, neuškodíť jim; na nemocné ruce vzkládati budou, a ti dobře se míti budou. A zajisté Pán Ježíš, když jim odmluvil, vzat jest do nebe, a sedí na pravici Boží. A oni šli a kázali všudy, a Pán jim pomáhal, a řeči jejich potvrzoval následujícími divy. — Čest a sláva Tobě Ježíši Kriste!

Kredo a Offertorium jako na str. 82.

Prefací. S těmito dary pozdvihujeme nyní též srdce naše k Bohu, uctivě jemu děkující; nebť jest to nejvejš slušná a spasitelná povinnost, abychom Tobě, Pane! po všecky časy a všude děkovali skrze Ježíše Krista Pána našeho, který po z mrtvých vstání svém všem učedníkům svým zjevně se okázal, a před očima jejich na nebe vstoupil, aby nás Božství svého oučastny učiniti mohl. Protož oslavujeme Tebe se všemi Anděly a Archanděly, se všemi mocnostmi nebeskými, se všemi zástupy blahoslavených duchů, s nimi bez přestání prozpěvující: Svatý! svatý atd. (jako na str. 83 až k závírce na str. 87.)

Závírka. Propůjč nám, všemohoucí, milosrdný Otče! abychom to, čeho jsme skrze viditelné tajemství duchovním způsobem požívali, i skrze neviditelný oučinek jeho v sobě pocítili, skrze Ježíše Krista atd. Amen.

Požehnání na str. 87.

I. O na nebe vstoupení Páně.

(Ze spisů sv. Augustina.)

Vstalť jest, aby nám příklad našeho z mrtvých vstání okázal: vstoupil na nebe, aby nás s hůry

chránil. Kterak musíme lidské přirozenosti své štěstí přát, že vstoupením Ježíšovým na nebe tak vysoko byla povýšena, nebo on vzal oslavené člověčenství své s sebou do nesmrtelnosti nebeské, a posadil je na pravici Boha Otce. Máme tedy Pána a Spasitele — Boháčlověka v nebi, který prvé na kříží visel a nyní v nebi sídlí. Na kříži vise dal cenu za nás; nyní pak, když v nebi sídlí, shromáždí nás, jež krví svou vykoupil, abychom i my byli, kde on jest. Až všecy shromáždí, jež mu Otec po všecy časy dal, pak přijde zase na konec času, a s ním odplata soudu.

Kdež pak nyní potupná žádost nepřátel jeho: „Jsili Syn Boží, sstoupiž s kříže?“ On učinil víc, než rouhači ti žádali. Jaká to sláva na nebe vstoupiti a na pravici Boha Otce seděti! —

S ním vstup i srdce mé vzhůru, dle napomenutí Apoštolova: Povstal-li jsem s Kristem, těch věcí, kteréž svrchu jsou, hledejte, kdež Kristus jest sedě na pravici Boží. O věci, kteréž svrchu jsou, pečujte, ne o ty, kteréž jsou na zemi. Kolos. 3, 1. 1.

On vstoupil na nebe, aniž od nás odstoupil, tedy jsme i my s ním nahoře, ač se zaslíbení na těle našem ještě nevyplnilo. Povýšen jsa nad nebesa, volá nás: Chceteli na nebe vstoupiti, budtež oudové moji.

Toto volání Tvé, ó Ježíši! posilniž mne zatím a rozniť všecy toužebnost mou. To budiž na světě rozjímání a potěšení mé, že v nebi příbytek mám. Jedenkráte svléknu tělo smrtelné, svléknu tedy již nyní starého člověka s hříchy jeho. Pak se vznese

tělo snadně do výsostí nebeských, když tíže hříchů nebude ducha tížiti. Amen.

II. Toužení po nebi.

(Dle sv. Augustina.)

„Jakož jelen dychtí po studnicích vod, tak touží duše má po Tobě, ó Bože! Žízní duše má k Bohu silnému živému; brzo-liž přijdu a ukáži se před tváří Boží? Žalm 41. 1. 1.

O Ty pramene života! kdy se dostanu ze spustlé, nezcestné, vypráhlé země ke sladkým vodám Tvým, bych slávu a moc Tvou spatřila a vodou slitování Tvých žízeň svou uhasila! Žízním, ó Pane! žízním po Tobě, Ty studnice života! Ó kdy přijdu k Tobě! kdy se ukáži, Pane! před tváří Tvou? Kdy uzřím onen den radosti, jež Bůh způsobil, abych plesala a se veselila?

O slavný, krásný dne, který večera nemá a nikdy nepomíjí! v který hlasy chvály, plesání a díků slyšeti, — kdy slyšeti budu slovo blažené; Vejdíš do radostí Otce mého — do domu Pána Boha svého, kdež na něho tváří v tvář patřiti a jej dokonale znáti budeš, jakož on Tebe zná. Vejdíš do radosti věčné bez zármutku, kde všechno tvé toužení a žádání ukojeno bude: kde ani nepřítelé ani jakého hříšného pokušení nebude, nýbrž úplné, bezpečné odpočinutí a radost, blahoslavená věčnost, věčné spasení a svaté patření na trojjediné Božství, Tatoť jest radost Páně, do které vejíti máme.

O radosti nejvyšší, bez které pravé radosti není! Kdy vejdu k Tobě, bych Boha a Spasitele

svého spatřila, který v Tobě bydlí? — Ach že ještě čekati musím na Krista Ježíše, kterýž promění tělo ponížení našeho připodobněné k tělu jasnosti jeho. (Filip. 3, 21.)

O přijď, Pane Ježíši Kriste! přijď a navštiv nás s pokojem svým! přijď a vyveď nás vězné ze žaláře, abychom se s Tebou z celého srdce veseliti mohli; přijď, Vysvoboditeli náš, okaž nám tvář svou, a blahoslaveni budeme! Přijď, Vykupiteli můj! a vyveď duši mou ze žaláře k oslavení svatého jména Tvého. Nebo dlouholi mám ještě já bídnic na vlnách smrtelnosti své zmitána býti a bez vyslyšení k Tobě volati? Vyslyš mne, kteráž k Tobě volám na tomto velkém moři plném nebezpečství a uveď mne do přístavu blahoslavenství věčného.

Blahoslavení, jenž z nebezpečství moře tohoto již vyvázli, a k Tobě, Bože! již se dostali. O, v pravdě blahoslavení, kteří z bouřlivých vln již na břeh, z vyhnanství do vlasti, a ze žaláře na svobodu přesazeni jsou; jež nyní žádané odpočinutí již blaží, proto že vítězného věnce slávy věčné, o nějž tuto tak pracně usilovali, již dosáhli, a z něho věčně prozpěvující se radují.

O království věčné! kde světlo nezhasitelné svítí a pokoj Boží panuje, který přesahuje všeliké pomyšlení; v němž duše svatých odpočívají, na jejichžto hlavách jsou koruny věčného blahoslavenství, v radosti a prozpěvování jsou živi, bolest a nářek daleko jsou od nich; jsouce světlem jako rouchem odíni, mají na hlavách koruny z kamení drahého. (Žalm 20, 4.)

O království blahoslavenství věčného, kde Ty Pane! tuto naděje spravedlivých, a tamto koruna slávy jejich, tváří v tvář od nich vidín býváš, a je všude pokojem svým oblažuješ! tam jest radost bez konce, plesání bez zármutku, život bez nesnází, světlo beze tmy, život bez smrti, a všecko dobré bez všelikého zlého. Tam mladost nikdy nestárne, krása tam nikdy nevadne; láska zůstává věčně nová, a zdraví nikdy neschází. Blahoslavení tedy oni, kteří již zasloužili, z toho zmítavého života do takové radosti se dostat! Ach, nešťastní a bídní jsme naproti tomu my, kteříž se ještě s lodí svou vlnami a bouřlivými propastmi dalekého moře tohoto kolotáme, nevědouce, zdaž nalezneme a šťastně dostihneme přístavu spasení. Ba nešťastní jsme my, jichžto přebývání v cizí zemi, jichžto cesta nebezpečná a konec pochybný jest, kdežto skrze zkaženost srdce našeho ustavičně v nebezpečenství jsme od Tebe odpadnouti, a míru nepravostí našich ještě více doplňovati.

O vlasti naše! vlasti pokoje! z daleka pohlížíme k Tobě; z tohoto moře oslavujeme Tebe, z oudolí plačtivého vzdycháme po Tobě; a slzice suazíme se nejmožněji k Tobě se dostat.

Ježíši Kriste! naděje pokolení lidského; Bože z Boha, outočiště a sílo naše, jehožto světlo zdaleka, co hvězda na vlnách mořských skrz hustou mlhu svítící, nám do očí padá, aby nás k přístavu dovedlo: Ty Pane! řid pravicí svou, veslem kříže svého loď naši, ať ve vlnách nezahyneme; ať nás bouře vody nepotopí, aniž hlubina pohltí (Žalm 68,

16.); nýbrž vytáhni nás mocí kříže z tohoto moře k sobě, Ty jedině potěšení naše, kteříž plačícím okem svým odtud sotva můžeme dohlédnouti k Tobě na břeh vlasti nebeské, kde nás co pravá dennice a co věčně svítící slunce spravedlnosti očekáváš.

My vykoupenci, jež jsi tak draze krví svou vykoupil, voláme k Tobě z této cizí země: Vyslyš nás, Pane, spasení a naděje naše od počátku! Dej nám s Tebou v lásce svaté jedno býti, pokud ještě v těle smrtelném obcovati musíme, a když jedinkráte vazeb jeho zproštění budeme, dej nám k Tobě přijíti, Ježíši Kriste, do slávy Otce Tvého a našeho Amen.

III. Chvalozpěv sv. Ambrože.

Tebe Boha chválíme, Tebe Pána vyznáváme: jméno Tvé velebíme, vroucné díky Ti vzdáváme. Tebe Otce věčného ctí, což jest stvořeného. Andělé, Cherubíni Tě bez konce oslavují. Horliví Serafíni Svatý stále prozpěvují, Svatý Bůh na výsosti, Svatý Pán všech mocností! Plná zem i nebesa jsou slávy Tvé velebnosti, apoštolský kůr plesá a velebí Tě s vděčností; proroci se klanějí, mučedníci chválají, Tebe Otce slavného církev svatá zvelebují! Syna Tvého pravého v celém světě vychvaluje; též i Duha svatého, těšitele věrného. Ty Kriste jsi král slávy, Syn Otce jsi od věčnosti, Spasitel náš laskavý, stoupils k nám na svět s výsosti; skrz Tvou smrt a vzkříšení získal jsi nám spasení. Bránu jsi pro věřící otevřel ráje věčného, sedíš teď na pravici v slávě Otce nebeského; zas někdy máš při-

jíti živé, mrtvé souditi. Popřej tedy milosti služebníkům svým skroušeným, uděl pomoc s vysosti drahou krví vykoupeným. Dej, ať někdy se s Tvými radujeme svatými.

Spasiž lid svůj, o Pane! požehnej dědictví svému. Prosíme, ať se stane milost hojná z nás každému. Rač své věrné řídit a na věky zvýšiti. Po všecky dny Tě ctíme, jméno Tvé vždy zvelebujem, díky Tobě činíme, čest a chválu prozpěvujem. Rač nás času každého chránit od všeho zlého. O smiluj se, žádáme, smiluj se nad všemi námi., Milost Tvá, jakž doufáme, budiž vždy s Tvými dítkami. Tys naše obhájení, nepřijdem k zahanbení!

Modlitba.

Všemohoucí Bože! pevně věříme, že dnešního dne Jednorozený Tvůj, Pán a Vykupitel náš, na nebe vstoupil. Propůjč nám, prosíme Tebe, milosti, abychom i my již tuto jako v nebesích obcovali, skrze téhož Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána a Spasitele našeho. Amen.

Požehnejž a uchovejž nás všemohoucí a milosrdný Bůh, Otec, Syn a Duch svatý. Amen. Pomoc a milost Boží zůstaniž vždy při nás Amen.

Slavnost svatodušní.**Ke mši svaté.****Příprava.**

Bože Duše svatý! jenž od Boha Otce a Boha Syna vycházíš, a jakožto jeden Bůh s oběma živ jsi a kraluješ na věky věků: klaníc se Tobě vyznávám Tebe za svého učitele a posvětitel. Věřím všecko o Tobě a skrze Tebe, co mne napraviti a oblažiti může; nebo ty osvěcuješ a očišťuješ srdce věřících; Ty jsi sstoupil dnešního dne na učedníky Ježíšovy jako přicházející prudký vítr a jako ohniví plamenové, tak že se stali nově osvěcenými vírou, mocí a láskou oživenými muži, kteříž jméno Ježíše Krista všem národům hlásali, pro něho živi byli, působili, trpěli a umřeli.

Duchu svatý, Bože všeho potěšení, Duchu pravdy! kterýž církev svou po všechny časy až do skonání světa světlem pravdy osvěcuješ a ohněm lásky rozněcuješ: přijmi milostivě z rukou kněze obětujícího svatou oběť tuto, kterou nyní slyšeti chci s nejvroucnější pobožností na poděkování za všechny dary a dobrodiní, za všecko svaté vnukání a vnitřní puzení, za které neskončené lásce Tvé zavázána jsem. Abych ale tajemné oběti této nového zákona slušně přítomna byla, rozniť v srdci mém oheň pobožnosti a lásky, a pozdvihni ducha mého k sobě, abych z čisté lásky k Tobě s obětí kněžskou sebe samu Tobě obětovala a zasvětila, skrze Ježíše Krista atd. Am.

Kyrie a Gloria jako na str. 79 a 80.

Modlitba.

O Bože! kterýž jsi dnešního dne srdce věřících osvícením Ducha svatého vyučil: dejž nám v témž Duchu pravé věci smýšleti a z jeho potěšení vždycky se radovati. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Epištola. Skutk. Apošt. 2, 1.

A když se naplnilo dní padesáte a přišel den letnic, byli všickni učedníci spolu na jednom místě. I stal se rychle zvuk s nebe, jako přicházejícího větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež byli sedíce. I ukázali se jim rozdělení jazykové, jako oheň, a posadil se na každém z nich. I naplnění jsou všickni duchem svatým, a počali mluvití rozličnými jazyky, jakž Duch svatý dával jim vymlouvatí. Byli pak v Jerusalemě přebývající židé, muži nábožní ze všelikého národu, kterýž pod nebem jest. A když se stal ten hlas, sešlo se množství, a na mysli zmámeno jest, že je slyšel jedenkaždý, ani mluví jazykem jeho. I děsili se všickni a divili se řkouce: Aj zdaliž nejsou tito všickni, kteříž mluví, Galilejští? A kterak my jsme slyšeli jedenkaždý jazyk svůj, v kterémž jsme se zrodili? Partští, a Medští, a Elamitští, a kteříž přebývají v Mezopotamii, v Judstvu a v Kapadocii, v Pontu, a v Asii, v Frigii, a v Pamfilii, v Egyptě a v krajinách Libye, kteráž jest vedlé Cyreny, a příchozí Římané, a židé, i v nově na víru obrácení, Kretští, i Arabští, slyšeli jsme je, ani mluví jazyky našimi veliké věci Boží. — Díka Bohu!

Přijď, Duše svatý! naplň srdce věřících, a roz-nít v nich oheň lásky Božské.

Evangelium. Jan 14, 23.

Za onoho času řekl Pán Ježíš učedníkům svým: Miluje-li kdo mne, řeč mou zachovávatí bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme. Kdož pak nemiluje mne, řečí mých nezachovává. A řeč, kterouž jste slyšeli, není má, ale toho, kterýž mne poslal, Otce. Toto mluvím vám, u vás přebýváje. Utěšitel pak, Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, onť vás naučí všem věcem, a připomene vám všechno, cožkoli budu mluviti vám. Pokoj zůstavuji vám, pokoj můj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani se nestrachuj. Slyšeli jste, že já řekl jsem vám: Jdu a zase přijdu k vám. Kdybyste mne milovali, radovali by jste se ovšem, že jdu k Otci; nebo Otec větší mne jest. A nyní pověděl jsem vám, první nežli by se stalo, abyste, když se stane, uvěřili. Již nemnoho mluviti budu s vámi; nebo přichází kníže tohoto světa, a na mne nemá ničehož. Ale aby poznal svět, že miluji Otce, a jakož mi přikázání dal Otec, tak činím. — Sláva budiž Ježíši Kristu!

Kredo jako na str. 82.

Offertorium.

Utvrď v nás, ó Bože! co jsi v nás působil. Králové přinesou Tobě dary ve svatém chrámu Tvém Jerusalemském. Aleluja!

Svatý Otče atd. jako na str. 82 až k přafací.

Präfací.

S těmito dary pozdvihujeme nyní též srdce naše k Bohu, uctivě jemu děkujeme; nebť jest to nejvýš slušná a spasitelná povinnost, abychom Tobě, Pane, po všechny časy a všude děkovali skrze Ježíše Krista Pána našeho, který po na nebe vstoupení svém na pravici Boha Otce, zaslíbeného Ducha svatého dnešního dne na všechny své zase na milost přijaté dítky vylil, nad čímž veškerá země v radosti svaté plesá, a všickni nebeští zástupové klaníce se ustavičně prozpěvují: Svatý! svatý! atd. (jako na str. 83 až k závírce.)

Závírka. Duch Svatý, Pane; vylejž se do srdcí našich, a učiniž je plodné rosou darů nebeských, skrze Ježíše Krista atd. Amen.

Požehnání jako na str. 87.

Modlitba.

Přijď Duše svatý.

(Dle svatého Augustina.)

O Duše svatý! Ty lásko přirozenosti Božské! svaté společenství s Otcem všemohoucím a Synem jednorozeným, nejlaskavější Těšiteli zarmoucených! Přijď s mocí svou do vnitřností srdce mého, osvět a očiš chrám svůj ve mně, jenž nedbalostí mou jest poškvřněn a zatemněn, skvělou jasností světla svého a zourodní se zase všechno, co bylo od dávna vyhynulo, navštívením Tvým. Raň vnitřnost mou šířem lásky své Božské! rozniť vlažné srdce mé pronikavým plamenem svým, a osviť je svatým ohněm

vroucnosti své, aby duch i tělo od něho cele se roznítily. „Napoj mne proudem rozkoši své (Žalm 35.), ať se mi sladký jed věcí pomíjejících zoškliví. Sud mne Bože, rozsud při mou od národu nesvatého.“ (Žalm 42, 1.) „Nauč mne činiti vůli Tvou, nebo Bůh můj jsi Ty.“ (Žalm 142, 10.)

Věřím, že když ve člověku bydlíš, zároveň Otci a Synu příbytek v něm¹ připravuješ. Blahoslavený, kdo se přičiňuje Tebe v sobě míti; nebo skrze Tebe učiní sobě Otec i Syn příbytek v něm. (Jan 14, 23.)

Přijdiž tedy, nejlaskavější Těšiteli duší zarmoucených! Přijď a očisť mne od zlých žádostí mých, a zhoj rány mé. Přijdiž, Ty zpomocniče v protivenstvích a posilnění mdlých, který již již padajících zase pozdvihuješ. Přijdiž, učiteli pokorných a snižovateli pyšných! Přijdiž, věrný otče sirotek a laskavý soudce vdov! Přijdiž naděje chudých a občerstvení hynoucích! Přijdiž vyvolená ozdobo živých a jedinké spasení umírajících! Ano, přijdiž duše svatý! a smiluj se nade mnou! Utvoř mne dle libosti své, a přispěj mně milostivě, abych ve své nicotě došla zalíbení u Tvé velebnosti, ve své mdlobě a křehkosti dosáhla podílu z plnosti slitování Tvých. Skrze Ježíše Krista, Vykupitele mého, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Boha Otce po všecky věky věkův. Amen.

Litanie k Duchu Svatému.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi!
 Pane, smiluj se nad námi! Kriste, uslyš nás! Kriste,
 uslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!
 Synu Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!
 Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!
 Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!
 Duše pravdy a moudrosti, atd.
 Duše rozumu a síly,
 Duše pobožnosti a dobré rady,
 Duše svaté bázně a lásky,
 Duše radosti a pokoje,
 Duše trpělivosti a dobroty,
 Duše shovívajicnosti a tichosti,
 Duše víry a důvěry,
 Duše zdrželivosti,
 Duše pokory a opatrnosti,
 Duše života a spasení,
 Duše všech ctností,
 Duše posvěcující milosti,
 Duše synovství Božího,
 Posvěcovateli duší našich,
 Světlo a vládce církve katolické,
 Pronikateli myšlení a obmyslů srdce,
 Rozdavateli darů nebeských,
 Těšiteli v protivenstvích,
 Sladkosti všech začátečníků v dobrém,
 Posilnění všech prospívajících,
 Koruno všech dokonalých,
 Plesání Andělů,
 Světlo Patriarchů,
 Roznícení Proroků,
 Moudrosti Apoštolů,
 Vítězství Mučedníků

Umění Vyznavačů,
Čistoto Panen,
Posvěcení všech svatých,
Milostiv nám buď, odpusť nám Pane!
Milostiv nám buď, uslyš nás Pane!
Ode všeho zlého, vysvobod' nás Pane!
Od všelikého hříchu atd.
Ode všeho pokušení pekelného,
Ode všeho odpírání poznané pravdě,
Od ztráty milosti Boží,
Od zatvrzelosti a nekajícínosti,
Od nedbalosti a lenosti,
Ode vší nečistoty ducha i těla,
Ode všech roztržek a bludů,
Ode všeho zlého smýšlení,
Od věčné smrti,
Pro tajemství svaté jednoty Tvé s Otcem a Synem,
vysvobod' nás Pane!
Pro přítomnost Tvou při křtu Páně,
Pro příští Tvé na apoštoly,
V den soudný,
My hříšníci, tě prosíme uslyš nás!
Abys všecky oudy církve svaté oživiti a posvětiti
ráčil, Tě prosíme uslyš nás!
Abys všecky národy v jediné svaté víře spojití ráčil,
Abys nás milostí svou všudy předcházeti, provázeti
a nám přispívati ráčil,
Abys nám dar pobožnosti a bohabojnosti udělití ráčil,
Abys všecko naše myšlení, řeči a skutky na sebe
obrátili, a posvětiti ráčil,
Abys nás v pokoře a všech ctnostech utvrditi ráčil,

Abys v nás nebeskou tichost a trpělivost vštípití
ráčil,

Abys v nás hlad a žízeň po pravé spravedlnosti
vzbuditi ráčil,

Abys nás nádobami lásky své učiniti ráčil,

Abys ducha čistého a srdce čisté v nás otvírati
ráčil,

Abys nám pokojné svědomí a srdce pevné uděliti
ráčil,

Abys nás v milosti upevniti ráčil,

Abys nás do počtu vyvolených svých přijíti ráčil,

Abys nás vyslyšeti ráčil,

Duše Boží, Tě prosíme, vyslyš nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, vlej v nás
svatého Ducha svého!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, sešli nám
zaslíbeného Ducha Otcova!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uděl nám
svatého Ducha svého,

Duše svatý, uslyš nás!

Duše svatý, Utěšiteli! vyslyš nás!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad
námi!

Pane smiluj se nad námi!

Otče náš atd.

Sešli svatého Ducha svého, a všecko bude nově
utvořeno, i obnovíš podobu země.

Srdce nové stvoř v nás, a neodjímej již od nás
svatého Ducha svého.

Pane, uslyš modlitbu mou, a volání mé k Tobě
přijď! Modlemež se:

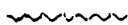
Bože! jenž jsi dnes udělil dušem věřících se-
sláním Ducha svatého poznání a horlivého milování
Boha! dejž aby i do duší našich skrze téhož Ducha
vlito bylo poznání pravdy a sladkost jeho utěšení.

Bože! Toběť jest každé srdce otevřené, a každá
vůle mluví uchu Tvému! nejskrytější věci ne-
jsou Tobě tajemstvím! Sešli Ducha svatého do srdce
našeho, a očisť všecko naše myšlení, ať schopni se
staneme Tebe dokonale milovati a dle hodnosti
velebiti.

Sešli všemohoucí, Bože! Ducha svatého, a nedej
volání našemu ustáti, až si jej vyprosíme, aby nám
jeho milost odpuštění všech spáchaných hříchů opa-
třila, a všeho pokušení k novým hříchům nás spro-
stila, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Milost Pána našeho Ježíše Krista, a láska Boží,
a účastenství Ducha svatého budiž se všemi námi.
Amen. (2. Kor. 13, 13.) A duše všech věrných ze-
mřelých skrze milosrdenství Boží odpočínátež v po-
koji. Amen.

Otče náš atd. Věřím v Boha Otce atd.

K. Salmonova kresl 203

P. bička ryl.

Tisk a Sklad B. Stýbla v Praze

Oddělení sedmé.

Pobožnost na slavnost nejsvětější Trojice a na Boží Tělo.

Slavnost nejsvětější Trojice.

Ke mši svaté.

(Spolu na všechny neděle po sv. Duchu až do adventu tak
jako na str. 79 a násl.)

Modlení.

(Také na všechny neděle od svatodušních svátků až do
adventu.)

I. Vyzývání nejsvětější Trojice.

Bůh Otec požehnejž a uchovejž nás co dítky
své. Bůh Syn osviť nás milostí svou, a uděl nám
pokoje svého. Bůh duch Svatý navštiviž, občerstviž,
potěšiž a zasvětiž srdce naše, a dejž nám slávu
Boží viděti a požívati na věky věkův. Otče náš atd.
(tříkráte.)

II. Poznání Boha v jednotě a trojici jeho.

1. Děkuji Tobě, Otče světél! že jsem osvícením
Tvým Tebe poznala! Jak dalece však? Poznala
jsem Tebe co jediného, živého a pravého Boha, Stvořitele.
mého. Poznala jsem Tebe co Stvořitele nebes a země.

všech viditelných i neviditelných věcí; co pravého, všemohoucího, nesmrtelného, neviditelného a neobmezeného, co věčného, nepochopitelného a nezměnitelného i neskončeného Boha!... jehož sláva nikdy počátku nevzala a na věky se neskončí. Poznala jsem Tebe co jediného, pravého a věčného Boha, Otce, Syna a Ducha svatého, trojího sice v osobách ale jedné bytnosti, veskrz jedné nerozdílné přirozenosti; Otce, jenž průvod má sám ze sebe, Syna, jenž zplozen jest od Otce, a Ducha svatého, jenž z obou vychází; všickni tři věční bez počátku, vždy a bez konce. To věřím srdcem k spravedlnosti, a vyznávám ústy k spasení. (Řím. 10, 10.)

2. Poznala jsem Tebe pravého Boha a Pána našeho, Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, mého a veškerého pokolení lidského Stvořitele, Spasitele a Vykupitele; protož také pevně věřím a v pravdě vyznávám, že jsi jednorozený Syn Otce od věčnosti, Bůh z Boha, světlo z světla, pravý Bůh z Boha pravého, nikoli stvořený, nikoli učiněný, nýbrž zplozený, a jediné bytnosti s Otcem a Duchem svatým od jedné věčnosti, skrze něhož od počátku všechno učiněno jest; též tak pevně věřím a v pravdě vyznávám, že Ty, jednorozený Synu Boží, Ježíši Kriste, dle společného soudu Trojice svaté pro vykoupení lidstva přirozenost lidskou na se jsi přijal, a z Marie, Panny vždy nepoškvrněné, mocí Ducha svatého počatý, pravým člověkem jsi se stal, a sice z lásky neskončené k nám hříšným lidem, za něž jsi Ty, Synu Boží! trpěti a umříti chtěl, abys je skrz neskončené zásluhy přehořkého utr-

pení a smrti své od smrti věčné vysvobodil; — proto že jsi dle Božské přirozenosti své ani trpěti ani umřítí nemohl, přijal jsi přirozenost lidskou, stal jsi se nám ve všem (s vyjmutím hříchů) podoben — pravý člověk, a učinil jsi na dřevě kříže spravedlnosti věčné za hříchy světa úplně zadost. O Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

Pevně věřím a vyznávám, žes sstoupil do předpekli, kde otcové naši ve tmách seděli, že jsi třetího dne co slavný vítěz z mrtvých zase vstal, kdežto jsi toho dne, dle předpovědění písem, svaté tělo své, které bylo za hříchy naše umřelo a v hrobě leželo, opět na se vzal a je oslavil, abys je na pravici Otce svého v nebi posadil, kdež pramen života, nepřístupné světlo a pokoj Boží jest, všecken rozum přesahající, kdež jedenkrátě všickni Tvoji od Tebe přijati a věčně blahoslavenými učiněni býti mají.

Protož klaníme se Tobě, Ježíši Kriste! co Bohu a člověku pravému, věříce a vyznávající, že jsi jednorozený Syn Otcův. Tebe na konec světa od soudce očekáváme, když přijdeš z oblaků nebeských, živé i mrtvé souditi, a zlým i dobrým dle skutků jejich odplatiti, buď odměnou neb trestem, jakž kdo blaženosti nebo trápení hoden jest; neboť v onen den povstanou zase všickni zemřelí, mocným hlasem Tvým probuzeni, v těle tom, v němž tuto bydleli, aby člověk celý podle duše i těla za skutky své došel dle skutků buď blahoslavenství nebo věčné záhuby.

Ty Pane Ježíši Kriste! jsi život a vzkříšení naše, jehož co Spasitele očekáváme, jenž promění tělo ponížení našeho připodobněné k tělu jasnosti Tvé. Filip. 3. 20.

3. Poznala jsem Tebe co Boha pravého a jediného Ducha Svatého, z Otce a Syna pocházejícího, stejně věčného a jedné bytnosti s Otcem a Synem, — Co Těšitele a orodovníka našeho, kterýž jsi na Pána našeho Ježíše Krista sstoupil v způsobě holubice, a nad Apoštoly v ohnivých jazycích se okázal; kterýž jsi všech Svatých a vyvolených Božích od počátku udělením milosti své vyučoval, a ústa Proroků k ohlašování divů království Tvého otvíral; jemuž se s Otcem a Synem zároveň všickni Svatí Boží klaní a jej oslavují. I já velebím jakožto dcera služebnice Tvé z celého srdce jméno Tvé, proto že jsi mne osvítil. Nebo Tys světlo pravé, oheň Boží a Učitel duší, kterýž nás posvěcením svým vši pravdě učíš. Tys Duch pravdy, bez něhož se Bohu nikdo nelíbí; . Ty pocházíš od Otce světla a Syna jeho Pána našeho Ježíše Krista, a živ jsi a kraluješ s nimi jeden Bůh na věky věkův. Amen.

Poznala jsem Tebe co jediného, pravého, živého Boha, Otce, Syna a Ducha svatého; co jednoho v přirozenosti a trojího v osobách; co Stvořitele, Zachovatele a Vládce všeho, což stvořeno jest, krom něhož ani na nebi ani na zemi jiného Boha není. — Poznala jsem Tebe vírou, kterou jsi mně vštípil, Pane Bože můj! Tobě volají plesající kosti mé: Pane! kdož jest Tobě roveň?

Modly pohanské jsou stříbro, a zlato, dílo rukou lidských. (Žalm 134, 15.)

Takový Bůh nejsi Ty, všemohoucí Stvořiteli lidstva! Nebo všickni bohové národů jiných ďáblové jsou; ale Hospodin nebesa učinil. (Žalm 95, 5.) Bohové, kteříž nebes a země neučinili, ať zahynou ze země a z těch věcí, kteréž pod nebem jsou. (Jerem. 10, 11.) Boha však, jenž nebesa a zemi učinil, ať oslavují nebesa a země na věky věkův. Amen.

III. Modlitba k trojjedinému Bohu.

Nejsvětější a nejvelebnější Trojice, Bože Otče, Synu a Duše svatý! jediná v bytnosti, trojí v osobách! v nejhlubší pokoře přináším Tobě obět uctění a klanění mého, a prozpěvuji se zástupy nebeskými: Svatý, svatý, svatý jest Pán Bůh zástupů, plná jsou nebesa a země slávy jeho!

Nemohu sice nejsvětější tajemství toto ani vyskoumati, ani pochopiti, s to není žádný stvořený rozum! nebo Ty Věčný, Nepochopitelný! bydlíš ve světle nepřístupném, Cherubíni a Serafíni zastírají tvář svou před Tebou, a jen vroucí láska jejich mluví s Tebou. Ale Tyť pak jsi mne nestvořil, abych Tebe vyskoumala, nýbrž abych Tebe milovala, přikázání Tvá zachovávala a v Tobě spasení měla, proto mne svaté slovo Tvé všemu vyučilo, čeho mne o nepochopitelné hlubokosti Božství Tvého ku spasení mému třeba jest věděti.

Čím méně Tebe duch můj pochopuje, tím větší uctivostí a vroucnější láskou přijímá srdce mé pra-

vdu tu, která z neomylných úst pochází. V ní shledávám základ bytosti mé, potěšení, vykoupení a pramen spasení mého. Trojjediný Bože, Otče, Synu a Duše svatý! pevně věřím všechno, co jsi o vlastní bytnosti své nám zjeviti ráčil.

Věřím, že v pravdě Otec jsi, pravý Otec všeho, co se na nebi i na zemi synem jmenuje! Na jméno Tvé, Otče! jsem křtěna; díky Tobě, že jsi mne ve svátosti křtu co dítě své k životu novému posvětil!

Věřím, že Ty, Ježíši Kriste! jednorozený Synu Boha Otce, s ním stejně mocný a slavný, jemu ve všem podobný, v plnosti času jsi se vtělil, abys hledal a spasil, což bylo zahynulo. Na jméno Tvé, Božský Vykupiteli! jsem křtěna; díky Tobě, že jsi mne z otroctví hříchů k pravé svobodě dítek Božích přivedl, a mně odpuštění hříchů, milost k dobrému a život věčný získal.

Věřím, že Ty, Duše svatý! od Otce a Syna pocházíš, jsa jeden Bůh s oběma, a že nás chrámem a příbytkem Božím činíš, kdežto nás osvěcuješ a těšíš. Na jméno Tvé jsem křtěna; díky Tobě, že jsi mne mdlou a nevědomou ve svátosti té k tomu povolal, bych moudrosti a moci Tvé účastna byla, a že jsi mne k dědictví života věčného posvětil.

Křtem jsem Tobě, Bože můj! zasvěcena; věčně tedy a cele chci Tobě náležeti. Nikdy již neuteku z rukou Tvých do osidel svůdců; nikdy se již nevrátím ze svobody synovství Božího, jehož jsi nám, Spasiteli Božský, dobyl, do otroctví hříchů.

O Pane a Bože můj! Ty víš všechny věci, i víš, že Tebe miluji; ale znáš také mdlobu a křeh-

kost mou. Přispěj mně mdlé, posilni a utvrď mne padoucí, a dej mi chtění a dokonání, abych Tobě nyní na zemi věrnou láskou sloužila, a jedenkrát v království Tvém s Anděly a vyvolenými Tvými Tebe, Otce nesmírné velebnosti, pravého a jednorozeného Syna Tvého, a Utěšitele Ducha svatého věčně chválila a velebila. Amen.

IV. Litanie k nejsvětější Trojici.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Nejsvětější Trojice, uslyš nás!

Nejsvětější Trojice, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!

Synu Vykupiteli světa Bože atd.

Duše svatý Bože,

Svatá Trojice, jeden Bože,

Bože, jeden v přirozenosti,

Bože, trojí v osobách,

Bože Otče, všemohoucí Stvořiteli,

Bože Synu, milující Vykupiteli, smiluj se nad námi!

Bože, Duše svatý, oživující Utěšiteli,

Nezplozený Otče,

Jednorozený Synu,

Svatý, z obou pocházející Duše,

Nesmírná všemohoucnosti Otce věčného,

Nezpytatelná moudrosti Syna Božského,

Mocná dobrotivosti Ducha svatého,

Svatý, svatý, svatý Pane Bože zástupů,

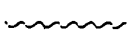
Svatý Bože, silný Bože, svatý a nesmrtelný Bože,

O Bože! v němž živi jsme, trváme a se hýbáme,

O Bože! z něhož, v němž a skrze něhož všechno jest,
Kterýž ruku otvíráš, a vše, co živo jest, požehnáním
naplňuješ,
Jehožto oko jasnější jest nad slunce,
O Bože! ježž nebesa nebes neobsahují,
Milostiv nám buď, odpusť nám Pane!
Milostiv nám buď, vyslyš nás Pane!
Ode všeho zlého, vysvoboď nás Pane!
Od všelikého hříchu atd.
Od pýchy a hrdosti,
Od nestřídmosti a příchylnosti k světu,
Od nevěry a pověrečnosti,
Od lenosti v sloužení Tobě,
Pro nesmírnou všemohoucnost Tvou,
Pro neskončenou moudrost Tvou,
Pro hojnost dobrotivosti Tvé,
Pro věčnost slávy a velebnosti Tvé,
Pro výsost vševědoucnosti a prozřetelnosti Tvé,
Pro nevýmluvnou velikost lásky Tvé a slitování
Tvých,
Pro nezpytatelnou spravedlnost a hrozný soud Tvůj,
V den soudný,
My hříšníci, Tě prosíme uslyš nás!
Abychom Tobě po všechem život v svatosti a spravedlnosti sloužili,
Abychom se Tobě, Pánu našemu klaněli a Tobě samému sloužili, Tě prosíme uslyš nás!
Abychom jména svatého Tvého nikdy nadarmo nebrali,
Abychom zasvěcené dni Páně svatě, a ke cti Tvé trávili,

Abychom rodičům, představeným a vrchnostem svým
uctivost a poslušnost prokazovali,
Abychom žádnému na zdraví nebo na cti ze hněvu,
nenávisti nebo závisti neškodili,
Abychom žádného nepodvedli, aniž komu ublížili,
Abychom srdce své přede všemi nedovolenými žá-
dostmi těla a nečistým hnutím mysli ochránili,
Abychom bližního odvážlivě neposuzovali nebo lež
nemluvili,
Abychom nepožádali statku bližního svého,
Abychom Tebe, Boha našeho, z celého srdce, ze
vší duše a ze vší síly milovali,
Abychom Tebe nade všecko a bližního jako sebe samy
pro Tebe milovali,
Abychom nikomu nečinili, co nechceme, aby i nám
učiněno bylo,
Abychom hojností dobrotivosti, trpělivosti a shoví-
vajícínosti Tvé nepohrdali,
Abychom těla svá živou, svatou a bohumilou obětí
učinili,
Abysi nás do věčného království svého uvéstí ráčil,
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiř nás
s Otcem svým!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, přijmi nás
na milost!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, dej nám
sv. Ducha svého!
Nejsvětější Trojice, uslyš nás!
Nejsvětější Trojice, vyslyš nás!

Modlitba.

Všemohoucí věčný Bože! jenž služebníkům svým slávu Trojice věčné v pravém vyznání víry poznati dáváš, propůjč, abychom pevnou vírou touto proti všem protivenstvím ohrazení byli.

O Bože! Milovníče nevinnosti, nakloň srdce služebníků svých k sobě, abychom, horlivostí Ducha Tvého naplnění, u víře pevní a v skutcích oučinní byli, skrze Pána našeho Ježíše Krista atd.

Modlitba sv. Augustina.

Tebe, Bože Otče, nezplozeného — Tebe, Synu Boží, jednorozeného — Tebe, Duše svatý, Utěšiteli — Tebe, svatá nerozdílná Trojice! vyznávám, chválím a velebím srdcem i ústy. Sláva Otci, kterýž mne stvořil; sláva Synu, kterýž mne vykoupil, sláva Duchu svatému, kterýž mne posvětil. Sláva nejvyšší a nerozdílné Trojici, Bohu a Pánu mému na věky. Amen.

Na slavnost Božího Těla.

Ranní pobožnost na den Božího Těla.

Pane a Spasiteli Božský, Ježíši Kriste! shlédni milostivě na vítězoslávu, kterou Tobě dnes církev Tvá svatá připravuje. Obnov, vyčišť, posvěť srdce mé, abych hodna byla na této radosti podílu míti.

Slavíme památku oné tajemné večere v den utrpení Tvého, když jsi s učedníky svými beránka

velikonočního staré úmluvy posledně jedl, a brzy potom sám se stal beránkem velikonočním úmluvy nové. Oslavujeme div lásky Tvé, kteráž chléb v pravé tělo, a víno v pravou krev Tvou proměňuje. Tím jsi připravil všem svým věrným hody nebeské, a ustanovil jsi věčnou památku života, utrpení Tvého a smrti Tvé. Hlasitě a svatě vyznáváme víru svou v podstatnou přítomnost Tvou v nejsvětější svátosti této; klaníme se Tobě a oslavujeme Tebe; plesáme nad vítězstvím, jehož sobě nebeské světlo Evangelium Tvého nade tmou nevěry a nevědomosti dobylo; radujeme se z oslavení jména Tvého, po všem světě rozšířeného, před nímž kolena milionů lidí klekají, kteří Tobě dnes slávu připravujíce, tím vyznávají, že pod způsobem chleba právě a podstatně jsi přítomen, co Bůh a člověk, jenž nyní jsi v nebesích v slávě Boha Otce.

V slavné ozdobě přicházejí kněží Tvoji, Pane! a všickni věřící; při chvalozpěvích, radostném zvuku hudeb a líbezném sezvánění nosí se nejsvětější svátost oltářní v slavném průvodu, cesty jsou kvítím postlány, a v čele plápolají vítězné korouhve kříže, jenž někdy židům pohoršením, pohanům pak bláznovstvím byl, nyní pak věřícím svým jest znamením spasení, života a blahoslavenství. Ty, nejvznešenější Králi všech králů, Panovníče všech panovníků, nepotřebuješ zevnitřní slávy této. Srdce čisté jest Tobě oltářem, a poslušnost příjemnější než oběť. Pokorná modlitba z mysli dětinné jest Tobě vůní nejlíbeznější, a skutky milosrdné nikdy nevadnoucím kvítím, které Tobě, lásko věčná! na ce-

stu stláti máme. Víra, naděje a láska, celé srdce křesťana naplňující, jsou ono skvostné roucho, v němž se k Bohu a Pánu našemu blížiti smíme.

Ale Ty, nejlaskavější Příteli lidstva! nepohrdl jsi také plesáním synů nábožných, jenž Tebe u vítězoslávě do bran Jerusalemských co dávno očekávaného Mesiáše uváděli, ratolesti palmové v rukou nesouce, roucha svá na cestu stelouce a chvalozpěvy Tobě prozpěvující. Protož propůjč, věčný Králi Jerusalema nebeského! aby pobožnost naše nebyla pouze zevnitřní, nýbrž výraz víry vnitřní a neviditelné, jež v srdcích našich plápolá! Dej, aby nám svátost ona, v které dnes veřejně a slavně, pravou a skutečnou přítomnost Tvou vyznáváme a jí se klaníme, v živobytí i v smrti poskytovala posily a potěšení, a veď nás milostí svou tímto plačtivým oudolím tak, abychom hodni učinění byli, na Tebe jedenkrát v nebi tváří v tvář patřiti, a Tebe s Otcem a Duchem svatým chváliti a velebiti na věky věkův. Amen.

Ke mši svaté.

Příprava.

Ježíši! věčný kněže dle řádu Melchisedechova klaním se Tobě!

Ježíši! Ty věčný Obětovateli na smíření hříchů našich před Bohem! klaním se Tobě.

Ježíši! Ty pravá a neskončeně důstojná oběti pod způsoby chleba a vína: Tobě se klaním, a svaté tělo Tvé, které jsi za nás na smrt vydal, a předrahou krev Tvou, kterou jsi na odpuštění hří-

chů našich vylil, při této mši svaté s knězem nyní obětuji Otci nebeskému jakožto dokonalou oběť chvály a díky, jakožto čistou oběť prosby a smíření.

Pokorně a s srdcem skroušeným vyznávám Tobě, Bože všemohoucí! Marii vždy čisté Panně a všem Svatým, že jsem přecho často hřešila myšlením, řečí a skutky. Uznávajíc vinu svou, největší vinu svou, prosím Tebe, Otče milosrdný! o milost a odpuštění dle plnosti slitování Tvých, skrze zásluhu Ježíše Krista a přímluvu všech milých Svatých. Amen.

Úvod. Při poslední večeři vzal Ježíš chléb a dobrořečil, i lámal, a dával učedníkům svým, a řekl: Vezměte a jezte, toto jest tělo mé. A vzav kalich díky činil, a dal jim řka: Píte z toho všickni; nebo to jest krev má nového zákona. —

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Gloria jako na str. 80.

Modlitba.

Pane! vyslyš modlitbu mou a volání mé k Tobě přijď! O Bože! kterýž jsi nám v této podivné svátosti památku utrpení svého pozůstavil, prosíme Tebe, propůjč nám, abychom svatá tajemství těla a krve Tvé tak ctili, bychom ovoce vykoupení Tvého na sobě okusili, jenž živ jsi a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh na věky věkův. Amen.

1. Oběť chvály.

Všemohoucí, věčný Bože, nebeský Otče! k uctění neskončené velikosti a velebnosti Tvé, na důkaz

ouplné podrobenosti a ničemnosti mé před trůnem Božské Jasnosti Tvé obětuji Tobě s knězem u oltáře Ježíše Krista, jednorozeného Syna Tvého, Pána našeho; obětuji Tobě svaté tělo a drahou krev beránka nevinného; obětuji Tobě jeho svatý život, umučení a smrt se všemi jeho zásluhami. Přijmi, Otče nebeský! tuto neskončeně důstojnou oběť, jakož jsi přijal milostivě dary Abelovy, oběť patriarchy Abrahama a Melchisedecha, jenž byl pravým knězem Nejvyššího. Obětuj pak Tobě milého Syna Tvého, v němž se ti dobře zalíbilo. Ty však, jediný Prostředníče Ježíši Kriste! obětuj sám Otcí věčnému tělo a krev svou neskončené zásluhy své a pokornou modlitbu naši, abychom všickni, kteříž svatého tajemství oltářního požíváme, plností darů nebeských požehnání byli.

II. Oběť díků.

Svatý Bože! slušné a spasitelné jest, abychom neskončené dobrotivosti Tvé vždy a všude děkovali za nesčíslná dobrodiní Tvá. Protož obětuji Tobě nekrvavou oběť nového zákona, kterou Ježíš Kristus u večer před umučením a smrtí svou ustanovil. Obětuji Tobě skrze ruce kněze téhož Ježíše, milého Syna Tvého, se všemi chválami a díkůčiněním, jímžto on sám, jsa na světě, Tebe oslavoval, a potud v nejsvětější svátosti oltářní oslavuje; přijmi tuto předrahou oběť na poděkování za všechny milosti a dobrodiní, jimiž mne otcovská dobrotivost Tvá potud požehnávala. Tobě, Otče nebeský! budtež díky věčné skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho!

Ježíši Kriste! nejsvětější oběť Tvá jest vůní nejsladší před Tváří Otce Tvého; nahraď nedokonalost díků mých a dej, abych Tobě za nejsvětější tělo a nejdražší krev Tvou až do skonání děkovala. Amen.

III Oběť prosby.

Všemohoucí, věčný Bože! obětuji Tobě nepoškrvněnou oběť mše svaté nejpokorněji prosíc, aby před božskou velebnost Tvou vstoupila s vůní nejlíbeznější na spasení mé a světa veškerého. Požehnej oběti této, která se ke cti svatého jména Tvého připravuje, a přijmi ji milostivě k spasení mému a ku prospěchu církve své.

Shlédni na víru a pobožnost mou, kterou Tobě neskončené zásluhy Ježíše Krista představují, a vyslyš pro tyto zásluhy nehodnou modlitbu mou; naplň srdce mé svatou toužebností po Tobě, a vyslyš pokorné volání mé o vysvobození duše mé ode všeho zlého a o naději věčného spasení. Veleben budiž Otče Pána našeho Ježíše Krista, že nás skrze něho vším duchovním a nebeským požehnáním naplňuje. Ježíši Kriste! Ty přebýváš ve svátosti oltářní u prostřed nás jakožto Protředník náš, abysi za nás prosil a oněch spasil, kteříž skrze Tebe k Otci přistupují. Dej hlasu krve své za mne mluvit ve svaté oběti této; okaž svaté rány své a opětuj prosbu lásky: Otče, odpusť jim! kterou jsi i za mne hříšnou na kříži vyřkl, abych milosti, milosrdenství a pomoci dosáhla. Amen.

IV. Oběť smíření.

Svatý a spravedlivý Bože! s srdcem skroušeným obětuji Tobě svatou oběť smíření při mši svaté, a neskončenou cenu hořkého umučení a smrti Ježíše Krista, Syna Tvého, za všechny hříchy mé a světa veškerého. Otče nebeský! vzezři na krev Božského Vykupitele mého, která o milost pro mne volá a prokaž mně milosrdenství své. Naprav nás Pane! skrze Spasitele našeho Ježíše Krista, a odvrát od nás hněv svůj.

Ježíši Kriste! Tys smíření za hříchy mé a za hříchy lidí všech! propůjč, abych skrze prevelikou oběť Tvou úplného odpuštění a života věčného dosáhla. Amen.

K pozdvihování.

Všemohoucí Bože! prosím Tebe skrz nejsvětější oběť těla a krve Syna Tvého, Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista, vysvobod nás ode všeho zlého, minulého, přítomného a budoucího, i uděl nám dle neskončené dobrotivosti své skrze přímlovu blahoslavené Panny a Rodičky Boží Marie a všech Svatých odpočinutí a pokoje za dnů našich, abychom pomocí milosrdenství Tvého hříchu prosti a především poblouzením jisti byli, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Beránku Boží, jenž snímáš atd.

Duchovní přijímání.

O Pane Ježíši Kriste! Synu Boha živého! jenžto jsi dle vůle Otcovy spolupůsobením Ducha

svatého smrtí svou nový udělil život; osvobod' mne skrze toto svaté tělo a krev svou ode všech hříchů mých a všeho zlého, a propůjč mně milosti, abych příkázání Tvých vždy se držela a od Tebe nikdy odloučena nebyla, jenž živa jsi a kraluješ na věky. Amen.

Ježíši, Spasiteli nejlaskavější! věřím pevně pravou a podstatnou přítomnost Tvou v nejsvětější svátosti oltářní. Klaním se Tobě nejpokorněji v tomto podivném tajemství, a děkuji lásce Tvé, že jsi za mne trpěl, umřel, a mne od hříchu a smrti věčné vykoupil.

Proto ale také uznávám nevděčnost a bezbožnost svou, že jsem po tolikerých velikých milostech Tebe, Pána a Boha svého opět urážela tolikerými hříchy. Před Tebou, lásko věčná! kořím se v prachu ničemnosti své, biji se lítostně v hříšné srdce své, a pravím s veřejným hříšníkem: Bože, buď milostiv mně hříšnici, a utvrď vrtkavou vůli mou, abych se upřímně k Tobě obrátila a živa byla. — Miluji Tebe, Bože a Spasiteli můj! a srdce mé vzdychá po Tobě, v milost Tvou doufajíc; žádám Tebe v nejsvětější svátosti ku potěšení duše své přijíti, a požíváním nejsvětějšího těla a krve Tvé posilněná, s Tebou v lásce svaté vždy více spojena býti. Že však této milosti nebeské hodna nejsem, dejž mi předce předraženého ovoce vykoupení Tvého požívatí a moci svátosti té pocítiti, aby mne ve všem dobrém zachovala a ode všeho zlého odvrátila.

Toto duchovní požívání těla Tvého, Pane Ježíši Kriste! nebudiž mně nehodné příčinou soudu a

zatracení, nýbrž staniž mi se spíše dle dobrotivosti Tvé mocnou ochranou a spasitelným líkem těla i duše. Amen.

Tělo a krev Pána našeho Ješíše Krista zachovejž duši mou pro život věčný, aby ve mně žádné poskvrny hříchu nezůstalo, když mne tato čistá svátost občerství. Amen.

Pobožnost při slavném průvodu.

Rozjímání a modlitba při prvním Oltáři.

Ježíš pravý člověk.

Ač byl Ježíš Kristus Bohu roveň, ano sám Bůh, snížil se předce z lásky k nám lidem pro hřích zavrženým tak hluboko, že sám člověkem se stal a mezi hříšníky počísti se dal. Chtěltě nás vykoupiti — bolestnou smrtí na kříži vykoupiti; chtěl nám cestu k nebi příkladem svým okázati. Jakožto pravý Bůh nebyl-by mohl trpěti a nám lidské příklady zanechat. Vtělil se tedy, vzal z nejčistší Panny Marie pravé lidské tělo na se, obcoval tři a třidceti let s lidmi, učil, okazoval cestu cnosti k nebi, a umřel konečně na kříži za nás. Nejsa s tím ještě spokojen, zanechal nám také v nejsvětější svátosti oltářní na důkaz trvanlivé lásky své svaté tělo a krev svou.

Díky Tobě, Pane Ježíši Kriste! že jsi se pro nás vtělil, učení své svaté nám zvěstoval, z lásky k nám na kříži se obětoval, a nejsvětější tělo a

kev nám svou zanechal. Kterak ti máme tuto lásku odplatiti? Slavíme sice dnes památku Tvou, Tebe provázejíce a víru svou v přítomnost Tvou v nejsvětější svátosti veřejně vyznávajíce. Ty však se nespokojuješ poctou zevnitřní; ty nás chceš celé míti, neboť jsi se nám také celý daroval, a sobě krví svou nás vykoupil. Tobě se, Pane! bez výminky odevzdáváme; nebo Ty jediný zasluhuješ co nejvyšší dobré vší lásky. Požehnej tuto oběť srdcí našich, naplň nás láskou svou, posilň nás milostí svou, abychom uctěním nejsvětější svátosti této na ctnosti a utrpení Tvé mocně připomenuti, k posluhání učení, a následování příkladů Tvých povzbuzení, a jedenkrátě patření na Tebe tváří v tvář věčně účastni byli. Amen.

Modlitba. (Po každém Evangelium.)

O Bože, kterýž jsi nám v této podivné svátosti oltářní památku utrpení svého pozůstavil, prosíme Tebe, propůjč nám, abychom svatá tajemství umučení Tvého tak ctili, bychom ovoce vykoupení Tvého sami na sobě zkusili, jenž živ jsi atd.

Pane, Tys Otec náš; my všickni jsme dílo rukou Tvých. Nehněvej se Pane! a nevzpomínej na nepravosti naše. O shlédni na nás, my všickni jsme lid Tvůj.

Pane, nechtěj s námi jednati dle hříchů našich, aniž dle nepravostí našich odplacuj nám.

Modleme se: Bože! jenž hříchem rozhněván a pokáním smířen býváš, shlédni na modlitbu poníženého a skroušeného lidu svého, a odvrát metlu

spravedlivého hněvu svého, který jsme hříchy svými zasloužili, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

K požehnání.

Buď jmeno Páně pochváleno. Od toho času, nyní, až na věky.

Pomoc naše přichází od Hospodina, kterýž nebe a zemi stvořil.

Požehnání všemohoucího Boha, Otce, Syna a Dncha svatého, přijdiž na nás, na toto místo a na ouródu země, a zůstaň s námi vždycky. Amen.

Rozjímání a modlitba při druhém oltáři.

Ježíš, Vykupitel náš.

Obyvatelé Judští a Jerusalemští, davše se od Jana v řece Jordánu pokřtíti, vyznávali hříchy své. Tak ctili svatého předchůdce Mesiášova, a tak se připravovali ku kázání jeho na polepšení života. Dnes stojí u prostřed nás vyšší Prorok, pravý Mesiáš, laskavý Vykupitel náš, jemuž řeménka u obuvi jeho rozvázati nikdo hoden není. Již vyplnil na nás, co byl Jan o něm předpověděl, že Duchem svatým křtíti bude. My jsme byli křtěni ve jmenu jeho, a Otce jeho, a Ducha svatého z obou pocházejícího. Cenou krve jeho jsme od hříchů osvobozeni, syny Božími a dědici nebes učiněni, a ještě nám zaslibuje odpuštění, budemeli se ze skutečných hříchů svých káti.

Jakož tedy tehdáž židé k Janovi šli, vyjděmež i my Ježíši vstříc a oslavujme jej srdcem a ústy.

Vyznávající jemu též nepravosti své, litujme jich a rceme:

Ježíši! Vykupiteli nejdobrotivější! Tys nás na křtu svatém láskou Otcovou a právem k nebi opět obdařil, a oudy svaté církve Tvé učinil. Za tato dobrodiní děkujeme Tobě srdečně. Kýmbychom se jich byli vždy hodnými učinili! Lítostně a skroušeně vyznávám hříchy své. Beránku Boží, jenž smrtí svou na kříži hříchy světa snímáš, smiluj se nad námi! Odřikáme se dnes znova světa, těla a ďábla; ošklivíme sobě každý hřích, a vystříháme se ho opravdově, i vší příležitosti k němu; přísaháme na korouhev Tvou, na korouhev kříže; posilň nás v boji proti všemu pokušení k zlému; dej ať moc svatého Ducha Tvého všechno dobré v nás působí ať zlým náklonnostem svým a světu zemřeme, Tobě živi jsme a s Tebou věčně co s Vykupitelem naším spojení zůstaneme. Amen.

Modlitba. (Jako po prvním Evangelium.)

O Bože, kterýž jsi nám atd.

Pane! dej nám pokoje svého v čas tento; neboť kdož jiný jest, jenžby za nás bojoval, než Ty Bože náš!

Pokoj budiž ve jmenu Tvém, a hojnost v přítomných Tvých.

Modlemež se: Bože! od kteréhož svaté žádosti, pravé rady a spravedliví skutkové pocházejí, dejž služebníkům svým ten, kteréhož svět dáti nemůže, pokoj, tak aby i srdce naše k plnění přiká-

zaní Tvých byla oddána, i po odvrácení strachu nepřátelského časové naši v ochraně Tvé byli pokojni, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

K požehnání. Buď jméno Páně pochváleno atd. (Jako při prvním Evangelium.)

Rozjímání a modlitba při třetím Oltáři.

Ježíš, Spasitel náš.

Nábožný Zachariáš obětuje na oltáři kadidlo — srdcem a myslí v nejhrošlivější modlitbě k Bohu pozdvíženou, aby ráčil Mesiáše na svět seslati. Debrý lid spojuje zatím modlitbu svou s voláním nábožného muže tohoto. Bůh ráčil skrze Anděla zvěstovati, že se předchůdce Mesiášův narodí, kterýž, jako někdy Eliáš, lid Israelský k Bohu obrátiti a tak Hospodinu dokonalé shrómáždění připraviti má.

Všecko to jest nyní vyplněno. Jan se narodil a připravoval židy na příšti Mesiášovo; Ježíš, pravý Mesiáš s Spasitel, přinesl milostný zákon svůj na svět. On nás naučil, jak bychom v Bohu blahoslavení a spokojení byli; a abychom hojnost tohoto duchovního života měli, dává nám sám sebe za pokrm a nápoj, kterýmžto nám lásku svou k dobrému vštěpuje, abychom co lid, Jemu a Otci jeho milý, věčně spasení být mohli.

Ježíši! Božský Spasiteli pokolení lidského! dnes volají kněží svaté církve Tvé s věřícím lidem svým k Tobě, Tebe oslavující a důležitosti své

přednášejíce. Vyslyš milostivě pokorné volání jejich, rozmnož víru, utvrď naději, a rozniť lásku naši k Tobě a bližním; vstip nám poslušnost nejsvětějším přikázáním Tvým; sjednoť, zasvěť, zdokonal obec a chraň svatou církev svou; řiď všechny duchovní i světské vrchnosti: dej nám všem milost svou; propůjč nám pravou kajícnost a odpuštění hříchů, bychom vždy prospěšně, zvláště pak v hodinu smrti, tělem Tvým nasyceni byli. Dej nám chleb vezdejší a všecko, čeho k zachování života potřebujeme: odvrť všecko milostivě, coby vezdejší prospěch náš rušilo, bychom věrnou oddaností Tobě se zalíbili, a Tebe co Spasitele našeho věčně oslavovali. Amen.

Modlitba. (Jako při prvním Evangelium.)

O Bože! kterýž jsi nám atd.

Tentof jest chléb, který s nebe sstoupil a duši života uděluje. Kdo jí chléb ten, živ bude na věky.

Hospodin udělí požehnání, a země naše vydá plodiny své. Alleluja.

Modleme se: Všemohoucí Bože! důvěrně a pokorně voláme k otcovské dobrotivosti Tvé, abysi ráčil osení polní a meze služebníků svých požehnáním svým oblažiti a deštěm dobročinným obveseliti, škodné bouřky odvrátiti, povodně zastaviti, zdravé povětrí propůjčiti a ode všeho nepřátelského vpádu v pokoji nás chrániti, jež jsi tělem a krví Syna svého vykoupil. Skrzo téhož Ježíše Krista Pána našeho, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všechny věky věkův. Amen.

K požehnání. Buď jméno Páně pochváleno. (Jako při prvním Evangelium.)

Rozjímání a modlitba při čtvrtém oltáři.

Ježíš — pravý Bůh.

Pravé světlo, které všecky lidi na cestě spasení osvěcuje, přišlo na svět. Slovo tělem učiněno jest, t. j. Syn Boží se vtělil; on obcoval co Bůh-člověk na světě, a přebývá ještě s námi ve svátosti oltářní. On dokázal divy mnohými, že pravý Syn Boží jest, a projevil slávu na sobě, kteráž jemu náležela co jednorozenému Synu Boha Otce.

Uznáváme, ó Ježíši! a vyznáváme Tebe co pravého Syna Boha živého, jehož Otec od věčnosti zplodil, jsa s ním jedné přirozenosti a bytnosti. Tys život, pravda a světlo, které osvěcuje každého člověka, přicházejícího na tento svět. Zachovej nám dar víry svaté, a dej, aby učení Tvé svaté všem nevěřícím a bloudícím lidem na světě ohlášeno, jméno Tvé ode všech posvěceno, důvěra a naděje v Tebe, ó Ježíši! posilněna, a láska svatá k Tobě v srdcích všech lidí roznícena byla. Ty jsi zde mezi námi co pravý Bůh a pravý člověk, abys všecky obcerstvil, kteříž pracují a obtíženi jsou. Ty znáš mdlobu naši, přispěj nám Všemohoucí pomocí svou, rač nás osvítiti, abychom se nedali vábením svůdců nebo hříchu zaslepiti, ani náruživosti své na širokou cestu záhuby svěsti. Skrze Tebe stali jsme se syny Božími, zachovej nás v hodnosti té a propůjč, abychom se ochotnou poslušností nebeskému Otci Tvému, srdečnou láskou k přátelům,

zvláště pak následováním tichosti a pokory Tvé učedníky Tvými stali a ve světle Tvém kráčeli, až Tebe v slávě Otce Tvého co dědicové království jeho, co sestry a spoludědicové Tvoji na věky věkův chváliti budeme: jenž s Otcem a Duchem svatým živ jsi a kraluješ na věky věkův. Amen.

Modlitba jako po prvním Evangelium.

O Bože! kterýž jsi nám atd.

O svatá večeře, v které se Kristus za pokrm požívá, památka utrpení jeho obnovuje, srdce milostí naplňuje, a nám rukojemství slávy věčné dává. Aleluja!

Pane, dej nám slávy své okusiti, a propůjč nám pomoci své.

Modleme se: Ušetři, Pane! ušetři lidu svého, a nedej, abychom, jsouce předrahým tělem a krví Syna Tvého vykoupeni, nátisky, válkami, nemocmi, nehodami a jiným zlým stíhání byli. Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všechny věky věkův. Amen.

Modlitba při posledním sv. požehnání.

Spasiteli Božský! kterýž jsi nám nejsvětější tělo a nejdražší krev svou ve svátosti oltářní zanechal; klaním se Tobě, v Tebe důvěřuji, Tebe miluji a hříchů svých lituji, pevné předsevzetí majíc, že opravdově se polepším. Děkuji Tobě za tuto oběť nevyvážitelné lásky Tvé, a poněvadž Ty, pra-

mene požehnání, tuto přítomen jsi, prosím Tebe, uděl Božského požehnání svého mně a všem, za něž se modliti v oumyslu mám.

Požehnej mne týmž požehnáním, jímž jsi Matku a učedníky své požehnal v hodinu svého podivného na nebe vstoupení. Přitáhni srdce mé k sobě, abych se všemi žádostmi a se vším obcováním svým tam bydlela, kde Tebe věčně chváliti žádám a doufám. Požehnej mne požehnáním tím, kteréžby mne jiným člověkem učinilo, s Tebou nejoužeji spojilo, duchem Tvým naplnilo, a mně rukojemstvím onoho požehnání bylo, jež jsi vyvoleným svým na onom světě zachoval. Požehnej tělo i duši mou. Požehnej oči a uši mé, a odvrát je od patření a poslouchání všech marných, zvláště pak nedovolených věcí. Požehnej jazyk můj, a vlož prst milosti své na ústa má, aby z nich žádné neslušné slovíčko nevyšlo. Požehnej paměť mou, ať na nic nemyslím, krom na Tebe; rozum můj, ať ve všem tvorstvu jen těbe vyhledávám; vůli mou, ať nic nemiluji a nežádám, jen Tebe nebo skrze Tebe. Požehnej všecko mé činění a konání, všecken život můj i dokonání jeho.

O to Tebe prosím skrze nejsvětější vtělení Tvé, nejtrpčí smrt Tvou na kříži, a skrze požehnanou přítomnost Tvou v této nejsvětější svátosti.

S toužebností nejvroucnější požehnání Tvé očekávám a hlavu sklánějíc, dím: Požehnání všemohoucího Boha Otce †, Syna † a Ducha svatého † přijdiž na mne (na toto místo, na příbytek můj, na mé přináležející a na osení polní) a přebývejž vždy s námi. Amen.

Večerní modlitby na slavnost Božího Těla.

I.

Nejdobrotivější Spasiteli, Ježíši Kriste! uznávám milost Tvou, že jsi mne k pravému světlu víry povolal a do království lásky své přijal. Věčně budiž neskončená láska Tvá velebena, kteráž mne od smrti uchránila a na pravou cestu života přivedla. Díky věčné za tuto předrahou milost víry Tobě vzdávajíc, vyznávám srdcem a ústy, co jsi skrze Apoštoly své po světě hlasati kázal:

Věřím v Boha Otce všemohoucího, Stvořitele atd.

Totoť jest obsah té víry, kterou jsi Ty, Pane a Bože můj! zjevil, kterou Apoštolé učili a církve vždy zachovávala. Radostně vyznávám víru tuto, a ji s milostí Tvou, Spasiteli můj! až do skonání svého věrně zachovám; nebo Ty, ó Ježíši! jsi moudrost věčná, před níž nic skrytého není; tys pravda neomylná, která ani blouditi ani oklamati nemůže. Na svatém slovu a zjevení Tvém zakládá se víra má, v které mne až do smrti zachovati račiž. Živa jsem ve víře Syna Božího, který mne miloval a za mne se obětoval.

II.

Spasiteli Božský! nepochopitelná jest láska a nevyslovitelná milost a dobrotivost Tvá, kterou jsi církvi své sám sebe v nejsvětější svátosti oltářní pozůstavil. O Ježíši! věřím a vyznávám svatosvatě toto veliké tajemství; pevně se držím učení, které církve katolická o této podivné svátosti vždy věřila a až do skonání světa věřiti bude.

Od Tebe, Učiteli Božský! a od Tvých svatých Apoštolů přijala víru tuto, a od Ducha svatého, který ji vší pravdě učí, obdržela učení toto. Děkuji Tobě, Ježíši! za tuto milostnou svátost, do které jsi poklady lásky své složil; věřím, že jsi, ó Ježíši! pod způsoby chleba a vína, po jejich proměnění, s Božstvím a člověčenstvím, s tělem a duší, celý a nerozdělený, skutečně a podstatně přítomen; věřím, že při přijímání pravé tělo Tvé, které jsi na kříži za nás obětoval, a pravou krev Tvou, kterou jsi na odpuštění hříchů našich prolil, skutečně přijímám, a pln víry té klaním se v nejhlubší uctivosti nejvyšší velebnosti Tvé ve svátosti této.

O nejsvětější svátosti, v nížto sídlí a přítomen jest původce vší svátosti, Ježíš Kristus! Tys svatá památka divů jeho, kterou nám k připomínání smrti své pozůstavil; Tys duchovní pokrm duší, a prostředek proti každodenním hříchům; Tys rukojemství budoucí slávy a blahoslavenství věčného. O Ježíši! kýmž pakby již všickni lidé měli blahoslavenou víru v pravou a skutečnou přítomnost Tvou v nejsvětější svátosti oltářní, aby všickni oněch darů nebeských a požehnání oučastnými se stali, jichž oněm uděluješ, kteří v toto podivné tajemství živě věří. Zachovej mne, ó Ježíši! u víře té; posvěť srdce mé, ať k této svátosti vždy hodně přistupuji, a k svatému, věčně blahoslavenému životu se nasytím a posilním.

III.

Ty, ó Ježíši! jsi začátek a konec víry mé; Ty jsi pojal nyní celé srdce mé; vznešená tajem-

ství Tvá pozdvihují ducha mého nade všecko vezdejší, a oko mé jest jen na Tebe upřeno. Velký Bože, neskončená bytosti! jedna v přirozenosti, trojí v osobách! klaním se Tobě, a oddávám se znova službě Tvé; srdce mé zaslibuje Tobě znova, že Tě bude věčně milovati.

Všemohoucí Stvořiteli nebes a země! já jsem dílo rukou Tvých, a v moci Tvé jest život můj i spasení mé. Děťenská uctivost proniká mysl mou, a duch můj slibuje věrnou poslušnost svaté a spravedlivé vůli Tvé. Ježíši! Synu Boha živého! Ty Učiteli pravdy! v Tebe věřím, Ty máš slova života věčného, a Evangelium Tvé má moc, všecky spasiti, kteříž v ně věří. Ježíši, Vykupiteli můj! kterýž jsi za mne umřel a mne vykoupil, děkuji dobrotivosti Tvé, a oddávám outlé lásce Tvé srdce své — ovšem ještě nečisté a nehodné, aby si ho očistil, v něm přebýval a živ byl, jenž jsi za mne umřel. Ježíši! Ty Ustanoviteli všech svátostí, jež jsi Církvi své odevzdal k spasení mému, odevzdávám se cele milosti Tvé, abych v pravé víře setrvali, a až do skonání v lásce před Tebou kráčet mohla. — Ježíši! neskončená, vždy nová láska má v nejsvětější svátosti oltářní! čímž bych mohla slitovnou dobrotivost Tvou Tobě odplatiti, dle které jsi tělo a krev svou co rukojemství blahoslavenství věčného mně dal! Srdce své se všemi žádostmi a náklonnostmi jeho budu Tobě obětovati. Přijmi oběť tuto, a nedej si ji některému nepříteli spasení mého odníti. — Ježíši! neviditelná hlavo církve! kterýž jsi Ducha svatého, co Utěšitele a Učitele vši

pravdy seslal, s dětinnou důvěrou a pokornou poslušností držím se tohoto základu pravdy, a ve víře té chci živa býti i nmříti. Ježíši! oslavený Synu Boží na pravici Boha Otce! k Tobě se vznáším, po Tobě touží duše má jako jelen po studnicích vod, přijmi mne k sobě, a propůjč mi dle neskončeného milosrdenství Tvého, pro zásluhy Tvé, život věčný. — Ježíši! budoucí Soudce živých i mrtvých, smiluj se nade mnou a nevejdiž se mnou v soud, nýbrž dej mi s oslaveným tělem z mrtvých vstáti, a povolej mne s požehnanými Otce Tvého do blahoslavenství věčného.

IV.

Ježíši Kriste, Bože a Vykupiteli můj! jemůž se duchem víry ve svátosti této klaním, s dětinnou důvěrou klečím tuto před trůnem milostí Tvých. Ach, vyslyš modlitbu mou, kterou lásce Tvé obětuji. Ty máš moc, hříchy odpustiti; neboť jsi Syn Boha živého a Smírce hříšného pokolení lidského. Propůjč mi srdce skroušené a pravou kajicnost; odpusť mi a obmej mne krví svou ode všech hříchů mých, ať čistá před Tebou se okáži a lásky Tvé vždy hodnější jsem. Ježíši! Tys umřel za mne; dej, ať vykoupení Tvého oučastna jsem, a skrze smrt Tvou života věčného dosáhnu. Uděl mi Božské milosti své, kterážby mne od zlého zdržovala, ve všem dobrém sílila, a setrvanlivou věrnost až do skonání ve mně působila. Ježíši! ve svátosti skrytý Bože! osviť srdce mé nebeským světlem víry, ať toto svaté tajemství vždy pobožně ctím. Ježíši! drahý Spasiteli můj! zachovej ve mně naději, ať o milosrden-

ství Tvém nikdy nepochybuji a srdce netratím, až v smrtelných ouzkostech ortel spravedlnosti Tvé pro věčnost očekávati budu. Ježíši! láska má a mé všecko! Tebe chci z celého srdce milovati, a po milování Tvém nejvroucněji toužím. Ach, přitáhni srdce mé k sobě, a spoj je s sebou silnou vazbou lásky, kteroužby ani který tvor, ani má vlastní vůle, ani smrt nezrušila. Ježíši! daruj mě lásku svou na tomto světě, ať Tebe věčně miluji na onom.

Závěrka. Ježíši Kriste! chléb, jež jsi nám dal, jest tělo Tvé pro život světa. Jestliť to ono veliké tajemství víry, kterou jsem nyní vyznávala a pro všecken ostatní život svůj obnovovala. Učiň, ať jest Tobě milou pobožnost a vděčná láska má. Ach, kýžbys ji ráčil s srdcem laskavým přijmouti! Díky věčné milosrdenství Tvému, jež budu věčně oslavovati.

Mocnost vznešené svátosti této a požehnání všemohoucího Boha, Otce, Syna a Ducha svatého přijdiž na mne, na přátely a dobrodince mé, na duchovní a světské vrchnosti, na všechny lidi, na luka a polnosti naše, a na ourodu zemskou, a přebývejž s námi věčně. Amen.

Pane! uslyš modlitbu mou, a volání mé k Tobě přijď. Oslavujmež Hospodina! díky Bohu! a duše všech věrných zemřelých skrze milosrdenství Boží odpočiňtež v pokoji. Amen. Otče náš atd.

Na slavnost posvěcení chrámu.

Ke mši svaté.

Úvod.

S radostí svatou světíme dnes památku dne onoho, v který chrám tento k službě Boží posvěcen byl, abychom se v něm, společnou pobožností se rozněcující, Bohu v duchu a pravdě klaněli, slovo Boží v kázání a křesťanském cvičení poslouchali a v srdci dobrém zachovávali, oběti mše svaté s nábožnou účastností přítomni bývali, a svátosti k dosažení a rozmnožení milosti Boží a života věčného hodně přijímali. O jak vznešené a svaté jest toto místo! Jestliť to dům Boží a brána nebeská. Horou Boží slujeť. Jak příjemní json příbytkové Tvoji, Pane zástupů. Duše má touží po síních Hospodinových. — Sláva Otci atd.

Přijmi tedy, Otče nebeský! v tomto svatém příbytku svém nábožné modlitby a sliby, jež nyní ve spojení s modlitbami a dary kněžskými, na sv. oltář Tvůj kladu, a dej mi neskončených zásluh a milostí oběti Syna Tvého účastnou býti, aby duši mé ono spasení se stalo, jehož Zacheus dosáhl radostným přijetím Ježíše do domu svého a upřímnou kajícíností svou.

Pane, smiluj se nade mnou! Kriste, smiluj se nade mnou! Pane, smiluj se nade mnou!

Gloria.

Sláva Tobě, trojjediný Bože! na vysosti, a pokoj — odpuštění, milost a život věčný všem li-

dem dobré vůle na zemi; pokoj a radost skrze Tebe, Ježíši Kriste, jednorozený Synu Otce; Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, a pokorné volání mé nezavrhneš.

O Bože! jenž nám každoročně tohoto památ-
ného dne posvěcení chrámu Tvého svatého dočkati
se dáváš, a nám na tajemstvích Tvých radostného
podílu propůjčuješ; vyslyš prosby lidu svého, a dej,
aby každý, kdo do tohoto chrámu o milost prositi
vejde, také z milostivého vyslyšení se radoval.

Mezi Epištolou a Evangelium.

Všemohoucí, věčný Bože! Ty jsi a působíš
všude! všude vyslejcháš modlitby a žádosti naše;
veškerý svět jest chrám, a každé nábožné srdce
oltář Tvůj. Všemohoucí mocnost Tvá není těmito
zděmi sevřena, a předce ráčíš z neskončené lásky
k nám lidem v chrámech našich zvláštním způso-
bem bydleti, a slitování i požehnání své tuto hoj-
něji na nás vylévati. Tak se stává stavení, rukou
lidskou udělané, z daru milosti Tvé domem Božím.
Ty bydlíš mezi námi, jsi Bůh náš a my jsme
lid Tvůj.

Dnes světíme s srdcem vděčným památku
onoho dne radostného, kdy tento svatý dům, kde
nyní Tobě se klaním, modlitbou a požehnáním bi-
skupovým posvěcen byl za chrám Tvůj, za místo
pobožnosti a cvičení, kde svatá tajemství zákona
nového se vykonávají a udělují! onoho dne radost-
ného, v který nekrvavá oběť na těchto oltářích po-
neprv Tobě se vzdávala; onoho dne radostného,

kdy ráčil Božský Syn Tvůj sem, jakož tehdáž do domu Zacheova, přijíti a tuto ustavičný příbytek sobě zvoliti. Nepřehlednutelné jest požehnání a nescíslná jsou dobrodiní, jež z příbytku Tvého svatého po vší obci Tvé se rozšiřují, a kamkoli se oko mé obrátí, nalezá všude připamatování otcovské lásky Tvé, která tak veliká byla, že Tebe pohnula jednorozeného Syna svého na smrt vydati, aby žádný, kdož v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Kříž Vykupitelův okazuje mi Onoho, v němž jest jediné spasení, život a blahoslavenství. Křtitelnice pamatuje mne na svatý závazek, jejž jsem s Bohem a svatou církví jeho učinila. Onano soudná stolice kajících — jak často vyšla jsem z ní srdečně pohnuta, plna spasitelných předsevzetí! Onen stůl Páně uděluje mi tak často chléb života. S kazatelnice zní ustavičně a naráží na srdce mé spasitelné učení. Obrazové a sochy Svatých a Vyvolených Božích uvádějí mi na mysl tolikेरé svaté příběhy a tolikेरé příklady hrdinské cnosti, k věrnému následování mne povzbuzující!

Jak dobročinně a spasitelně, ó Bože! mohlo a měloby navštěvování zasvěceného příbytku Tvého na mne a na všechny bratry a sestry mé působiti! A jak často zmařila jsem vinou svou toto spasitelné působení na sobě a snad i na jiných! Odpusť mně, ó Bože! každou dobrovolnou roztržitost, každou nepočestnost, každý neuctivý posuněk a tváření, kterým jsem kdy dům Tvůj zneuctila, přítomných horšila nebo je z pobožnosti vytrhovala. Ach propůjč mně milosti, abych se polepšila! Pronikni srdce

mé uctivosti a pobožností svatou, kdykoli před oltář Tvůj, Pane! předstoupím, bych nikdy z domu modlitby nečinila tržiště nebo ještě něco horšího. Zachovej, oživ a upevni ve mně to pomyšlení, že i já chrám Ducha svatého jsem a že Ty ve mně bydlíš. Očišť tedy, nejsvětější Pane! srdce mé ode všeho, co se Tobě nelíbí a co mně překáží, abych s Tebou se spojila. Připrav Ty sám srdce mé za hodný příbytek, abych do nebeského domu Tvého vešla.

Bože všeho slitování! jestiž tolik vlažných křesťanů dle jména, kteří chrámu Tvého se štítíce, žádného zalíbení v slovu Tvém nemají, a milostnými poklady pohrdají, jichž nám Ježíš Kristus ve svátostech nabízí; tolik takových, kteří jen na oko žijí, ale pravého života z Tebe nemají; probud je z jejich lenosti a lhostejnosti; rozmnož horlivost jejich, dej, ať po příbytku Tvém touží a poznají, co k spasení jejich slouží. — Jsouť potud mnozí národové v úplné tmě a stínu smrti sedící, — ó dej, aby i jim světlo svatého Evangelium vzešlo, by se Tobě v chrámě Tvém kořili, u oltáře smíření, odpuštění hříchů svých, milosti a života věčného dosáhli, aby konečně jeden ovčinec, jedno stádo a jeden pastýř se stal, jeden pravý pastýř Ježíš Kristus, jenž s Tebou a Duchem svatým živ jest a kraluje na věky. Amen.

Kredo. Věřím v Boha Otce atd.

Offertorium.

Pane a Bože můj! vím, že srdce zpytuješ a poctivost miluješ. Proto také obětuji Tobě s ra-

dostí a vší poctivostí srdce všecko, co jsem a mám. I lid Tvůj tuto přítomný obětuje dary své radostně: Zachovej, ó Bože! tuto dobrou vůli v srdcích našich pro vždycky. Mysl naše budiž uctivostí k Tobě celá proniknuta. Alleluja!

Svatý Otče atd. jako na str. 82 až k modlitbě po sv. přijímání na str. 85.)

Po sv. přijímání.

Dům můj jest dům modlitby, dí Pán. Kdo v něm o něco prosí, dosáhne toho. Kdo hledá, nalezne, a kdo tluče, budeť mu otevříno.

Modlitba.

Bože! kterýžto sobě připravuješ ze živých a vyvolených kamenů slušný příbytek velebnosti své; propůjč prosícímu lidu svému, aby církev Tvá, jakož viditelně zrůstá, tak i duchovně prospívala, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Závěrka.

Slyš volání dítek svých, ó Bože! Syn Tvůj vykoupil nás křížem a smrtí. Odvrať všecku bídu od nás, a dej nám pomoci Tvé naléztí. Pozdvihni a požehnej nás, ó Bože! Uchovej nás, od hříchu a uveď nás do blahoslavenství, jakožto dědice slávy Tvé. Tamť budeme Tebe, Otče milosrdenství! chváliti na věky věkův. Amen. Otče náš atd.

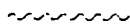
Večerní pobožnost.

(Jako na neděle a svátky na str. 88.)

Oddělení osmé.

Pobožnost na svátky blahosl. Rodičky Boží Panny Marie a jiných Svatých.

Připomenutí, kterak Marii Pannu a Svaté ctíti máme.

Církev svatá učí, že jest to slušné, chvalitebné a spasitelné, svaté ctíti, je o přímluvu vzývati a ochraně jejich se poroučeti; přitom však nemáme pošetile se domnívati, jakoby nám mohli svatí z vlastní moci zpomoci, nebo jakoby nám něčeho propůjčiti chtěli, co se s nejsvětější vůlí Boží nesrovnává. Všecka pomoc přichází od Hospodina; On jest ten jediný nevyvážitelný pramen všech dobrých darů; On nám ale každý dar potřebný a užitečný tím raději uděluje, jestliže i jeho nejmilejší přátelé, nejzasloužilejší dítky jeho na nebesích, s námi spojení jej prosí. Protož modlí se také církev k Bohu samému, prosí jej skrze přímluvu Svatých a Vyvolených Božích o vyslyšení, a zavírá modlitby své skrze Krista Ježíše, jenž jest Pán a Spasitel náš.

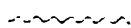
Považuj tedy, nábožná křestanko! Svaté a Svěťtice za bratry a sestry své oslavené, kteří nyní v slávě Boží přebývají, od nejvyšší Bytosti ctěni jsou, a na jichžto orodování On dítkám svým na zemi mnohá dobrodiní prokazuje. Považuj Svaté

za nejupřímnější nebeské přátely své, kteříž, když je o přímlovu jejich vzýváš, rádi s modlitbou Tvou se spojují, a k jednomu Otci všech nás volajíce, neohodnosti Tvé přispívají.

Také jest to velmi prospěšné a spasitelné, tyto reky ctnosti a korunované nebešťany ctíti; ale věz, že je nejpříjemněji ctíš, když se snažíš krásné příklady ctností jejich následovati. Rozjímej tedy častěji, eo na světě činili a z lásky k Bohu přetrpěli.

Oni byli lidé, jako ty člověk jsi; křehkostem, zlým náchylnostem, náruživostem a pokušením podrobení jako ty. Tatáž nebezpečnost a nesnáze, v kterých ty vzdycháš, snášeli i oni. Pozoruj jen, kterak živi byli, pracovali a bojovali, aby sobě nebe dobyli. Oni odtrhli srdce své od marností světa tohoto; vezdejším statkům, důstojnostem, bohatství a rozkošem nepřikládali větší ceny, než která jim náleží, co věcem nestálým, ježto hynou a člověka opouštějí, jako pára větrem zahnaná; za to však horlili pro věrné plnění povinností, pro spravedlnost, střídmost a dětinnou oddanost do vůle Nejvyššího, pro čistou lásku k Bohu a lidem, a pro pravé následování Krista na cestě úzké, kteráž k nebi vede. Kráčejíce co praví služebníci Páně před Bohem, vzývali jej neustále a srdečně o pomoc, obětovali jemu každý den života svého, varovali se zlých příležitostí, žili přísně a střídme, aby se před vábením k hříchu a mocí příkladů zlých ohradili, byli trpěliví v souženích, smířenliví k nepřátelům, a plni lásky křesťanské k rouhačům a pronásledovníkům; oni usilovali neunaveně o pravý prospěch bližního,

doufali, věřili v Boha a milovali jej, a byli co radosteti s Kristem, tímto nebeským vinným kmenem nejoužejší spojení, tak že všickni se svatým Pavlem o sobě říci mohli: Nikoli již já, ale Kristus jest živ ve mně. — Považ tyto příklady a následuj je, jakož oni Krista následovali, pak bude tvé uctění Svatých pobožností chvalitebnou, rozumnou, Bohu milou, kterou každý nábožný a osvěcený křesťan schválí, a která jistě k rozmnožení ctnosti tvé nemálo přispěje. — Měj se zvláště dětinně k nejvyšší Panně a Rodičce Boží Marii; považuj její život Bohu oddaný a vznešené ctnosti její, i snaž se ji srdečně milovati. Ctíš-li a miluješ-li Marii opravdově, musíš také hleděti, jí podobnou, t. j. dobrou a nábožnou býti. To když se stane, buď také ubezpečena, že nebudeš míti mocnější přítelkyně, věrnější ochranitelkyně a laskavější Matky nad Marii.

I. Na slavnost neposkvrněného početí Panny Marie.

1.

O Maria! tebe ctíme s srdcem nábožným. Radostně děkujeme dnes Bohu, že v tobě příbytek připravil, kterýžby hoden byl jednorozeného Syna Božího přijmouti. Přesťastní rodiče, Jáchime a Anno! dnes jest modlitba vaše nade všecko očekávání vyslyšena; nejvyšší důstojnost jest vám svěřena. Nyní se již spasení blíží; nebo vy stavíte chrám, v němž se zjevití má; nyní musí jasné slunce

lásky Boží brzy vyjítí, totiž Ježíš Kristus, proto že se již objevila hvězda jitřní Maria. Radujte se a veselte se všickni křesťané! nebo dnes byla Maria počata, první čisté, nepoškvrněné kvítko, které kdy na světě kvetlo. Člověk padl sice hluboko a zhyzdil se hříchem, předce však na něm ještě něco předešlé sličnosti a hodnosti pozůstalo. Na Marii shledáváme ale nebeskou krásu čistoty a svatosti duše z obzvláštní milosti Boží opět obnovenou, onať nemá poškvrny ani vrásky, ale celá jest krásná před Bohem, jakž o ní již v Starém Zákoně Duch Svatý praví. Dnes slavíme to zázračné tajemství, že Maria Panna, matka toho, jenž hříchu nepoznal a neměl, i sama nepoškvrněně jest počatá, takže ani dědičný ani jaký sebe menší skutečný hřích nikdy se nedotekl její přesvaté duše. Kterak tedy nemělibychom dnes plesati a se radovati, vidouce, kterak spasení naše již se blíží, auo kterak Maria toho spasení již při svém početí stává se oučastnou! Přijmi tedy, nejblahoslavenější a nepoškvrněná Panno a Matko Maria, milostivě naše pozdravení a uctění, a vypros nám u Boha, abychom slavíce tvé přechisté početí, i sami čistými a nepoškvrněnými byli.

2.

O Panno nepoškvrněná! radostně děkuji Stvořiteli, že tebe ode vší poškvrny hříchu osvobodil! Jak srdečně žádám, aby všickni lidé tuto velikou přednost na tobě poznali! Ty stojíš bez poškvrny před Hospodinem. O račiž outřpné oči své na nečisté srdce mé obrátiti. Oroduj za mne u Boha;

vždyť pak jsem nejen v hříších počata a zrozena, nýbrž i poškrvnila jsem, po dosažení křtu svatého, duši svou znova hříchy mnohými; tak málo jsem se přičinila, roucho nevinnosti nepoškrvněné přinesti před soudnou stolicí Boží. Odepřeli-li tobě kdy jakou milost Bůh, kterýž tebe požehnanou mezi ženami učinil, a proto ode vší poškrvny čistou zachoval? Panno nejčistší! ty můžeš, chceš a vyprosíš mi tu milost, abych se pravým pokáním od poškrvn hříchů očistila a tak spasení své opravdově působila. Kýžbych často na tebe pomněla! kýžbys i ty na mne nikdy nezapomenula! Oroduj za mne, ať jsem tak věřící, pokorná, laskavá, poslušná, trpělivá, ctnostná, čistá a dokonalá, jako tys byla, bych důkladnou nadějí kojiti se mohla, že jedenkráte na blahoslavenství věčném s tebou podílu míti budu. O šťastné okamžení, kdy tebe v nebi viděti, chváliti a věčně milovati budu, tebe, Matko má, nepoškrvněná Panno Maria!

Modlitba církevní.

Prosíme Tebe, Pane! uděl služebníkům svým dar milosti nebeské, aby nám, jimž narození nejvyšší Panny ku začátku spasení sloužilo, slavnost nepoškrvněného Početí jejího pokoj rozmnožila, skrze Pána našeho atd.

Litanie Lauretánská k Panně Marii.

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Švatá Trojice, jeden věčný Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria, oroduj za nás!

Svatá Boží Rodičko! atd.

Svatá Panno panen,

Matko Kristova,

Matko Božské milosti,

Matko nejčistší,

Matko nejčistotnější,

Matko neposkvrněná,

Matko neporušená,

Matko přemilá,

Matko předivná,

Matko Stvořitele,

Matko Spasitele,

Panno nejmoudřejší,

Panno ctihodná,

Panno slavná,

Panno mocná,

Panno dobrotivá,

Panno věrná,

Zrcadlo spravedlnosti,

Stolice moudrosti,

Příčino naší radosti,

Nádobo duchovní,

Nádobo ctihodná,

Nádobo výborné pobožnosti,

Růže duchovní, oroduj za nás!
Věže Davidova, atd.
Věže z slonových kostí,
Dome zlatý,
Archo úmluvy,
Bráno nebeská,
Hvězdo jitřní,
Uzdravení nemocných,
Útočiště hříšníků,
Potěšení zarmoucených,
Pomocnice křesťanů,
Královno andělů,
Královno patriarchů,
Královno proroků,
Královno apoštolů,
Královno mučedníků,
Královno vyznavačů,
Královno panen,
Královno všech Svatých,
Královno svatého růžence,
Královno bez poskvrny hříchu prvotního počatá,
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám
  Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se
  nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!
          Otče náš. Zdrávas.

Pod ochranu Tvou se utíkám, svatá Boží Rodičko, prosbami našimi nezhrdej v potřebách našich, ale ode všeho nebezpečení vysvobod' nás vždycky ó slavná a požehnaná Panno Maria, Paní naše, Prostřednice naše, Orodovnice naše, se Synem svým nás smiř, Synu svému nás poroučej, Synu svému nás obětuj.

K. Oroduj za nás svatá Boží Rodičko.

L. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se:

Milost Tvou, prosíme, ó Pane Bože náš, rač do srdcí našich vlíti, abychom, jenž jsme andělským zvěstováním vtělení Krista, Syna Tvého, poznali, skrze umučení a kříž jeho k slavnému vzkříšení přivedeni byli; skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Antifona.

Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko! Prosbami našimi nepohrdej v potřebách našich, ale ode všeho nebezpečení vysvobod' nás vždycky, ó přeslavná a požehnaná Panno Maria! Paní naše, Zpomocnice naše, Orodovnice naše! se Synem svým nás usmiřuj, Synu svému nás poroučej Synu svému nás představ. Oroduj za nás!

Ž á d o s t.

(Dle svatého Anselma.)

Jak líbezná jsi, Maria! srdci milujícímu! Pomnění na tebe vyjasňuje mysl těch, kteří dětinně

k tobě volají! Skrze tebe přijmiž nás onen, jenž nám skrze tebe dán byl. — Nevinnost tvá kryje viny naše, pokora tvá pejchu naši. Plnost lásky tvé vymoz i nám u pramene lásky hojnou míru zásluh. Tys ozdoba člověčenstva, perla křesťanstva, královna světa. — Srdce mé jest bodláčím a trnám zarostlé; kýžby je oheň s nebe všecko spálil! Rány mé se již zjitřily, ale mám moudrého lékaře, který je vždy ještě zahojiti může a zahojiti chce. Můžeť mne z hrobu hříchů mých vyzdvihnouti, jako tehdáž Lazara, který již čtvrtý den v hrobě ležel, všemohoucím hlasem svým z porušení vyvolal. Oroduj za mne, Matko milosrdná! u tohoto lékaře, jenž jest Synem tvým. — Hodna jsi, aby tebe každý ctil, a hodna jsi všeho veřejného slavného uctění. I Andělé v nebi oslavují Tebe.

Tebe nemilovati jest tolik jako lásku nenáviděti.

Modlitba.

Z lásky outlé a z nejčistší oddanosti vzdychám k tobě o lásku, ó Maria, Matko má! Kýžbych mohla tebe hodně milovati! Uč mne, Panno nepoškvrněná! jakbych tebe slušně ctíti měla. Kýžby se duše má k tobě tak roznítla, aby se tělo mé láskou k tobě a skrze tebe k Synu tvému celé strávil! Mysl má bude tebe věčně dle hodnosti ctíti; srdce mé bude tebe dle zvláštních vlastností tvých milovati. Snažiti se bude duše má, aby se tobě zalíbila, a tak čest Boží po všechny dni života mého rozmnožovala. Amen.

II. Na slavnost zvěstování Panny Marie.

Maria, Panna nejblahoslavenější, příklad pro všechny.

(Dle sv. Ambrože.)

Což jest vznešenějšího nad nejčistší Pannu? co slavnějšího nad onu, kterou Král nebes a země stkvělostí odil a vysoko povýšil? co chvály hodnějšího, než nepoškrvněná Rodička Pána Ježíše Krista? Ona byla pannou, nejen dle těla, ale i dle duše, do níž se žádné pomýšlení nevloudilo, ježby bylo sva-tou, nezkalenou mysl její poškrvnilo. Srdce její bylo čistá pokora, slovo její důstojné, duch její mou-drý, řeč její šetrná, čtení a rozjímání radostí její. Ona sobě nezakládala v nejistém bohatství, nýbrž v modlitbě chudých, jimž dle možnosti pomáhala. Ve všem konání byla na všechno nejvejš pozorná, plná mravopočestnosti, nehledajíc člověka, nýbrž Boha za svědka všeho toho, co její šlechetná duše myslila a konala. Ona neublížila nikomu; byla ku každému přívětivá; rodičům prokazovala všechnu uctivost; sobě rovným nikdy nezáviděla. Pejcha nepřišla na mysl oné, kteráž se ve všem slovem Božím řídila a přikázání Boží plnila. Na andělském obličejí jejím nebylo nikdy jakou nevrlost k rodičům znáti! ona se nesvářila nikdy s příbuznými; tato nej-pokornější nepohrdala nikdy sprostými, a jsouc nej-outrpnější nečinila si nikdy posměch ze slabých. Který potřebný viděl kdy tuto pouhou lásku okolo sebe minouti bez darů, bez útěchy? Ona spatřila jen tehdaž muže, když se její dobročinná láska rdíti

nemusela, a její panenská bázlivost uražena nebyla. Žádný vzdor v oku její: žádné pohoršení v řeči její; žádná prostopášnost v tvářnosti, nic neslušného v postavě, nic rozpustilého v chůzi nebo v hlasu, tak že již všecka zevnitřnost její andělskou duší a nejživější obraz ušlechtilých ctností jevila. — Což mám teprv říci o její střídmosti v požívání pokrmů, o její nábožnosti a služebnosti? Ona hleděla jen život zachovati, nikoli smyslnost sytiti. Oučinný duch její dovolil jí spaní jen s potřebu, a když tělo odpočívalo, bděl duch. Ona zřídka kdy vyšla, krom do chrámu Páně. Nejjistější průvodkyní byla sama sobě. Mravopočetná v chůzi a postavě zdála se každým krokem k vznešenější ctnosti kráčet. — Maria hleděla na všechny, aby se ctnostmi všech povzbudila; ona však plnila každou ctnost tak, že se všem učitelkyní ctností stala. — Tak ji našel Anděl, a tak ji Duch svatý vyvolil. Zábava a zotavení její bylo čtení v písmech svatých a v knihách proroků. K příbuzným jevila nejoutlejší lásku. Vidouc, že za Matku Boží zvolena jest, pokořila se ještě hloub, chvátila k příbuzné do hor, a pozdržela se u ní tři měsíce. — Zázrak nad zázrak! neplodná Alžběta stala se matkou, Panna počala z Ducha svatého, němý Zachariáš mluvil duchem prorockým, mudrci se klaněli. Simeon plesal nad vyplněním očekávání svého. Žádná vnitřní hrdost nehnula se v Marii na tyto divy se dívající; „to všecko zachovávala v srdci svém!“ Již matkou Páně, žádala předce vůli Hospodinovu zvědět; kteráž Boha poroditi měla, chtěla také Boha znáti. — Každoročně

chodila s Josefem do Jerusaléma k slavnosti velikonoční. Panna nemá nikdy bez průvodu ctnosti a studu býti. Kde toho není, nemůže také panenství obstáti. Ani do chrámu nešla Maria, dokudž se nebyla postarala o bezpečnou stráž své ctnosti a čistoty. — Tato Maria jest příkladem všem. Která ctnost dalaby se ještě mysliti, ježby se na ní nestkvěla? — S jakou radostí jde v nebesích každé duši panenské vstříc, kterak každou obejímá a ku Pánu vede! „Toto“, řekne, „zachovávala Synu mému nezrušitelnou věrnost, panenské srdce její zůstalo mu nepoškvrněné.“ — Kristus sám představí je Otci svému takto: „Titot jsou, Otče svatý! jež jsem Tobě zachoval; nyní chci, aby se mnou byli, kde já jsem. Otče spravedlivý! svět mne nepoznal, tyto však mne poznaly, i nechtěly o hříšném světě nic věděti.“ — V Marii jest tolik vznešenosti, mnoholi bytost stvořená jen obsáhnouti může.

Modlitba.

O Maria, nejpokornější a nejvznešenější mezi všemi tvory! díky Nejvyššímu, že tebe za matku Syna svého zvolil! Divím a raduji se z podivného spojení tvého s Bohem. Ach, já bídný, a při tolikých hříších předce ještě hrdý tvor, anibych se neměla opovážiti před tebou se okázati, kteráž jsi při největších přednostech tak pokorná byla. A předce chci tebe pozdravením andělským ctíti: Zdravas Maria! milostí plná! Vymoz i mně částku Božích milostí, Pán s tebou, původce vší radosti. Oblažitel, silný Bůh, kníže pokoje budiž i se mnou

On byl s tebou již od prvního okamžení stvoření tvého; nyní jest tobě jakožto Syn tvůj ještě bližší. Požehnaná jsi mezi ženami. O, přines i mně požehnání od Boha! A požehnaný plod života Tvého, Ježíš! Přesťastná rostlina, kteráž světu tak vzácné a svaté ovoce vydala! Svatá Maria, Matko Boží! To jsi, Maria! tys Matka Boží! tuto pravdu pevně věřím. Pros za nás hříšné! nyní, v tolikerych nebezpečenstvích, zvláště pak v hodinu smrti o blahoslavenou smrt. Pak nás uveď, Matko nejblahoslavenější, k Synovi; milostí plná Dcero k Otci; vyvolená choti k ženichovi Duchu Svatému, jenž jest požehnaný na věky. Amen.

III. Rozjímání sedmera bolestí Rodičky Boží.

Bolest první, když jí Simeon prorokoval.

Ach, milá Matičko! jak často jsem co hříšnice srdce tvé ranila! Nikoli ty, nýbrž já zasluhuji soužení a trestu za spáchané hříchy své. Že však jsi z lásky ke mně tolik přetrpěti chtěla, ó, tedy mi vmoz zasluhami svými srdečnou lítost nad hříchy mými; vmoz mně trpělivost v protivenstvích, která vždy malá jsou, když povážím, že jsem smrtelnými hříchy svými trestů věčných zasloužila.

Bolest druhá, když do Egypta utíkala.

O Matičko Boží! i já jsem jedna z oněch bídnic, které tobě a Synu tvému hříchy svými rány způsobily a obnovily. O Matko milosrdenství! vy-

pros mně milost, bych nevděčnost svou oplakala. Pro všecko, co jsi na obtížné cestě své přetrpěla, prosím tebe, přispěj a chraň mne na nebezpečné cestě do věčnosti, abych na konec života do země živých se dostala. Amen.

Bolest třetí, když Ježíše v chrámě ztratila.

O Maria! tys milovala Ježíše nade všecko. Kterak jsi po něm vzdychala, když jsi jej ztratila! Jak pečlivě jsi jej hledala! Tobý měli všickni velcí hříšníci, tobych měla já učiniti, kteráž jsem jej skrze těžké urážky své ztratila. Matko nejmilejší! učiň, ať ho zas naleznu. Víím, že se oněm nalezti dává, kteříž jej upřímně hledají. Vypros mně milost tu, bych ho hledala, jakžbych měla, bych ho hledala tam, kde jest, totiž v chrámu Páně, kdes i ty jej nalezla.

Bolest čtvrtá, když Ježíše s křížem potkala.

O bolestná Matičko! skrze zásluhu bolesti této vymoz mně tu milost, bych dle příkladu Ježíšova kříž na mne vložený trpělivě nesla, a v jeho a tvé společnosti až do smrti v trpělivosti setrvala. O Matko nejčistší! skrze přímluvu tvou doufám pomoci potřebné dosíci.

Bolest pátá, když Ježíš umíral.

Umřel tedy tvůj vroucně milovaný a tebe nejoutleji milující Syn, ze všech Matek Nejbolestnější! Kterakbys neměla nejvejš truchliva býti? Ale — vždyť pak smrtí svou peklo přemohl, nebe tak dlouho

zavřené otevřel a veliké dílo vykoupení dokonal. Se dřeva kříže vládne srdcemi oněch, kteříž láskou jeho přemožení, za služebníky kříže se vyznávají. Ach vypros mi skroušenou, dokonalou lítost nad mnohonásobnými hříchy mými, jimiž jsem Ježíše, Syna tvého, Pána a Boha mého, urazila. Skrze smrt jeho a bolest tvou doufám dosíci odpuštění jich a blahoslavenství věčného.

Bolest šestá, když Ježíši bok otevřen byl.

O bolestná Panno! tys stejně vznešená v konání i snášení. Často a těžce jsem Boha urazila. Mějž se mnou utrpnost! pros za mne za odpuštění hříchů mých, a o pravou lásku k Bohu, Pánu mému. Kdožby mně mohl k tomu dopomoci, jako ty: Matko bolestí, Matko lásky svaté, Outočiště hříšníků!

Bolest sedmá, když Ježíše pohřbili.

O Matko bolestná! zachovej mne v stálém pamatování utrpení Ježíšova a tvého. Vypros mně milost, ať je vděčně rozjímajíc, ke spasení svému používám. Skrze to doufám v hodinu smrti důvěry a posily, bych při spatření hříchů svých nezmálo-myslněla a nezoufala. Prosím tebe, vyžádej mi odpuštění jich, vypros mi dar setrvalosti v dobrém, a život věčný, kdež pak s tebou se radovati a milosrdenství Boží věčně velebiti budu. Amen.

Antifona.

Pod křížem Ježíšovým stála Matka jeho. Oroduj za nás, Panno bolestná! abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modlitba.

Pane! když jsi kalich utrpení svého vypil, vyplnilo se proroctví Simeonovo; lítostnou, outlou duši matky tvé pronikl meč bolestný. Tuto bolest její sobě dnes připomínajíce, sílíme se k trpělivému snášení bolestí našich. Na soužení matky tvé pamtujíce, tebe ctíme; protož dej nám, Pane! požehnání oučinků utrpení Tvého okusiti. Svatí, kteříž pod křížem Tvým stáli, orodují za nás: vyslyš volání jejich, ať nám přimluva jejich prospěje, a my ovoce utrpení Tvého na sobě vždy pocítíme. Amen.

O Maria! Matko bolestná! královno mučedníků! prosím tebe pro nevyslovitelné muky tvé, vypros mně pravou lítost nad hříchy mými, a stále polepšení života. Nikoli ku potěšení, nýbrž k zármutku sloužilabych tobě, kdybych ve hříších setřvajíc, Syna tvého ustavičně znova urážela. Daleko budtež ode mne řeči pohoršlivé, posuňky neslušné, tovaryšstva zlá, zpovědi neplatné, přijímání nehodné! — Vymoz inně milost smrti blahoslavené! přispěj mně v onom velkém okamžení! O to tebe prosím pro onu bolest, již jsi pocítila, když tvůj Božský Syn hlavu nakloniv umřel. O neopouštěj mne pak! Kdybych v ono nejdůležitější okamžení již s to nebyla svaté jméno tvé vysloviti, volám již nyní o přimluvu tvou, ó Maria! Abych však spasitelných oučinků přehořkého utrpení a smrti Tvé, Spasiteli Božský! okusila, volám k Tobě: Milosrdenství! milosrdenství!

IV. Na slavnost na nebe vzetí Panny Marie.

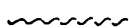
1.

O Maria! tys opustila svět, a sídlíš nyní vysoko na nebesích. Outrpnost však tvá k nám se touto vzdáleností nezmenšila, ano spíše se zmnožila. Tys obdržela za čisté obcování své život nepomíjející; za pokoru svou povýšení nade všecky tvory; za nábožnost svou patření na Boha; za oddanost do svaté vůle jeho požívání blahoslavenství věčného; za hořké bolesti své radost nevyslovitelnou; za věrné zachovávání milostí Božích právo, že i ctitelům svým, kteří život tvůj následovati se snaží, a v mocnou přímluvu tvou důvěřují, milost vyprositi můžeš. O, shlédni na nás milostivě; Ty vidíš nebezpečenství, s nimiž neustále bojovati musíme; pomáhej nám bojovati a vítěziti. Tys nejbližší u Boha; jsi v království Hospodinovu a sytíš se slávou Boží: my však jsme vzdáleni v zemi pomíjejicnosti. Prosíme tebe o přímluvu u Boha, bychom nezapomínali, že tuto pobyti stálého nemáme, nýbrž budoucího hledáme; bychom se od světa vždy více odtrhovali, v lásce Boží prospívali, šťastně umřeli a na místo ustanovení svého se dostali, kdež tobě za dobrotivost tvou děkovati, a s tebou a se všemi Svatými Boha věčně chváliti a velebiti budeme. Amen.

2.

Svatá Maria, Matko Boží a Matko věřících! tys nejsvětější a nejblaženější mezi všemi lidmi, tys vyvolená Boží; tebe pozdravuje Anděl co milosti

plnou; tebe ctí veškerá církev svatá co královnu nebes a země. Kdožby tebe neměl ctíti, když tebe Bůh sám ctí; kdožby neměl tebe milovati, když tě Bůh sám miluje; kdožby nemělo mateřskou lásku a přimluvu tvou důvěřovati, když tebe Duch svatý sám za matku Syna Božího posvětil! Protož pros svatá, milosti plná Matko Spasitele našeho! Boha tvého a našeho o milost pro nás hříšníky. Ty věrná dívka! pros Pána tvého a našeho, abychom věrně a pokorně službě jeho se oddali. Panno Bohu oddaná! kteráž jsi slovo jeho v srdci uvážila, pros za nás mdlé a neosvícené o víru živou. Tys stála pod křížem Syna svého, a meč pronikl dle proroctví Simeonova mateřské srdce tvé; pros tedy i za nás trpící na zemi, abychom protivenství s pomocí Boží tak oddaně snášeli jako ty. Ty na světě oslavená, do nebe přijatá, a nyní vedle Syna svého sedící Matko věřících, vypros nám hříšným dokonalost v dobrém, šťastné vyjití ze světa tohoto, a dědictví dítek Božích v nebi, kteréž nám požehnaným ploidem těla tvého zaslíbeno a zachováno jest, abychom Boha tvého a našeho, kterýž tak slavné věci s tebou učinil, věčně ve společnosti tvé velebiti, chváliti a požívatí mohli. Amen.

V. Na slavnost narození Panny Marie.

O dítě svaté! drahý dare s nebes, Matko Boha velikého a beránka onoho, jenž hříchy světa snímá, Orodovnice bídných hříšníků, smiluj se nade mnou!

Tys nejvznešenější ze všech tvorů; narozením tvým vzešel hříšnému pokolení lidskému první papršek naděje; tys milostí plná, kteráž ustanovena byla Spasitele světa poroditi, jenž okovy hříchu rozdrtil; přispěj mi; neboť jsem hříchy svými milost Boží ztratila. Vypros mi na Bohu, abych právě kajícím a novým člověkem se stala, a láskou k Bohu celá roznícena byla. Prokaž se mi mocnou orodovnicí u toho, kterýž tebe tak velkou, tak mocnou, tak outrpnou učinil. Těším se z milostivého vyslyšení; neboť nezamítne Božský Syn tvůj přimluvu tvou. Pochválen budiž na věky! Amen.

O Bože! kterýž jsi z lásky k nám svět s sebou smířiti chtěl, dej, abychom my, kteříž dnes v svaté radosti slavíme památku narození Marie, nejblaho-slavenější Panny a Rodičky Ježíše Krista, Vykupitele našeho, orodováním jejím spasení dosáhli, kteréhož nám Božský Syn její krví svou získal. O to tebe prosíme skrze téhož Ježíše Krista Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh na věky věkův. Amen.

O Maria! ctihodná Matko Ježíše Krista a všech věřících! do ochrany a přimluvy tvé poroučím sebe a rod svůj, zvláště pak v hodinu smrti. Ó Panno nejdobrotivější! ty miluješ všecky, kteříž tebe milují, a přispíváš všem, jenž v tebe důvěřují; ty potěšení malomyslných, outočiště soužených! k tobě přistupuji a stavím se před tebe, co bídna hříšnice vzdychajíc; nezhrzej slovy mými, ó Rodičko slova věčného! nýbrž vyslyš milostivě mne bídnu, v tomto plačtivém oudolí k tobě volající hříšnici. Přispívej

mi přimluvou svou ve všech mých potřebách, nyní a vždycky, zvláště pak v hodinu smrti mé. O Maria! Matko milostí a milosrdenství! dej mi pomoci své okusiti! Pevně v mateřskou lásku tvou důvěrujíc, doufám od přimluvy tvé utvrzení u víře, oddanost do vůle Boží, setrvanlivou trpělivost, vždy rostoucí lásku, a konečně šťastné vejítí do radostí nebeských. Amen.

VI. Na den svatého Josefa.

Budiž pozdraven, muži dle srdce Božího, svatý Josefe! Tebe shledal milý Bůh spravedlivého na zemi, vyvolil tě za ženicha nejčistší Panny, a za pěstouna jednorozeného Syna svého. Tobě svěřil péči o nejsvětější osoby na světě, o Ježíše a Marii; k tobě poslal Anděla svého, aby tobě zjevil a odkryl podivné tajemství vtělení Syna Božího a nezpytatelné cesty řízení Božského. Tys obdržel mnoho milostí od Boha, pocítil mnohých radostí v obcování s nejsvětějšími osobami, ale byl jsi také s nimi při práci spokojeně v chudobě, soužení a klopotě trpělivě a Bohu oddaně živ.

Ochotně a úplně vyplnil jsi, svatý Josefe! každé pokynutí Boží; důvěrně spolehl jsi se i v nejsmutnějších okolnostech na otcovské řízení jeho, a Bůh s tebou všechno tak zřídil, že jsi vždy moudrou prozřetelnost jeho vděčně uznával a radostně jí se klaněl.

Tak bude Bůh i o mne pečovati, jestliže se i já přičiním dle svaté vůle jeho žíti a trpěti, jen

na něho patřiti, jen jemu se zalíbiti, jen po jeho království toužiti, jen v něm a u něho odpočinutí hledati. Na tebe pomním, svatý Josefe! když mi obtížno bude ctnosti a povinnosti své věrná zůstat; na pomoc Boží budu patřiti a tebe ve spravedlnosti následovati, abych jedenkrát jako ty, od Ježíše požehnaná, smrtí spravedlivých umřela. Nyní jsi u Ježíše a Marie v nebi oslaven. Protož ujmi se, svatý Pěstouně Josefe! laskavě i duše mé, a veď ji cestou Boží k cíli jejímu. Vypros mi víru nábožnou a vděčnou oddanost k Bohu v živobytí tomto, věrnost, spravedlnost a horlivost v povolání mém, a tichou oddanost řízení Božímu ve všech případech všudejšího života. Zvláště pak prokaž mi lásku a péči svou v poslední mé hodině smrti; tu mi přispěj s Ježíšem a Marií, abych podílu měla na dokonaném vykoupení dítek Božích, a abych s tebou Boha Israelského a Syna jeho Ježíše Krista, Vykupitele našeho, věčně chváliti a velebiti mohla. Amen.

Modlitba.

O Bože! kterýž jsi Ježíše, Syna svého, a svou matku jeho péči a opatrování nábožného služebníka svého Josefa svěřil a tak ctnost a věrnost jeho nejslavněji odměnil; na jeho přímluvu propůjč i mně milosti, ať v povolání, kteréž jsi mně vzkázal, věrně a poslušně dobré konám, a následováním svatého a ctnostného života jeho jedenkrát blaho-slavenství věčného dosáhnu, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba k Ježíši, Marii a Josefu,

jakožto poukázání k tiché ctnosti a pravé svatosti.

Ježíši, Maria a Josefe! vy jste byli na světě co sprostí pracovití lidé živi, nepoznání a nevážení od světa, v nízkém stavu, v tiché pokojnosti při sobě, a byli jste nejsvětější osoby na světě. Na vás shledávám, že svatost nikoli v podivných nebo velikých činech, jež povyk působí, aniž pouze v mnohém modlení neb smutném věšení hlavy, nýbrž v tom pozůstává, když dle příkladu vašeho vůli Boží a povinnosti stavu svého věrně plním, dle nejlepšího nahlížení svého dobré dle možnosti konám a hříchu se varuji. Tak mohu i v nízkém stavu svém vás následovati a Bohu se zalíbiti. Každá užitečná nebo potřebná práce, každá služba z povinnosti nebo z lásky k Bohu jest zároveň služba Boží. Domácí pracovitost může s nábožností velmi dobře obstáti; práce a modlení nepřekázejí sobě, nýbrž náležejí a napomáhají sobě vespolek. Ruka buď v práci, srdce u Boha. Přitom si pomyslím: Bože můj! to činím, proto že to vůle Tvá jest. Byť mi to bylo i těžké, a snad málo uznáno a špatně odměněno; ty mne vidíš, sílíš a odměňuješ. Tobě obětuji všecku práci svou, ty ji požehnej. Když tak myslím a se modlím, pak se všecko pilněji a ochotněji děje, a také lépe od ruky jde. Takovým způsobem mohu zároveň Bohu a lidem sloužiti a jim se zalíbiti; každodenního chleba i také nebe nabyti.

Ježíši, Maria a Josefe! na vás také shledávám, že v bohatství, důstojnostech a dobrém živobytí

pravé blahoslavenství nepozůstává; nebo toho všeho nedal vám Bůh, ač jste mu byli nejmilejší. Ano spíše jste museli nedostatek a nesnáze, soužení a pronásledování trpěti. A předce jste byli dobré myšli, spokojení a šťastní. To mohu i já býti, budu-li míti dobré svědomí a dětěnnou důvěru v Boha; budu-li ráda pracovati, jsouc s tím, čeho mi Bůh skrze mou pilnost uděluje, spokojena, a po smrti teprv nezkalené slasti očekávajíc; přičinímli se, abych pokojemilovností a tichostí, opatrností i službovolností Bohu i bližnímu se zalíbila.

Ježíši, Maria a Josefe! váš krásný příklad ctnosti budiž všem dítkám a rodičům, manželům a všem ctitelům vašim před očima, a povzbudiž nás k následování, aby nám někdy na smrtelné posteli i vaše jméno potěšitelné bylo. Láska a svornost panujž ve všech příbytcích, jakož jste vy jedno srdce a jedna duše byli. Tak bude také všude štěstí a požehnání, až se konečně k vám do nebe dostaneme a věčně šťastni budeme. Amen.

VII. Na den sv. Jana Křtitele.

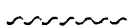
Modlitba.

Ježíši Kriste, Ty naděje všech časů, spasení světa, jež spravedliví od tisíců let toužebně očekávali! Tys vypravoval předchůdce svého Jana, aby před Tebou šel po cestě veliké pokory, zapření sebe samého, věrnosti a neohroženého milování pravdy; přispěj mi, ať ctnosti jeho následuji a cestu připra-

vuji, která skrze víru a pokání k Tobě vede. — Ty však, svatý předchůdce Ježíše Krista! vymoz mně milost, ať věrna pravdě, věrna povinnostem svým, ani pochvaly světské nehledám, ani na pohanění světské nehledím, nýbrž jediné Tobě zalíbiti se snažím, abych slovy a skutkem toho vyznávala, jehož jsi ohlásil co Spasitele světa a Beránka Božího, jenž snímá hříchy světa — Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba církevní.

O Bože! kterýž jsi nám dnešní den narozením sv. Jana ctihodný učinil, propůjč lidu svému milost radostí duchovních, a veď duše všech věřících na cestu spasení a pokoje věčného, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Rozjímání trojího důležitého vyřčení sv. Jana Křtitele.

(Ze spisů ctihodného Ludvíka Granadského.)

I. Já jsem vás křtil vodou, ale onť vás křtíti bude Duchem svatým. (Marek 1, 8.)

Hospodine Pane náš! co jest člověk, že jsi naň pamětliv, aneb syn člověka, že jej navštěvuješ? Učinils ho málo menšího Anjelů, slávou a ctí korunoval jsi jej. Žalm 8, 5. 6.

Chvála a srdečné díky Tobě, Bože nejlaskavější! že jsi mne ve svátosti křtu za dítě své přijal! Nebo cožby mi prospělo, že jsem stvořena byla, kdybych nebyla skrze svátost tuto na milost přijata bývala? Žádného vykoupení, žádného spasení

nebyloby pak pro mne; nebo Ty sám, Pravdo věčná! vyřkl jsi: Kdo se z vody a Ducha svatého znovu nezrodí, nemůže do království Božího vejíti. — Z plnosti celého srdce svého děkuji tedy Tobě, Pane! za tento vznešený dar.

Den křtu mého stal se pro mne pravým dnem narození, dnem vánočním, kdy Syn Boží v duši mé se narodil. Radostným velikonočním dnem stal se mi, kdy jsem z mrtvých vstala a opět obživila; slavným svatodušním dnem, kdy jsem Ducha svatého přijala. Den křtu mého byl pravý den mého posvěcení; nebo v tento slavný den přijal mne člověka smrtelného Otec nebeský za dceru, Syn Boží uznal mne za sestru, a Duch svatý posvětil mne za chrám svůj; v ten den přijali mne Anjelé za společníci; všickni Svatí uznali mne plesající za spolunebešťanku, a jméno mé bylo do knihy života zapsáno.

II. Čiňte ovoce hodné pokání. (Luk. 3, 8.)

Nejsvětější dobrotivost Tvá, ó Ježíši! neměla dosti na tom, že svátost křtu ustanovila, ona i mnohé jiné prameny milosti otevřela, z nichž se mi prejští odpuštění hříchů, síla k dobrému a život věčný. Nyní budu sobě, Pane a Bože můj! jen onu podivnou svátost rozjímati, které jsi zvláštní moc propůjčil hříchy shladiti.

Kdo může hříchy odpustiti, krom Boha? Nebo co jest hřích jiného než uražení Boha, pohanění jeho samého se týkající, kteréž on soudí a v jehožto moci jest mstít se nebo odpustiti? A Ty, Pane! propůjčuješ moc, vinu tu odpouštět, člověku

jinému, který, hříšný jako já, na blízku mne bydlí, a jemuž, když jsem zhřešila, a vinou svou z vlasti nebeské vypovězena a z knihy života vymazána byla, hříchy své jen vyznati, lítost vzbuditi a polepšení života přislíbiti potřebuji, bych znova na milost přijata a opět do knihy života vepsána byla. Jaké tu chůze potřebí, jaké práci musí se člověk podrobiti a jakých orodovníků hledati, než od člověka sobě rovného odpuštění dosáhne, jehož byl urazil? — Jak mnohem snadněji dosahujeme odpuštění toho od Boha věčného! — Jaké muky musíme snášeti od lékařů a ranhojičů, jen aby jediný oud těla našeho od neduhu svého uzdraven byl! A aby se smrtelná rána duše naší zahojila, potřebí jest pouze upřímné lítosti nad hříchy spáchanými, mírného pokání, opravdivého předsevzetí k polepšení života, a vyznání vin v mlčenlivém domě spasení.

O podivná milostivosti, podivení hodná štědrosti, ó srdce otcovské, plné slitování neskončeného! Ale odkudž to všecko? Od Tebe, Vykupiteli Božský! od dostičinění Tvého, od přehojného pokání, kteréž jsi za hříchy naše učinil. Málo se žádá ode mne, proto že jsi tak hojně za mne zaplatil, a proto že, prvé ještě než jsem hřešila, nebeský Otec tvůj již byl dostiučinění za viny mé od tebe obdržel. Ale, ó zatvrzelosti a prokletá nevďěčnosti dítek Adamových, jimž i tato nepatrná cena za odpuštění hříchů ještě veliká jest! Mohla-li spravedlnost Boží méně od nás žádati, jako že se za upřímné vyznání a pravou lítost nad hříchy zavázala nám vinu odpustiti? — Pomni pak, duše má!

na výhrůžku sv. Jána: „Již zajisté sekera k kořenu stromu přiložena jest. Protož každý strom, jenž nenese ovoce dobrého, vyfat a na oheň uvržen bude.“ (Lukáš 3, 9.) „Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistíť humno své, a shromáždí pšenici do stodoly své, ale plevy páliť bude ohněm neuhasitelným.“ (Luk. 3, 17.) Protož čiňte ovoce hodné pokání, pokudž den jest, aby vás noc smrti nepřistíhla, kdy souzeni budete dle skutků vašich, a život nebo smrt obdržíte.

III. Ejhle Beránek Boží, kterýž snímá hříchy světa.
(Jan 1, 29.)

Veliké a neskončeně důležité jsou milosti, jež se ve svátosti pokání člověku udělují; což však máme o pramenu neskončené lásky říci, který se ze svátosti oltářní prejšť? — Žádný lidský jazyk, ani řeč všech Anjelů není s to vznešenou hodnost její vysloviti. Což jest podivnějšího, jako že Pán velebnosti, jemuž nebesa nebes trůnem a země podnoží jest, jehožto vyslanci Archandělové jsou, jemuž Cherubínové sloužejí a v jehožto moci všechny bytosti pozůstávají, že tento vznešený Pán u nás, v tomto plačtivém oudolí, naším společníkem se stává a v chrámech našich odpočívá, aby přítomností svou vlažné srdce naše roznítil, volání, vzdychání a slzení naše přijímal a nám oznámil, že neméně hotov jest v nebi nás vyslyšeti, an se na zemi nám tak na blízku zdržuje. Na oltářích našich sídlí a panuje Onen, na něhož sv. předchůdce jeho co na smiřujícího Beránka Božího poukázal, abysi,

kdykoli jest vůle a touha tvá, tváří v tvář s ním rozmlouvala, jemu soužení a potřeby své zjevila a před ním srdce své otevřela. On jest v nábožné modlitbě tvé s tebou, a okem víry uzříš jej, an tobě ku pomoci přichází.

O poklade lásky, tajemství klanění a nevyslovitelných díků hodné! Kýžby uměli lidé slitování Tvé hodně uznati, aby Tobě srdečně děkovali a za tak neskončenou milost hodně sloužili! Ale což nás bídíky zaslepuje, která mlha zatemňuje oči naše tak velice, že Tebe nepoznáváme, jenž předce u prostřed nás bydlíš! Kýžpak bychom ten dar Boží poznali a vždycky živě na mysli podrželi, kdo On jest, jenž se u prostřed nás zdržuje! S jakou uctivostí dleli bychom v přítomnosti jeho; jak vroucně a věrně přednášelibychom mu své modlitby; jak pobožně chvátalibysme do chrámu, a jak čistě připravovaliby sme duše naše! — Ale — ó kdož dá slzy očím našim, abychom lehkovážnost a nevšímavost našich časů oplakávali a neuctivost těch, kteří nepohnutí a lehkomylně okolo svých oltářů chodívají! Pane! proč Tě svět nepoznává? Tys přišel na svět, a svět Tebe nepoznal; i nyní jsi na světě, a sotva že tě svět poznává. My zavrhuje židy, že Tebe nepoznali, když jsi v lidské podobě s nimi obcoval: sobě však to nevyčítáme, že Tebe nepoznáváme, kterýž ve způsobě chleba u prostřed nás přebýváš. O Pane a Spasiteli můj! propůjč mně milosti, ať se nikdy nestanu rovnou onomu velikému zástupu lidu, jenž tak lhostejně a s tak malou uctivostí před Bohem svým kráčí, nýbrž ať raději Svatých násle-

duji, kteří největší rozkoš v tom shledávali, když před tajemným oltářem se svatými Anděly Pánu Andělů se klanívali, lásku jeho, která jej pro nás na kříž přivedla, při mši svaté rozjímalí, a s nej-světější obětí jeho samy sebe Otci nebeskému obětovali. Mohla-libych co jiného než lásku k Spasiteli svému cítiti, který na oltářích našich nejen se zdržuje, nýbrž nás obtížené i zve, abychom jej přijímali! — O milosrdenství nesmírné, ó dive lásky, ó nevyslovitelné spojení! Král Andělů, jemuž celý svět za příbytek těsný jest, ráčí Tebe, duše má, nejen každodenně navštěvovati, nýbrž i pod střechu Tvou vcházeti, večeri s Tebou slaviti, u Tebe se rád zdržovati a bohatství milostí svých Tobě udělovati. O nej-laskavější Spasiteli, nej-mocnější Pastýři, nej-vládnejší Bratře, a nej-přívětivější Společníku pozemské pouti naší! Jakžbych mohla Tobě dobrodiní tak preveliká odplatiti: jakž Tobě hodně děkovati! jakž Tebe zas vroucně milovati, když jsi Ty mne nehodnou hříšnici prvé tak nepochopitelným způsobem miloval? O laskavý Příteli hříšníků! otevři rychle dvěře srdce mého, ať Tebe vírou, láskou a důvěrou přijmu, kterýž jsi přišel hledat a spasit, což bylo zahynulo. Amen.

VIII. Na den sv. apoštolů Petra a Pavla, a všech svatých apoštolů.

M o d l i t b a.

Vy věrní Přátelé Páně! jež on za živobytí svého na světě za učedníky, společníky a Apoštoly

své zvolil; ve svatém plesání velebí veškeré křesťanstvo Otce nebeského a jednorozeného Syna jeho Ježíše Krista za spasení, jehož svět skrze vás dosáhl. Vy jste s ním důvěrně obcovali, Božské učení jeho poslouchali, divné skutky jeho viděli a očití svědkové byli, kterak krajiny procházeje všude dobré činil, hříchy odpouštěl, těšil, učil a oblažoval. Vy jste byli svědky utrpení a smrti jeho, z mrtvých vstání a na nebe vstoupení, a dary Ducha svatého vypravení, vyšli jste do světa veškerého, abyste všude ohlašovali Evangelium — toto radostné poselství o království Božím, o lásce Otce nebeského, o věčném spasení v Ježíši, abyste ve jménu jeho křtili a hříchy odpouštěli. Vy jste neučili aniž působili sami ze své moci, nýbrž Kristus učil a působil skrze vás, Kristus též skrze vás uzdravoval, co v lidské přirozenosti nemocného, oživoval, co mrtvého, osvěcoval, co tmavého, a rozněcoval, co bylo vlašného; Kristus, který vás učinil požehnáním veškerého pokolení lidského. Láska Boží, jež do srdcí vašich skrze Ducha svatého vlita byla, učinila vám blahoslavenství pokolení lidského, pro které Ježíš Kristus život svůj obětoval, neskončeně drahé a důležité. „My jedině Krista ohlašujeme,“ to bylo heslo života a působení vašeho, které jste srdnatě a statně krví svou zapečetili. — Kristus byl život váš, pro něho umřítí zisk váš! a tak jste nyní ve věčném blahoslavenství spojení s Božským Mistrem svým a Spasitelem naším Ježíšem Kristem, od jehožto lásky vás již za živobytí ani soužení, ani ouzkost, ani hlad, ani nahota, ani nebezpečnoství, ani protivenství, ani meč odloučiti nemohly!

Všemohoucí, věčný Bože! sláva, čest a díky Tobě za světlo svatého Evangelium, které skrze Apoštoly Tvé po všem světě vzešlo. Zachovej, chraň, rozšiřuj svatou církev svou, kterou jsi skrze ně založil; vzbud' Ducha svatého ve všech představených církve, aby je oživil; mně však dej srdce učenlivé, ať Božské slovo Tvé věrně přijmu, by ve mně též vydalo ovoce k životu věčnému. Utvoř ve mně pravé horlení po ctnosti, a propůjč mi setrvanlivosti, ať se ani zlým příkladem, ani posměchem, ani jakou jinou obtížností od učení Evangelia odvrátiti nedám, nýbrž je raději sama nábožným křesťanským obcováním veřejně vyznávám, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Modlitba církevní k sv. apoštolům Petru a Pavlu.

O Bože! kterýž jsi dnešní den smrti mučednickou svatých Apoštolů svých, Petra a Pavla, zasvětil, propůjč církvi své, abychom učení těch ve všem následovali, od nichžto se svaté náboženství Tvé započalo, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba církevní na památku všech sv. apoštolů.

Všemohoucí věčný Bože! propůjč lidu svému, ať památku sv. Apoštolů Tvých pravou nábožností slaví, a jakož učením jejich veškerý svět u víře v nejsvětější Trojici vyučen byl, tak ať též skrze jejich zásluhy a orodování Tobě, trojjedinému Bohu, věrně slouží, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

IX. Na svátky svatých apoštolů.

M o d l i t b a.

Pane nebes a země, Stvořiteli všech lidí a Andělů! jak veliká jest dobrotivost Tvá k nám hříšníkům, a jak vysoce povýšil jsi nás, že jsi Anděly své svaté k ochraně a službě naší ustanovil. Tys jim přikázal, aby nás chránili na všech cestách našich, a sv. Apoštol Tvůj učí nás, že všickni Andělé služební duchové jsou, vyslaní k službě oněch, kteří mají dosáhnouti dědictví v království nebeském. Dle vůle Tvé, Otče předobrotivý! vynakládají tito blažení duchové všecku svou moudrost, sílu a lásku k dobrému našemu; oni bdí a pečují zvláště o věčné spasení naše; oni nás chrání před viditelnými nebezpečenstvími a nepřátely; oni nám mocně pomáhají každou překážku cnosti a blahoslavenství přemáhati, vedouce nás skrze pokušení a boje k vítězství. Nadto dávají nám poznati, coby víru naši oživiti, lásku roznítiti, naději vyvýšiti, zmužilost zesílit, poznání zdokonaliti, a coby nás vesměs k cíli vznešeného určení našeho přivesti mohlo. Radujíce se z obrácení hříšníků, donášejí modlitby naše co líbezná kadidlo před trůn Tvůj. Láska jejich počala se se živobytím naším, a trvá na věky. Jaké dobrodiní prokázal jsi nám, Otče nebeský, žeš nám dal sv. anděly za strážce a ochránce. — Propůjč nám milosti, ať je nikdy nezarmucujeme, čistí před nimi kráčíme, a vůli Tvou vždy tak radostně plníme, jako oni ji v nebi plnili. Dej nám ducha lásky

křesťanské, bychom též v andělské svatosti a čistotě s lidmi obcovali, a jako oni radost v tom vyhledávali, když se nám udá příležitost, nevědomých poučiti, svedených ze zkázy vytrhnouti, padlých pozdvihnouti, bloudícím pravou cestu ukázati, mdlých posilniti, a utiskovaných do ochrany vzíti. Každé hnutí svědomí, každá spasitelná výstraha nebo poučení, každý poučný příběh nebo užitečná zkušenost budiž nám hlasem Anděla, ježž, Otče! k nám sesíláš, aby nás na cestu spasení přivedl. Dej, Pane! ať jest vezdejší živobytí naše ustavičná příprava k životu nebeskému, kde na Tebe se svatými Anděly Tvými tváří v tvář patřiti, Tebe velebiti a chváliti budeme na věky. Amen,

Modlitba církevní.

O Bože! kterýž všecko podivně řídíš — Andělům i lidem služby jejich vykazuješ: propůjč mi-lostivě, aby oni, kteřížto v nebi vždy k službě ochotní před Tebou stojí, i na zemi k ustavičné ochraně naší hotovi byli, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Každodenní modlitba k sv. anděli strážci.

Věrný příteli a společníku na cestě života tohoto, svatý Anděli, od Otce nebeského k ochraně mé ustanovený! ctím a miluji v Tobě nebeského Otce, kterýž Tebe a mne dle obrazu svého stvořil, a za neviditelného vůdce a ochránce mého Tebe ustanovil.

Děkuji Tobě za všecku lásku a bedlivou péči, s kterou o spasení duše mé pečuješ. K Tobě volám: budiž ty nejpřednějším orodovníkem mým u Boha! Uchovej mne mocí tou, kterou Tobě Bůh propůjčil, ode všeho nebezpečení těla i duše! chraň mne před nepřátely spasení mého; vymoz mně milosti, ať vždy v bázni a přítomnosti Boží kráčím; učiň mne bdělou a prozřetelnou, ať ani slovy ani skutkem některého z oněch maličkých nepohorším, kteří v Ježíše věří, a jichžto Andělové v nebesích vždycky vidí tvář Otce nebeského. Přispívej mi v křížích a soužení, abych nezmalomyslněla; učiň mne vítěznou v pokušeních: posilni mne v posledním boji smrtelném, a uveď duši mou k Bohu — prvnímu původci a poslednímu cíli jejímu. Amen.

Modlitba církevní.

O Bože, jak přelaskavá jest prozřetelnost Tvá! Ty ráčíš Anděly své svaté co duchy služebné posýlati k ochraně naší; vyslyš volání naše, a dej nám vždy mocné ochrany jejich okoušeti, i také radostného společenství jejich věčně požívati; skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

X. Na den Všech Svatých.

Modlitba.

Bože nejsvětější! Pane života a blahoslavenství! Bojující církev Tvá na zemi slaví dnes památku církve vítězné v nebesích, a učí nás oči

i srdce k vysostem pozdvihovati, kde Ty jsi a kde Tvoji jsou, a kamž i my jedenkrát přijíti máme.

Otče náš, jenž jsi na nebesích! tamto u Tebe, v pravé vlasti, přebývají s Tebou Tvoji vyvolení, spojení láskou věčnou; u věčném blahoslavenství, kde již není ani rozloučení, ani soužení, ani slz, ani hříchu, ani smrti. Majíce Tebe, naplnění jsou hojností domu Tvého, a Ty je napájíš proudem blaženosti své. Nebo u Tebe jest pramen života, v světle Tvém patřejí na světlo. Tam vidějí Tebe a božského Pána a Spasitele svého tváří v tvář, ježž tuto v lásce a pokoře následovali! ze svatých ran jeho stkví a prejšťi se jim láska, život a blahoslavenství, a jediná, blažená práce jejich jest, Tebe chváliti, slitování Tvá velebiti, lásce Tvé se kláněti, a za nás, bojující bratry své na zemi, orodovati. Tam se stkvějí vyvolení Tvoji jako hvězdy na jasné obloze, blahoslavení milostí Tvou, přeblahoslavení v lásce Tvé. Byliť jedenkrát bídami života vezdejšího svírání, jako my, mdlí a Vykupitele potřební jako my. Oni bojovali boj dobrý, víru zachovali a šťastně dokonali — všecko milostí Tvou a věrným spolupůsobením svým. Nyní jsou nám rovněž tolikerými svědky, že milostí Tvou jsme i my s to, přikázání Tvá zachovávat, i spasení dojíti, jako oni. Nyní jsou nám rovněž tolikerými orodovníky u Tebe, Ježíši; a u nebeského Otce Tvého, protože je láska s námi spojuje.

Vyslyš, ó Bože! prosby a modlitby naše, jež nyní před milostným trůnem Tvým přednášíme, a smiluj se nad námi! — Vy však, nebešťané a přá-

telé Boží! vy Andělé a všickni Svatí, jichžto jména v knize života zapsána jsou, a jichžto cnosti nám k následování svítí, přispějte nedostatečné modlitbě naší mocným orodováním svým, a seč mdloba naše není, to nám vyproste silnou pomocí svou.

O, proste všickni za nás, kteřížto v tomto plachtivém oudolí vzdycháme, aby nám Bůh dal tou cestou kráčet, kterou jste nás předešli, abychom i my, život nábožně dokonavše, do společenství vašeho se dostali, kdež jedněmi usty a jedním srdcem lásku, milost a slitování trojjediného Boha na věky chváliti a velebiti budeme. Amen.

Rozšířená modlitba církevní.

Všemohoucí, věčný Bože! Tobě jest to libezné, že církev Tvá na zemi slaví dnes společnou památku všech Svatých, kteříž jedenkrát na světě bojovali, učiň, aby plnost slitování Tvých na nás se rozlila co rosa s nebe, když se tolik tisíc orodovníků v nebi za nás přimlouvá. Dej nám zkusiti, že Otec jsi, a že žádosti vyvolených Tvých u Tebe platí. Osviť, rozniť, posilň a očisť nás, aby byl počet věrných dítek Tvých na zemi vždy větší, a příbytkové blahoslavených v nebi vždy lidnatější, skrze toho, jenž nám cestu k nebi okázal a milost vymohl, abychom mohli po ní kráčet k Pánu a Spasiteli našemu Ježíši Kristu, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh na věky věků. Amen.

Jiná modlitba o slavnosti Všech Svatých.

Vyvolení Svatí Boží! s nábožnou a srdečnou radostí přináším vám dnes v den slavnosti vaší oběť nejvroucnější vážnosti a uctění. Díky Nejvyššímu, kterýž vás plností milostí svých požehnal, že jste moci nabyli, na světě ke cti jeho žiti, statní přátelé cnosti býti, dobré a záslužné skutky činiti, k štěstí blížních přispívati, pokušením odolávati, v štěstí mírní, v protivenstvích neohrožení býti, a nám krásné příklady šlechetného a oučinného obcování zanechati. — Požehnání budtež, ctihodní Apoštolé a přátelé Páně! vy roznícení hlasatelé Evangelia Ježíše Krista! vašim pracem, velikému vynasnažení a rekovským ctnostem děkujeme svaté náboženství naše a poznání nejdůležitějších a nejpotěšitelnějších pravd. Orodujte za nás, abychom dle oněch předpisů, jimž jste nás vyučili, živi byli, u víře, naději a lásce až do skonání setrvali, a koruny blahoslaivenství věčného jako vy dosáhli. — Láskou roznícenou blahoslavím vás slavné rekovské duše, svatí Mučedníci! kteříž jste na světě ke cti Boží a oslavení sv. náboženství našeho ochotně jmění, krev a životy obětovali! Velkomyslní svědkové pravdy! největší ukrutnost zuřila proti vám, aby statnost vaši zvrátila; ale vy jste se nezvyklali, nepohnuli; duše vaše byli k Ježíši, původci a dokonateli blahoslaivenství vašeho obráceny, co zatím těla vaše všechny muky přetrpěly. To vše jste přestáli; nyní vás zdobí palmy nebeské; slzy očí vašich jsou osušeny, soužení a pokušení se skončilo, a věčné jest nyní

vítězství a blahoslavenství vaše. Orodujte za nás, aby nás Všemohoucí posilnil, bychom ve všech souženích a protivenstvích života tohoto ctnosti neohroženě věrní zůstali, též nejprvé a ze vší síly království Božího a spravedlnosti jeho hledali, pro věčnost sobě poklady shromáždžovali, a raději všecko vezdejší obětovali, všeho příjemného se odřekli a všecko bolestné snášeli, než Kristu a svatému Evangelium jeho se zpronevěřili. — Požehnání budtež, přátelé Boží, svatí Vyznávači! kteříž jste na zemi učení a příklady lid k ctnosti vedli, a nábožným obcováním velebili Otce, jenž na nebesích jest. — Požehnány budtež, vy duše nebeské, jež jste srdnatě vším pohrdaly, coby srdce vaše od nebeských věcí bylo odvrátiti mohlo, a jež jste statky světa tohoto k dobročinění a k požehnání bližních vynakládaly; vy praví učedníci Ježíšovi! u nichž plačící vždycky nalezl potěšení, chudý pomoci, opuštěný vysvobození; kteříž jste bloudících k ctnosti vraceli, klesajících před pádem chránili, a padlému věrnou ruku bratrskou ku povstání podali; — požehnání budtež, vy praví obrazové Ježíšovi, jehožto jméno jste tuto před lidmi oslavovali, a kterýž vás nyní před Otce nebeským oslavuje! — vroucně vás žehnám, vy neposkvrněné, čisté bytosti! dítky Otce nebeského! panenské, šlechetné duše! jež jste v nábožné nevinosti u prostřed hříšníků kráčely a rozkoší zapovězenou pohrdaly. O vy nevěsty nebeské, jež jste náklonnosti a tělesnost svou svatému zákonu ducha podrobovaly, smyslnost s divokým pudem jejím křičovaly a lákání k hříchu věřícím pohledem ku Pánu

přemáhaly; požehnání budtež vy andělové v podobě lidské, v nichž Kristus živ byl. Koruny liliové, nesmrtelná sličnost a všechny rozkoše nebeské kráslejší a oblažují vás, a kamžkoli se beránek čistý, Ježíš Kristus, v nebeském Jerusalemě obrátí, tam vy jej následujete. — Požehnání budtež vy věčně šťastní, vroucně milovaní a ctění bratří! Vy jste u cíle a zvítězili jste. Co nebe slavného, co požehnaného má, toho se vám dostalo za podíl. Proste, vyvolení nebešťané! proste za mne a za všechny bližní před neskončenou dobrotivostí Boží, aby i nás posilnila a mocnou milostí svou vypravila, bychom všechny překážky ctností přemohli, všechny obtíжности života s křesťanskou trpělivostí snesli, a nábožný příklad následovali. Přispějte žádostem našim: neboť ničehož nežádáme, než co Otec náš nebeský sám chce, abychom se vám podobali, vy požehnaní Páně! a nábožnými a dobrými se stali, jako jste vy tuto byli. Žádáme onu živou víru, neohroženou důvěru, rozšafnou, setrvanlivou, oučinnou lásku, kteráž vás oživovala; prosíme o radostné plnění povinností našich, o srdnatost v soužení, o posilu v pokušeních a o milost, abychom statků světa tohoto tak užívali, by nám k rozmnožení ctností a pravému štěstí našemu sloužily. Prosíme o jedno potřebné, co vás dobrými a blahoslavenými učinilo, o mysl nebeskou, která jediné i nás důbrými a blahoslavenými učiniti může. — Spojte modlitbu svou s modlitbou naší, a věčně milostivý a milosrdný Bůh požehná i nám! abychom vás následovati mohli, jakož jste vy Krista následovali, a konečně oněch nebeských radostí

oučastni byli, jichž vy na věky požíváte; skrze zásluhy Ježíše Krista, Spasitele našeho a vašeho. Amen.

Litanie ke Všem Svatým.

XI. Na den všech věrných zemřelých.

(Viz pobožnosti v oddělení dvanáctém.)

Posvátní zvukové. Modlitby a uvažování pro vzdělané paní a panny od Albach a. Dle jedenáctého vydání volně přeložil a příslušným přídavkem opatřil Dr. I. A. Frencl, knížecký arcib. notář, rektor u sv. Jiří, ředitel dědictví sv. Janského. Druhé opravené a rozmnožené vydání. — Druhé vydání ve 24ce na poštovském papíře s dvěma rytinami za 1 zl. 42 kr. r. č. — Třetí vydání, str. 480 v 32ce, na velinském papíře za 1 zl. 20 kr. rak. čís. — *Nákladem kněhkupectví B. Stýbla v Praze.*

Oddělení deváté.

Pobožnosti pro rozličné stavy a případnosti života.

1. Modlitba za církev.

Prosíme Tebe, Pane! přijmi milostivě modlitbu církve své, aby po přestálých protivenstvích a přemožených bludech bezpečně a svobodně Tobě sloužila, skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, jenž s Tebou živ jest a králuje v jednotě Ducha svatého, Bůh na věky věkův. Amen.

2. Modlitba za papeže.

Ježíši, neviditelná hlavo církve! Tys vzdělal církev svou na skále, kterou ani brány pekelné přemoci nemohou: zachovej a řiď papeže, viditelnou hlavu její. Dej, ať nás Duchem Tvým cestami Tvými vede, a i s celým stádcem Tvým, péči jeho svěřeným, života věčného dosáhne. Amen.

3. Modlitba za biskupa.

Ježíši, Kníže pastýřů, Pastýři a Biskupe duší našich! propůjč biskupu našemu ctností všech, jichž k jeho a našemu posvěcení třeba jest. Dej, ať bdí sám nad sebou a nad stádem svým, kteréž mu Svatý Duch Tvůj svěřil. Bud Ty sám jemu pří-

kladem, dle něhožby se řídil, bychom se i my dle něho řídit mohli. Naplň jej duchem svým; dej mu víru, lásku, moudrost a sílu; sešli mu věrné spoludělníky k důležitému vedení duší našich; učiň jej pastýřem dle srdce svého, kterýžby jen ouřadu svému živ byl, nic nedoufal a ničeho se nebál, než Tebe, abychom když přijdeš soudit pastýře a stáda jejich, my jeho korunou a radostí se stali, on však nevadnoucí koruny života věčného dosáhl. Amen.

4. Modlitba za duchovní pastýře.

Ježíši! Tys dal církvi své pastýře duchovní, aby věřících k dokonalosti vedli. Dej jim milosti, by důležitost služby své poznali a slovo Tvé horlivě hlásali. Učiň je orodovníky našimi u Tebe, kteřížby modlitbou a nábožným životem svým hněv Tvůj od nás odvracovali. Dej, ať nám co příkladové cnosti svítí, bychom je následovali; požehnej a odměň jim práci jejich stonásobně. Oni pečují o duše naše, a musejí z nich Tobě počet složiti. Dej tedy, ať učení Tvé a napomínání jejich, jim ku potěšení a ku spasení duší našich zachováváme. Amen.

5. Modlitba za zpovědníka.

O Bože! dej, ať jest mi zpovědník tím, čím byl Ananiáš Saulovi, bych věděla, co činiti mám, abych Ducha svateho obdržela. Propůjč, ať mne jen dle pravidel Evangelia vede. Dej mu trpělivost s křehkostmi mými, ale také pevnou mysl, aby se nepořádným žádostem mým na odpor postavil.

Mně však vlej uctivost, pokoru a potřebnou důvěru k němu. Dej, ať jej za Tebe samého považují, a ať mne šťastně k Tobě vede. O to Tebe prosím skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

6. Modlitba za zeměpána.

Všemohoucí Bože, Pane nebes a země, Králi všech králů! od něhož všechna vezdejší moc a vláda pochází, a jehožto ustanovením králové a knížata zemí vládnou; prosíme Tebe vroucně o prospěch pomazaného Tvého, zeměpána našeho. Dej jemu, když ve jménu Tvém vládne, také dobrotivou otcovskou mysl svou, nám však srdce dětinné, jemu zcela oddané. Propůjč mu ducha pravdy, spravedlnosti, moudrosti a dobrotivosti. Učiň jej otcem vdov a sirotků, vysvoboditelem nevinnosti pomluvené, odměnitelem dobrého, ochrancem všech dobrých poddaných; ale také hrůzou všech zlých. Dej, ať jsou skrze něho po vši zemi užiteční zákonové knížecí moudrostí ohlášení, neohroženou myslí hájeni, a ode všech poddaných srdečnou poslušností zachovávání. Dej mu dle příkladu knížat svatých daleko větší radost z toho mít, že synem církve, než že jest knížetem tolika národů. Dej, ať si přikázání Tvých váží a je zachovává, Tebe miluje a se bojí. Přispěj mu pomocnou milostí svou, aby k rozšíření božského království Tvého na zemi všemu dobrému napomáhal, štěstí lidu svého otcovsky založil, dlouho živ byl a pravého dobra požíval, jedenkrát pak ve království Tvém spasení věčného došel, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

7. Modlitba za světské vrchnosti.

O Bože! dej nám pod tou vrchností, kterou jsi nám představil, poslušně, pokojně a spravedlivě živu býti. Dej, ať jsou Tebe, Pána nejvyššího, poslušni, a ať té hodnosti, jíž od Tebe obdrželi, užívají ke cti Tvé a k našemu pravému dobrému. Nedej jim na to zapomenouti, že místo Tvé zastupují, a že je přísný soud očekává. Učiň je velké ctností a bohaté na skutky dobré, aby tak oné pravé velikosti dosáhli a na Tebe věčně patřiti mohli; skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

8. Modlitba za přátely.

O Bože! Ty jsi propůjčil jedenkrát skrze milost Ducha svatého lásku srdcím věřících svých; dej i služebníkům a služebnicem svým, za něž k dobrotivosti Tvé voláme, všeho, co jim na těle nebo na duši prospěšné jest, aby Tebe ze srdce celého milovali, a co Tobě se líbí, činili a trpěli, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

9. Modlitba za dobrodince.

O Bože! odplat dobrodincům mým to dobré, kteréž mně učinili a potud činí; potěš a obvesel je za to, aby řekli: Pochválen budiž Hospodin, jenž služebníkům svým pokoj a odpočinutí opatřil; já však abych spravedlnost Tvou velebila a chválu Tvou ohlašovala, skrze Ježíše Krista, Pána našeho Amen.

10. Modlitba za nepřátelsky smýšlející.

O Bože! Ty miluješ nás všechny, jako otec dítky své miluje. Ty vidíš, kterak mne nepřátelé souží, a tím jsi uražen. Odpusť jim, nebť nevědí co činí. Naprav je milostí svou, a odpusť i mně, v čem jsem Tebe urazila, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

11. Modlitba při volení stavu.

Bože a Otče můj! s dětinnou důvěrou obracím se k Tobě. Chciť spasení dojíti, to jest má nej-toužebnější žádost, a abych spasení došla, hotova jsem všechno učiniti. Co tedy chceš, abych činila? Dej mi vůli svou svatou poznati. Vím, že všechno na zachovávání přikázání Tvých záleží. Protož Tebe pokorně prosím, okaž mi stav, jejž voliti mám. Neboť na tom zajisté přemnoho záleží, abych dobře volila a na tu cestu života se dala, na níž bych přikázání Tvá zachovávali a spasení své nej-bezpečněji mohla působiti. Rciž, Pane! poslouchám! hotova jsouc Tobě nejmilejší náklonnosti srdce svého obětovati. Vyslyš mne v tak důležité potřebnosti skrze Ježíše Krista. Amen.

12. Modlitba nevěsty.

Vím, Bože můj! že Otec můj jsi, a já dítě Tvé. Nepřisluší mně takovým způsobem do stavu manželského vstupovati, jakož doň pohané vstupují, jimž nedostalo se štěstí Tebe znáti. Budiž Ty sám začátkem svazku našeho. Dej mi na slova po-

mníti, jež svatý Anděl Tvůj Tobiášovi řekl: Ti zajiště, kteříž ve manželství tak vcházejí, že Boha od sebe i od své mysli odlučují, a své chlípnosti jen hoví: nad takovými ďábelství má moc. — Pevně jsem sobě předsevzala, zcela dle vůle Tvé svaté živa býti, všecko zachovávat, co u oltáře před tváří Tvou, před knězem a křesťanskou obcí příslibím. Dej k tomu požehnání svého; dej mně i mému budoucímu ode mne zvolenému manželci celé moci svátosti té pocítiti; dej nám, jako Tobiášovi a Sáře, bohabojně, laskavě a přátelsky živu býti, v radost i žalost vespolek se zdělovati a tak obraz nejsvětější lásky a nerozdvojitelného spojení Ježíšova s církví jeho představovati. O tuto milost prosím Tebe, Bože! ze srdce celého, skrze téhož Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho. Amen.

13. Modlitba za manželstvo.

O Bože! kterýž jsi všemohoucností svou všecko stvořil, a z ničehož ten přenáramný svět založil; kterýž jsi člověka dle podobenství svého podivně učinil, a v manželském spojení muže a ženy slavné tajemství lásky Boží k lidem, i spojení Kristovo s církví předobrazil: velebíce slavnou moc Tvou, voláme k dobrotivosti Tvé, abysi i nyní, když člověk úmluvu svou s Tebou zrušil a hříchem tak hroznou bídu na sebe uvalil, požehnání svého všem udělil, jež svazek manželský spojuje. Shlédni milostivě na všechny ženichy a nevěsty, manžely a manželky, otce a matky, a dej jim stálé lásky a pokoje. Manželský stav jejich budiž vždy věrný a svatý v Kri-

stu. Dej zvláště manželce a matce, aby svaté ženy následovala; aby byla přívětivá k muži jako Ráchel, moudrá jako Rebeka, věrná až do nejvyššího stáří jako Sára! Původce všeho zlého neshledejž v činech jejich ničehož, coby k ohledům jeho sloužilo. Kázeň a mírnost siliž a chraniž křehkost její; mravopoctnost zachovejž jí u každého v uctivosti. Dej, ať i také muž její s ní pevný u víře a věrný přikázáním Tvým svatým setrvává; rozum obou buď povolný učení nebeskému, a celý život jejich nevinný, tak aby dívky i vnuky, jež ve svaté bázni Boží vychovávali, v nezkaleném stáří ještě viděli, a pak pokoje blahoslavených a království nebeského dosáhli, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Požehnejž je Bůh Otec, Syn a Duch svatý; rozmnožiž jimi počet spravedlivých na zemi, a rozhojniž je ve spravedlnosti, aby v den soudu se všemi spravedlivými a Svatými radostně před soudce nebeského postaviti se mohli, kterýž co Bůh živ jest a kraluje na věky. Amen.

14. Modlitba matky za dívky.

O Bože! Tys Otec dítek mých, i Stvořitel a Pán jejich. Tobě je odevzdávám; Tvoji jsou; otcovské lásce Tvé cele je zanechávám. Především prosím Tebe pro ně o království Tvé a spravedlnost Tvou; ostatního jim dej dle libosti své. Propůjč jim lásku k Tobě a bližním; vlej v ně největší ošklibost před zlými zvyky a příklady světa tohoto; dej jim vždy dle učení Evangelia kráčet. Nedopusť, bych jednáním svým na odpor jednala tomu, což si

na nejvýš přeju, a zlým příkladem snad sama překážku činila tomu, oč nyní Tebe pro ně prosím. Pozoruj mne, bych i já na ně pozor měla, a propůjč, ať je, v bázni Tvé a ve vší ctnosti vychovám; skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

15. Požehnání, jehož matka dítěti uděliti může.

Dítě mé! mějž Boha po všecky dny života svého před očima; nepřestupuj žádné přikázání jeho. Požehnejž Tebe všemohoucí Bůh! Budiž Tobě milostiv! Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duše svatý! chraň dítě mé; uchovej je ode všeho zlého, zvláště pak od hříchu, kterýž největší zlé jest, abych jedenkrát s ním před Tebou se okázala a Tobě v nebi bez přestání děkovala. Amen.

16. Modlitba dítek za rodiče.

O Bože! Ty chceš, abych rodiče své ctíla; vštip mně sám uctivost, poslušnost a lásku k nim. Odplat jim to dobré, které mně tak hojně prokazují; dej jim dlouho šťastně živu býti, ve všem dobrém se rozhojnit, a konečně k Tobě se dostat, a u Tebe se všemi dítkami svými se shledati; skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

17. Modlitba hospodyně.

O Bože! Tys mne ustanovil nad jinými. Dej, ať, když je přijímám i po čas jejich služby především na bázeň Boží hledím; ať je za dítky Tvé a bratry a sestry své považují! ať o jejich vezdejší,

mnohem více pak o jejich věčné dobré pečuji, ať je k modlení, k veřejným službám Božím, k častému užívání svátostí slovy i příkladem povzbuzuji; ať vesměs spravedlivě, slušně a laskavě s nimi nakládám; neboť vím dobře, že za ně budu muset na soudu Tvém jednou odpovídati. O to Tebe prosím skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

18. Modlitba osoby služebné.

O Bože! Ty chceš, abych nyní ve stavu služebném hledala posvěcení a spasení svého. Já jsem se stavem tím, ku kterému jsi mne povolal, spokojena; vzalť pak sám Syn Tvůj podobu služebníka na sebe. Dej, ať jsem hospodáře i hospodyně své tak poslušna, jakobys Ty sám mně poroučel; vštípi mně poctivou lásku k nim. Ale jen Tebe, nejvyššího pána mého, mám a chci na devšecko milovati a se báti, a raději lásku představených svých dám v šanc, než abych Tvou lásku ztratila. Dej, ať jim věrna jsem, a statek jejich jako svůj vlastní zachovávám. Dej mi v nich osobu Tvou ctíti, a z lásky k Tobě jich se přidržeti. O to Tebe prosím skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

19. Modlitba ctnostné panny.

Jen ctnost jest sličnost pravá, a stud jest největší ozdoba pohlaví mého. Mladistvá podoba a krása vadne jako kvítí, a krásný šat nepřikreje vady mé! i když mne chválejí a hledají, nejsem proto lepší. Abych se Tobě líbila, Bože můj! má nejhorlivější péče má býti; na tom všecko záleží;

ve ctnosti budu tedy jediné čest a radost svou vyhledávati.

Nemohu se Tobě, Bože můj! líbiti, nejsem-li mravně živa, a nevaruji-li se bedlivě všeho, co proti čistotě jest. Čistotu srdce i těla bez porušení zachovati, to budiž nejpřednější péče má; o dar svaté čistoty chci tedy vždycky k Tobě se modliti, neboť nikdo nemůže býti zdrželivým, než komu Bůh dá své milosti.

Uchovej mne, ó Bože! před prvním pokleskem! Ach, jistěby nebyl poslední! Jakbych se jedenkrátě hříchu proti čistotě dopustila, žádná lítost nemohlaby již jej odvolati nebo docela shladiti. Přispěj mi v čas pokušení, ať na Tebe, vševědoucí Otče a spravedlivý Soudce! pamatuji. Byť i nepravost má světu tajná zůstala, před Tebou, ó Bože! není nic skrytého; soudu Tvému neušlabych; jedenkrátby se hanba má světu zjevila, a okamžitou radost následovalyby trpké slzy a věčné výčitky svědomí.

Vzbud' tedy ve mně, ó Pane! ošklivost ke všemu, zač bych se sama před sebou a před nejčistším okem Tvým styděti musela, ať ve všem tělo své za svaté pokládám a sama sebe nezneuctím. Bázeň spasitelná pronikniž duši mou, a pomnění na konec všech radostí vezdejších odstrašiž mne od propasti, do nížby mne lehkomyšlnost má uvrhnouti mohla. Mělali-bych se kdy tak zaslepiti, abych ctnost, čest, vezdejší i budoucí štěstí své v šanc vydala? — O jak hrozné budou muky na věčnosti, kde červ jejich neumírá a oheň nehasne; kde duše nečistá věčně tou hroznou myšlenkou trápiti se bude:

Tak snadno mohla jsem spasení dojíti, ale sama jsem nechtěla; za maličkou a ničemnou rozkoš obětovala jsem blahoslavenství své, a vyměnila si za ně muky nepřestávající.

O Bože! když to povážím, jak bych mohla ještě něco činiti nebo připustiti, co v tom nejmenším proti čistotě jest? Jakž bych mohla něco za maličkost pokládati, co Tebe nejvýš uráží, a coby dříve neb později, časně a věčně tak hrozné tresty na mne musilo uvaliti? A předce jsem tak slabá a křehká, tolikému nebezpečenství vydána, i mneby mohlo lehoučko, jako mnohé jiné stavu a stáří mého, totéž neštěstí potkati.

Protož, ó Bože! všechno učiním, jen abych čistotu svou zachovala; všeho se bedlivě vystríhám, coby jí nebezpečné býti mohlo. Oči své budu na uzdě míti; nic nebudu mluvit, zpívat, nebo poslouchati, nic neučiním ani nepřipustím, co proti studu jest. Zvláště pak se budu ve šatění a tváření mravopočestně a stydlivě chovati. Daleko budiž ode mne všechno marnivé a rozpustilé fintění, které prostopášným lidem jen za dráždidlo k hříchu slouží. Soud a mravopočestnost chraniž mne před ouklady jejich. Právě čistou pannu mají i zlí lidé v uctivosti.

Před Tebou, všemohoucí Pane, také sobě pevně umínuji, že nikdy svodnému pochlebenství sluchu nedám, aniž mne jaké vyrazení nebo darové, neb jakékoli slibování budoucího zaopatření ošáliti a svéstí má. Tolikero smutných příkladů bude mně výstrahou. Ale všemu nebezpečenství nemohu se nijakž vyhnouti. Tím bedlivěji budu se na pozoru míti,

tím horlivěji se modliti, abych do pokušení nepadla. S pevnou důvěrou držím se Tebe všudy přítomný, nejdobrotivější Otče! Ty přispěješ mdlobě a nemožnosti mé milostí svou: o to Tebe prosím, to doufám skrze Ježíše Krista Syna Tvého, Pána našeho. Amen.

20. Modlitba vdovy.

Bože můj! moudrosti Tvé se líbilo manžela mého k sobě vzíti. Kříž, jejž mně tím ukládáš, jest sice těžký; ale Ty se jmenuješ Soudcem vdov a Otcem sirotek. O zpomoz mi tedy, Otče můj! Odtrhuj mne vždy více od světa, v němž všecko marné jest. Dej, ať jen v službě Tvé v tiché osamělosti, v sprostém živobytí, v modlení a dobrých skutcích radost svou vyhledávám. Dej mi všem mým domácím příkladem ctnosti býti. Já skládám všecku svou důvěru na Tebe. Vyslyš mne skrze Ježíše Krista. Amen.

Obnovení slibu na křtu svatém učiněného, zvláště když při křtu svatém přítomni jsme.

Všemohoucí, věčný Bože! Otče Pána našeho Ježíše Krista, kterýž jsi nás k víře sv. povolal, a všem, jež křtem svatým s sebou spojuješ, nejmnější zaslíbení lásky a milosti své činíš: propůjč, ať nábožně na to pomním, a za důkazy veliké lásky té vděčna jsem, kterou jsi všem, mně i křesťanským bratřím a sestrám mým na křtu udělil, nebo ještě udělíš.

Přijmi a zachovej nás v otcovské ochraně své, ano vztáhni milostivou ruku svou na nás, jakož ji kněz při křtu svatém na dítě vztahuje. Zachovej nás pod ochranou kříže, jímž jsme na křtu svatém poznamenáni byli. Osvobod' nás od slepoty srdce; roztrhni vazby satanovy, jimiž jsme svázáni byli, a otevři nám dvěře milosrdenství svého, abychom statky a rozkošemi světa pohrdající, ve svatých přikázáních Tvých sobě oblibovali, a věrným zachováváním jich radostně Tobě v církvi Tvé sloužili. Dej, ať moudrostí Tvou, co duchovní solí okořenění, vždy s horlivější pobožností a s nadějí vždy radostnější svatému jménu Tvému sloužíme. Ďábel nemějž nikdy moci k nám, nýbrž třes se a utíkej před znamením kříže svatého, kteréž nám na čele učiněno bylo. Svatý Hospodine, všemohoucí Otče! Pramene všeho světla a vší pravdy! osviť a řiď nás služebníky své! dej nám moudrosti pravé, abychom nepohnutí v naději, moudří ve všem předsevzetí, a věrní svatému učení Tvému setrvali, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

(Tuto se modli pobožně Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha; pak rečť opravdově a horlivě formuli při křtu zavedenou:) Odříkám se satanáše, i všech skutků jeho, i vší pejchy jeho. (Taž se sama sebe:) Věříš-li v Boha Otce atd. (a odpověz srdečně a pevně:) Věřím! (Pak se modli dále:)

Všemohoucí Bože! Otče Pána našeho Ježíše Krista! díky Tobě za to, že jsi nám dal z vody a Ducha svatého opět se naroditi a hříchův odpuštění dosáhnouti. Ty jsi nás oblekl v roucho nevinnosti,

uchovej nás tedy také ode vší poškrvrny hříchu, abychom je jedenkrátě čisté až před soudnou stolicí Božského Spasitele našeho přinéstí mohli. Tys nám rozsvítil světlo víry; nedej jemu v nás již zhasnouti. Dej nám lásku svatou, ať přikázání Tvá zachováváme, abychom jedenkrátě, když k soudu přijdeš, se všemi svatými, milé přivítání od Tebe uslyšeli a do života věčného vešli. Amen.

21. Modlitba na den jmenin.

Dej, ó Bože! na přímluvu sv. N., jejížto jméno na křtu svatém mi udělené nosím, ať život svůj dle sv. předpisů Tvých zřídím, vznešený příklad této sv. patronky své věrně následuji, v milosti Tvé až do skonání setrvám a v blaženosti nebeské se jednou se sv. N. a všemi Svatými věčně raduji; skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

22. Modlitba o požehnání pro osení polní.

Milosrdný Bože a Otče; nejdobrotivější Zachovateli života našeho! Nyní voláme k Tobě o chléb vezdejší a o všecko, čeho k vyživení svému potřebujeme. Dej vzniku a zrůstu polnímu osení našemu; sešli v pravý čas občerstvující déšť a světlo sluneční. Stvořiteli a Pane nebes a země! všecko jest v moci Tvé. Ty nám můžeš požehnání své dáti i odnítí: protož prosíme Tebe, požehnej osení našemu, a chraň je před suchem, mokrem, mrazivými větry a záhubným krupobitím.

Jsmet sice my hříšní lidé darů a milostí Tvých nehodni, jichž nám každodenně uděluješ! ale, Otče

dobrotivý na nebi! nepatř na hříchy a nepravosti naše, jichž tuto od srdce litujeme, nýbrž smiluj se nad námi skrze Ježíše Syna svého, jenž za nás na kříži umřel a předrahou krev svou prolil.

Důvěřující cele v Tebe, zaslibujeme Tobě, že všechny povinnosti stavu svého věrně plnit, a v štěstí i neštěstí s nejmoudřejším řízením Tvým spokojeni budeme. Nikdy na to nezapomeneme, že Otec náš jsi, a že naše dobré obmyslíš, nechť dáváš nebo bereš, požehnáváš nebo třesceš.

Prosíme Tebe, Otče milosrdný! neopouštěj nás ubohé, pomoci potřebné dítky své. Slituj se i budoucně nad námi, a požehnej nás milostí a milosrdenstvím ve všem, co se časného i věčného spasení našeho dotýče. O to Tebe prosíme skrze Ježíše Krista, Pána a Spasitele našeho. Amen.

23. Modlitba o déšť.

O Bože! v němž živi jsme, se hýbáme a trváme, dej nám deště prospěšného, abychom, časnými statky dostatečně jsouce opatřeni, tím bezpečněji věčných mohli vyhledávati, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

24. Modlitba v čas bouřky.

O Bože! strašně se jeví moc Tvá. Hrom jest hlas Tvůj, a všecko se třese před hlasem tím. Hrom a bleskové jsou poslové Tvoji, tou cestou jdoucí, kterou jsi jim vykázal; oniť ohlašují slávu Tvou. Při hřímání a blýskání ohlašoval jsi jedenkráte zákon svůj na hoře Sinai. Hlasem hřímajícím dal

jsi svědectví Synu svému: Já jsem Tebe oslavil, a oslavíme Tebe. — Tobě, Otče! jemuž se nyní veškerá příroda v děsném mlčení klaní, Tobě se i my svému klaníme. Před Tebou ohýbají se všechna kolena. Svatý Bože! svatý, silný Bože! svatý, nesmrtelný Bože, smiluj se nad námi!

25. Modlitba po bouřce.

Bože můj! děkujeme Tobě, že jsi nás a jmění naše zachoval. V Tebe budeme stále důvěřovati, Ty Bůh náš; Ty rád vysvobozuješ a zpomáháš. Dej, ať jest to přestálé leknutí duši naší spasitelné. Požehnej předsevzetím, jež jsme v okamžení nebezpečenství učinili. Chceme se polepšiti a strašlivému soudu předejiti, jež tato bouřka poněkud předobrazovala. Způsobila-li někde škodu, tedy vzbud' všech, jež jsi zachránil, k outrpnosti a oučinné pomoci. My poroučíme sebe i všechno, co jest našeho, do ochrany a požehnání Tvého na vždycky. O to Tebe prosíme skrze Ježíše Krista. Amen.

26. Modlitba o jasné povětrí.

K Tobě, Pane! volajíce, prosíme pokorně, propůjč nám povětrí jasného. Dej nám, kterýž za hříchy své zasloužené pokuty trpíme, milosrdenství a dobrotivosti Tvé okusiti, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

27. Modlitba po žních požehnaných.

Děkujeme Tobě, mocný Bože! za hojné požehnání, jímž nás otcovská dobrotivost Tvá roku toho

obdařila. Propůjč, ať ho dle svatého oumyslu Tvého, k dobrému našemu a k prospěchu bližního, užíváme, a dobrodiní Tvých i na příště hodni a účastni jsme, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

28. Modlitba po žních skrovných.

Všemohoucí Bože! tohoto roku nepožehnal jsi nám tak hojně, jakož jsi jindy činíval, ourodu polní. Ale předce tolik jsme z otcovské ruky Tvé obdrželi, mnoholi postačí zachovati nás, když k tomu pože-
hnání svého propůjčíš. Protož děkujice Tobě srdečně za dary Tvé, ač v míře shrovnější nám udělené, prosíme Tebe, dej nám pod ochranou Tvou jich po-
žívati a věrně s nimi hospodařiti, ať se darů hoj-
nějších hodni učiníme, a nepomíjejících statků života věčného dosáhneme, skrze Ježíše Krista, Pána na-
šeho. Amen.

29. Modlitba od papeže Urbana VIII.

(V obecných potřebách.)

Před tváří Tvou, Pane! vyznáváme hříchy, jež jsme spáchali, a přirovnáváme je k trestům, jichž jsme za ně zasloužili. Povážíme-li to zlé, jehož jsme se dopustili, jest nynější naše bez přirovnání menší, než nepravosti naše. — My cítíme tresty hříchů starých, a ještě žije chuť k hřešení v srdcích na-
ších. — Trest Tvůj stíhá přečinění naše, ale ne-
přemáhá bezbožnost naši. — Zármutek svírá srdce naše, ale nepokoří hrdou mysl nepravosti. — Trpká bolest hlodá na živobytí našem, ale obcování naše nenapravuje. — Když dlouho shovíváš, nedbáme na

to, a když tresceš, nevydržíme. V čas neštěstí vyznáváme nepravosti své, ale po navštívení Tvém zapomínáme, co jsme prvé oplakávali. Když nám ranou hrozíš, slibujeme polepšení, když ale zpět táhneš ruku vztaženou, zapomínáme, co jsme byli slíbili. — Když biješ, křičíváme k Tobě: Ušetř nás! a když odpustíš, hřešíme jako prvé. — Pane! Ty máš outrpnost s hříšníky, kteří vyznávají, že hřešili. — Víme, že nepřijme-li nás milosrdenství Tvé na milost, spravedlnosti Tvé propadneme. — Otče všemohoucí! dej nám bez naší zásluhy toho, oč k Tobě voláme, kterýž jsi nás z ničeho učinil, abychom se Tobě modliti mohli, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

30. Modlitba v nakažlivé nemoci.

O Bože! nyní okazuješ, co člověk jest, a co Ty jsi. Ach, jak mnoho lidí pohubí tato jediná nemoc! Všickni jsme skrze ní v ouzkosti a strachu. Dobré to sice jest, že jsi nás pokořil, a tak mocný prostředek k napravení našemu zvolil. Kýžby ale také pohledem na blízkou smrt srdce každého se hnulo, Tobě naklonilo, a hříšníci se polepšili! Otče! milostiv nám buď, a odejmi tento hořký kalich od nás. Osviť lékaře, aby tuto nemoc náležitě poznali, a požehnej líkům, aby nemocným prospívaly. Jest-li však vůle Tvá, aby toto zlé ještě déle potrvало, a ještě více lidí trpělo a umřelo, staň se nejsvětější vůle Tvá. Jen o to Tebe prosíme, nenech žádného nepřipraveného a v nemilosti Tvé umříti. Učiň ať toto zlé všem slouží k dobrému, a když tělo trpí a umírá,

ať duše ranou tou napravena a očištěna v Tobě života věčného nalezne; skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

31. Modlitba v čas pádu dobytka.

O Bože! Stvořiteli všech věcí! Ty jsi nám zvířata podrobil a je k službě naší ustanovil; děkujeme Tobě za laskavé zřízení Tvé. Ale morová nemoc hubí a odnímá nám ten tak služebný a užitečný dobytek. Zasloužili jsme sice toho zlého, a právem nás navštěvuješ; ale předce jest nám to těžké a bolestné, že dobytek svůj tratíme. O zachovej nám jej! Ušetř nás trestem svým. Budoucně budeme Tobě i za dobytek náš vděčni; nebudeme jej trýzniti ani jemu láti. To slubující prosíme Tebe o milosrdenství, skrze Ježíše Krista. Amen.

32. Modlitba v čas války.

O Bože! kterýž války rušíš, a nepřátely těch, kdož v Tebe duvěřují, mocnou ochranou svou rozptyluješ: přispěj služebníkům svým, Tebe o slitování vzývajícím ku pomoci, abychom po skrocené zuřivosti nepřátel našich Tobě ustavičně děkovati a Tebe věčně chváliti mohli, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

33. Modlitba po vítězství.

Čest a díky Tobě, Pane zástupů! Ty jsi nám propůjčil vítězství nad nepřátely. Přiveď je sám neštěstím jejich k pokojnému smýšlení; vstip vítězům lásku k přemoženým; dej v boji padlým odpočinutí

věčné; uzdrav raněných; zpomoz všem, kteříž při tom jakkoli trpěli. Řiď srdce knížat, aby jen tak dlouho, pokudž třeba jest, meče k obraně své užívali. Dej nám též nade všemi nepřátely duší našich zvítěziti, a jedenkrátě života věčného dosáhnouti, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

34. Modlitba o pokoj.

Bože pokoje! Ty dopouštíš války, abychom tím více po pravém, věčném pokoji toužili. Propůjč církvi své a vlasti naší pokoje. Třese se, když sobě to zlé představíme, jež válka nám a bratřím našim působí. Dej národům proti sobě bojujícím smejšlení pokojné. Ty máš srdce králů v ruce své, a řídíš je jako potoky, kam chceš. O řiď je tedy k svornosti! A udělíš-li nám pak pokoje, dej nám jeho také svatě užívat, a propůjč milostivě, ať svorně vespolek žijeme, aniž Tebe hříchem urážíme. O to Tebe prosíme skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Upozorňujeme na modlitební knihu: **Hlasy nebeské**. Katolík při všech pobožnostech sonkromých i veřejných ve všech potřebách života modlí se slovy Písem svatých. Vzdělal Karel B. Císař, farář v Mirovicích, bisk. vikář atd. — Na obyčejném papíře stran 334, za 80 nkr. — Nákladem kněhkupectví B. Stýbla v Praze.

Oddělení desáté.

Pobožnosti v souženích a pokušeních.

P ř i p o m e ň u t í.

O křesťanské trpělivosti v protivenstvích.

Otec náš na nebesích, který nás více zkoušeti nedává, než snéstí můžeme, navštěvuje často i Ty, kteréž miluje, soužením a protivenstvími, aby je zkušel, očistil a pro nebe vychoval. Když tedy Pán Bůh, křesťanko! soužení na Tebe sešle, drž se toho pomyšlení, že z otcovské ruky Boží pochází a Tobě k dobrému sloužití bude, pak-li jen Boha z celého srdce miluješ. Bůh činí všecko dobře! Nadto mají soužení a protivenství života tohoto při své hořkosti jistě také dobrou stránku.

1) Nic není svodnějšího nad smyslné radosti a zapovězenou rozkoš; nic více zaslepujícího nad bohatství, vyražení a slávu světskou. Protivenství však ruší tato nebezpečná osidla, okazujíc ničemnost jejich. Slzavé oko vidí lépe pravou cenu věcí, než smějící se, a protož také důkladněji soudí. Protivenství učí Tebe opatrně kráčet, a nejen o nynější okamžení dbáti, ale i následky pozorovati a o budoucí dni se starati. Co Tobě nyní smyslnou radost působí, může se ti brzy hojným pramenem hořkostí

státi; a nač nyní pošetilým způsobem důvěru svou skládáš, může ti brzo odňato býti. Přízeň lidská jest vrtkavá; lidé, jež za nejpoctivější máš, mohou tebe ještě nenáviděti, a nepřátelsky záhubu tvou žádati. Mrzká chlípnost často zmizí, prvé než se nasýtila, a zanechává trní hryzoucího svědomí v bíd-ném srdci tvém. Kdo na bohatství zpyšněl, může na mizinu přijíti, a opuštěný v bídě upěti.

Blaze tobě, vede-li tebe cizí zkušenost k opatrnosti. Kýžbys aspoň z pomíjejících věcí vezdejších nabyla poznání, že nic více neposkytuje pravého štěstí a myslí spokojené, než vědomí povinností vyplněných, a ctnost, která u prostřed soužení a protivenství pevně a neohroženě stojí, jako skála v bouři mořské.

Blaze tobě, vezme-li tebe protivenství do kázně své, a odtrhne-li tě od bídnych hříček, jež svět do nebe vynáší. Naučíť tebe hledati a toužiti po statcích nebeských, jež žádný zloděj nemůže ukrásti, žádný mol zkaziti, žádný rez nažrati a žádný živel zničiti, proto že věčné jsou.

2) V protivenství učíš se tím vroucněji Boha svého se přidržovati, čím více lidé tebe opouštějí, a čím více pomoci a potěšení potřebuješ.

3) Protivenství očišťuje duši tvou od nezřízených náklonností a divokého toužení po takových statcích, ježby tebe předce jen oklamaly, a po takových radostech, kteréžby tebe v zkázu přivedly.

Do příbytku zármutku neopováží se lehkomy-slnost vstoupiti, a chlípnost a zhejralost nenalezá místa při truchlení. Nejmocnější náruživost zemdlí,

kde se soužení umístí, a koukol ctižádosti, lakomosti, zpupnosti, který v štěstí tak bujně roste a pravý život v Bohu tak mnohonásobně dusí, rychle usýchá a hyne v žžavém parnu zármutku a soužení.

4. Neštěstí vyvádí tebe z bludišť, budí tě ze snalhostejnosti, okazuje tobě propast, na jejímžto kraji stojíš, a pudí tebe k opravdovému změnění mysli a polepšení života, v němžto se ti pokojné, s Bohem smířené srdce stane nejdražším pokladem.

5) Soužení tě činí tichým a outrpným k souženým, proto že nyní z vlastní zkušenosti víš, jak soužení bolí, a jak milé jest truchlícímu potěšení a pomoc, kterou přinášíme.

6) Učíš se na Krista patřiti, dle něho trpěti, s ním snášeti, kříž svůj nésti a — s ním vítěziti. V soužení nahlížíme teprv všecku slávu zaslíbení Kristova: Budeme li s ním trpěti, budeme s ním korunováni. Onť pak tolik přetrpěl, a na něm nebylo ani stínu hříchu; — smělalibys se zdráhati z kalicha hořkosti okusiti, ježž On až do poslední krůpěje vypil? —

Bůh jest rovněž tak dobře dobrodinec a Otec tvůj, když na tebe soužení dopouští, jako když srdce tvé obveseluje; nebo obojí tou cestou vede tě k pravému štěstí tvému. Máš mu tedy také vždy děkovati a dětinně řízení jeho se oddati, jako ti příklad dal Pán Ježíš na hoře Olivetské. — Máš se i v čas soužení svědomitě vynasnažiti, abys všechny povinnosti vyplnila, jež ti svaté náboženství a stav tvůj ukládá. Dětinná důvěra tvá v moudrou dobrotivost Boží, pevné a potěšitelné přesvěd-

čení, že ti nedá nikdy klesnouti, posiluj a zbav srdce tvé od všelike netrpělivosti a hněvu, od malomyslnosti a ouzkostlivosti. Tys pod křídly Všemohoucího, trp a snášej, ale neboj se.

Neodávej se tedy příliš zármutku, aby tobě ve věrném a statném plnění povinností tvých nepřekážel. Nabuď spíše srdce a považ, že mrzutostí stav svůj nezlepšíš, a že nekřesťanské stěžování soužení tvému neodlehčí, nýbrž ještě více je ztíží. Doufej v Boha, a modli se v souženích a v protivenstvích k němu dle předpisu a příkladu Ježíšova, k čemuž následující modlitby ustanoveny jsou. První a nejdůležitější modlitba tvá v takových smutných hodinách budiž vždy:

1. O křesťanskou odhodlanost a věrné následování Ježíše v soužení.

„Toto nynější kratičké a lehké soužení naše, převelmi veliké břímě věčné slávy v nás působí.“

2. Kor. 4, 17.

Tuto, kde mne nikdo neslyší, jenžby ze zármutku mého se radovati a sobě posměch učiniti mohl, kde Ty, outrpný a slitovný Bože! samojediný se mnou jsi, tuto budu sklíčenému srdci svému hledati odlehčení, a hynoucí duši své potěšení. Kamžbych se měla také v soužení svém obrátiti, než k Tobě, Bohu a Otci svému, který je nejlépe znáš a všecku moc máš jemu odpomoci? Pane, Tys síla a moc má, a outočiště mé v den soužení.

Především klaním se prozřetelnosti Tvé a svatému řízení Tvému, Stvořiteli a Zachovateli světa!

Hluboce klaním se pod mocnou ruku Tvou, pod metlu Tvou otcovsky trestající, aniž se opovažuji ptáti, kterak jsem toho zasloužila, anebo proč tlačí tento těžký kříž právě mne, a proč ne jiného? — Ty sám jsi Pán, staň se vůle Tvá! Snad jsi viděl, že bylo srdce mé příliš zatvrzelé a lehkomyslné, než aby bez pokárání Tvého napraveno býti mohlo? Snad mne chceš tímto hořkým líkem od nemoci uchrániti, kterážby se duši mé smrtelnou stala? Snad mne chceš v tomto zkoušení k vyšší dokonalosti připraviti, a dopouštíš na mne zde utrpení, abys mi tam tím slavněji odměniti mohl? Nebo jiný mně skrytý oumysl, který zajisté jest nejmoudřejší a nejdobrotivější, pohnul Tebe, abys na mne tento těžký kříž vložil.

Chciť tedy sama sebe zapříti a jej na sebe vzíti, Spasitele svého trpělivě následovati, a pod křížem jeho dětinne oddanosti do nejsvětějšího řízení Tvého se učiti. Proč bych chtěla po různých kráčet, když Ježíš můj tak trnovou cestu pro mne nastoupil? Kdybych musila přetrpěti potupu, hanbu, pomluvu, posměch, křivdy, závist, pronásledování, chudobu, ano i smrt samu, jakouž mám příčinu sobě naříkati? Netrpěl-li Božský Vykupitel můj též všechno to, a sice v neskončeně větší míře, aniž úst otevřel? Nejsvětější, Nejnevinnější trpěl, a cožbys mohl na mne vložiti, čehobych nebyla zasloužila? Mnohá přestoupení již z mladosti mé popuzují spravedlnost tvou proti mně! Jaké hrubé nepravosti v myšlení, řeči, skutcích, poškvřily i napotom srdce a obcování mé! Kdybys přísně se mnou naložil,

musil bys mě neskončeně více trestati, tělo mé usmrtiti a duši mou v nekonečnou záhubu vydati? A Ty béřeš předce jen metlu Otce laskavého, který pouze tresce, aby napravil. Chciť tedy tyto vždy ještě mírné rány k polepšení svému trpělivě snášeti, Tebe chváliti a Tobě děkovati, že mne tím od muk věčných vysvoboditi chceš. Lépe, neskončeně lépe zde trpěti, než tamto! Jak mnoho dobrého obdržela jsem od Tebe, Bože dobrotivosti! po celý život svůj na těle i na duši, bez zásluhy své! Slušné tedy jest, abych i to soužení, jež jsem převelmi zasloužila, od Tebe trpělivě přijala. Jen dej, Bože můj! — o to jediné Tebe prosím — srdci mému oné tichosti a trpělivosti, jížby se Tobě a onomu zalíbiti mohlo, kterýžto řekl: „Učte se ode mne, nebť tichý jsem a pokorný srdcem,“ ať duši své odpočinutí naleznu a břímě Tvé ať se mi stane lehké a jho Tvé sladké.

Ale vždyť pak není, Otče můj! soužení to nesnesitelné, které na dítky své vzkládáš. Neboť Ty je pomáháš i nésti, dodáváje nám potěšení i stálosti, hořkost trápení nám oslazuješ sladkostmi nebeskými, a nám okamžení a dob dopřáváš, kde to vědomí, že trpíme v Tobě, naplňuje nás duchovním potěšením, jakéhož nám nejšťastnější dnové opatřiti nemohli. A jak málo jest i těchto smutných dní, a jak brzy po-
minou! Pak se otvírá nebe, aby nás na věky do občerstvujícího lůna svého přijalo, bychom všeho hoře a soužení na věky jsouce zbaveni, na Tebe, neskončeně dobrotivý Otče náš, bez přestání mohli patřiti, požívající nevýslovného blahoslavenství, bez změny a

bez konce. Ba věru! soužení času tohoto nezasluhuje oné budoucí slávy, kteráž se na nás zjevití má.

Tobě, Bože můj! budiž to zcela zanecháno, zdaž a kdy, a kterak mne z této bídy vytrhnouti chceš. Ty víš — nikoli já krátkozraká, převráceně smejšlejší osoba — co mně užitečné a prospěšné jest, a toho mi také dáš, když pravý čas přijde. To doufám s dětinnou důvěrností od neskončené lásky otcovské Tvé, která o všecko stvoření nejlaškavěji pečuje. Tyť jsi blízký všem, kteří obtíženi jsou; Tys hotov, pokorným duchem zpomoci. A zda-liž jsem neobdržela za živobytí svého přechoasto nejzřejmější důkazy toho? Ráno jsem naříkala: Hospodin na mne zapomenul! a prvé než večer přišel, musela jsem zahanbená vyznati: Hospodin rozpomenu se na mne a požehnal mi!

Budu tedy trpěti, že Ty tomu chceš, a jak dlouho Ty chceš; v Tebe budu ve všech potřebách doufati, Ty Bože důvěry mé! Jak často provedl jsi mnohé dítko své temným oudolím soužení do jasné příjemné krajiny štěstí vezdejšího, cti a pokoje! Odám se tedy zcela vedení Tvému, a nebudu reptati ani Tobě předpisovati. Mlčíc trpěti budu, aniž úst otevru; Ty Pane! všecko dobře učiníš. — Kdyby se však Tobě nelíbilo, smutek můj tuto v radost přeměnití, přece nezoufám, nýbrž trpělivě snášeti budu, doufaje, že i na mne jedenkráte se vyplní: Kteríž slzy rozsévají, radost žíti budou. Vyšedše plakali a semeno rozsévati. V čas žní však plesající přijdou a snopky své ponesou. Amen.

2. Koho Bůh miluje, toho křížem navštěvuje.

Když se nám dobře vede, zapomínáme na Pána; sešle-li však nějaké soužení, opět ho hledáme. To ví nebeský Otec náš, proto sesílá soužení co posla, kterýby nás upomenul a nám řekl: Milé dítě! Otec tvůj posílá mne k tobě na důkaz, že tebe miluje a spasiti chce. Tys jej v štěstí opustil a na něho zapomenul. On však láskou věčnou na tebe pamatuje a nechce, abysi zahynula, nýbrž se obrátila a živa byla. Proto seslal tobě soužení, abysi prohlédla a spatřila záhubu tobě hrozící, a nyní, v den navštívení poznala co tobě jest k pokoji. On se ti skrze to seslané soužení takměř do cesty staví, chtě tobě překážeti, abysi na cestě zkázy dále nepokračovala, nýbrž se obrátila a do otcovských rukou jeho uvrhla. Soužení a těžkost na tebe dopuštěná má tebe takměř přinutiti, aby ses jemu poddala, a vším jiným pohrdnuvši jen jeho se přidržela.

Protož nezoufej, duše milá; nemysli, že na tebe ve dnech soužení Bůh zapomenul a v těžkostech tebe opustil — že tě nenávidí. „Zdaliž se může žena zapomenouti nad nemluvňátkem svým? — A byť se ona zapomenula, já však nezapomenu se nad tebou. Aj na rukou svých napsal jsem tě.“ Tak dí Hospodin. Nehněvá se tedy na tebe! nepronásleduje tě, nezavrhł tebe; nikoli on tebe miluje, tebe hledá, za tebou chodí, nechce dopustiti, abysi zahynula; chce tebe všemožně spasiti. O, protož padnouc na kolena děkuj jemu, že tebe již nezavrhł, nýbrž ještě za pokárání hodnou uznal. Modli se tedy s srdcem dětinně oddaným:

Bože a Otče můj! Ty mně tak velice jsi nakloněn, tolik mne miluješ. Kamžbych se byla konečně v lehkomyšlnosti své dostala, kdyby si se nebyl nade mnou smiloval, a mne soužením opět k sobě přitáhl. Uznávám nevyslovitelnou lásku Tvou a kloním se pod kárající otcovskou rukou Tvou, kteráž se mi sice nyní těžká a přísná zdá, když však mne káráním od chyb očistíš a napraviš, všechny slzy mi usuší a všechny rány zhojí, které mně způsobila; pak se my tak štědře otevře, že vším bohatstvím statků nebeských, radostí přehojnou a pokojem naplněna budu, jež žádný rozum pochopiti nemůže. To všechno zaslíbil mně milý Syn Tvůj, Božský Pán a Spasitel můj Ježíš Kristus; protož věřím, že mne miluješ, když mne tresceš. Amen.

3. Útěcha v soužení.

„Všelikou péči svou uvrzte na něho, nebo on má péči o vás.“ 1. Petr 5, 7.

Proč jsi tak zarmoucena, duše má! jakobys byla již docela osamělá a opuštěna? jakoby již nikoho nebylo, jenžby se tebe ujmouti chtěl? Není-li Bůh i Bohem tvým? Není-li Stvořitel a Zachovávatel nebes a země i tvojím Stvořitelem a Zachovávatelem? Nepečuje-li On, jenž o všechno dílo ruky své se stará, také o tebe? Což pak Otec všech, jenž žádného nevyjímá, žádný svůj tvor nezamítá, tebe jedinou od otcovské věrnosti a péče své vyjmul? Což právě jen tvým Otcem není? Slyš, co Bůh a Otec tvůj dí: Všelikou péči svou uvrz na mne; na mne vlož, co tebe tlačí; mně si po-

stěžuj, co tě bolí! ode mne žádej co ti chybí; mně svěř, čeho se bojíš. Věř pak mně, já mám péči o tebe. Já tě jistě neopustím. Vždyť jsem Otec tvůj, a nemohu přestati Otcem tvým býti; nepřestanu tedy také o tebe pečovati. Buď jen dobré mysli a netrap se příliš; na mně máš mocného a ochotného Otce, důvěřuj ve mne, a zanechej mi docela osud svůj. Tobě zpomáhati těší mne nejvíce. Okážíť tobě, i zkusíš toho napotom, že jsi ve mne nadarmo nedůvěřovala, nadarmo mé pomoci neočekávala, nadarmo péči svou na mne neuvrhla. Nebuď příliš ouzkostliva: nebo hle! což pak vším svým pečováním pořídíš, změníš nebo napraviš? Seč však ty s pečováním svým nejsi, s to jsem já. Všemohoucí ruka má může všechno změnití a rychle všechno změní, jak hodina odbije, kdy dobře bude tobě zpomoci. Ty my ležíš více na srdci, než sama sobě. Mně není teskno o tebe, nebť mohu tobě zpomoci, a pomoc ta již na blízku jest. Jen mne poslechni, trp ochotně, bojuj dále a modli se s dětinnou důvěrou ke mně, tedy tobě dám, čeho srdce tvé žádá.

O, kdožby v tak dobrotivého, přelaskavého Otce nedůvěřoval? kdožby ho ještě zbytečnými a nedůvěrlivými starostmi urážel? Pryč s vámi bázlivé myšlenky, jež srdce jen obtěžujete; jen berete a nic nedáváte. Důvěra jen dává vám pokoje, posily, zmužlosti a potěšení. Nedůvěra a úzkostlivost odnímá a ruší v nás všechnu sílu, všechnu radost, všecken život. Protož nespouštěj se důvěry, duše má! nýbrž modli se v soužení s dětinnou oddaností k Otci nebeskému;

Otče trpících! který jsi z lásky k nám ani Syna svého nešetřil, nýbrž jej na smrt vydal, a skrze muky a smrt do slávy uvedl, aby se nám dostalo potěšení, milosti a pomoci v každém soužení: Ty jediný víš, jaké zkoušení a trápení mne ještě očekává, i nejsi-li Ty to, Otče! který toto soužení ukládá? Ty, moudrosti neomylná; odměřila jsi mně míru trápení mého, a více mne nepřistihne, než Ty k napravení a oblažení mému zapotřebí uznáš, nad sílu mou nedáš mne zkoušeti.

Všecken osud můj leží v otcovské ruce Tvé, a jen Ty víš, nikoli já, co mi opravdově prospívá. Nuže tedy, Otče! staniž se vůle Tvá! — Tobě odporučím cesty své! — v Tebe doufám. Ty všecko dobře učiníš. Čím oddaněji trpěti budu, tím hojněji odměníš trpělivost mou.

Nedej mi tedy, Otče! klesnouti pod břemenem, které na mne vzkládáš. — Oči mé budtež na Ježíše trpícího upřeny! — Brzy dobojuji, brzy budu tam, — a trpěla-li jsem s Ježíšem — blaze mně! — budu také podílu míti na slavném království jeho, jehož mně utrpením a smrtí svou dobyl. Am.

4. Prosba za odvrácení soužení.

Bože potěšení a Otče milosrdenství! Ty díš ke všem trpícím skrze Proroka: V čas soužení volej ke mně, a vysvobodím Tebe. V toto otcovské zaslíbení důvěřujíc, přicházím v soužení svém k Tobě a prosím Tebe, vzezři na mne milostivě, jakož jsi vzezřel na mnohého bídníka, k Tobě o pomoc volajícího, a vysvobod mne z potřeby a soužení mého,

jestli se tak nejmoudřejší a nejsvětější vůli Tvé líbí, a duši mé na škodu není. Mám-li však ještě déle trpěti, tedy mi propůjč trpělivosti, ať mne hořkost soužení toho bázlivou a málomyslnou neučiní, nýbrž ať z lásky k Tobě statně a ochotně trpím. Nebo nikdy nesmím zapomenouti, že není tento svět příbytkem radosti, nýbrž spíše obydlím zkoušení. Nejsem ve vlasti, nýbrž na obtížné cestě do ní. Ale na Tebe, nejlepší Otče můj! smím se spolehnouti, že mne povedeš a přispěješ. Zpomoz mi tedy dle moudrosti své, Otče můj! skrze Ježíše Krista. Am.

5. V čas starosti o obživu.

„Já nuzný jsem a chudý, Pán však pečuje o mne.“ Žalm 39, 18.

Bože! Stvořiteli a zachovávateři všeho, co učiněno jest. Ty vidíš, jak těžce sebe a své přináležející živím, a jak starosti tyto srdce mé tížejí a živobytí mně ztrpčují. Nechci se opovážít tázati se, proč mne v nouzi hynouti necháváš, jiným pak hojnost pokrmů poskytuješ? — Všeckoť jest Tvé! Ty to můžeš dle libosti rozdávat; a ať jsi mně málo oddělil, předce jest toho více, než zasluhuji neb zasloužiti mohu. Že však chceš, abychom ve všech svých potřebách k Tobě, společnému Otci našemu, Zpomocníku a Vysvoboditeli, outočiště brali a velikou péči svou na Tebe uvrhli, obracím se v dětinné důvěře k Tobě, kterýž volání ubohých slyšíš, a slzám nešťastných slitovné srdce své nikdy nezavíráš. Ovšemť vím, a pokorně i lítostně vyznávám, že jsem se mnohým přečiněním a mnohou ne-

vděčností dobrodiní Tvých nehodnou učinila: předce však opovažuji se ve jménu a skrze zásluhy Ježíše Krista Tebe, nejmilosrdnější Otče! prositi, aby si se ráčil nade mnou slitovati, soužení mému milostivě uleviti a tesklivé starosti rozptýliti, jež na srdci mém hlodají; jestli jinak prosba tato s moudrostí Tvou a pravým prospěchem mým se srovnává.

Pane! nakloň ucha svého a vyslyš mne: nebť nužná jsem a chudá. Neprosím Tebe o bohatství, ani o hojnost ani o dobré živobytí, v němž bych na Tebe zapomenouti a hřešiti mohla, nýbrž jen o chléb vezdejší, jen o tolik, co k časnému blahoslavenství mému prospěšné jest. Ptactvo nebeské neseje, aniž žne, aniž shromáždí do stodol, a Ty Otče nebeský živíš je; což pak nejsem já mnohem více než oni? — Proč bych se tedy měla báti, že mne jedinou z otcovské péče své vyloučíš, a mne v chudobě mé bez pomoci zahynouti necháš? —

Nikoli! touto málomyslností prohřešilabych se proti dobrotivosti a prozřetelnosti Tvé, kteráž mne již tak často a v tolikerých případnostech laskavě vysvobodila. V Tebe doufám a Tobě osud svůj zcela zanechávám! Hospodin jest pastýř můj, a mně se nebude ničeho nedostávat. — Dej mi jen také, Bože můj! tiché a spokojené srdce, kteréžby se zcela do vůle Tvé oddalo, a všechno řízení Tvé za moudré a blahoslavené uznávalo. Dej mi nadto moudrosti a pilnosti v práci mé, bych pracovitostí dostatečného výdělku nabývala. Okaž a otevři mi cesty, na nichž bych dostatečné obživy dosáhla, požehnej pracem povolání mého, a nedej mi do pokušení pad-

nouti, abych nespravedlivým způsobem v chudobě své nikdy nechtěla si pomáhati. Nebo když vůle Tvá svatá v tom jest, chci se tisíckrát raději bídne žít, než s porušeným svědomím nouze se zprostiti, do kteréž jsi mne — snad k mému dobrému — postavil, a která blahoslavenství mému přispívati bude, jest-li že jen Tebe upřímně miluji a cestou přikázání Tvých statně kráčím, byť i trním zarostlá byla. Zachovej mně dobré svědomí, spokojenost s málem, dětinnou důvěru v Tebe a pokoj Tvůj, který nad celý svět dražší jest.

Dej mi vždy zaslíbení Tvého pevně se držeti: Aj, s Tebou jsem v soužení; vytrhnu Tě a oslavím Tebe. Dlouhostí dnů naplním Tebe, a ukáži Tobě spasení Tvé. Žalm 90, 15, 16.)

6. Modlitba při nějaké těžké ztrátě.

„Cožkoli by na tě vloženo bylo, přijmi a trp v bolesti, a v ponížení svém zachovej trpčlivost.“ Sirach 2, 4.

O Pane a Bože můj! k Tobě pozdvihuji srdce své, rukou Tvou raněné, aby opět uzdraveno, a skrze dětinnou oddanost do nejsvětější vůle Tvé k trpčlivému snášení ztráty posílněno bylo. Uznávám a klaním se v nejhlubší pokoře nejvyšší vládě Tvé nade všemi tvory! Všecko jest Tvé, co jsem a mám! Tys mi z toho něco odňal: jakým právem smělabych si na to stěžovati? — Hospodin dal, Hospodin vzal, buď jméno Páně pochváleno! Nechť dáváš nebo bereš, jednáš vždy dle nejmoudřejších soudů svých, a ukazuješ se v dávání i braní co Otec pečlivý, jenž

dítkám svým dává, co jim prospěšného, a odnímá, co jim škodného jest. Srdce mé, které se potud ode všeho světského bažení neodtrhlo, cítí sice tu ztrátu, která mne zastíhla, a musila bych lháti, říkajíc, že se mne nedotkla bolestně. Ale Ty, Bože můj! promineš otcovsky citlivost mdlému, nerozumnému dítěti, nevědoucímu, co mu dobrého nebo škodného jest, aniž mi to za reptání proti řízení Tvému přičteš; ano spíše mne posilíš, bych s křesťanskou trpělivostí bez toho býti se učila, čeho jsem snad déle nehodna byla, nebo což jsem bez nebezpečení spásení svého déle míti nemohla; a takť musím místo stěžování děkovati, že jsi mně něco nepotřebného odňal, abysi mně to největší, jediné potřebné ubezpečil. Nebudu se tedy nad ztrátou svou nemírně rmoutiti, nýbrž trpělivě ji snesu, a snažiti se budu, bych oddaností a spokojeností s tím málem, jehož mně milost Tvá ještě ponechala, další dobrotivosti a požehnání Tvého hodnou se učinila. Ano i prosím, odejmi mně ještě více, Bože můj! slouží-li to k dobrému mému méně míti; odejmi mně všecko, nač se srdce mé příliš věší, abych jen Tebe nade všecko milovati mohla. Zachovej mi jen to jediné, bez čehož bych časně i věčně bídna byla, milost Tvou, blaženou spokojenost s sebou samou, pokojné svědomí a potěšitelnou naději života věčného, abych jedenkrátě svět se všemi rozkošmi jeho mile a radostně opustila, bych Tebe, obsah všeho dobrého, věčně měla, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

7. V čas všeobecného soužení.

„Jestliže ani tak nebudete chtít přijíti kázně, ale budete chodit proti mně: já také vám se protiviti budu, a bítí budu vás sedmkrát pro hříchy vaše.“ 3. Mojž. 26, 23.

O Bože milosrdenství! v den soužení Tebe hledající, zdviháme ruce své k Tobě; nezavírej ucha svého volání našemu, a nebudiž nám déle strašlivý. O Bože trpělivosti a potěšení, jenž jsi se jedenkrát nad bídou lidu svého slitoval, a Anděli trestajícimu zadržeti poručil, slituj se, ach! slituj se nad námi! Hřešili jsme, a zlé jsme před Tebou učinili; ale odvrát tvář svou od hříchů našich; nech ať slzy kajícího naší, děcké volání nedospělých, kteří metlu Tvou s námi cítí, ač podílu na vině naší nemají, oblaka proniknou, a před trůnem milosrdenství Tvého milosti naleznou. Nezasluhujeme-li však pro nepravost naší, abys nás vyslyšel, tedy buď nám skrze zásluhu Syna Tvého Ježíše Krista, a skrze přímlovu nejblahoslavenější Panny Marie, všech milých Andělů a Svatých milostiv! Slibujeme Tobě svatosvatě, že se z celého srdce k Tobě obrátíme, a spravedlnosti Tvé upřímným a stálým pokáním dosti učiníme. Tato oběť smíření jest Tobě nej příjemnější, kterouž Tobě přinášíme dětinnou důvěrou, že ní nepohrdneš. Jen ušetř nás, Bože trpělivosti a shovívajivosti! ať srdcem vděčným Tebe velebiti, a v radosti srdce svého zvolati můžeme: Nesmírné jest milosrdenství Páně a milost jeho k těm, kteříž se k němu obracejí! Amen.

(Nyní se můžeš pomodliti litanie ke všem Svatým.)

8. Pobožnost k Ježíši Kristu v soužení a protivenství.

O laskavý, přívětivý Ježíši! Ty zůveš všech pracujících a obtížených, aby k Tobě přišli; ale já hříšnice netroufám sobě k Tobě přijíti. I vypud tedy bázeň tuto ze srdce mého, kteráž Tebe nectí a Tobě líbiti se nemůže. Tyť sám voláš: Pojď ke mně? Co mne tedy odstrašuje a od Tebe zdržuje, není hlas Tvůj. Já však musím Tebe poslouchati, volání a zvání Tvého následovati. Půjdu tedy k laskavému srdci Tvému, které se všem pracujícím a obtíženým, trpícím a pokoušeným otvírá, a rádoby je všecky přijalo. Ale což pak mi chceš dáti, Ježíši? Odpočinutí dám tobě, dcero má! Právě to jest to, čeho se mi nedostává, Ježíši můj! Nepokoj trápí srdce mé, jak se jen na krok od Tebe vzdálím. Kromě Tebe nenalezám nikde pokoje. Nesnesitelné bývá mi i to nejsnadnější, když u Tebe nezůstanu. Nic mne nespokojuje, co kromě Tebe hledám. O, dej mi tedy, co jsem ztratila, dej mi zase pokoje, ať Tobě sloužím a děkuji na věky.

Ježíši! Synu Boží, smiluj se nade mnou! Tys nevyvážitelný pramen milostí a slitování. O Ježíši! Tys nade všecko mocný a silný. Ty mne můžeš zpomoci. Čeho se mi nedostává, to Ty máš; čeho potřebuji, to mi můžeš dáti. O Ježíši! smiluj se nade mnou a zpomoz mi! Všem, kteří k Tobě jedenkrát volali: Smiluj se nade mnou! zastaviv se řekl jsi milostivě: Co chceš, ať Tobě učiním? a pomohl i učinil jsi každému, oč Tebe prosil. Tisíce-rým jsi pomohl! žádného jsi nepropustil nevyslyšeného. A mně by jsi nepomohl? mne by jsi nevysly-

šenou zavrhl? To jen o Tobě mysliti, bylaby již urážka. Věřím, že zpomůžeš, že vyslyšíš, že dáš, oč Tebe prosím; nebo prosím jen o posilu, bych až do skonání vytrvala a Tebe v soužení oslavovala. Vyslyš mne tedy a posilň mne; nebť bojím se kle-snouti. O Ježíši! smiluj se nad nejbídnejším, nad nejpočetnějším tvorem svým, který bez Tebe nic není, s Tebou pak všechno má a všechno může.

9. V hodinu pokušení.

„Království nebeské násilí trpí, a ti, kteříž násilí činí, uchvacují je.“ Mat. 11, 12.

Pravda jest, do království Božího nedostane se žádný jinak, než násilím. Stojít mnohého boje, trápení a slzení. Ale nedej se tím odstrašiti. Nepatř jen na nynější soužení, nýbrž na radosti, které na to soužení následovati budou. Slzy, jež nyní pod tíží trápení proléváš, jsou jisté rukojemství radostných žní, jež jedenkrát míti budeš. Soužení tebe nyní skličující, jest krátké a pomíjející, budoucí však radosti a sláva jsou věčné a nepomíjející, i nemo-hou se vším soužením času tohoto přirovnány býti. Protož nabuď srdce, pohrdni vším vezdejším, varuj se hříchu, trp, mlč a vytrvej; nebť veliká jest odměna tvá na nebi. Čím více slz a vzdechů vyse-ješ, tím více radostí žíti budeš. Čím tužší boj, čím těžší práce, tím větší odměna. Naproti tomu bu-dou hříšníci nyní se smějící jedenkrát plakati a kvíleti. Krátká a pomíjející jest nyní radost, které jedenkrát za to budou muset snášeti. Protož ne-rozmejšlej se dlouho, kdo lépe činí, ty-li, jenž nyní

pro Boha a pro království nebeské kratičký čas trpíš, a pak věčně radostí nevyslovitelnou radovati se budeš, nebo-li oni, kteříž nyní několik dní jen radostí a rozkoší požívají, kterýmiž se předce nasytiti nemohou, a jichž věčně litovati, jež oheň nikdy nehasnoucí, a trápení nikdy nepřestávající za následek míti budou. O, raději plač nyní slzy, jež Pán jedenkrátě osuší; raději trp nyní; nebť tuto má všecko svůj konec. Ale pak muset plakati a bédovati, když pláč a bédování nebude míti žádného konce, žádného potěšení, ani naděje, ani vykoupení, ani světla, ani ulevení, nýbrž kde věčná noc a tma, samá hrůza a zoufalství panuje — ó Bože! co jest to! — Na to pomni v každém pokušení, a modli se k Bohu:

Bože nejsvětější! Otče slitování! kterýž jsi nás usty Syna svého učil, ve všem pokušení u sílící milosti Tvé ochranu a vysvobození hledati: pokorně Tebe prosím, abysi, mdloby mé pamětliv, skrze Ježíše Krista duchem svým ku pomoci mně přispěl, ošklivost hříchu ve mně vzbudil a mocně mne posilnil, bych ohavné otroctví náruživostí a náklonností zlých se sebe svrhla, a Tobě ouplně zasvětiti se mohla.

☞ O Bože! Otče, Vysvoboditeli můj! kterýž jsi mne skrze milého Syna svého z věčné záhuby vytrhl, nevzdaluj ode mne pomoc svou mocnou, všecko pokušení přemáhající. Vstip do duše mé pevně předsevzetí, že se všeho zlého vystříhám, Tebe vždy a všude báti se budu, konec a následek hříchu v každém pokušení dobře povážím, všem příležito-

stem, ježby mne k přestoupení přikázání Tvých svesti mohly, opatrně se vyhnu, a na duši i na těle od světa a žádostí jeho nepoškvrněná se zachovám. Dej mi při každém hnutí žádosti nedovolené povážiti, jak bídný jest každý otrok hříchu, když svědomí jeho se probudí, on sám sebe odsouditi, pomsty Tvé se báti a všude zlého obávati se musí. Když mne hřích a zlý příklad láká, dej mi náležitě poznati, jak drahý poklad jest pokoj srdce a ona nevyslovitelná radost, která z lásky k Tobě a z vědomí otcovské pochvaly Tvé vyplývá. Nedopusť, Bože slitování! bych kdy pro okamžitou rozkoš tuto pravou čest v štěstí, a toto nejvyšší potěšení ve smutných dnech sobě pozbyla. Očišť srdce mé, a zasvěť je cele sobě. Hotova jsem se zlými náchyllostmi svými neustále bojovati, a doufám také mocnou pomocí Tvou zvítěziti, by se mi jedenkrát dostalo koruny spravedlnosti, kterou jsi všem zaslíbil, kdož dobrý boj bojují, skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána a Spasitele našeho. Amen.

IO. Modlitba o sílu, když tě stíhají křivé pomluvy.

O Bože! outočiště mé ve všech potřebách, Tobě budu ty trpké křivdy žalovati, jež na dobrém jménu mém snáším. Smiluj se nade mnou, Pane! a viz, kterak nepřátelé moji usilují čest mou podkopati, a poctivost mou křivým viněním v podezření uvesti. Ty, Otče můj! víš, že jsem neučinila těch nepravostí, z kterých mě viní zlý jazyk nepřátel mých. Tys svědek nevinnosti mé, jakož i svědek křivdy, kteráž se mně činí; a když čas přijde, že to bude

ke spasení duše mé prospěšné, proneseš spravedlnost mou jako světlo, a právo mé jako poledne. Nebo Ty prokazuješ milosrdenství a právo všem, kteříž křivdu trpí. To budu důvěrně doufati, v tiché trpělivosti očekávati, a nikdy nebudu pomluvou opláceti těm, kteříž mne zlehčovali. Ty, Pane a Otče můj! všecko dobře vyrovnáš a nahradíš.

Což také na tom záleží, že mne lidé haní a křivě posuzují? Škoditi mohou mi jen tolik, jak dalece tomu, Bože spravedlivý! připustíš. Utrhání jejich může sice lidi zavesti, aby mnou pohrdali, mne nenáviděli; ale pochvaly Tvé nemohou mi odníti, pokud se sám o ni nepřipravím. Nedbám na lidské posuzování, jen když před soudnou stolicí Tvou odsouzen nebudu a čisté svědomí zachovám.

O Božský Spasiteli můj! kterak se musím za svou nedotklivost stydět, když sobě vzpomenu na tu nebeskou tichost, s kterou jsi zcela nevinně největší polhanění, nejóponovější potupu nepřátel svých snášel, ba i nejnespravedlivějšímu odsouzení na smrt se podrobil. Jsem-li pak tak čistá, tak nevinná, jako jsi Ty byl? A já bych neměla maličkou, snad desetkrát zaslouženou urážku na cti trpělivě snášeti? Nejsi-li Ty veliký příklad můj, jemuž podobna býti snažiti se mám? — I naučím se tichosti, trpělivosti a milování nepřátel mých od Tebe, Ježíši můj, a modliti se budu: Otče odpusť jim, nebt nevědí, co činí! — Vstip mně, Ježíši můj! toto smýšlení tichosti a smířlivosti k odpůrcům mým, ať zlé zlým, hanu hanou nesplácím, nýbrž těch miluji, kteříž mne nenávidí a těm dobře činím, kteříž

mně ublížili, a tak co pravá dcera Otce nebeského se prokáží, jenž slunci svému velí vzházeti na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé, aniž koho od lásky své vyjímá. Dej mi vždy na slova pamatovati, jež jsi v tom ohledu učedníkům svým řekl: Blahoslavení jste, když vám zlořečiti budou a protivenství činiti, a mluvití všecko zlé o vás lhouce. Radujte se a veselte se; nebo odplata vaše hojná jest v nebesích. Amen.

II. Obětování soužení svého.

Věčný, milosrdný Bože! Otče Pána našeho Ježíše Krista, i Otče náš! Kříž, jež jsi na mne vložil, tíží velice duši mou, tak že jsem celá skormoucena; ale z lásky k Tobě ponesu jej trpělivě a poslušně. Všecko, co tělo i duši mou obtěžuje obětuji Tobě k rozmnožení cti Tvé, k spasení duše mé, a na dostiučinění za hříchy mé. Spojuji nynější soužení své s utrpením Vykupitele mého, aby se Tobě zalíbilo. Obdař mne, Slitovníče můj! trpělivostí a setrvanlivostí, ať všechny nehody tak snáším, jak je křesťan snášeti má. Aj, Bože můj! veliké soužení a trápení obkličuje mne; pomoz mi je snášeti a přispěj mdlobě mé; ke cti Tvé a z lásky k Tobě budu trpěti a mlčeti jako Ty; jen mi propůjč milosti své, ať se Tebe pevně přidržím, skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho. Amen.

12. Děkůčinění po vyslyšené modlitbě.

Chval, duše má! Hospodina, chval jméno Hospodinovo! neboť naklonil ucha svého volání mému,

i nalezla jsem milost před tváří jeho. O Bože! outočiště a sílo naše, Vysvoboditeli náš ve všech potřebách! Milosrdenství Tvé zjevilo se na mně; z toho se veselí duše má, a srdce mé jest plné díky dětinných — Volajíc k Tobě v potřebě své, důvěřovala jsem v pomoc Tvou, a Ty jsi se mne ujal a modlitbu mou vyslyšel, jako laskavý otec prosbě milých dítek svých povoluje. Tak nedáš Těm, kteří v Tebe doufají, zahanbenu býti!

O Bože spasení mého! když na nesčíslné dobrodiní pomním, jež jsi mně od prvního okamžení života mého až do této doby prokazoval, a jichž jsem nezasloužila — zasloužiti nemohla — a předce tak často k zlému užívala a je nevděčností splácela: jak zahanbená, jak skroušená musím právě nyní před Tebou státi, když Tobě opět za nově obdržené dobrodiní děkovati chci! Ach, předobře to cítím, jak velice všeho milosrdenství nehodna jsem, kteréž mně prokazuješ, mně neposlušnému, nevděčnému a nezdárnému dítěti svému!

Zůstaniž tedy, Bože můj! po všecken čas mou nadějí, pomocí, outočištěm, a skálou nepohnutelnou důvěry mé, skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho. Amen.

Oddělení jedenácté.

Pobožnosti pro nemocné, umírající, jejich přátele a těšitele.

Rozjímání, kterak se k blahosl. smrti připraviti máme.

Smrt jest jistá, a jen jednou zemřeme.

Smrt nás vždy překvapí, a byť jsme se sebe lépe k ní připravovali, umíráme předce vždy dříve, než se nadějeme. Po smrti nezbývá již času k pokání a k odpuštění hříchů. Každé okamžení může se státi posledním života našeho. Čím déle jsme živi byli, tím bližší jsme smrti. Hodina smrti rozhoduje věčné blahoslavenství nebo zatracení naše. Jak opravdově má sobě křesťan tak důležité pravdy rozjímati! Nemá-li ustavičně bdíti a každého okamžení hotov býti k odchodu z tohoto světa. Potřebná příprava k blahoslavené smrti dá se na trojí čas rozdělit:

První, když zdrávi jsme; druhý, když stůněme; třetí, když umříti máme.

a) Kterak se máme ve zdraví k smrti připravovati?

První nevyhnutelná příprava k smrti v stavu zdravém jest to, abychom dle předpisu svatého Evangelium dobře živi byli; nebo po dobrém životě následuje dobrá smrt,

Druhá příprava pozůstává v tom, abychom všecko v pořádek uvedli, coby nám roztržitostí a překážkou býti mohlo v tom důležitém čase, kdy již na nic jiného, jen na šťastnou smrt mysliti máme. K tomu náleží, abychom učinili pořádek ohledně vezdejšího majetku svého, nečekajíce s poslední vůlí až na poslední okamžení, kdy mysl již příliš znepokojena jest, než aby řádně všecko mohlo býti ustanoveno.

Třetí prostředek, abychom se ve zdraví k smrti náležitě připravili, jest ten, abychom se znenáhla ode všeho, co v hodinu smrti opustiti musíme, odtrhli, a i náchylnost k tomu v sobě potlačili; protož měli-bychom častěji užívání časných věcí, i dovolených smyslných radostí sobě odepříti, a tak se v tom cvičiti, jakobychom každou hodinu umříti měli.

Za čtvrté máme každodenně svědomí své zpytovat, svátost pokání a oltářní častěji přijímati, a Anděly a Svaté Boží o přimluvu jejich k dosažení šťastné hodiny smrti vzývati.

Za páté máme nemocné přátely a domácí své navštěvovati, umírání jejich přítomni býti, a je v nábožném rozjímání k hrobu doprovázeti.

Poslední prostředek konečně dobré přípravy k smrti jest, abychom každoročně některé dny sobě vyvolili, a o těchto dnech opravdově této přípravě se oddali.

Abychom sobě pravé představení o dobré smrti učinili, můžeme také životy Svatých čísti, a zvláště okolnosti smrti jejich, poslední ctnostné skutky a řeči uvažovati.

b) Kterak se máme v nemoci k smrti připravovati?

1. Jak brzy nás nemoc, nebo jiná nebezpečná nehoda zastihne, musíme si smrt na mysl uvesti, a v tiché oddanosti to očekávati, jak Bůh ohledně našeho živobytí, bolesti a dlouhosti nemoce ustanoví; nebo všechno, co Bůh činí, dobře činí. Buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme. Nemá-li se duše naše onomu poddati, od něhož spasení očekává?

2. Duše naše musí tu zprávu smrti, kterouž nemoc ohlašovati se zdá, se vnitřním potěšením přijmouti. Se svatým Pavlem musíme plni věřící zmužilosti říci: Žádám rozdělena a s Kristem spojena býti.

3. Prvé než nemoc zroste, musíme co nejdříve svědomí své pravou litostí a vyznáním hříchů upokojiti, a po dobré přípravě svátost oltářní přijmouti, nikoli pak až naposled čekati, kdy přijímání často již nemožné, neb aspoň neprospěšné jest. Pak se máme docela Bohu odevzdati, trápení své s utrpením Ježíšovým spojit, v orodování Svatých se poroučeti, a myšlením na věčnost a lásku Pána našeho se zabývati. Když pak nemoc dodržuje a se horší, máme se skroušeně svátostí posledního pomazání posilniti, k poslednímu boji opatřiti, na poslední cestu.

4. Když jsme svátosti přijali, musíme bolesti, nemoce tiše a trpělivě snášeti, a lékaře ve všem poslušni býti, neboť toto jest pokáním Bohu velmi milým. Místo ustavičného žádání úlevy máme čas tichým rozjímáním utrpení Ježíšova strávit, a dle

příkladu jeho nepřátelům svým od srdce odpustiti, je za odpuštění prositi, a všem, kteříž okolo nás jsou, všemožnou lásku prokazovati. V prudkých bolestech těší nás popatření na ukřižovaného Spasitele a pomyšlení na muky svatých mučedníků.

Když se již nemocný v takovém stavu nachází, že není čárky k uzdravení, musí se ze vší síly povzbuditi, a Ježíši Kristu, jenž spěšně přichází, takměř naproti jíti: Aj, již chvátám!

Takovému nemocnému nedá se ustanoviti, jaké pobožnosti konati má. Tu má každý jednati dle uspořádání myslí své a dle rady onoho, kdož mu nápomocen jest. Vesměs však jest velmi prospěšné:

1. Čas od času utrpení Pána našeho čísti a
2. po vykonané pobožnosti některé žalmy se modliti aneb čtené poslouchati.

3. Litanie o nejsvětějším jménu Pána Ježíše, o nejblahošlavenější Panně a všech Svatých poslouchati, a v tiché pozornosti s knězem a jinými modlícími se spojit.

4. Víru, naději, lásku, lítost a skroušenost vzbuditi, trpělivě zcela do vůle Boží se oddati, jemu se pokořiti a sebe obětovati, a za všecky milosti děkovati, jichž jsme po všecken život svůj od něho obdrželi.

5. Čím víc se ale poslední okamžení života našeho blíží, tím horlivěji a důvěrněji musíme na Ježíše ukřižovaného patřiti, abychom v rukou tohoto Božského Vykupitele poslední vzdechnutí své Bohu odeslati a říci mohli: Pane Ježíši Kriste! přijmi ducha mého!

První čas.

Příprava k dobré smrti.

O Bože! jak rychle míjí čas! již opět uplynul znamenitý díl života mého. Každým okamžením blíží se více poslední hodinka má, i budeť tu, než se jí naději. Mladost, zdraví a síla nechrání před smrtí; nebo jak mnozí zemřeli již náhle v mladých ještě letech! Všecko mne připomíná, že umřítí musím, a brzo umřítí mohu.

Měla-libych se pomnění na smrt vyhýbati, nebo si je z mysli zapuzovati? Jaká to pošetilost? Smrtby se proto ani o krok dál ode mne nevzdálila, nýbrž teprv mne víc děsila. Nechci-li se smrti báti, musím se častým pomněním s ní seznámiti, a tak živa býti, bych každého času ochotně umřítí mohla. Jediná nejlepší příprava k dobré smrti jest křesťanské živobytí a opravdové polepšení.

A tuto přípravu mělabych odkládati až k smrtelné nemoci, kdy snad v bolestech a mdlobách bez sebe ležeti a ke všemu neschopna budu? Nikoli, Bože můj! tak lehkovážně nevydám duši svou v nejistotu. Nyní, pokud mi času a síly propůjčuješ, uvedu svědomí a věci své v pořádek, zanedbané nahradím a křivdy nepravím, a se vší opravdovostí na polepšení svém pracovati budu, abych náhle překvapena nebyla. Nyní za těla zdravého budu na smrt mysliti, když vstanu nebo se položím, když hodiny nebo umíráček uslyším. Zachce-li se mi něčeho, tázati se budu sebe, co z toho na smrtelné posteli mítí, jak to potom ceniti budu. Bude-li mi

práce a povinnost, trpělivost v soužení, vykonání dobrého těžké se zdáti, povzbudím se myšlenkou, jak se jedenkrát radovati budu, když všechno přestojím a dokonám! Nic neodložím na zejtrék, co dnes vykonati mohu, proto že nevím, zdaž zejtra ještě s to budu, a proto že zejtra, budu-li živa, něco jiného dobrého konati mohu. Já vynaložím kratičký čas života svého tak, bych co nejvíce dobrého způsobila, a pokladů pro nebe sobě nashromáždila. Všecko, co tu mám, opustí mne na smrtelné posteli, jen dobří skutkové moji doprovodí mne na věčnost. Jakož nechci v rozbroji a nepřátelství umřítí, tak nechci také žádného dne v něm živa býti, nýbrž odpustím, jakož jsi Ty mně odpustiti slíbil, Bože můj! Konečně budu také soužení, z většího dílu zasloužené, k polepšení svému trpělivě a oddaně snášeti; nebo lépe jest tuto se káti než tamto trpěti. Pak mohu v každou hodinu pokojně a dobré mysli smrt očekávati. Uvedeš mne k sobě, Otče můj! do věčné radosti a odpočinutí. Libě usnu, a k životu nebeskému se probudím. Pane života a smrti, v rukou Tvých jsem; vezmi mne k sobě, kdy se Tobě líbí. Amen.

Božský Vykupiteli! Tys umřel na kříži za nás co oběť za hříchy světa. Na památku této lásky Tvé zasvěcuji, odevzdávám a obětuji sebe i všecken život svůj Tobě jakožto věčnou oběť díky za vykupení. Napiš jméno mé prolitou krví svou do milujícího srdce svého, do knihy života. Propůjč mně a všem věrným milosti, ať nábožně živi jsme a jedenkrát blahoslaveně zemřeme. Amen.

Modlitba k Bohu Otci o svatou lítost a důvěru v něho.

Otče slitování, Bože potěšení, Bože a Otče můj! Věřím v Tebe, jenžto jsi původ a poslední cíl a konec všech věcí. V Tebe důvěřuji; nebo dobrotivost Tvá jest nesmírná a věčně trvající. Miluji Tebe co nejvyšší dobré, neboť jsi pouhá láska, milost a blahoslavenství. Velebím jméno Tvé; nebo Tys nejvyšší dokonalost.

O jak veliká jest milost a slitování Tvé ke mně, že jsi mne hříšnici opět za dceru přijal, a já Tebe zase Bohem a Otcem svým nazývati smím! Nebo žel! jako marnotratný syn opustila jsem dům, kázeň a lásku Tvou, hřích na hřích, bídu na bídu jsem vršila a věčného zatracení vinnou se učinila. Ale Ty jsi neodvrátil milostivé oko své ode mne; láska Tvá mne dostihla, milost Syna Tvého uchopila mne u prostřed hříchu; tu spatřila jsem Tebe a sebe, Tebe v slávě, sebe v hříchu; Tebe v lásce a blaženosti Tvé, a sebe v bezbožnosti a zatracení. Ach, kterak jsem mohla hřešiti! Pane! buď mně hříšnici milostiv! odpusť mi nevděčnost, kterou jsem dary Tvé, a nevěrnost, kterou jsem lásku Tvou splácela. Tak jsem se modlila, a tys mne vyslyšel, odpustil jsi mně hříchy, i propůjčil jsi mně opět milost a lásku svou.

Protož, ó Bože! poněvadž opět jsi Otcem mým a já Tvým dítětem, kladu před Tebe srdce své, tak jak jest, bídné a hříšné, ze všech hříchů svých s obnovenou lítostí se vyznávám, a Tobě s novou vděč-

nou láskou také novou poslušnost a novou věrnost slibuji. O Bože! Ty víš, jak upřímně smejším, a jak opravdové jest předsevzetí mé. Smaž všechny hříchy mé; odstraň všecko, co mne od Tebe odlučuje; vzbud ve mně svatou lásku, oživ mne ke všemu dobrému, uveď mne k sobě, cíli a konci mému, a dej mi v království Tvém spasení věčného naleznouti. Amen.

Modlitba k Ježíši Kristu na kříži.

Ty ó Ježíši! šel jsi za nás bídné hříšníky na smrt, a prolil jsi krev svou za hříchy naše; dej, ať není smrt a prolitá krev Tvá na nás zmařena! Hřeby na kříž přibitý, plný ran a krve, v ouzkostech a bolestech dokonal jsi svatý život svůj a dílo vykoupení. Tolik jsi učinil z lásky k nám! Protož, ó Ježíši! přijmi všecken život náš do služby své, připoutej vůli naši k vůli své svaté a přibij k sobě na kříž, a raň srdce naše svatou láskou svou, ať nás již žádný hřích a žádná bolest od Tebe neoddělí.

Nedej víře naší v Tebe a lásce svaté k Tobě zemřít, byť i smrtelné ouzkosti srdce naše skličovaly a silná smrt nám život odnímal. Pak vyvyš a rozmnož víru a lásku naši k Tobě, ať v svatých ranách tvých Tebe, spasení světa, a v Tobě život věčný nalezneme. Očišť duše naše ode všeho hříchu, posilň nás ke všemu dobrému a posvět nás milostí svou, ať bez poškrvny a plni milosti smrtí blahosla-venou vejdemo do společnosti vyvolených Tvých. Ježíši! Tobě živa jsem, Tobě i umírám. Amen.

Klanění.

Bože Otče, Synu a Duše svatý, Bože můj a všecko mé! Tys Pán nebes a země, původce všech věcí, Pán života a smrti. Tobě náleží čest, chvála a všecko klanění. V tomto klanění chci živa býti i umříti.

Toužení po Bohu.

Bože! Tys cíl a konec můj, Tys nejvyšší a jedině dobré duše mé, Tys radost a život nesmrtelného ducha! kromě Tebe nemám nic dobrého ani radostného, ani na nebi ani na zemi. Po Tobě touží duše má, a v tom toužení chci živa býti i umříti.

Cvičení víry.

O Bože! v Tebe, pravdo věčná! věřím; nebo Tys pouhá pravda; slovo Tvé jest pravdivé, slovo Kristovo jest pravdivé, učení svaté církve Tvé jest pravdivé. V tuto pravdu věřím, a u víře té chci živa býti i umříti.

Cvičení naděje.

Bože! Tys pln milostí, slitování, důvěrnosti; Ty vyplňuješ všechna zaslíbení svá. Ty odpouštíš hříchy, dáváš milost k nábožnému životu, a propůjčuješ blahoslavenství věčné. V neskončenou dobrotivost Tvou doufám, a v naději té chci živa býti i umříti.

Cvičení lásky.

Bože! tys věčná krása, láska a blahoslavenství, a jedině dobré všech, kteříž Tobě náležejí. Učiň,

K. Salomonova kresl.

Rybička rył

Tisk a Sklad B Stýbla v Praze.

ať jsem s Tebou jedno v lásce, jedno v poslušnosti svaté vůli Tvé. Tak chci Tebe milovati, a v lásce té žádám živa býti i umříti.

Cvičení lítosti.

Bože! Ty znáš dobré i zlé; ty nenávidíš hřích, a miluješ všechno dobré; před tváří tvou vyznávám hříchy své, před svatou velebností tvou ošklivím si všechno zlé. Před tváří Tvou odvolávám všechny hříchy, a slibuji pravé polepšení. Od této chvíle žádného hříchu více! V tomto předsevzetí žádám živa býti a umříti.

Obětování.

Bože! Pane života mého! Tobě obětuji tělo i duši ke cti Tvé, a všechny mocnosti své k službě Tvé. Jakož se Kristus obětoval ke cti Tvé, tak obětuji já Tobě všechno své myšlení, řeči, skutky a všecken život svůj. V tomto obětování chci živa býti i umříti

Oddanost do vůle Boží.

Bože! pouhá moudrosti a láska ve všem řízení svém! Tobě odevzdávám tělo i duši, život a blahoslavenství, dopusť na mne, co chceš, pro čas i pro věčnost. Před Tebou obnovuji slib na křtu svatém učiněný a všechny nábožné sliby své. Jen vůle tvá staniž se! V této oddanosti chci živa býti i umříti.

Litanie za nemocné.

(Viz litanii o přehořkém umučení Pána našeho Ježíše Krista.)
Uzdrav služebníky své, Bože můj! doufající v Tebe.
Pane! nakloň k nám ucha svého, a dej nám milosti a moci své okusiti.

Budiž nám, Pane! věží mocnou od tváře nepřítele.
Nic neprospěvej nepřítel nad námi, a syn nepravosti
nepřičiniž uškoditi nám.

Budiž pomoci naší a neopouštěj nás. Ty spasení
naše nezamítej nás.

Přispěj nám, Pane! Spasiteli náš! a vysvoboď nás
k oslavení jména svého.

Pane! uslyš modlitbu mou atd.

Modlitba.

Bože! jediné outočiště v bídě naší! budiž nám
milostiv, a prokaž nemocným služebníkům svým moc-
nost Božské pomoci své, aby skrze nevystížitelné
milosrdenství Tvé, svaté církvi Tvé opět zdraví na-
vrácení býti mohli.

O Bože! z lásky stvořil jsi pokolení lidské,
a vykoupil jsi je opět z pouhého milosrdenství po
pádu krví jednorozeného syna svého: oživ služebníky
své mocí milosti své, podej nám sklíčeným pomocné
ruky své, naplň nás radostí srdečnou, a plesáním
duchovním! Zapuď od nás všecky ouklady nepřá-
telské, a sešli nám lékaře spasení, Anjela pokoje,
kterýžby nás těžce sklíčené potěšením Tvým k Tobě
pozdvihl, a tak okoušením pomoci nynější k tomu
připravil, bychom i budoucí věčné odměny dosáhli.

Všemohoucí Bože! pokorně vzýváme milosrden-
ství Tvé; neboť jen ono může nám ztracené milo-
sti zase navrátiti, a v soužení, které nás sice tíží,
ale vždy s pomocí Tvou spojeno jest, daru trpělivosti
propůjčiti. Věčný Bože! Tys život věčný všech, kteří
v Tebe věří. Aj přinášíme prosby naše za nemocné slu-

žebníky Tvé k spomocnému milosrdenství Tvému: vyslyš nás, a vrať jim zase zdraví, aby Tobě za ně děkovati mohli.

Bože! dle pokynutí Tvého plyne čas života našeho; přijmi dobrotivě tyto modlitby a oběti, jež za nemocné naše milosrdenství Tvému přinášíme, abychom se z uzdravení jejich radovati mohli, jakož nyní nad nemocí jejich tesklíme. O to Tě prosíme skrze Ježíše Krista, Syna tvého, Pána našeho. Amen.

Vroucné modlitby z písma svatého pro nemocné, by se k dobré smrti připravili.

1. Ježíši, Synu Davidů, smiluj se nade mnou! Slyš, Pane! a buď milostiv! — Tys Bůh milosrdný, ach smiluj se nad námi! Otče Pána našeho Ježíše Krista, Otče milosrdenství a Bože potěšení! Jednorozený Synu Boha živého! Duše svatý, sladké potěšení v soužení, posilo v mdlobě naší, smiluj se nad námi! Nejsvětější, všemohoucí, neskončeně milosrdný Bože! od Tebe pochází všechno dobré, skrze Tebe pozůstává všechno, k Tobě se má všechno vrátiti; smiluj se nad námi! svatý, silný Bože! — Svatý, nesmrtelný Bože! smiluj se nad námi! Tys Spasitel a lékař nemocných. Živý Bože, Stvořiteli všech bytností! Tys neučinil smrt, aniž se raduješ ze záhuby tvorů svých. Věrný, pravdivý Bože! ne dej nás nad sílu naši pokoušeti. Učiň však nás každým zkoušením pokornější a horlivější, ať setrvanlivostí koruny života dosáhneme. Podivná moudrosti! dej, ať nám všechno protivné k spasení slouží.

Kárej nás, Božé spravedlivý! Očisť nás protivenstvím a soužením, jakož zlato ohněm čistěno bývá.

2. Ježíši! Ty lékaři duší našich, těšiteli zarmoucených! Tys přišel nás uzdraviti a slzy naše osušiti; ach smiluj se nad námi! Těžkosti naše staly se těžkostmi Tvými; Tys vzal břímě hříchů našich na ramena svá; dobrovolně jsi bolesti a křehkosti naše na se naložil; ó Vykupiteli Božský! pomoz nám v potřebě naší a smiluj se nad námi! Pane! Tebe samého těšil Anděl v smrtelných ouzkostech Tvých; potěš i nás v těžkosti naší a smiluj se nad námi! Podrob vůli naší vůli své, jakož jsi vůli svou Otce věčného podrobil. Vykupiteli světa! Tys přislíbil na dřevě kříže lotrovi, že jej do království svého přijmeš, smiluj se nad námi! O Ježíši! kterýž jsi byl jako beránek k zabití veden; propůjč nám milosti, ať jako Ty trpíme, a všechny bolesti nemoci naší Tobě obětujeme. Posilň nás, ať věrnou láskou do šlépějí Tvých vstoupíme a příklad Tvůj následujeme. O Bože můj! kterýž jsi na hoře Kalvárii knížete smrti smrtí svou přemohl, Ty nám nedáš zahynouti. Ruka tvá vysvobodila nás z poroby ďábelské, a uvedla nás do království dědiců a synů Božích.

3. O Pane! kterýž jsi nás vykoupil, milostiv nám buď; zpomoz nám, ke cti jména svého vysvobod' nás, a odpusť nám hříchy naše. Vyslyš volání naše, kteří jen v Tebe doufáme; vytrhni nás z toho zlého, jehož se bojíme; uchovej nás od hříchu, jenž k smrti vede, a od smrti, která do pekla uvrhuje.

4. Pane! vyslyš nás, ač jsme hříšníci. Bože

milosrdenství! viz, my jsme poutníci a cizinci na tomto světě; zbloudili a zemdleli jsme velice; kráčejs s námi, řiď kroky naše, a posilň nás. Na světě nemáme stání; dej, ať věčný příbytek v nebi horlivě hledáme. Pane! k Tobě voláme v těžkostech a nebezpečnostvích života tohoto, zkrať cestu naši, a uveď nás v odpočinutí, jehož očekáváme. Největší protivenství nic není u přirovnání slávy, která nám zaslíbena jest. Propůjč nám slávy této, ó Bože! skrze cenu předrahé smrti své. Pane! když toto tělo, tuto nádobu hlíněnou zrušíš, dej nám v nebi přebývati, ve stkvělém paláci slávy své; v paláci, ježž sobě rozum lidský ani představití nemůže, a ježž nikoli ruce lidské, nýbrž Bůh sám stavěl. Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na mysl lidskou nevstoupilo, co Bůh oněm připravil, kteříž jej milují. Posilň nás, ať běh života vezdejšího šťastně dokonáme; zdvojnásob zmužilost naši, ať v boji až do konce setrváme a koruny dosáhneme. Pane! až cestu vezdejších klopot a bídy vykonáme, otevři nám bránu ráje svého.

5. Pane! dej, ať v nás vždy víc a více nebeské potěšení Ježíše Krista zrůstá a se zmáhá, čím patrnější utrpení jeho na nás jest. Nedopouštěj, Pane! bychom v protivenství nebo nemoci proti řízení tvému reptali. Když jsme z ruky Tvé dobré přijali, náleží nám také ochotně z ruky Tvé kříže přijímati. Prosíme Tebe, připomeň nám všechno, co jsme po celý život činili, a vzbud v srdcích našich pravou lítost nade vším, co se Tobě nelíbilo. Dej, ať vroucně toužíme od vazby těla rozdělení a s Tebou

spojení býti. Pane! Tys nám dal zbroj víry do rukou; propůjč, ať nás v poslední hodině nic nezastraší, a dodej nám srdce, bychom outokům nepřítelů zlého odolali.

6. O Bože můj! propůjč, aby nás ani smrt ani život, ani přítomnost ani budoucnost, ani který tvor od Tebe neoddělil. Dej, ať Ježíš Kristus v nás živ jest, a ať smrt za zisk pokládáme. Pane! až přijde okamžení, abychom pro svět oči zavřeli, tedy nám je otevř na vždycky v království svém. Pane! Tys dobrotivý, laskavý, shovívavý a neskončeně milosrdný; nechtěj jednati s námi dle hříchů našich, aniž odplatíš nám dle nepravostí našich. Nech nás důvěrně před Tvůj trůn předstupovati a milosrdenství Tvé vzývati, ať odpuštění hříchů, milosti a pomoci Tvé v potřebách svých dosáhneme. Hřích nás usmrtil, ale milost Tvá, Pane! opět nás oživuje; nebo Ty, Vykupiteli Božský! učinil jsi za hříchy naše na kříži zadost, abychom hříchu umřeli a spravedlnosti živi byli. Skrze rány Tvé jsme uzdraveni. Ničím jiným nebudem se honositi, než křížem Pána našeho Ježíše Krista, skrze něhož svět nám ukřižován, a my světu ukřižováni jsme.

7. Pane! posilň nás, ať se oněch nebojíme, kteříž tělo usmrcují! nýbrž onoho, jenž duši usmrtiti a do pekla uvrhnouti může. My jsme užívali oudů těla našeho často k službě hříchu; očist je nyní, ať silně spravedlnosti sloužejí. Uč nás, Bože! tímto pomíjejícím životem pohrdati, abychom věčného dosáhli. Nedej nám kráčeti širokou a vábnou cestou, k smrti vedoucí, ale veď nás úzkou a pří-

krou cestou života. O Bože, Tys nám skryl den a hodinu, kdy zatlučeš a nás povoláš; propůjč nám tedy milosti, ať bez přestání bdíme a vždy hotovi jsme Tobě dveře otevřítí. Ukřižovaný Vykupiteli! nechť živi jsme nebo umíráme, učiň, ať Tobě živi jsme a Tobě umřeme. Amen.

Nábožné pozdvižení srdce k Ježíši,

Klaním se Tobě, o Ježíši! Synu Boha živého! pravý Bože a pravý člověče! největší dobrodinče a Spasiteli nás všech! Ouplně přesvědčená vyznávám a věřím, že jsi Bůh a Vykupitel můj. V Tebe, nejdobrotivější a nejlaskavější Ježíši! zcela doufám. Tys všemohoucí láska! Ty můžeš a chceš mi zpomoci. Kdo v Tebe důvěřuje, nebude zahanben. Děkuji Tobě, Božský Spasiteli můj! ze srdce celého za všechny milosti a dobrodiní, jež jsi mně a všem lidem prokázal. Věrným následováním přikázání Tvých, a trpělivostí v bolestech nemoci mé vždy se vynasnažím vděčnost svou Tobě na jevo dáti. Miluji Tebe, nejvyšší a milování nejhodnější dobré! z lásky k Tobě cele se Ti oddávám, a Tobě život svůj s dětinnou oddaností obětuji, jakož jsi Ty za mne hříšníci život svůj na kříži dal a nebeskému Otci svému obětoval. Požehnej mne, věčný Oblažiteli všech, kdož v Tebe věří; požehnej mne v nemoci mé; dej, ať si hřích ošklivím, v dobrém zalíbení mám, a srdečně po Tobě a po království Tvém toužím, abych jako sv. Apoštol Pavel, rozdělena a s Tebou spojena býti žádala. — Ježíši Kriste! Tys život můj, a umřítí jest mi zisk! Amen.

Úplné odevzdání se do vůle Boží.

Bože nejdobrotivější! Otče nejlaskavější! jež miluješ, těch káráš. — Tuto nemoc seslala mi láska Tvá; tak se stalo dle svaté, dobrolíbezné, dokonalé vůle Tvé. Děkuji Tobě z nejhlubšího srdce za tuto jistou známku lásky Tvé.

Skrze toto trápení mé má jméno Boží posvěceno, a duše má k spasení připravena býti. — Otcovská dobrotivost Tvá ponese inne, věrnost Tvá zachová mne, milost Tva posilní mne; to doufám od Tebe, Tys Otec a Spasitel můj!

Děkuji Tobě, nejmilejší Otče! za ten kříž, jež jsi mi seslal; nechť napraví život můj, hříchy mé shladí a mne v dobrém posilní.

Ježíš trpěl, a skrze smrt vešel do slávy; já budu s Ježíšem trpěti, světu a žádostem jeho umru; pak naleznu jedenkrát Ježíše v slávě jeho, a skrze něho věčně spasena budu.

Modlitba o trpěli ost.

O Ty zrcadlo trpělivosti, Ježíši Kriste! z lásky k nám vzal jsi mdlobu naši na sebe, a podstoupil jsi radostně bolestnou smrt; dej, ať i já milostí Tvou tuto nemoc vděčně z laskavé ruky své přijímám, a s ustavičnou trpělivostí až do konce snáším.

Posilň mne, bych Tebe snad netrpělivostí neurazila, a ani v nejmenším od Božské vůle Tvé se neodchýlila. Ráda chci všecky své nynější i budoucí bolesti s úplnou trpělivostí snášeti; přispěj však

předsevzetí mému milostí svou, ať v něm věrně až do šťastného skonání setrvám. Amen.

Ježíši Kriste! staň se vůle Tvá.

Božský Pane a Spasiteli Ježíši Kriste! Tys vzal na sebe přirozenost lidskou, nesnáze a soužení její; Tys byl nebeského Otce svého poslušen až do smrti kříže, a zanechal jsi nám příklad, abychom do šlépějí Tvých vstoupili a Tebe následovali! spojuji tedy oddanost svou s oddaností Tvou, a zcela se Tobě odevzdávám, abys se mnou dle libosti naložil. Tobě, Bože! obětuji tělo i duši svou; nalož se mnou, jak chceš, vůle Tvá jest vůle má.

Přesvědčena jsem, že ve všech věcech otcovsky jen mé dobré obmýšlíš. Svatá moudrost Tvá seslala mi nemoc tuto; protož pevně věřím, že k dobrému slouží. S srdcem vděčným přijímám ji od Tebe, a z lásky k Tobě a ke cti všeho toho, co jsi pro mne trpěl, trpělivě ji snesu. Propůjč mně milosti své, aby všecko trápení mé ke cti Tvé a ke spasení mému sloužilo. Amen.

Otče slitování! požehnej nemocné dítě své! ráda přijímám každé trápení z ruky Tvé, jen mi také propůjč síly a trpělivosti! odpusť mi nepravosti mé; naplň srdce mé vírou živou, důvěrou pevnou a láskou věrnou k Tobě, Otče můj! Amen.

Cvičení víry, naděje a lásky.

Víra. O Ježíši! Bože a Vykupiteli můj! kterýž jsi mne miloval až do smrti, a z lásky ke mně jsi umřel, abych já věčně živa byla: věřím v Tebe

a všechno pevně věřím, čemu mne skrze svatou katolickou církev svou věřiti učíš; u víře a důvěře k svaté katolické církvi ctím a vzývám nejsvětější jméno Tvé.

Naděje. O Ježíši! neskončená láska a slitování, který jsi slíbil všech občerstviti, kteří s věřící důvěrou k Tobě, Spasiteli svému, outočiště vezmou: pevně doufám, že vzýváním nejsvětějšího jména Tvého potěšení a pomoci dosáhnu, a ode všeho zlého těla i duše vysvobozena budu.

Láska. O Ježíši! Tebe miluji ze vsí duše své, a lituji z lásky k Tobě všech zpáchaných hříchů svých; také si pevně umínuji, že zdraví opět dosaženého, tělesných i duchovních milostí jediné ke cti Tvé a spasení svému vynaložím.

Požehnej a uchovejž mne ode všeho pokušení, nehod, nemocí a nebezpečností těla i duše všemohoucí Bůh † Otec, † Syn a † Duch svatý. Amen.

Pochváleno, velebeno a oslaveno budiž jméno Pána našeho Ježíše Krista, nyní i na věky. Amen.

Modlitba Páně,

dle výkladu svatého Bernarda.

Otče! všemohoucí v skutcích svých, blahosla-
vený v lásce, bohatý v milosti. Otče náš, všech
lidí, duchů a tvorů původe a Zachovávate! Jenž
jsi na nebesích veliké slávy své, na nebesích
Andělů a Svatých, na nebesích všech nábožných
křesťanských srdcí na zemi. Posvět se jméno
Tvé, ať jest nám medem v ústech, líbezným zpě-
vem v uších, radostným ohlasem v srdci. Přijď

království Tvé, kteréž jest radost bez žalosti, pokoj bez rmoúcení, bezpečné odpočinutí bez výtržnosti. Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi, ať nenávidíme, co Ty nenávidíš, milujeme, co Ty miluješ, a plníme, co přikazuješ. Chléb náš vezdejší dej nám dnes, potřebnost pro tělo, spasitelné učení Božské, a nebeský pokrm nejsvětější svátosti. Odpusť nám naše viny, jichž jsme se dopustili proti Tobě, Pane! proti bližním a proti sobě samým. Jakož i my odpouštíme našim vinníkům, kteří nás urazili zlými úklady, tvrdými slovy a nelaskavými skutky, a nám na těle, na duši nebo na vezdejším statku škodili. Neuveď nás v pokušení světa, těla a ďábla. Ale zbav nás od zlého, nynějšího, minulého nebo budoucího. Amen, staniž se od Tebe a skrze Tebe ve mně všechno, oč prosím.

Modlitba za nemocného.

Ježíši Kriste, nejlaskavější Příteli a Vykupiteli pokolení lidského! jenž jsi tak trpce toho okusil, co bolest a bída jest; skrze lásku svou, skrze muky a smrtelné bolesti své smiluj se nad tímto ubohým nemocným, a přispěj mu milostí svou. Propůjč mu stálé trpělivosti v soužení jeho; posilň víru a důvěru jeho v Tebe! naplň srdce jeho vroucí láskou k Tobě; zkoušení to, kterým jej navštěvuješ, ať shladí hříchy a rozmnoží zásluhy jeho; a jest-li v tom nejsvětější vůle Tvá, uděl mu zase zdraví předešlého. Je-li však svatá vůle Tvá, aby již nepovstal, tedy mu uděl dar úplného odevzdání se do

otcovského řízení Tvého! dej mu býti povzbuditelným příkladem věřící zmužilosti a nábožné tichosti, kterou pravý křesťan v posledních strašných hodinách života na sobě jeví; dej mu podílu na dobročinných svátostech umírajících, a když duch jeho svět opustí, přijmi jej do rukou svých. Amen. — Otče náš atd.

Modlitba za dosažení zdraví.

Milosrdný Otče nebeský! svaté a spravedlivé jsst, co ustanovuješ; vůle Tvá vyplň se i na mně! Tato pak vůle často se teprv zjeví, když se modlíme; Ty nám dovoluješ k Tobě volati, ba Ty nám i prikazuješ modliti se, abys vyslyšeti mohl.

Snad jest vůle Tvá, abych se brzy uzdravila, jen když věrně milosrdenství Tvé vzývati budu. To tedy učiním plna důvěry. Milosrdný Otče můj! líbíli se Tobě, odejmi soužení toto ode mne; Ty jsi s to; rci toliko slovo, a uzdraveno bude tělo i duše má. S Vykupitelem svým, který na hoře Olivetské k Tobě volal, prosím i já: Abba! milý Otče! všechny věci jsou Tobě možné, odejmi tento hořký kalich ode mne. Ale ne jakž já chci, nýbrž jakž Ty chceš.

Otče! prosím Tebe pro troji modlitbu Ježíšovu na hoře Olivetské, pro krvavý pot, jež milý Syn Tvůj i pro mne prolil: vytrhni mne z nebezpečství smrti, a propůjč mi zdraví tělesného, ať Tobě ještě déle sloužím, o mém spasení pracuji, ze hříchu se kají, a v tomto mně ještě zbývajícím čase mnoho milostí od Tebe dosáhnu.

O Spasiteli nejdobrotivější! Ty máš potud moc uzdraviti, kterou jsi, na světě obcuje, na tolika nemocných v Tebe věřících prokázal. V též víře volám k Tobě: Ježíši Synu Davidův! smiluj se nade mnou! Ty potřebuješ jen chtíti, a já vstanu a zdráva budu. Vyslyš mne dle neskončeného milosrdenství svého, a uděl mi opět zdraví předešlého; nebo kdyby mně uzdravení na škodu bylo, dej mi s Tebou umříti, ať s Tebou živa jsem; dej mi s Tebou trpěti, ať s Tebou panuji. Amen.

Modlitba po přestálé nemoci.

Chval duše má Hospodina, a všechny vnitřnosti mé oslavujte svaté jméno jeho: I budu Hospodina vždycky chváliti; nebť nepohrdl modlitbou služebnice své. Bolesti smrtelné obklíčily mne; já jsem však volala v potřebě své k Pánu. Volala jsem k Bohu svému, a on vyslyšel se svatyně své volání mé, a hlas můj pronikl uši jeho, Pane! Bože můj! k Tobě jsem volala, a Tyš mne uzdravil.

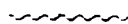
Že jsem opět s lože vstala, a že život můj prodloužen jest, i že opět zdraví tak drahého užívati začínám, děkuji jediné otcovské dobrotivosti Tvé. Klaním se a dobrořečím Tobě za to z celé duše své! Kdyby si byl chtěl se mnou jen spravedlivě naložiti, ó věru! ještě větší trest bylbyš musel na mne dopustiti. A cožbych byla musela očekávati, kdybys byl se mnou v soud vešel? Ale Tyš milostivý a milosrdný, a veliké dobrotivosti a věrnosti. Ty nás sice tresceš, ale smrti neodevzdáváš, nýbrž chceš nás trestem napraviti a spasiti. Ty ra-

níš a opět uzdravuješ; biješ, a ruce Tvé zase hojí. To jsem zkusila na těle i na duši své již mnohokráte. Tělesného zdraví opět jsem nabyla, a nemoc přestálá uzdravila duši mou. Nebo odtrhl jsi mne, Bože a Otče můj! od světa, na nějž jsem s láskou nepořádnou zavěsila srdce své, a k sobě jsi mne přitáhl, když jsem se byla od Tebe vzdálila a svých zlých žádostí poslouchala. Ty jsi pokoril tělo, abys duši posilnil. Tys mne učil často a vroucněji se modliti, a přivedl jsi mne k poznání, jak marné a k spasení nepotřebné všecky statky světské, jak ničemné všecko bohatství a vážnost lidská jest, kdežto ani před nemocí chrániti, ani ztracené zdraví navrátiti nemohou. Zkrátka, Tys mne učil světu umřítí, abych nový, Tobě zasvěcený život začala.

Děkuji tedy Tobě, Bože můj! ze srdce celého za otcovské navštívení Tvé, a prosím, aby ku spasení duše mé prospělo. Posilň dobrá předsevzetí, jež jsem v nemoci své pro budoucnost učinila, abych také vyplnila, co jsem Tobě svatosvatě zaslíbila. Osvěť mne, abych svět, statky a radosti jeho vždy tak považovala a cenila, jak se mi v nemoci mé okazovaly, ať před jejich vábením více než prvé na pozoru se mám a před svodem jejich ubezpečena jsem. —

Pevně jsem sobě předsevzala Tebe horlivěji milovati, Tobě horlivěji sloužiti, povolání své bedlivě konati, zdraví svého více si vážiti a je pečlivěji šetřiti než potud. Zdravé tělo mé, smyslové, duch, srdce a všecky mocnosti mé mají budoucně

Tobě zasvěceny býti. Požehnej předsevzetí tomuto, Otče nejdobrotivější! bych každým dnem se lepšila a Tobě milejší byla, v milosti Tvé umřela a spasení věčného dosáhla, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Druhý čas.

O milost skrze utrpení Pána našeho Ježíše Krista.

O Pane Ježíši Kriste! jediný Vykupiteli a Spasiteli můj! nedopust, by svaté utrpení Tvé na mně bídné hříšnici zmařeno bylo: skrze hořkou smrt a raněné srdce Tvé propůjč mně milosti nyní až do skonání života mého. O ukřižovaný Pane Ježíši Kriste, Vykupiteli světa veškerého! postav přehořké muky, bolestné rány, svaté umírání a všecko své milosrdenství mezi přísný soud svůj a hříšnou duši mou. O věrný Pastýři, jenž drahou krví svou ovčičky své obmýváš a posvěcuješ: krev a všecko utrpení Tvé přijdiž mně a všem hříšníkům ku pomoci, ku potěšení a spasení. O nevinný Beránku Boží! jenž snímáš utrpením a křížem svým hříchy světa; skrze Ty hořké muky a ouzkost, které jsi při své nejčistší nevinności na kříži vytrpěl, uchovej mne před přísným soudem Tvým, a smiluj se nad živými i mrtvými. O Ty poslušný Synu Boží! který jsi tak ochotně kalich nejtrpčího umučení vypil, také žlučí a octem napojen byl: Skrze všechny bolesti, rány a muky Tvé propůjč mi trpělivosti a poslušnosti až do smrti. O čistá a mocná oběti! kteráž všechny

hříšníky s Bohem smiřuješ: skrze milostné zásluhy svatého života, utrpení Tvého a smrti Tvé propůjč ať světu umru, Tobě jen živa jsem a v pokoji odejdu. O Ježíši Nazaretský! ukřižovaný králi židovský! vítězství Tvé nade všemi nepřátely kříže střežiz mne přede všemi nepřátely mými, a uchovej tělo i duši mou ode všeho nebezpečení; dej církvi své pokoj a svornost, propůjč všem hříšníkům lítosti a milosti, a dej nám svatě živu býti a umříti. Amen.

V zývání nejsvětějšího jména Ježíš.

O Ježíši! Pramene všeho milosrdenství! smiluj se nade mnou nemocnou dle nesmírného milosrdenství svého. Ježíši předobrotivý! drahá krev Tvá tekla za nás hříšníky na dřevě kříže. Obmej v ní nepravosti mé, a vzezři na mne okem milosrdenství svého. V nejsvětějším jménu Tvém volám o odpuštění hříchu.

Jméno Ježíš znamená Vykupitel, Spasitel, Oblažitel. O Ježíši! sladké, přívětivé, mocné jméno! Pro jméno své budiž mi dobrotivým Ježíšem, Spasitelem, Vysvoboditelem a Vykupitelem. O Ježíši! Ty spasení věřících, potěšení doufajících, sladké odpuštění všech hříchů našich! naplň mne milostí svou, propůjč mi lásky své, uděl mně milosrdenství, budiž potěšením mým v těžkostech, ulevou v bolestech, posilou v smutných ouzkostech a spasením při skonání.

Vzdychání k Ježíši.

O Pane Ježíši Kriste! aj bídná, těžkými hříchy obtěžená hříšnice stojíc před trůnem milosrdenství Tvého, volám o milost.

O Pane Ježíši Kriste! Ty lékaři a Spasiteli duší, obmej, očišť, posvěť mne, jako skroušeného lotra na kříži, z pramene nevyvažitelného milosrdenství svého.

O Bože můj! odtrhni mne od světa a všech věcí vezdejších, a naplň mne svatou toužebností po Tobě.

Úplné věnování se Ježíši Kristu.

O nejlaskavější, pro mne raněné srdce Ježíšovo, Tobě obětuji srdce své, aby od Tebe potěšeno bylo. — O Ježíši, Obnoviteli nevinnosti! Tobě odevzdávám ubohou hříchem zohyzděnou duši svou; vtiskni jí zase obraz svůj, aby se Tobě podobala. — O Ježíši! nejposlušnější Synu Otce nebeského až do smrti kříže! do rukou Tvých poručím ducha svého, jakož jsi Ty ducha svého do rukou Otce nebeského poručil! občerstvi a posilň jej, ať nezemdlí v boji smrtelném. — O Ježíši! Bože můj a láska má! dej ať se ve všech cnostech posilním; táhni mne k sobě a spoj mne s sebou tuto i na věčnost. Amen.

Poroučení se v ochranu Marie Panny.

O Maria, ctihodná matko Ježíše Krista a všech věřících, v ochranu a přímluvu Tvou poručím sebe a své přináležející, zvláště pak v hodinu smrti mé.

O Panno nejdobrotivější! ty oroduješ u Božského Syna svého za všechny, kteří v tebe důvěřují; ty těšitelkyně málomyslných a outočiště utiskovaných; před tvář tvou se stavím co ubohá hří-

šnice vzdychajíc! nezamítej slova má, Rodičko slova věčného; uslyš milostivě mne bídnu hříšnici z oudolí plačtivého k tobě volající. Prosím tebe, přispěj mi ve všech potřebách mých, nyní i vždycky, zvláště pak v hodinu smrti mé. O dobrotivá, ó laskavá, ó přívětivá Panno Maria!

O Maria, matko milosti a milosrdenství! dej mi pomoci své okusiti; v nynějším zármutku svém doufám od přimluvy tvé utvrzení u víře, oddanost do vůle Boží, setrvanlivou trpělivost, přibývajíc lásku, a konečně šťastný vchod do radostí nebeských. Amen.

Modlitba k sv. Andělům, zvláště pak k sv. Anděli strážci.

Vy Andělé Boží, ke cti jeho a k službě lidem stvoření, všemi dary milostí Božských obdaření; vy stojíte vždy u trůnu Božího, patríte na tvář a plníte vůli jeho; vy bdíte a modlíte se za svatou církev jeho na zemi; vy jste to, kteří modlitby a dobré skutky nábožných před Boží trůn donášíte; vy jste to, jenž lidem v pokušení a soužení přispíváte; vy se radujete z pokání hříšníka; vy nám přinášíte posilu a potěšení s nebe; vy doprovázíte nábožných skrze živobyті; vy donášíte duše spravedlivých do nebe, jakož jste chudého Lazara do lůna Abrahamova donesli. Protož budiž Bůh od nás ctěn, chválen a veleben, že vás stvořil a vám tolik milostí a lásky prokázal; vám však děkujeme a za všecky nám prokázané služby úplnou důvěru дарujeme.

Zvláště pak ctím, chválím a velebím Boha skrze tebe Anděli strážce můj, a děkuji tobě všecku mně prokázanou lásku, věrnost, pečlivost a ochranu. Dobrotivý Pán Bůh odplatiž tobě všechno, co jsi mně učinil. O svatý Anděli strážce! bdi a modli se i budoucně za mne, ohlašuj mi vůli Boží, vzbud' ve mně ošklivost k hříchu, chuť a lásku ke všemu dobrému, přines mi rady a potěšení s nebe, chraň mne v nebezpečnostvích těla i duše, veď mne bez poškrvny životem tímto, a když mi smrt nastane, přijmi ty duši mou a dones ji Stvořiteli svému a mému, Bohu svému a mému, abychom společně Bohu na věky děkovali, jej chválili, velebili, a ve slávě jeho se radovali. Amen.

V z ý v á n í s v a t ý c h.

O vy všickni Svatí Boží, zvláště pak moji sv. Patronové N. N., vy jste boj přestáli, který mně nastává, a nyní vítězoslavíte ve slávě nebeské; radost vaše nemůže vám již na věky odjata býti. Ach! pomozte mně bojovati, přispějte mi v tomto nebezpečném boji, zachovejte mně sílu, ať statečně bojuji, nepřátely spasení svého přemohu, a konečně po smrti šťastně a svatě přestálé s vámi věčně živa jsem, a Boha miluji a chválím. Amen.

T ř e t í č a s.

Modlitba těžce nemocného před sv. přijímáním.

O Pane! s lítostnou a milující duší přistupuji pokorně k stolu drahému, na němž svaté tělo a krev

Tvá k požívání našemu připravena jest, i prosím Tebe vroucně o milost, bych Tebe tak uctivě a pobožně, se svatou bází a láskou, s tak pevnou vírou, čistotou, s dobrým svědomím, s takovou horlivostí a pokorou přijala, aby vznešené mocné jméno Tvé na mně zveleveno, duše má občerstvena a posílněna byla.

Já bídné a křehké stvoření přicházím k Tobě, ó silný, moudrý lékaři života! Já nečistý vezdejší tvor přicházím k Tobě, nevyvážitelná studnice milosrdenství! Já slepá, zbloudilá ovčička přicházím k Tobě, ó jasné světlo skvělosti věčné! Já chudá a potřebná cizinka přicházím k Tobě, Králi slávy; a prosím Tebe z celého srdce, abys mi odpustil, velikou mdlobu mou zhojil, nečistotu mou odňal, slepotu mou osvítil, chudobu mou obohatil, nahotu mou přiodil.

O věčný Pane můj! rozniť ve mně oblažující oheň lásky, posilň víru mou, rozmnož naději mou, shlaď ve mně žádosti zlé, odejmi ode mne všecku nedůvěru a ouzkostlivost. Dej mi statné pokojné svědomí, a naplň mne všemi, Tobě dobrolíbeznými ctnostmi. Ukroť hněv svůj, jehož jsem sice zasloužila; neodstupuj ode mne, zůstaň při mně, a veď mne, ovčičku svou, na pastvu dobrou. Nedej mi do léček nepřítelů svého padnouti; zažeň všechny nepřátely mé škoditi mně chtějící. Ty věčný chlebe nebeský! chlebe Andělů! chlebe vyvolených Tvých! přijdiž do srdce mého a nasyť mne, abych nelačněla a nežíznila na věky; spoj mne s sebou, ať se s Tebou jeden duch a jedno tělo stanu. Shlaď všechny

hříchy mé, osviť rozum můj, naprav život můj, zhořči mi všecko vezdejší, oslaď mi všecko nebeské. Dej mi dobré předsevzetí, a zříd' všecko mé činění a konání k chvále své a spasení duše mé. Všecko mé myšlení obrať na sebe, a nedej mi nikdy od Tebe odloučenu býti. Zůstaň Spasitelem, potěšením, důvěrou, láskou a radostí mou. Ty jsi a zůstaneš pokrmem a nápojem mým, mannou nebeskou duše mé.

Nepropuť mne lačnou a bez potěšení od stolu svého; nasyť a napoj mne, ať v Tobě zůstanu a Ty ve mně; posilni mne, ať tímto vezdejším životem bez přestání k Tobě čerstvým krokem v dobrých skutcích, v milosti a lásce Tvé kráčím, a konečně do věčného království Tvého se dostanu, kde tyto hody královské nikoli již pod zevnitřními způsoby ruka kněžská podáváti, nýbrž kde na Tebe tváří v tvář patřiti, Tebe požívati, a blaženým patřením na Tebe bez přestání krmení a nasycování budeme. Čest, díky a chvála Tobě na věky. Amen.

O utrpení a smrti Ježíše Krista.

(K poslednímu pomazání.)

Shlédni milostivě, Pane! na služebníci svou, která v nemoci chřadne, a občerstvi duši její, aby káráním Tvým napravena a nebeským líkem Tvým uzdravena byla, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Mocí posledního pomazání a dle zaslíbení neskončeného milosrdenství svého odpuť mi všechny hříchy mé, jichž jsem se zlým užíváním smyslů a tělesných sil a schopností dopustila. Jak často jsem

očima svýma pohlížela, jen abych všetečnosti své, nebo chtivosti zlých očí svých zadost učinila. Jak často jsem uší svých zle užívala, poslouchajíc se zalíbením nečisté žerty, a bezbožné nebo nelaskavé, i nepřátelské a ohavné pomluvy. Jak často jsem úst svých zle užívala, kdy jsem nestydatě mluvila a nestřídmě jedla. Ach, jak často jsem všech oudů těla svého zle užívala, činíc z nich nástroje nespravedlnosti a bezbožnosti, kdežto jsem je Tobě, Bože! zasvětili, a jich v službě Tvé co zbraně bohabojnosti a spravedlnosti užívati měla. O Bože můj! k Tobě volám o odpuštění, a doufám, že ho od dobrotivosti Tvé skrze modlitbu svaté církve Tvé dosáhnu.

Všemohoucí věčný Bože! kterýž jsi ústy svatého Apoštola svého Jakuba všem nemocným tuto svátost udělovati nařídil: propůjč mně služebníci své, ať Božské moci Tvé nejen na těle ale i na duši zkusím, a zvláště před smrtí svátostí posledního pomazání se očistím a posilním. Skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Požehnej mne, Bože Otče! kterýž jsi mne stvořil! požehnej a posvěť mne, Bože Synu! kterýž jsi za mne na kříži trpěl! požehnej a osviť mne, Bože duše svatý, kterýž jsi mne na křtu svatém posvětil. Zachovej tělo mé, a uveď mne do života věčného. Amen.

Duchovní kšaft.

Ve jménu Boha Otce, Syna i Ducha svatého. Amen. Já N. N. odevzdávám duši svou Bohu stvo-

řiteli mému, a tělo zemi, z níž učiněno jest. Opouštím dobrovolně všechny radosti života tohoto a všechny věci vezdejší. Hříchů všech lituji z celého srdce. Proklínám je a ošklivím si je, proto že Tobě, milování nejhodnější Bože! v ošklivosti jsou. Z lásky k Tobě odpouštím všem nepřátelům svým od srdce, a přeji jim všeho dobrého. Věřím v trojjediného Boha Otce, Syna a Ducha svatého, Stvořitele, Vykupitele a Posvětitele mého, neskončeně mocného, dobrotivého a moudrého Boha a Pána. Věřím pevně všechno, co pravá katolická církev k věření mi předkládá. Doufám pevně od dobrotivosti Boží odpuštění všech hříchů mých, milosti k dobrému a život věčný. Miluji Boha svého ze srdce celého, ze vší mysli a ze vší síly své. Podrobuji se cele a úplně nejsvětější, nejmoudřejší, nejlaskavější a nejvelebnější vůli Boží. Hotova jsem od Tebe, ó Bože! všechno přijmouti, nemoc nebo zdraví, život nebo smrt, nejsvětější vůle Tvá vyplniž se na mně. Amen.

Odporoučím tělo i duši svou do přímluvy nejblahoslavenější Panny Marie, nejmilejší matky mé, sv. Josefa, mého sv. Anděla strážce a všech svatých, jež nyní nejpokorněji prosím, aby mně přispěli v hodinu smrti. Poslední slova má buďtež: „Ježíši, Maria, Josefe! v rukou vašich chci živa býti i umřítí.“ Nebudouli moci ústa má slova tato vysloviti, srdce to učiní. Že však by snad v poslední hodině smrti mé na smyslech chyběti mohlo, učiním to nyní pro ono důležité okamžení, a sice s nejvroucnější horlivostí, nejhlubší uctivostí a pokorou: „Ježíši, Maria, Josefe!“ O Bože můj! do rukou Tvých,

do svatých ran Tvých, jež si z lásky ke mně hříšníci na svatém těle svém přetrpěl, poroučím ducha, srdce a tělo své. O Bože! buď mně hříšníci milostiv. Amen.

Svatá úmluva s Bohem, kterou nemocná každodenně těmito nebo podobnými slovy obnovovati má.

Klaním se Tobě, pozdravuji a velebím Tebe, nejsvětější Trojice! Děkuji Tobě, Bože můj, srdečně za všechna obdržená dobrodiní, zvláště pak že jsi mne stvořil, vykoupil, k pravé víře povolal, a mně veliké hříšníci milostí a milosrdenství udělil.

Na poděkování obětuji Tobě, ó Bože! zásluhy Pána našeho Ježíše Krista, nejdůstojnější matky jeho Marie, a všech Svatých Božích, jakož i všechny mše svaté, které se dnes po všem světě Tobě obětují. Obětuji Tobě též všechno své soužení a bolesti, jež mi dnes laskavá ruka Tvá sešle. Pevné předsevzetí mé jest, všechno ochotně a z lásky k Tobě, a v spojení s utrpením Ježíšovým snášeti.

Žádám, lásko Božská! Tebe neustále chváliti, velebiti, srdcem i ústy a modlitbou v radosti i žalosti oslavovati. Protož činím tuto úmluvu v svaté přítomnosti Tvé. Každé hnutí těla, každé dechnutí, každé hnutí krve má za mne volati: pochválena a velebena budiž nejsvětější a nerozdílná Trojice Boží! nebo: „Ježíši, lásko má! — O Bože, lásko má!“ Utvrď úmluvu tuto, Bože! zachovej mne v předsevzetí mém a milosti své.

Modlitba umírajícího k Bohu Otci.

Otče předobrotivý! shledni slitovně na duši, za kterou Syn Tvůj umřel, a která nyní toto smrtelné tělo opustiti a k Tobě navrátiti se chce. O Ty lásko věčná! přijmi mne; přijmi dítě své s milostí otcovskou. Uvrhuji se do rukou dobrotivosti Tvé, věřím v Tebe pevně a raduji se z víry své; — všecku naději svou zakládám na Tebe, jistě vědouc, že mne neopustíš. Ty mi odpustíš všecky křehkosti mé; nebo jich lituji, Otče milý! proto že Tebe z celého srdce miluji. Děkuji Tobě za všechna dobrodiní, jichž jsem na světě od Tebe užila; a brzy, Bože srdce mého! Otče můj! brzy padnouc před Tebou, Tobě vroucně a vděčně děkovati, a Tebe nevyslovitelně milovati budu. Amen.

Pobožnost k Ježíši ukřižovanému před smrtí.

1) Ježíši Kriste, jediný Spasiteli můj! jen skrze Tebe, jen skrze svatou smrt Tvou mohu dobrou smrt doufati. Skrze svatou krev Tvou dosáhnu odpuštění hříchů, milosti lásky, a setrvanlivosti u víře až do skonání. Protož objímám svatý kříž Tvůj, na němž jsi předrahou krev svou prolil, co strom života, a co znamení spásy. Tys umřel za mne na kříži, a připravil jsi mi cestu do nebe. — Ježíši živote můj a blahoslavenství mé! s Tebou jdu plna radostné důvěry na smrt, a skrze Tebe do života věčného. Pod kříž Tvůj беру já hříšnice outočiště své, a ač mne smrt děsí, mám předce v lásce Tvé silnou naději. Ježíši! kříž Tvůj

neopustím, dokud s Tebou v nebi spojena nebudu. Věřím v Tebe, lásko ukřižovaná! a u víře té umru. V Tebe doufám, Spasiteli ukřižovaný; a v té naději umru. Tebe miluji, Vykupiteli můj na kříži! a v té lásce umru. Lituji hříchů svých, a prosím Tebe, Smírce můj! o milost a milosrdenství, a v té lítosti umru. K Tobě volám, Ježíši můj! smiluj se nade mnou, a nedej mi zahynouti, pro hořké umučení Tvé a smrt Tvou.

2) Ježíši! pět ran Tvých svatých jest potěšení mé! líbám je nábožně s láskou nejoutlejší. Dej, ať se mi z nich v poslední hodince mé prýští milosrdenství, milost a láska Tvá, ať blahoslaveně v Tobě, Pane můj, zemru. Vztáhni, Ježíši nejmilejší, všemohoucí pravici svou, která pro mne raněna byla, vztáhni ji na mne v poslední ouzkosti a opuštěnosti mé, chraň mne proti nepřátelům mým, ať Tebe v nebi věčně chváliti mohu: Pravice Páně chránila a povýšila mne. Věčně nešťastní budou v den soudu ti, kteří po levé straně zlořečení věčné zaslechnou. O Spasiteli můj! objímám a líbám potud smiřující levici Tvou; neboť pro mně raněná krvácí, a prosím Tebe: Slitovníče! nedej mi do záhuby jíti! Ježíši, Božský Spasiteli můj! v nejhlubší pokoře a plna důvěry padám k nejsvětějším nohám Tvým, jako Magdalena milující; líbám a ctím je pobožně. Ach! dej mi před skonáním ona potěšitelná slova slyšeti: Odpouštějít se tobě hříchové mnozí; neboť jsi mnoho milovala. Pozdravena buď svatá ráno nohy pravé! skrze drahou krev svou veď mne na cestu spásení, bych vešla do života věčného. Pozdravena

bud' svatá ráno nohy levé! skrze drahou krev svou vymoz mně odpuštění všech hříšných kroků života mého, jež nikdy již neučiním. Svatá ráno Božského srdce Ježíšova! k Tobě se utíkám v smrtelných ouzkostech. Ježíši! raněné srdce Tvé, otevřený bok Tvůj jest potěšení mé! Objímám Tebe, Spasiteli nejlaskavější! vlej lásku Božského srdce svého do bídneho srdce mého, a dej se světem, nikoli však s Tebou se rozloučiti. Srdce nejsvětější! krví svou očisť mne, láskou svou rozniť mne, smrtí svou spas mne!

3) Spasiteli ukřižovaný! smrt Tvá jest život můj! poslední slova Tvá na kříži budtež mi potěšením při umírání:

„Otče! odpusť jim, nebť nevědí, co činí!“

O lásko! Tys se modlil za nepřátely své. Ochotně odpouštím i já všem, kteříž mne kdy urazili. — Ježíši! krev Tvá, umírající srdce Tvé prosíš za mne Otce o milosrdenství. Ach, odpusť mně hříchy mé, a nevcházej v soud se služebníci svou!

„Amen, pravím tobě: Dnes budeš se mnou v ráji!“

O milosrdenství! kdožby neměl v tebe doufati? i lotru kajícímu zaslibuješ království nebeské! — Ježíši! vzpomeň na mne v království svém. Ach, v poslední hodině mé vzezři na mne okem milosrdným, ať pravé litosti nabudu a blahoslavené smrti dosáhnu. — Ježíši nejdobrotivější! při smrti mé

promluv také ke mně ta potěšitelná slova: Dnes budeš se mnou v ráji!

„Aj syn tvůj! Aj matka tvá!“

O dobrotivosti neskončená! miláčkovi svému takovou matku dáváš. — Ježíši! v smrtelných ouzkostech mých dej mi mocného orodování a ochrany nejblahoslavenější matky své okusiti! — Propůjč mi, Synu nejlaskavější! srdce dětinné k Marii, abych ji vždy tak ctíla a milovala, aby za mne orodovala, a při smrti laskavou matkou mně se prokázala.

„Bože můj! Bože můj! proč jsi mne opustil?“

O spravedlnosti Božská! ty opouštíš Ježíše v bolestech a v smrti za hříchy světa. — Ježíši! v ouzkostech, pokušeních a bolestech smrtelných neopouštěj mne, když mne celý svět opustí. — Ježíši milosrdný! zahynu, opustíš-li mne; ty jediný jsi outočiště mé! Neopouštěj mne skonávající, potěš a posil mi mne. Skrej lkající duši mou do ran svých, a dej mi tam spasení naleznouti.

„Žízním!“

O převeliká lásko! laskavá žízeň tvá byla žlučí a octem uhašena! a ty žízníš po spasení duší! — Ježíši! Tobě odevzdávám duši svou, spas ji utrpením a smrtí svou! Ježíši nejmilejší! uchovej mne v hodinu smrti ode vši netrpělivosti a málomyslnosti, ať z lásky k tobě všechno snáším a žádosti prudkou po Tobě toužím.

„Dokonáno jest!“

O poslušnosti! až do smrti kříže vyplnil jsi vůli Otce ubeského. — Ježíši! tys dokonal veliké dílo vykoupení našeho smrtí svou. Tobě budtež díky věčné! — Milování nejhodnější Ježíši! dej mi v milosti a lásce Tvé život dokonati a všecko vyplniti, co ode mne žádáš, abych s upokojenou myslí umíratí mohla.

„Otče! do rukou Tvých poroučím ducha svého.“

O laskavá důvěro! Ty jsi odevzdal nejsvětější duši svou lásce Otcově! — Ježíši! do raněných rukou Tvých, jež jsi na kříži rozpjal, abys mne objal, poroučím ubohou duši svou! — přijmi ji v tom posledním okamžení rukama milosrdenství svého! — Umírající Ježíši! s Tebou chci život svůj skončiti a říci: Otče! do rukou tvých poroučím ducha svého! — Ježíši! v lásce Tvé umírám, bych Tebe chválila a milovala na věky. Amen.

Modlitba nad nemocným, když se smrt blíží.

Nejsvětější Trojice požehnejž tebe! Pokoj Pána našeho Ježíše Krista naplniž tebe! Moc hořkého utrpení a smrti jeho posilniž tebe! Vítězné znamení kříže svatého ochraniž tebe! Mateřská láska nejčistší Panny Marie občerstviž tebe! Kůr Andělů střežiž těbe! Orodování svatých vyvolených Božích zpomoz tobě! Svaté rány Ježíše Krista a drahá krev jeho budtež s tebou! To všecko propůjč tobě všemohoucí a milosrdný Bůh † Otec, † Syn a † Duch svatý. Amen.

Pokropení svčcenou vodou.

Pokropiž tebe nejmilejší Spasitel tvůj yzopem předrahé krve své, a očistiž i uchovej tebe ode všech hříchů. Amen.

Všemohoucí Bůh propůjč tobě skrze modlitbu církve katolické, kterou voda tato požehnána jest: očištění od hříchů, ochrany před nepřátely, ulevení bolestí, potěšení v soužení, a konečně života věčného, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Když umírající obraz ukřižovaného přijímá, naň hledí a jej k srdci tiskne.

Ježíš láska má byl ukřižován. Na kříži modlil se Ježíš: Otče! odpusť jim! Na kříži dokonal Ježíš spasení mé. Odstupte ode mne, nepřátelé spasení mého, přemoženi jste křížem Vykupitele mého. Živ buď Ježíš! Amen.

Při držení hrom ičky.

Milá, drahá duše! popatř na toto hořící světlo. Budiž ti obrazem toho, co Ježíš Kristus jest, a kterak jemu vstříc jíti máme. Ježíš Kristus jest světlo naše a život náš, a my máme jemu hořící láskou vstříc jíti a k němu se modliti:

Ježíši Kriste; Tys pravé světlo naše! V Tebe a v svaté učení Tvé věřím. Zachovej světlo to ve mně. Smiluj se nade mnou! Do rukou Tvých poroučím ducha svého! Ty mne nemůžeš zavrhnouti; nebť jest jméno mé napsáno do rukou Tvých — krví Tvou.

Ježíši Kriste! Tys pramen blahoslavenství věčného. V Tebe doufám. Smiluj se nade mnou!

Do rukou Tvých poroučím ducha svého. Ty mne nemůžeš zavrhnouti, nebť jest jméno mé napsáno do rukou Tvých — krví Tvou.

Ježíši Kriste! Tys pouhá láska věčná. Tebe miluji, Tebe žádám věčně milovati. Smiluj se nade mnou! Do rukou Tvých poroučím ducha svého. Ty mne nemůžeš zavrhnouti; nebť jest jméno mé napsáno do rukou Tvých — krví Tvou.

Nyní mne propouštíš v pokoji, podle slova svého; nebo viděly oči mé spasení Tvé, světlo zjevení národům. Pravé světlo jsi Ty, a osvěcuješ každého kdož na svět přichází. Osviť nyní i mne, když ze světa vystupuji. Osviť oči mé, ať Tebe spatřím v království Tvém.

V nepřítomnosti kněze nechať někdo s umírající se modlí a
ji těší takto:

Budiž dobré myslí, má milá! a vytrvej: Kdož setrvá až do konce, tenť spasen bude. Pro Boha a pro nebe nemůžeme dosti trpěti. Vesel se křesťanko má; brzy spatříš Onoho ve vší slíčnosti a laskavosti jeho, ježž tuto jen co podobenství před sebou vidíš. Jen ještě několik okamžení, a všechno bude přetrpěno. Modlí se ještě jednou se mnou:

Bože můj! Ty mne voláš. Hotova jsem volání Tvého následovati. Čiň, co se Tobě líbí. Vůle Tvá staniž se! Ty jsi mi dal život, i můžeš mi jej zase odníti; pochváleno budiž jméno Tvé! Nikoli, jakž já chci, nýbrž jakž Ty chceš! Otče můj! žádám umřítí, proto že Ty tomu chceš. Žádám umřítí, bych věčně u Tebe byla, Tebe milovala a milosr-

denství Tvé chválila. Otče nebeský! přijmi život můj za obět. Obětuji Tobě trápení své, smrtelné ouzkosti a smrt svou, ve spojení s utrpením, smrtelnou ouzkostí a smrtí Syna Tvého. Přikaz, ať jest duše má do příbytků pokoje přijata. Pane! posilni mě v hodinu tuto. Zpomoz mi, ať nezahynu. Otče! v Tebe věřím; rozmnož víru mou. Otče v Tebe doufám, nedej mi zahanbenu býti. Otče! Ty víš, že Tebe miluji. Od této lásky neodloučí mne ani život ani smrt. Z lásky k Tobě miluji všechny lidi. Všem svým ublížitelům odpouštím ze srdce. Odpuť i ty mně, Otče můj! Otče! buď mně milostiv! odpuť mi hříchy mé skrze zásluhy Pána, Ježíše Krista. O, budiž mi i nyní Otcem. O Pane, kterak toužím po domě Tvém. Žádám rozdělena býti, abych s Tebou byla. Dej mi brzy před tvář Tvou přijíti.

O Ježíši! v Tebe věřím, pravdo věčná. V Tebe doufám, milosrdenství neskončené. Tebe miluji, nejvyšší dobré. Z lásky k Tobě lituji ještě jednou všech hříchů života svého. O kýmžbych nebyla hříchu zpáchala! Skrze prolitou krev svou, ó Ježíši! očišť mne ode všech hříchů. Nedopuť, aby na mně zmařeno bylo Tvé umučení a Tvá smrt. O, nebeský Otče můj! měj outrpnost s dítětem svým, v posledním tažení ležícím. Synu Boží, Vykupiteli můj! vysvobod' mne z těchto smrtelných ouzkostí. Svatý Duše, potěš sklíčenou duši mou potěšením nebeským, akož jsi Apoštoly a Mučedníky těšival. — Nejsvětější Trojice! smiluj se nade mnou! Bože, ochránče a outočiště mé, Tvá jsem, přispěj mi. Pane! vyslyš modlitbu mou, a volání mé k Tobě přijď.

O Ježíši! zůstaň se mnou; nebť se připozdívá, a den života mého se naklonil. Buď ty vůdcem mým v tmavé noci smrti. Ježíši, Synu Davidův! smiluj se nade mnou!

Svatý Anděli strážce! nyní mi přispěj. Jen mne v této poslední hodině neopouštěj. Pomoz mi odolati všem okladům nepřitele zlého.

Svatý Josefe, ty jsi byl za živobytí svého tak šťastný, že jsi s Ježíšem a Marií společný život vedl; oroduj také za mne, aby v hodinu smrti mé Ježíš a Maria mně přítomni byli. Protož volám: Ježíši, Maria a Josefe! přispějte mi.

Vy svatí Patronové moji! jež jsem za živobytí častěji vzývala, proste také za mne o blahoslavené skonání, ať s vámi velikého Pána a Stvořitele věčně chváliti a velebiti mohu.

Přijď, ó Ježíši! neprodlévej. Vysvobod mne ze smrtelných ouzkostí. Duše má touží po Tobě. Do rukou Tvých poručím ducha svého.

Ježíši! Tobě jsem živa; Ježíši! Tobě umírám; Ježíši! Tvá jsem živa i mrtva. Ježíši! Maria! Josefe! přispějte mi v posledním boji mém. Přijď, ó Ježíši! ach přijď!

(Když umírající dlouho skonává, modlí se kněz nebo někdo z přítomných následující.)

Modlitba.

O Pane Ježíši Kriste! Spasiteli a Vykupiteli světa! prosíme Tebe skrze Tvé bolestné utrpení a smrt, zvláště pak skrze onu ouzkost a zármutek,

jež jsi na hoře Olivetské pro nás přetrpěl, abys se nad touto ve smrtelných ouzkostech ležící duší smiloval a ji milostí svou posilnil, aby všechno šťastně přemohla a blahoslavenství nebeského oučastnou se stala. — Otče náš. Zdravas Maria.

Modlitba.

O Pane Ježíši Kriste! kterýž jsi ráčil k nám hříšníkům veškerou hořkost smrti sám okusiti, smiluj se nad touto v posledním tažení ležící duší, a obětuj za ni Otci nebeskému zásluhy utrpení svého a smrti své, aby jí všechny hříchy a tresty odpuštěny byly, a ona brzy blaženého patření na Tebe požívatí mohla. Otče náš atd.

Modlitba.

O Pane Ježíši Kriste! kterýž jsi nás láskou věčnou miloval, a svazkem lásky nás k sobě táhl, smiluj se nad touto tělo již opouštějící duší, a přitáhni ji milostí svou k sobě, aby ničím od Tebe odloučena nebyla, nýbrž věčně s Tebou se radovala. Amen. Otče náš atd.

(Trojí modlitba, kterou přítomní při skonávání nemocné říkati mohou.)

I. Všemohoucí Bože, Otče nebeský! smiluj se nad ní!
Otče náš. Zdravas Maria.

Ótče a Stvořiteli pokolení lidského, Bože věčný!
Ty voláš nyní tuto umírající k sobě; Ty jsi seslal smrt, aby duši její od těla oddělila; smiluj se nad

ní; přispěj jí v boji posledním; odpusť jí poblouzení její; umenši hrůzu hodiny poslední; milost Tvá zpočívejž na ní. Dej jí v lásce Tvé skonati, a odplat jí všecko soužení, jež za živobytí svého vytrpěla, radostmi nebeskými. Amen.

II. Ježíši! Vykupiteli pokolení lidského! smiluj nad ní! Otče náš. Zdrávas Maria.

Božský Příteli lidstva, Ježíši Kriste! kterýž jsi z lásky k nám krev svou na kříži prolil, a za nás život svůj obětoval: aj tuto zápasí umírající se smrti. Smiluj se nad ní! posvěť duši její: jeť také od Tebe vykoupena, Božečlověče! Dej jí šťastně skonati, a před soudnou stolicí Tvou milosti naleznouti. Amen.

III. Bože! Duše svatý! smiluj se nad ní! Otče náš. Zdrávas Maria.

Duše lásky svaté! Utěšiteli a Dobrodinče lidstva! Ty jsi tuto umírající, jež se smrtí zápasí, na křtu svatém posvětil a za chrám svůj zasvětil. Neopouštěj ji nyní v teskné hodině, kdy duši její na věčnost voláš. Přijmi ji milostivě; učin' jí konec lehký, a uveď duši její do příbytků nebeských, které jí Božský vykupitel připravil.

Svatá Maria, svatí Andělé a Archandělé, a všickni Svatí Boží, orodujte za naši umírající. Am.

Poroučení umírajícího trojjedinému Bohu.

Vyjdi, duše křesťanská! z tohoto křehkého těla, ve jménu všemohoucího Boha Otce, který tebe stvo-

řil; ve jménu Ježíše Krista, Syna, Boha živého, který za tebe umřel; ve jménu Ducha svatého, který tě za svatyni svou posvětil.

Všickni Andělé a Svatí Boží radují se z tvého přijetí do společenství jejich. Dnes ještě budiž pokoj tobě; dnes ještě dostaniž se do příbytku v domě Otce nebeského, skrze Ježíše Krista, Pána našeho.

Bože! jenž jsi pouhá dobrota, ty shlazuješ dle plnosti slitování svých všecky hříchy, jež si srdce skroušené oškliví. Shlédni na tuto loučící se duši okem milostným a slitovným, a vyslyš volání její o promitnutí hříchů všech jejích. Obnov, doplň, naprav zase, co v ní křehkost přirozenosti lidské zkažila, a připoj ji co ouda svatého k vykoupencům svým. Vyslyš volání a osuš slzy její. Poroučím tebe, duše milá, Bohu všemohoucímu, jehož tvor jsi; vrať se zase k tomu, kterýž tebe učinil. Poroučím tebe, duše nejmilejší! Pánu a Spasiteli našemu, Ježíši Kristu, který se za nás hříšníky na smrt vydal. On budiž světlem tvým v noci smrtelné; životem tvým v mdlobě poslední, která se smrtí nazývá; on budiž všecka pomoc tvá, když tebe každá viditelná pomoc opustí. Doprovod', svatý Anděli strážce, tuto loučící se duši do společenství všech Svatých k políbení věčného pokoje — doprovod ji do lůna lásky věčné. Amen.

Litanie a modlitby po skonání.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi.

Pane, smiluj se nad námi!

Otče, s nebes Bože, smiluj se nad námi!
 Synu Vykupiteli světa, Bože atd.
 Duše svatý, Bože!
 Svatá Maria, oroduj za ni!
 Všickni sv. Andělé i Archandělé! atd.
 Všickni sv. blahoslavených duchů řádové!
 Všickni sv. Patriarchové a Proroci!
 Všickni sv. Apoštolové a Evangelistové!
 Všecka sv. nemluvňátka!
 Všickni sv. Mučedníci!
 Všickni sv. Biskupové a Vyznávači!
 Všickni sv. Učitelové!
 Všickni sv. Kněži a Jahnové!
 Všickni sv. Mniši a poustevníci!
 Všecky sv. Panny a Vdovy!
 Všickni Svatí a Světice Boží!
 Milostiv jí buď, odpust jí Pane!
 Milostiv jí buď, vysvobod jí Pane!
 Od muk očistcových atd.
 Skrze tajemství vtělení Tvého!
 Skrze narození Tvé!
 Skrze křest a svatý půst Tvůj!
 Skrze kříž a umučení Tvé!
 Skrze smrt a pohřeb Tvůj!
 Skrze svaté vzkříšení Tvé!
 Skrze podivné na nebe vstoupení Tvé!
 Skrze příští Utěšitele Ducha svatého!
 My hříšníci, Tě prosíme, uslyš nás!
 Abys duši této zemřelé zachovati ráčil,
 Abys jí odpustiti ráčil,
 Abys ji všechny tresty za hříchy prominouti ráčil,

Abys ji z očiťtce vysvoboditi ráčil,
 Abys ji do blahoslavenství věčného přijmouti ráčil,
 Ježíši, Synu Boží!

Beránku Boží, jenž snímáš hřichy světa, dej jí pokoje věčného! (třikrát se opakuje.)

Otče náš atd. Odpočinutí věčné dej jí Pane, a světlo věčné ať jí svítí.

Odpočiň v pokoji! Amen.

Pane, uslyš modlitbu mou a volání mé k Tobě přijď.

Modlitba.

O Bože! Stvořiteli a Vykupiteli všech lidí! propůjč této z těla právě vyšlé duši ouplného odpuštění a prominutí všech zasloužených trestů, aby muk očiťtcových sprostěna, na Tebe věčně patřiti, Tebe milovati a na věky chváliti mohla. Amen.

Odpočinutí věčné dej jí Pane, a světlo věčné ať jí svítí. Duše tato a duše všech zemřelých ať odpočívají skrze milosrdenství Boží v pokoji. Amen.

Modlitba a napomenutí k přístojícím.

Pane života a smrti! nyní se odebrala duše naší milé sestry k Tobě, aby přijala, čeho zasloužila. Ty ji nyní soudíš, a soud Tvůj jest nejspravedlivější. Doufejme to nejlepší o ní; ale nás naplň případnost tato bázní spasitelnou. I my budeme muset, snad brzy, všecko opustiti. Nic nám pak nespomůže, nic nás nepotěší, než milost Tvá, ó Bože! a dobré svědomí. I my budeme jedenkrát tak ležeti, jako tato nebožka. My všickni musíme jednou

umřítí, a pak následuje soud. O, pomyšlení na soud! kýmžbysi nám často na mysl připadlo! — Kterak, kdybychom nyní na místo nebožky té se postaviti museli, což bychom mohli očekávati?

Díky Tobě Bože! že ještě žijeme a času máme se připraviti. Ale nesmíme meškati. Již nyní slibujeme Tobě, Bože! že se opravdově polepšíme a křesťansky na světě obcovati budeme, abychom jej jedenkrátě spokojeně opustiti mohli. O Bože! nedej nám na to lehkomyšlně zapomenouti, co jsme slyšeli, viděli a cítili. Vtiskni obraz smrti hluboko do srdce našeho, ať na celý život náš působí. Tobě živi budem a umřeme. Amen.

Při smrti našich milých přátel.

O Bože! Tys vzal nyní k sobě naši milou přítelkyni. Veliká jest bolest naše, kterou nad tím cítíme. Když však pláčeme, nereptáme, nýbrž oddáváme se s srdcem dětinným do svaté vůle Tvé. Ty všecko dobře činiš, byť jsme to i nenahlíželi. Ty můžeš a nahradíš nám tuto ztrátu ziskem. Posilni víru naši.

Při smrti přátel svých nemáme zoufanlivě bédovati, jako pohané, kteří nemají naděje lepší budoucnosti. Duše nábožných jsou u Tebe, Bože! věčně majíce tam hojné náhrady za všecko, co tuto opustily. Odpočívajíť od nesnází, přijímají odměnu skutků svých, a nežádají si již nazpátek. Někdy i my k nim přijdeme a blahoslavenství jejich oučastni budeme. To budiž potěšení naše, a tam směřuj všecko naše toužení. Amen.

Oddělení dvanácté.

Pobožnosti za zemřelé.

Pozdvižení mysli.

Bože lásky a slitování, kterýž to rád vidíš, když dítky Tvoje jeden za druhého se modlí k Tobě společnému nás všech Otci, smiluj se nad trpícími dušemi, jež na onom světě zcela očištěny nejsou; skrze krev a utrpení milého Syna svého promiň jim všecky hříchy a posvět je.

Ježíši Kriste! Ty jsi se představil za rukojmě hříchů světa veškerého Otci nebeskému, a smazal jsi dlužní úpis, na kříž Tvůj přibitý, nejsvětější krví svou. Dej, ať se skrze milosrdenství Tvé neskončená zásluha dostiučinění Tvého ubohým trpícím duším v očištění za podíl dostane, aby, seč ony nejsou, jim skrze svaté utrpení a smrt Tvou propůjčeno bylo.

Dobrý Otče dítek svých! sešli sv. Anděla svého k trpícím dušem těmto, kterýžby je potěšil a jim vysvobození zvěstoval, po kterém tak nevyslovitelně toužejí; povolej je do nebe svého, ať Tebe věčně milují.

Otče náš za duše trpící v očištění.

1. Otče náš, jenž jsi na nebesích.

Prosím Tebe pokorně, odpusť dušem trpícím, které od blahoslaveného patření na Tebe ještě od-

mrštěny jsou; odpusť jim, že Tebe, milování nejhodnějšího Otce svého, vždy jakž měly, nemilovaly, nýbrž mnohé nevděčnosti proti Tobě se dopustily. Na dostiučinění za hříchy jejich obětuji Tobě onu lásku a uctění, kteréž milý Syn Tvůj Tobě na světě vždy prokazoval, a kterýmžto za všechno naše zanedbání hojně dosti učinil. Amen. — Otče náš; atd.

2. Posvět se jméno Tvé.

Odpusť, věčný, milosrdný Otče! všem zemřelým, kteříž ještě jako zlato v ohni od vad a chyb svých očišťování býti musejí; odpusť jim, že jméno Tvé vždy slušně nectili, ve svaté bázni před Tebou vždy nekráčeli, a častým poblouzením jména křesťanského nehodnými se učinili. Na dostiučinění za tyto hříchy obětuji Tobě nejdokonalejší svátost Syna Tvého, kterou jméno Tvé nade všechno oslavené učením a příkladem tak velice vyvýšil. Am. — Otče náš atd.

3. Přijď království Tvé.

Odpusť, Bože pokoje! všem zemřelým, kteříž ještě do blahoslavených příbytků pokoje nevešli; odpusť jim, že po Tobě a království Tvém, kde jediné odpočinutí a věčná radost jest, vždy tak horlivě netoužili, jakož povinnováni byli. Za všechnu jejich nedbalost v dobrém obětuji Tobě čisté žádosti jednorozeného Syna Tvého, jimiž tak laskavě srdce lidská sobě získati se snažil, aby se jeho spoludědici stali. Amen. — Otče náš atd.

4. Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi.

Odpusť, Otče nejdobrotivější! všem zemřelým, kteříž ještě od Tebe vzdálení Tobě na blízku býti žádají; odpusť jim, že vždy vůli Tvou svatou neplnili, nýbrž častěji zlých žádostí svých poslouchali. Za náhradu neposlušnosti jejich obětuji Tobě synovskou oddanost Ježíšovu a ouplnou poslušnost Jeho, kterou Tobě v nejtěžším zkoušení prokazoval a až do smrti kříže poslušen byl. Amen. — Otče náš atd.

5. Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

Odpusť, Otče nejhlavnější! všem zemřelým, kteří potud od Tebe vzdálení, po Tobě lačnější; odpusť jim, že milostnou svátost oltářní vždy s tou vírou, pobožností a láskou nepřijímali, kterou by ji byli požívati měli, a že snad svaté tělo Božského Vykupitele svého někdy nehodně přijali. Za toto přečinění obětuji Tobě onu vroucnou lásku, s kterou Spasitel náš velebnou svátost tuto ku potěšení a posvěcení našemu ustanovil. Am. — Otče náš atd.

6. Odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme našim vinníkům.

Prosím Tebe pokorně, neskončeně shovívající Otče! odpusť všem zemřelým nepravosti jejich, jichž se za živobyť svého dopustili a za ně ouplně dosti neučinili; odpusť jim všecku zášť, kterou kdy na bližního v srdci svém měli. Za to obětuji Tobě onu velikomyslnou modlitbu, kterou nejmilejší Syn Tvůj na kříži za nepřátely své vykonal. Amen. — Otče náš atd.

7. A neuveď nás v pokušení.

Prosíme Tebe, Otče nejmilostivější! jenž žádného nad sílu jeho zkoušeti nedáváš, odpusť zemřelým spolukřesťanům našim, že pokušení a zlým žádostem vždy neodolávali, nýbrž častěji lákáním klamných, nepravých rozkoší, chtivostí očí, těla a pýchou života svěsti se dali, a tak ctnost svou ztratili nebo poškvrnili. Za všechny tyto hříchy obětuji Tobě slavné vítězství Božského Vykupitele našeho, kterým svět a nepřítelé zlého přemohl; obětuji Tobě všechno jeho svaté obcování, jeho lásku k chudobě, čistotě a pokoře, všechny jeho nesnáze a usilování, hořké umučení a smrt. Amen. — Otče náš atd.

8. Ale zbav nás od zlého.

O lásko věčná! jenž nechceš smrti hříšníka, nýbrž aby se obrátil a živ byl, zbav všechny oudy trpící a bojující církve všeho zlého a všech trestů, skrze zásluhy Jednorozeného Syna svého, a uveď nás do království věčné slávy, do blahoslavených příbytků svých. Amen. — Věřím v Boha Otce atd.

Prosby za příbuzné v Pánu zesnulé.

„Svaté a spasitelné jest myšlení za mrtvé se modliti, aby od hříchů byli zproštěni.“ To nám praví svaté slovo Tvé, Bože milosti a milosrdenství! Pevně v slovo to důvěřujíc modlím se k Tobě pokorně za zemřelé příbuzné své; nebť jest to Tobě dobrolíbezné, když sebe vespolek lásce Tvé poroučíme. K Tobě volám, Bože můj! za milé rodiče své, jimž život, vychování a tolikeré dobrodiní děkuji;

kteríž mne tak srdečně milovali, a tak vroucného podílu na štěstí a neštěstí mém brali. Ty jsi mi je odňal, a tak jim nemohu vděčnou lásku svou jinač prokázati, než že Tebe prosím, Pane! odplat jim milostí a slitováním svým na věčnosti všechno dobré, jehož jsem od nich obdržela, a přispěj mi, ať je poctivým, bohabojným obcováním v hrobě ještě ctím, a jedenkrát v blahoslavenství nebeském s nimi spojena, slitování Tvé věčně chválím a velebím. Am.

I k Tobě volám, Otče slitování! za duše mých příbuzných, přátel a dobrodinců. Odebraliť se do země odplaty; ach, a já jsem jim nemohla lásku jejich odplatiti. Tichou bolestí vzpomínám na tyto tak vroucně milované osoby! Spas je, Slitovníče pokolení lidského! Dej jim v pokoji odpočívati, sešli jim Anděla svého, kterýžby je potěšil, jest-li potud dalšího očišťování potřebují.

Prosím Tebe také za všechny, jež jsem za živobyť jejich znala. Snad jsou někteří mezi nimi, kteříž mne zarmoutili; srdečně jim odpouštím, jakož doufám, že i Ty mně odpustíš. Snad jsou i někteří, jež jsem urazila a jim pohoršení dala; požehnej je za to, co ode mne vytrpěli, a přijmi srdečnou, upřímnou modlitbu mou co náhradu za to. Požehnej všechny bratry mé v hrobě odpočívající. Budiž Ty Těшителем, Zpomocníkem a blahoslavenstvím jejich.

Pro zásluhy Spasitele našeho spas všechny, za které prosím. Měliť křehkostí do sebe, ale milovali Tebe; litovali přečinění svých; Tebe milující vykročili z tohoto života. Musiliť zde mnohou nesnáz přetrpěti; ó odplat jim nyní pokojem věčným. Shro-

máždí všechny vůkol sebe, a přijmi jejich nevyslovitelné díky a lásku.

Předrahá krev Božského Vykupitele našeho, zásluhy utrpení a smrti jeho očistěť vás, vy duše milé! Kosti vaše odpočívají v lůnu země; podobný osud potká i mne, dříve neb později. Všemohoucí smilujž se nad vámi a nade mnou; povolejž vás k sobě a i mne jedenkrát do vlasti blahoslavené, kdežbychom se zase radostně shledali, a věčně v Tobě, Spasiteli! a s Tebou a skrze Tebe blahoslavení byli. Amen.

Všeobecná modlitba za zemřelé.

Spravedlivý a svatý Bože, jenž jsi ale také zároveň nejdobrotivější Otec lidstva! Ty miluješ děti své, a chceš, abychom se všickni ve spolek milovali. Duše v očistci jsou bližní naši, bratři a sestry, děti Tvoje. Oni dokonali pouť svou na zemi, ale nejsou ještě docela u cíle. Prosíme Tebe, vyplň vroucné toužení jejich, ulev bolestem jejich; očišť, posílň, potěš, obvesel je. Otče Ty je miluješ více než my, Ty je očisťuješ jen z lásky, proto, že to býti musí, že toho k blahoslavenství jejich potřebí, a že svatá spravedlnost Tvá žádá, aby nic nečistého do království Tvého nevešlo. Prositi však předce smíme, abys jim ráčil čas očišťování jejich zkrátiti a je do slávy své přijmouti.

O Ježíši! nejlaskavější Spasiteli lidstva! Tys vykoupil i tyto duše smrtí svou; dej jim zvláště v oné nejsvětější oběti, v které smrt Tvá nekrvavým způsobem se obnovuje, potěšení a občerstvení

naleznouti; dej jim zcela okusiti, že jsi smírce a Spasitel jejich.

Mně však budiž vzpomenutí na zemřelé spásitelným rozjímáním. Nic nečistého nemůže do nebe přijíti, aniž před Tváří Tvou, Bože nejsvětější obstátí. Jak pečlivě mám se tedy hříchu varovati a hleděti, abych všecky poškrvny, jichž do sebe mám, ještě za živobytí všemožně smazala. Ty soudíš jináč, Bože spravedlivý! než my lidé soudíme. Co budu někdy sama o mnohém hříchu mysliti, jež nyní za maličkost pokládám, nebo snad ani za hřích neuznávám? Co mám nyní již o tom mysliti? Jak chybné, jak nedokonalé budou mně samé domnělé zásluhy a ctnosti mé se zdáti, když Ty je v pravdě vyšetříš, posoudíš a všechno to zavrhneš, co jsem činila jen z obyčeje, z nouze a nucení, bez dobrého oumyslu nebo docela jen proto, abych se lidem zalíbila?

O Bože! nyní se budu častěji sama souditi, a na konání a opominutí své se ohlížeti, pokudž čas jest se polepšiti; nyní se budu káti, soužení, které na mne sešleš, trpělivě a oddaně snášeti, a jež jsem sobě sama lehkomyšlností nebo pošetilostí způsobila, k polepšení svému vynakládati, abysi mne v budoucím životě ušetřil. Amen.

Modlitba.

O Bože, Stvořiteli a Vykupiteli všech věřících! nakloň milostivě ucha svého modlitbě naší, kterou milosrdenství Tvé pokorně vzýváme, a uveď duše věřících, jež jsi z tohoto světa povolal, do království

pokoje a světla. Nám však živým přispěj milostí svou, ať se pravým pokáním vždy více od hříchů očistíme, spravedlnosti živi jsme, a pokoje a blahoslavenství věčného, jehož zemřelým žádáme, jedenkrát s nimi dosáhneme a věčně požíváme, skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Odpočinutí věčné dejž Pane všem zemřelým. Amen.

Rozličné modlitby.

Za zemřelého otce neb matku.

O Bože! kterýž jsi nám přikázal otce a matku ctíti, smiluj se nad duší otce mého (matky mé,) a odpusť mu (jí) všecky hříchy. Propůjč mně také, abych jej (ji) v radosti jasnosti nebeské spatřila, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Za bratry, sestry, přátele a dobrodince.

Bože! rozdavači milostí! prosíme nesmírnou do brotivost Tvou, abysi bratry, sestry, příbuzné a dobrodince společnosti naší, kteří z tohoto světa odešli, skrze přimluvu blahoslavené Panny Marie a všech Svatých do společenství blaženosti věčné přijíti ráčil, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Při průvodu na hřbitově.

Modlitba.

Pane živých i mrtvých! uč mne tuto na hřbitově, kde mi každá hrobka lidskou křehkost připomíná, uvažovati, že umříti musím, abych mou-

drosti nabyla! To jest moudrost pravá, která počátek svůj v bázni Boží má, abychom hodinu smrti vždy před očima měli, a každodenně k smrti se chystali. Chciť, Bože můj! zmoudřeti, a dosavadní pošetilost svou, v které jsem bez starosti živa byla, jakobych nikdy umřítí nemusela, opravdově odložití. Od dneška všeho se vystříhám, coby mi smrt strašnou učiniti, nebo také jen obtížit mohlo. Statně žádostmi světa pohrdnu, ve všech cnostech horlivě pokračovati budu, a v přísném pokání, v zapírání sebe samé a v Bohu oddaném snášení všeho protivného pro Tebe vytrvám — pak mi nebude smrt ani hrozná, ani těžká; ano spíše ji budu srdnatě a s radostnou důvěrou očekávati. Kdykoli umíráček uslyším, pomyslím si: Tak i Tobě, a snad brzy, k hrobu zazvonějí.

Když jitro nastane, počnu den s takovým předsevzetím, jakobych se večera již nedočkala. A když se setmí, nebudu sobě slibovati, že jitro se dočkám; pak mne nemůže smrt překvapiti, a když Syn člověka v čas přijde, kdybych se ho nejméně nadála, i tu mne nalezne připravenou.

O Pane! uč mne uvažovati, že umřítí musím, abych zmoudřela.

Nyní jest drahý čas působení; nyní jsou dnové spasení; nyní jest čas milosti; nyní musím dobrý boj bojovati a korunu života dosáhnouti; neht přijde — snad dříve než si myslím — smrt, kdy již žádný působiti moci nebude. Ale běda mně, kdybych si tamto vyčítati musela, že jsem tento čas navštívení, v který jsem sobě pokladů pro věčnost na-

shromáždití mohla, nesvědomitě promařila a jen pečováním o vezdejší ztrávila.

O Pane! protož mne uč (v pravý ještě čas) uvažovati, že umříti musím, abych zmoudřela, a propůjč mně milosti, bych věčně dle Těch nábožných předsevzetí živa byla, jež jsem na tomto ctihodném místě zemřelých před Tebou učinila, a abych v Kristu nový, Bohu milý život začala.

O Pane! uč mne uvažovati — tuto mezi těly zemřelých bratří a sester mých — že umříti musím, abych zmoudřela. Tuto jest pravé svaté pole, kde porušitelnost k neporušitelnosti dozrává. Snad brzy budu tu i já odpočívati, a z hrobu mého vyrostu, co jsem za živa rozsila. V den velké žně budou ženci Otce nebeského snopky sbíрати; pšeničné dají do stodoly jeho, koukol však bude do ohně uvržen. Milosrdný Bože! nenech mne pak mezi koukolem — propůjč mně milosti, ať předsevzetí svému tuto učiněnému věrna zůstanu a tak živa jsem, bych jedenkrát mezi pšenicí se nalezala. Amen.

Modlitba církevní.

O Bože! světlo věřících! vyslyš prosby naše, a dej služebníkům a služebnicem svým, jichžto těla tuto a všude odpočívají, do věčného občerstvení, odpočinutí a jasnosti světla nebeského přijítí, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba na hrobě rodičů, přátel a dobrodinců našich.

Otče! bez jehožto vůle žádný vlas s hlavy nepadne! na této hrobce, která smrtelné pozůstatky

šlechtného člověka kryje, jenž srdci mému drahý byl, pozdvihuje oči a ruce k Tobě, hledajíc, čeho jen Ty mně dáti můžeš, potěšení u otcovského srdce Tvého. Ty znáš onu ránu hlubokou, kterou tato velká ztráta srdci mému způsobila. Před Tebou tekou slzy mé, před Tebou se ozývá nářek můj; nebo Tys láska a chceš, abychom všecku péči a soužení své do otcovského lůna Tvého uvrhli.

O Otče můj! hluboce truchlím, ale nereptám! Tyť pak jsi všemohoucí Pán života a smrti všech lidí, a kdož smí Tobě říci, proč jsi to učinil? — Tyť jsi nejmoudřejší láska, která všechno dobře činí a i soužením požehnáává. Jakžbych tedy mohla proti řízení Tvému reptati, Bože můj!

Pochválena budiž svatá vůle Tvá! Ty, o Bože všeho potěšení, Otče slitování! naleješ hojícího balsámu do raněného srdce mého; Ty setřeš slzy mé a proměníš smutek můj jedenkrát v radost.

Volej tedy, srdce mé sklíčené; s srdnatou myslí a věřící důvěrou k Bohu svému: Ty, ó Pane! jsi dal, Tys opět vzal, Ty můžeš, ano Ty zase dáš! pochváleno budiž jméno Tvé na věky!

Tys vzal k sobě mého (otce, dobrodince, přítele atd.)! Tys jej odloučil na krátký čas ode mne, abys mne jedenkrát zase věčně s ním spojil. Tímto bolestným odloučením vzbudil jsi z nova mocně toužebnost mou po vlasti nebeské! — odtrhl jsi srdce mé od života vezdejšího a obrátil jsi je k příbytku věčnému. O, propůjč mně milosti, aby byl všecken život můj hodnou přípravou k blahoslavenému skonání.

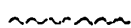
Bože! který dle milostivého zaslíbení svého také nésti pomáháš, co ukládáš, zmírni, prosim Tebe, mou často snad nemírnou bolest! vždyť pak jsem křesťanka, kteráž bych mohla nemírně truchliti, jako pohané, kteří naděje nemají! Vždyť pak mám drahé zaslíbení Ježíše Krista, Syna Tvého: Já jsem vzkříšení i život; kdo věří ve mne, byť pak také umřel, živ bude.

Otče! tato nebožka věřila v Tebe a Božského Syna Tvého, i doufám od slitování Tvého, že milujíc Tebe, ze světa se odebrala. Otcovské lásce Tvé odporoučím duši její. Shlédni milostivě na modlitbu a volání mé, a jednej s ní dle neskončeného slitování svého. Dej, ať jsou hříchové její krví Ježíše Krista Syna Tvého smyti, a čas očišťování jejího zkrácen. — Konečně propůjč mně milosti, abych tuto mně milou duši v království Tvém zase našla, a v lásce Tvé s ní věčně spojena byla, skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba za všechny na hřbitově odpočívající věřící.

Ježíši Kriste, Pane a Bože náš; Ty jsi vzkříšení i život; Ty věčný den, nezhasitelné světlo a ustavičná jasnost. Ty jsi přikázal následovníkům svým ve světle kráčet, aby temnostem noci věčné ušli, a do vlasti světla šťastně se dostali; Ty jsi oplakal co člověk Lazara, a jako Bůh jsi jej zase vzkřísil; Ty jsi přivedl pokolení lidské v hříších pohřížené opět k životu, a otevřel jsi mu poslušnost svou opět nebe, které nám neposlušnost prv-

ních rodičů našich zavřela. Prosíme Tebe pokorně, aby Ti, kdož na tomto hřbitově odpočívají, v den soudný od vazeb hříchů osvobozeni, Tebe jenž jsi vzkříšení i život, milostivého a milosrdného shledali, a do společnosti Svatých, do blahoslavenství věčného přijati byli, by s nimi Tebe, Původce vykoupení a blahoslavenství svého, věčně chválili a velebili, jenž s Otcem a Duchem svatým živ jsi a králuješ po všechny věky věkův. Amen.

Modlitby při mši svaté za zemřelé.

Ú v o d.

Pane, všemohoucí Otče! Božský Syn Tvůj spojil svatou obec svou, kterou sobě učením a smrtí svou na kříži získal, svazkem lásky křesťanské, a tato láska neumírá; ona spojuje Ty, kdož u víře v Ježíše Krista ještě na tomto světě žijí, i s věrnými zemřelými.

V Duchu této svaté lásky vzpomínáme při této tajemné oběti mše svaté na zemřelé, volající k Tobě o milost a odpuštění za tyto bratry a sestry, jež v očištcí potud za viny své trpěti musejí, až hodni budou na Tebe patřiti.

Nejsvětější Pane! nic nečistého nemůže do království Tvého vejíti. Protož ustanovila moudrost a láska Tvá místo prostřední, kdeby tak dlouho cvičení a zkoušení byli, až by jako zlato v ohni ode všech poškrvn se očistili, a od Tebe za ospravedlněné uznáni a přijati byli. Klaníme se v prachu

tajemnému, nejmoudřejšímu soudu Tvému. Tys Otec jejich, a miluješ je více než my. Ty víš, co jim prospívá. Staniž se vůle Tvá! Ale puzení lásky, abychom za ně o slitování k Tobě volali, pochází od Tebe, Tys je vložil do srdce a chceš, abychom se za ně přimlouvali. Otče! ach milosrdný Otče! smiluj se nad nimi; zemřeli u víře v Tebe a Syna Tvého Ježíše Krista. Dej jim brzy ovoce víry té okusiti, a na blažených oučincích vykoupení Tvého podílu míti. Odpusť jim všechny viny jejich, a ukoj vroucnou tužbu jejich, aby již na tvář Tvou božskou patřili a života věčného požívali.

Přijmi, Otče svatý, všemohoucí věčný Bože! milostivě nekrvavou oběť nové úmluvy, kteráž se nyní ku potěšení trpících duší vykonává, a vyslyš nábožné modlitby svaté církve své. Mně ale dej, ať jest mi pomnění na zemřelé bratry a sestry mé poučitelné a spasitelné. Brzy dokonám i já život svůj neb kratičký jest, a jak často překvapí nás smrt tehdáž, kdy se toho nejméně nadějeme! Ach, Bože svatý! kdož jest čistý před Tebou? A když nic nečistého před Tebou obstáti, a do nebeských příbytků Tvých vejíti nemůže, jak se bude se mnou lehkovážnou hříšnicí díti? — O věčnost nedbajíc, a jen věci pomíjející na srdci majíc, trávil jsem potud život svůj. Mnozí a velcí hříchové obtěžují svědomí mé. Jak zcela jinak budu tamto o mnohých poklescích a nedbalostech souditi, jež nyní za maličkosti pokládám, a na sobě vymlouvám. Dej mi, o Bože, milosti své, ať od dneška dny počítám a se polepším, pokud čas jest. Osviť a posilň mne,

bych tak živa býti začala, jakž sobě jedenkrátě žádati budu, abych živa byla bývala. Vezmi mne do kázně své. Očisť mne ode všech poškvrn hříchů, ježby se Tobě, kdybych v tomto okamžení umřela, nelíbily a mne od opatření na Tebe vzdálily. Dej mi tuto trpěti, abys mne tam ušetřiti mohl. Obmej mne krví beránka, ať se před Tebou čistá okázati mohu. —

Podrobuji se ochotně všemu trestu a ustanovení, kterým mne budoucně pro nebe vychovati chceš, a líbám v otcovské podrobenosti otcovskou ruku Tvou, která i trestajíc jen dobré mi chce a činí.

Bože! smiluj se nade mnou! smiluj se nade všemi zemřelými! ať jim světlo věčné v společnosti Svatých svítí. Amen.

Modleme se:

Slitovný Pane a Bože! vyslyš modlitbu naši za duše služebníků Tvých (služebníka Tvého N., služebnice Tvé N.), jež sobě při této nejsvětější oběti připomínáme, jest-li se vinou svou se spravedlností Tvou potud dokonale nesmířili. Povolej je k blaho-slavenému odpočinutí, a obvesel je světlem nebeským, skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všecky věky věkův. Amen.

Epištola z 1. Tes. 4.

Nechceme pak, bratří! abyste nevěděli o těch, kteříž zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteříž naděje nemají. Nebo jestli věříme, že Ježíš

umřel a z mrtvých vstal, tak i Bůh Ty, kteří zesnuli skrze Ježíše, přivede s ním k (vzkříšení). Nebo vám toto pravíme slovem Páně, že my, kteříž živi jsme, kteříž ostaveni jsme do příchodu Páně, že předejdeme těch, kteříž zesnuli. Nebo sám Pán s rozkazem a s hlasem Archanděla, a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví, kteříž jsou v Kristu, vstanou první. Potom my, kteříž živi jsme, kteříž pozůstaveni jsme, spolu s nimi uchvácení budeme do oblaků vstříc Kristu v povětří, a tak vždycky s Pánem budeme. Protož těšte se vespolek těmito slovy. Vysvobod, ó Pane! duše všech věřících od trestů provinění jejich, vykup je spolupůsobící milostí svou od smrti věčné, a přijmi ji do příbytků blahoslavených, do království jasnosti věčné. Amen.

Evangelium sv. Jana 6.

Za onoho času řekl Pán Ježíš zástupům: Všecko, což mi dává Otec, ke mně přijde, a toho, kdož ke mně přichází, nevyvrhu ven. Nebo jsem sstoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, kterýž mne poslal. Tatof jest pak vůle toho, kterýž mne poslal, Otče, abych z toho, co mi dal, neztratil ničeho, ale vzkřísil to v den nejposlednější. A tatof jest vůle Otce mého, kterýž mne poslal, aby každý, kdož vidí Syna a věří v něho, měl život věčný, a jáť jej vzkřísím v den nejposlednější.

Po Evangelium.

Ježíši Kriste, Pane náš! uchovej duše všech věřících od muk a trápení. Sv. Anděl Michael do-

proved' je k světlu nebeskému, které jsi zaslíbil Abrahamovi a potomkům jeho.

(Pokračování mše svatá až po sv. přijímání viz na str. 82.)

Po sv. přijímání.

Světlo věčné svítiž dušem zemřelých, Pane! se Svatými Tvými na věky, proto že dobrotivý jsi.

Propůjč jim pokoje věčného, Pane! a světlo věčné svítiž jim se svatými Tvými na věky, proto že dobrotivý jsi.

Modlemež se:

Svatá oběť Syna Tvého, na něhož, ó Bože; nikdy bez zalíbení nepopatříš, vymoz dušem služebníků a služebnic Tvých (N. N.) žádaného smíření s Tebou; a pokudž na nich ještě který poklesek lpí, očist' je láskou Svou, a zapomeň na všecko přečinění jejich pro zalíbení v Ježíši Kristu, Synu Tvém, Pánu našem, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všechny věky věkův. Amen.

Křesťanské myšlenky na hřbitově.

Pomni ó člověče! že prach a popel jsi,
A v prach a popel se zas obrátíš.

Tak volají tisíceří hlasové na místě tomto, a přikazují mi zastaviti se, bych se od mrtvých moudrosti života naučila. — Tuto odpočívají kosti zemřelých spolukřesťanů, rodičů, bratrů a přátel mých, a tu bude také jedenkrát odpočinutí mé. Mnozí tu práchnivějí již od století! mnozí teprv od nedavna.

Jak mnohé viděla jsem k hrobu nésti, jež jsem dobře znala, kteříž mi dobrodiní prokazovali — mnohé, jež jsem snad urážela, pohoršovala a k hříchu sváděla! — Předešli mne a pamatují mne, že za nimi přijdu — snad brzy přijdu.

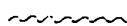
O, kým bych se tu stala lepší, moudřejší a nábožnější! — Kterak se mohu na lidi spolehnouti, z nichž mi jeden po druhém umírá! Jak bych mohla bezpečně živa býti, když ani okamžení před smrtí jista nejsem! — Tuto vidím marnost a pomíjejícnost všech vezdejších věcí. Těla chudých a bohatých leží tu mezi sebou, kdož je ještě rozezná? co jim pozůstalo z jejich předešlé krásy nebo síly? Nic než vyschlé kosti a hrstka prachu?

Tak se stane i tělo mé jedenkrátě pokrmem červů a prachem, z kterého učiněno jest!

Ale vždy to tak nezůstane! Jakož zrno na poli porušení vzíti musí, aby hojné žně následovaly: tak berou tuto těla zemřelých porušení až ke dni vzkříšení. Tuto jest pravé svaté pole, kde semeno nesmrtelnosti skryté leží! tu budou jedenkrátě velké žně: Andělé Boží, dí Kristus, shromáždějí spravedlivé, jako snopy, a donesou je do stodol nebeských; zlé však uvrhnou jako koukol do ohně.

Dobře tedy nynější život svůj vynaložím, bych se z blahoslaveného vzkříšení radovati mohla. Tato radost a naděje mne má k polepšení, k trpělivosti a ke všemu dobrému povzbuditi, abych se nemusela hrobu báti; pak mi bude libým odpočinkem, dokudž hlas soudce světa mrtvých z hrobů nevyvolá.

O Ty, jenž jsi také jedenkrát v hrobě ležel, zase vstal, nyní věčně živ jsi a věčný život dáváš, slavně vzkříšený Ježíši! jakož Tebe nyní v živobytí následuji, tak budu Tebe i ve vzkříšení následovati. Tvá chci býti živa i mrtva — Tvá na věky. Am.

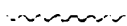
Mezi hroby.

Antifona. Já jsem vzkříšení i život: kdo věří ve mne, byť pak také umřel, živ bude. A každý, kdož jest živ a věří ve mne, neumřeť na věky.

Modlitba.

Bože! Stvořiteli a Vykupiteli všech věřících! propůjč dušem služebníků a služebnic svých odpouštění hříchů jejich, aby prominutí, kteréhož vždycky žádali, pokorným orodováním dojíti mohli. — Bože! kterýž chceš, aby všickni lidé spaseni byli, a jim rád odpouštíš, prosíme Tebe, abysi naše rodiče, bratry a sestry, příbuzné a dobrodince, kteří z tohoto světa vykročili, skrze orodování nejblahoslavenější Panny Marie a všech svatých do blahoslavenství věčného uvésti ráčil. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Pane! odpočinutí věčné dejž všem tuto pochovaným, a světlo věčné ať jim svítí. Amen.

Rozjímání o smrti.

Zajisté umru. Každým rokem, každou hodinou, každým okamžením blížim se více k hrobu. Znenáhla

schází tělo mé; a byť je také nemoc nebo náhoda nezahubila, předce konečně tíží let samo se rozpadne. —

Zajisté umru. O Bože můj! jaké myšlenky musí tato pravda v srdci mém vzbuditi? Svět není tedy domov můj, kdežbych zůstatí měla; tuto jsem jen poutnice, která rychle, jako čas sám téká. Jak marné bylo by snažení mé, kdybych jen pro tento svět živa býti chtěla. Což jest mi nashromážděné bohatství platné, když předce jednou je opustit musím? Pročbych se oddávala rozkošem, když mi jednou jistě, snad brzy odňaty budou? Pročbych toužila po důstojnostech a hodnostech, když i velcí, slavní a mocní na světě jedenkrát s trůnů svých sstoupiti, musejí, a tak jako nejchudší žebrák do malé a ouzké prostory hrobové uloženi budou? Jak politování hodna, jak strašná bylaby mně pošetilost má, kdybych jako mnozí, ze zaslepených blížních mých, celý život svůj ztrávila pečováním a usilováním o pomíjející věci světa, o jeho marné radosti a ničemné přednosti a o duši svou nijakž, nebo jen povrchně pečovala? Jak hrozná bylaby lítost, jak trpké a marné slzy mé, kdybych jedenkrát na smrtelné posteli ouzkostlivě na dokonaný život svůj ohlídnouti se měla, a ničehož, nebo málo co shledala, co by mne potěšiti, mně radosti a důvěry před soudcem mým dodati mohlo? kdybych sobě říci musela: Tolik jsem pracovala, tolikere nesnáze jsem přetrpěla, tolik obětovala, bych se lidem zalíbila, pohodlné rozkošné dny sobě opatřila, nad jiné se stkvěla: a pro sebe, pro duši svou, pro Boha svého ničehož

jsem neučinila? Pro tělo byla jsem živa, a duši svou, to nejdůležitější jsem zanedbávala? Nikoli, Otče můj! tak pošetilá nebudu; ohlížeti se budu na hodinu smrti své, a ona mne pobídne, abych dobře činila; kdykoli mne pokušení lákati, hřích vábiti, zlá náklonnost k nerozumnému a hříšnému počínání volati bude, na hrob pomním a sama sobě řeknu: Jak velice by mne tento skutek jedenkráté tížil, kdybych si ho dovolila? Cokoli začnu, vždy se sama sebe otážu: Způsobilo-li by mi to na smrtelné posteli útěchu nebo zoufání? Když mne lakomost vábí, chlípnost láká, ctižádost k sobě táhne, představím si, že jedenkráté ani zlato, ani užité radosti, ani hodnoty z muk věčných nevysvobodí! ale že mne pak dobří skutkové, cnostní, šlechetní, dobročinní činové občerstvějí, a pomnění na vykonané skutky lásky křesťanské, ano i vzpomnutí na trošku vody, kterou jsem žíznivému pro Ježíše podala, potěší mne tam a více prospěje, než kdybych byla miliony měla nebo ve všech rozkoších smyslných se kochala. To mne má k bdělosti, horlivosti a pečlivosti roznítiti, bych sobě takových pokladů shromáždila, ježby mne neopustily, když mi svět již ničím nebude, a jichž mi ani smrt odníti nemůže. Nábožně a křesťansky živa budu; jen pak smím doufati, že spokojeně umru.

Zajisté umru; okamžení však smrti mé nejisté jest. Můžeť to ještě léta trvati; ale i dnešní den, nejbližší okamžení může mé poslední býti. Nesmím tedy s polepšením svým odkládati; nesmím ani okamžení meškati, bych o dobro duše své všemožně se postarala; nesmím dlíti, bych sobě zásluh získala a

cnosti vykonávala, kdekoli se k tomu příležitost vyskytne. Nesmím malichernostmi světa čas svůj promarniti, tím méně v hříšných rozkoších život zmařiti. Proto že každý den života mého posledním dnem mým býti může, ach, tedy musím také vždy hotova býti počet klásti, na věčnost vykročiti a před soudce se postaviti; musím pečovati, bych hřivnu mi svěřenou, to jest a dary a milosti Boží, neměla zakopanou neb docela prohýřenou, a tak s prázdnýma rukama před něho nepředstoupila. Hodina smrti mé jest nejistá. Velké a důležité pomyšlení! Jakž by mne mohlo pomyšlení přemoci, jak zlý příklad lákání k hříchu svěsti, když povážím: Této nepravosti se dopouštím! a snad za hodinu státi budu před Bohem svým, majíc se z ní zodpovídati. Ba spíše musí mne toto představení povzbuditi, abych žádné příležitosti neopominula, kdy se polepšiti, nebo nějaký záslužný skutek vykonati mohu. Když osení dozrá, nebe se vyjasní, slunce svítí, který rolník nespěchá je sebrati a do domů zavézt, proto že bouře a nehody, krupobití a lijavcové následovati mohou; a já bych neměla pro duši učiniti, co lidé při vezdejších statcích činí? Svatý Bože! když jest smrt tak jistá, a příští její tak nejisté, ach, dej mi zmoudřeti, dej mi povážiti, když vůkol mne lidé šediví i takoví, jenž jsou ještě v květu let, v síle života, moji známí a přátelé neočekávaně umírají, že i mne totéž potkati může, a žeby pak výmluva má marná a pošetilá byla, kdybych říci chtěla: To jsem si nepomyslila!

Konečně: jen jedenkrát umru. Velký Bože!

hrob žádného již nevrátí. Člověk přestoupí do věčnosti, a tam jest souzen; tam bývá povolán, buď aby věčně v nebi se radoval, nebo věčně v mukách pekelných hynul. Pevně se zavrou brány, jak skrze ně prošel. Můžeť jen jednou umřítí. Jak brzy duše má z těla vyjde, bude osud její na věčnosti rozhodnut. Uchopí-li mne smrt v bludech mých, a vyvrhne-li mou duši hříchy obtíženou s těla, již mě žádná lítost žádná slza vykoupiti moci nebude. Věčně bude veta po mně. Bože dobrotivosti a slitování! jak velice se musí srdce mé tohoto pomýšlení zhroziti! když toto uvážím, cožby mohly radosti smyslné, rozkoše života, sláva světská pro mne vábného míti? — Tobě ctnosti nebeská, oddám srdce své; k Tobě, náboženství svaté, pevně se přilnu; vy jen můžete mne vysvoboditi; vy to můžete způsobiti, abych nejen před jistou smrtí a nejistým příštím jejím se netřásla, nýbrž z ní se i radovala. Daleko budtež ode mne, vy hříchové, a vy nečisté, pomíjející, nevěrné radosti a pokladové světa! Otci svému nebeskému budu sloužiti, pravou, statečnou křesťankou se stanu, s milosti Boží se vším pokušením zápasiti a je přemáhati budu; dobré budu co nejvíce mohu, činiti, bych sobě zásluh nashromáždila, pochvaly Boží došla, a svého určení a cíle šťastně dosáhla, pro který mne Pán Bůh postavil na tento svět. Jen o takové statky budu usilovati, které mi ani smrt odnítí nemůže. Pak ať přijde hodina smrti kdykoli, vždycky bude mně milá; pak mi bude jen zavoláním Otce mého, jenž věrné dítě své od práce k odpočinutí vede.

Bože můj! Otče duše mé! toto předsevzetí má stále v srdci mém setrvati, v hodinu pokušení a protiventství síly a statečnosti mi dodávati, hřích zoškliviti, k dobrému a k vynakládání vší síly své mne povzbuzovati. Tobě budu sloužiti, pro nebe pracovati, a horlivě i neunaveně pečovati, bych jedenkrát milosti a lásky a odměny Tvé hodna byla. Požehnej nábožné předsevzetí toto a utvrď je milostí svou, ať jemu věčně věrna zůstanu. Musímť nábožně a křesťansky živa býti, abych dobře a blahoslaveně umřela. Amen.

Upozorníme na modlitební knihu: **Bůh můj a mé všecko.**

Modlitební kniha pro katolické křesťanky, obsahuje: Modlitby ranní, večerní, mešní, k sv. zpovědi a k sv. přijímání, sv. křížovou cestu, litanie a písně. — Sestavil P. Pavel Jos. Pelikovsky, kněz řádu Františkánského, novicmistr a spiritual kleriků.

Ve velké 32ce, 320 stran se 4 ocelorytinami na poštovním papíře za 54 nk.

Nákladem kněhkupectví B. Stýbla v Praze.

Oddělení třinácté.

Některé známější písně.

Písně ranní.

1. Minula noční hodina, - poklekněm na kolena. - Ve jménu Otce, i Syna, — též i Ducha svatého všejednoho Hospodina.

2. Děkujemeť, ó Bože náš! - žes z své lásky otcovské - této noci byl strážce náš, - a že nad námi svou moc - neproved - ďábel satanáš.

3. Tebeť my, Otče! prosíme, řiď nás svým Svatým Duchem, ať před Tebou nehřešíme; dej, ať tento celý den - k Tvé cti a chvále ztrávíme.

4. Zazeň od nás ďábla zlého, vzdal od nás i člověka - lstivého a nepravého; - pošli k ostríhání nás - anděla svého svatého.

5. A poněvadž v potu tváři svůj chlób jísti musíme, - Bože, dobrý hospodáři! - požehnej pracím našim, - ať se nám zde dobře daří.

6. Na Tvou lásku spoleháme, - Tobě se poroučíme; - se vším, což od Tebe máme, dejž, ať ve zdraví času - večerního dočekáme.

1. Ve jménu Otce i Syna, - též i Ducha svatého, všejednoho Hospodina, trůn v nebi majícího všickni teď v tomto domu, - činme vnitřní poklonu, — to vše z upřímného srdce, - modleme se k Bohu řkouce:

2. Otče, náš, Jenž jsi v nebesích, posvětiž se jméno Tvé, - kraluj Ty sám v našich srdcích, staň se vůle Tvoje zde, - chlób vezdejší dej nám sám, odpusť naše viny nám, neuvoď nás v pokušení - zbav zlého, přiveď k spasení.

3. Zdráva buď, Panno Maria! - milosti Boží plná, - Bůh s Tebou, jsi požehnaná mezi ženami sama; neb Tvůj život přešťastný - přinesl květ překrásný, Krista Ježíše milého, pro spasení lidu všeho.

4. Ó předústojná Panenko, - Matko Syna Božího! ujmi se stvoření všeho - světa hříchy jatého, i při hodině smrti - rač, Panno s námi býti, i na věky věkův, amen, - by nás minul věčný plamen.

Písně večerní.

1. Pod večer Tvá čeládka, co k slepici kuřátka, - k ochraně Tvé hledíme, laskavý Hospodine!

2. Žes ráčil svou milostí dobrého zdraví přáteli - tento dnešní celý den, z toho Tobě děkujem.

3. Jestliže pak jaký hřích našel se v našich tělích, odpusť svému stvoření v Kristovu zasloužení.

4. Pokojné noci nám přej, ďáblům škoditi nedej; - jakož ochránce silný ostříhej nás, k nám schylný.

5. Ať tělo odpočine, sen zlý, hrozný pomine; - všecka dobrá myšlení - dej nám Pane ve spaní.

6. Snům nedej nás mámiti, pokoje rač popříti, aby chom, lehnouc zdraví, vstali ráno veselí.

7. Ó Bože všemohoucí! buď při nás svou pomocí, - nedávej nás hříchu v moc, ostříhej nás celou noc.

8. Toběť se poroučíme a pokorně prosíme, - při nás buď svou milostí, budeť nám na tom dosti.

9. Učiň to pro své jméno, ať jest od nás chváleno, - odsavad až na věky, - Pane Bože veliký!

---

1. Slunce za horu zapadá, noc mocí temnou k nám padá; - Kriste, světlo! rač svítit nám, - zaplaš temnosti mam a klam.

2. Duch náš se k Tobě vděčně nes', - žes ráčil nás ochránit dnes - od škod a nebezpečností - z Božského milosrdenství.

3. Odpust, čímž hněvali jsme Tě, buďto zjevně nebo v skrytě: nedej duši v tom zahynout, dej v naději odpočinout.

4. Na stráž anděly své postav, nás pekelného strachu zbav; zruš všelikou ďábelskou moc a rač nám dáti dobrou noc.

Píseň obecná ke mši svaté.

Bože! před Tvou velebností - na kolena padáme; dej nám potřebné milosti, - o to vroucně žádáme; - jsouce obtíženi vinou, lkáme: rač nám odpustit, nechať duše nezahynou, - Kriste rač je očistit!

Gloria. Sláva na výsosti Tobě, věčný Králi! Bože náš; pokoj budiž v každé době nám, jež za své dítky máš. Tvorstvo světa veškerého zpívej Tobě čest a dík, žes nám poslal Syna svého, Jenžto náš je prostředník.

Evangelium. Slovo Páně objevuje k věčné vlasti cestu nám: kdo je plní, následuje Krista v jeho věčný chrám. Učiň srdce naše čisté, - ať jest půdou úrodnou, svému semenu dej, Kriste! - vznik a vláhu příhodnou.

Credo. Vyzývám, věčný Otče! Tebe - vůle Tvá vše stvořila; Tvůj milý Syn přišel s nebe, Panna jej porodila; Duch svatý v nás vlévá síly a útěchu v úzkosti, - prostředky nám dává k cíli, světí duše k blahosti.

Při Obětování. 1. Přijmiž oběť čistou, Pane! - nechať nám je k spasení, - přijmi dary věnované, - kteréžto se promění v tělo a krev Syna Tvého, jak sám zřejmě vyslovil, - když hod zákona nového slavně byl ustanovil.

2. S těmy dary buď za věno Tobě naše myšlení, - vůli Tvé buď podrobno - naše všecko činění. - Přijmiž naše práce, statky, - vše, čím každý z nás je živ, - radosti i nedostatky; shlédni k nám, buď milostiv!

Sanctus. „Svatý, svatý, věčně svatý - Hospodin, náš Pán a Bůh,“ - takto zbožnou láskou zňatý - zpívej Tobě každý duch! Plnát jsou Tvé velebnosti, Bože! zem i nebesa, - každý Tvor ať s uctivostí - „hosanna“ Ti zaplesá.

Po pozdvihování. 1. Cherubíni, serafini! - dolů s nebe sestupujte, - jako na nebeské síni - Boha zde oslavujte; - važte, že zde k nám se blíží - nebeského Otce Syn, Jenžto zahladil na kříži věčné tresty našich vin.

2. Buď od nás všech pozdravena, - převelebná svátosti! Kristem nám odporučená co závdavek milosti; manna jsi, jenž duši sílí, proti smrti spasný lík, útěcha v poslední chvíli: Tobě čest a věčný dík!

Při přijímání. O Ježíši, vzácný hoste! - v srdci mém chceš stánek mít, rei, ať hříchů všech je prosté, bys v něm důstojný měl byt. - V Tebe věřím, v Tebe doufám, Tebe vroucně miluji, - že jsem zhřešil oplakávám - a srdečně lituji.

K požehnání. Bože! požehnej nás všechny, ať vždy v ctnosti trváme, k spáse svojí chléb andělský důstojně přijímáme; dej nám žítí k Tvoji chvále, jak nám velíš, Otče náš! uděl v boji síly stále, veď nás tam, kde přebýváš.

---

1. Ku Kyrie. Zde před Tvou velebností v Tvém chrámu klekáme, ó Bože! s vysokosti Tvou milost žádáme; Tvé svaté jméno ctíme, ó Pane, radostně, - a Tebe velebíme, - vzhled' na nás milostně.

2. Při Gloria. Buď Bohu na výsosti zpěv chvály zvučné vzdán - a milovníkům ctnosti - zde svatý pokoj dán.

Jak Tvá, ó Panovníku, čest nebe probíhá, tak zvuk se našich díků kraj světa rozlívá.

3. K Evangelium. Z úst Božích vyjevuje se šťastné poselství, - jímž pravá utvrzuje se víra v křesťanství, - kýž nikdy nepoddáme se zlému učení, kýž statně odoláme všech bludů vábení!

4. Při Obětování. Rač z rukou kněze vzíti tu oběť přesvatou, a nech ji stále býti nám za hřích výplatou; - ač se tu ukazuje - jen chléb a víno nám, co v sobě obsahuje, - jest Ježíš Kristus sám.

5. Při Sanctus. O svatý, svatý, svatý jest Bůh, náš Hospodin! Tak svatou bázní jatý - Ti zpívá Serafín. - Tvé skutky, světa králi! vše hlásá stvoření, kým hlas i naše chvály jak nebešťanů zní.

6. Po pozdvihování. Rač Otče s vysokosti - sem mile shlédnouti a od nás s laskavostí - tu oběť přijmouti. Patř na to umučení, jež Syn Tvůj podstoupil, by lidí z odsouzení - svou smrtí vykoupil.

7. K přijímání. Kdo smí jít k stolu Tvému, - jsa hříchem zohaven? řci slovem nemocnému, - a bude uzdraven. - Mé srdce tužbou hoří, by bylo schránkou Tvou, když v víře duch se koří - splň žádost dychtivou.

8. K požehnání. Již oběť předústojnou - jsme vroucně skonali: - ó Bože, Tvou moc hojnou a milost poznali, - rač s námi mocně státi, ó Bože milosti! - skrz tuto oběť dáti - nám věčné radosti.

Písně adventní.

1. Z nebe posel vychází - od dávna žádaný, k Panně Marii vchází, od Boha poslaný, ten rajský archanjel - nazvaný Gabriel.

2. Pokorně se pokloniv, koná své poselství; - své hlavy ctně nakloniv, ctí svaté panenství; - pannu pozdravuje, divnou věc zvěstuje.

3. Zdrávas, panno! milostí Božskou naplněná, krásou všelikých cností - nad jiné vznešená: - máš rodičkou býti, syna poroditi.

4. Syn Boží Tebe volí, chce Tě matkou míti - jak jen srdce Tvé svolí, hned ho máš počítí, - svol, ó Panno čistá, počni Pána Krista.

5. Proč se rdíš, proč vyptáváš, jak to může býti? ač může nepoznáváš, - nemeškej svoliti; panenství nezrušíš, že jsi matkou zkusíš.

6. Neboj se, to učiní - sám Bůh všemohoucí, - Tebe čistě zastíní Duch svatý žádoucí; co nelze mysliti, Bůh může činiti.

7. Když tak Maria slyší - anjela svatého, - dí: Já jsem ta nejnižší dívka Pána svého, - podle tvých slov se staň, - co chce můj Bůh a Pán.

8. Plesej královno rajská, - že, jak jsi svolila, - divné věci moc Božská - v tobě způsobila: - počala's v svém těle - světa Spasitele.

9. Ó divná věc a nová! - Bůh ponížil sebe, - jež jsi skrze svá slova - přivábila s nebe; na tvé jedno slovo vtělil se Bůh „Slovo“.

10. Milá Boží rodičko! buď naší řečnicí; promluv za nás slovíčko, buď orodovnicí koho ochraňuješ, od pekla zbavuješ. -- Amen.

---

1. Hle přijde Pán, Spasitel náš, cestu jemu spravte, přijde žádaný Mesiáš, hospodu připravte, přijde, přijde náš Spasitel, všickni zaplesejte, přijde, přijde Vykupitel, chválu Bohu vzdejte.

2. Plesejte svatí otcové, kteří jste v temnosti, neb stanou se věci nové, plesejte radostí. Přijde, přijde náš Spasitel, všickni zaplesejte, přijde, přijde Vykupitel, chválu Bohu vzdejte.

3. Již přijala Panna čistá nebeské poselství: že má poroditi Krista, nezrušíc panenství. Přijde, přijde náš Spasitel, všickni zaplesejte, přijde, přijde Vykupitel, chválu Bohu vzdejte.

4. O kterém prorokovali svatí prorokové, Jehož jsou z dávná žádali, všickni národové. Přijde, přijde náš Spasitel, všickni zaplesejte; - přijde, přijde Vykupitel, - chválu Bohu vzdejte.

5. Obrátte se, ó hříšníci! - a číňte pokání, - buďte z svých hříchů kající, čas jest smilování. Přijde, přijde náš Spasitel, - všickni zaplesejte; Přijde, přijde Vykupitel, - chválu Bohu vzdejte.

---

1. Otče všemohoucí, - předivný v své moci! - Pane, všem světům znám, jenž jsi dal syna nám jednorozeného; buď ti chvála z Něho.

2. Ó divná milosti! ó té laskavosti: Pán maje trestati, chce se smilovati, Syna za nás dává! Věčná mu buď sláva!

3. Posílá na zemi k našemu spasení, koho z dáвна slíbil těm, jichž si oblíbil, - kohož jsou žádali, - jenž pro-rokovali.

4. „Prolomíž nebesa - v pannu ctnou se nesa! - Ó Pane, ukážíž - milosrdenství již; ó nakloň nebes svých - sstup, potěš ztrápených!“

5. Tak jsou Tě žádali, kdo věrnost Tvou znali; tak k Tobě volali, kdo v trestu vzdychali: památkou přítomnou - vzbud' i v nás žádost ctnou.

6. I hned se v to vloží milostný Syn Boží, - chce být přímluvníkem, smírcem, prostředníkem mezi lidem hříšným - a Otcem nebeským.

7. V Božství proměněn, - ve všem Otcí roveň, volí se zmařiti, - způsob sluhy vzíti: čím byl, v tom nepřestal, - čím nebyl, to přijal.

8. Všech strastí citelnost, lidská v něm smrtelnost; ač v žití nevinen, - zázračně počatém, za hřích všeho světa - má být on výplata.

9. Ký rozum pochopí, - ký jazyk vypoví, - ó Pane, lásku tvou? světy nad ní žasnou! - Ach, a což my díme? my se ti klaníme!

10. Chvála budiž tobě, - Kriste, věčný Bože - s Otcem, Duchem svatým, - věčně požehnaným! - přiveď svou milostí - nás do své radosti.

---

1. „Rosu dejte oblakové, - pršte Spravedlivého!“ - volali jsou prorokové - z hrobu kletby tmavého. - Přišel a s ním požehnání, - jenž jak jarních větrů vání, - jako rosa nebeská - všemu vznik a radost dá.

2. V Nazaretu, Gabrieli! tam kde bydlí Maria, vyříd rychle archanjeli: „Zdrávas milosti plná!“ - dí náš Bůh, a anjel chvátá, panna milosti jest jatá; rci: mým Synem slouti má, kohož zrodí Maria.

3. A tuť světa Vykupitel z dávna nám zaslíbený - přišel milostný Spasitel, k nám lidem ponížený. On zahnal temnosti strašné, - zkrotil srdcí lidských vášně; - jemu zavzni v plesání naše prozpěvování.

4. Nechtěj pádu víc se strašit - v Adamu spáchaného; Bůh tvůj zná i duchy plašit pekla rozhněvaného. Víra pudí ouzkost, zmatek; - doplňuje nedostatek milost svou mocný Bůh: - slav ho věčně každý duch!

5. Trudný obraz pádu tvého, člověče vykoupený, setřel skrze Syna svého Bůh věčně milovaný. Nebesa se rozjasňují, slávu Bohu prozpěvují; andělé ti kývají, - pokoj tobě hlásají.

6. Hle, moc pekla ponížena, hříchů pouta zlomena; věčná smrt je potlačena, duše tvá obhájena. Nebesa se otvírají, - slávy věnec podávají - andělé již cnostnému - tvorů vykoupenému.

7. K trůnu Tvému lásky plný Bože, se již blížíme, přišels, Kriste zaslíbený, k hodům Tvým se strojíme. Alleluja, svatý, mocný! Slávu Tobě nesmrtelný! - Budiž od nás zveleben - na věky věkův. Amen.

Písně vánoční.

1. Narodil se Kristus Pán, veselme se, z růže kvítek vykvet nám, - radujme se; z života čistého, - z rodu královského, nám, nám narodil se.

2. Jenž prorokován jest, - veselme se, Ten na svět poslán jest, radujme se; z života čistého atd.

3. Člověčenství naše, veselme se; ráčil vzít Bůh na se, radujme se; z života čistého atd.

4. Goliáš obloupen, veselme se, člověk jest vykoupen, - radujme se; - z života čistého atd.

---

1. Tři králové znamenali - hvězdu, kterou jsou viděli,
hned své koně sedlali, do Betléma jsou se brali - na krále
se ptali, doptavše se, jemu dary dali.

2. Zlato jsou na znamení, dali věčného králování,
a myrhu na znamení jeho svatého umučení, kadidlo jsou
dali, - a v tom věčné kněžstvo znamenali.

3. Panna Syna počala, panenství své nezrušila, - nám
Boha porodila, - a čistou pannou zůstala, - jsoucí jeho dceří, -
jestiť také i máteří.

4. Nechtěj to v mysl bráti, ani se mnoho na to ptáti, -
kterak se to může státi, by mohla být jeho máti, - než
sprostně věriti chceš-li kacířstva ujíti.

5. Jak slunce sklo proráží, - však skla nikdy neuráží,
tak ta Panna předrahá - porodivši nám Boha Pána, - panen-
ství nezrušila, pravou matkou Boží byla.

6. Otcové jsou žádali, - a k Bohu bez přestání volali:
- Brzo-li se vyjevíš, - a nás naší psoty zbavíš? Bože, rač
nedlíti - ale rač dolů s nebe sstoupiti.

7. Blahoslavené oči, - které zasloužily viděti - toho dra-
hého Pána, na němž není lest shledána, dej Tvůj znát
obličej, - a nás v věčném pokoji zachovej.

8. Protož my zde na zemi se všemi svatými anjely
chvalnež to drahé dítě, - ať nám ráčí zde na světě, mír
a pokoj dáti, - potom s tebou v nebi přebývati. — Amen.

1. Kristus, Syn Boží, - narodil se nyní z života pa-
nenského, - vtěliv se pro člověka hříšného.

2. Žádost prorokův, - prvních svatých otcův, - Bůh Otec
splnil mile; - dalt nám Syna svého této chvíle.

3. Protož mu každý - děkuj křesťan věrný - z toho daru
drahého, - chvále bez přestání jméno Jeho.

4. Neb překrásný dar - v dnešní den jest seslán - z mi-
losti Boha Pána, - Jímžto lest ďáblova je zklamána.

5. Mnozí králové, zbožní prorokové, - zdávna toho žá-
dali; - chudí pastýřové se dočkali.

6. Svatí andělé nebeští měšťané, chvalte Boha na nebi, - zjednejte nám pokoj zde na zemi!

---

1. To maličké děťátko, - to krásné pacholátko - ulíbejte dětičky; - váš je to Pán maličký.

2. Od Otce s nebe vyšel, - a k vůli vám sem přišel: i chce všecky dětičky míti za své bratříčky.

3. Když kyne tam na hoře, - poslouchá zem i moře: zde chce být každý den - Matky lidské poslušen.

4. On lučiny odívá, i ptactvo vše krmívá: zde ale host předrahý - hlad trpí a je nahý.

5. Pro koho to vše snáší - Ježíšek, host nejdražší? Aj, pro vás, dítky drahé! trpí pachole malé.

6. Řekněte z duše čistě: - Přemilý Jezu Kriste! - líbám Tvé nožičky - a přemocné ručičky.

7. Ty náš jsi, my jsme Tvoji; zjev nám jednou tvář svoji, povolej nás do nebe, ať oslavujem Tebe. Amen.

Píseň na nový rok.

1. Den přeslavný jest k nám přišel, v němž má býti každý vesel, radujme se veselme se, v tomto novém roce! - Dítě se nám narodilo, proroctví se vyplnilo, - Radujme atd.

2. Izaiáš prorokoval, - anděl Gabriel zvěstoval, - Radujme se atd.

3. Že se narodilo dítě v Betlémě, - v tom malém městě, - Radujme se, atd.

4. Že přijeli tři králové, nesouce dary veliké, - Radujme se, atd.

5. V hospodě místa nemělo, mezi hovady leželo, Radujme se, atd.

6. Kriste, pro Tvé narození, - dej nám hříchu odpuštění, - Radujme se, atd.

7. Ať nás nezžehne věčný plamen, uchovej nás, Kriste, Amen. - Radujme se, - veselme se, - v tomto novém roce!

Písně postní.

1. Již jsem dost pracoval pro tebe člověče! tři a třicet let, - ó bídný hříšníče! Půjdu, půjdu do Jerusalema; tam co o mně psáno, - všecko se vykoná.

2. Ještě jednou s vámi za stolem posedím, chléb v tělo, vino v krev -- svou vlastní proměním; - na památku svého umučení službu vám prokáži - v smutném rozloučení.

3. Kam se obrátit mám? — již mne Jidáš' prodal, můj vlastní učenník Židy na mne svolal; ti mne najdou, an v sadě se modlím, pro vaše spasení krvavě se potím.

4. Hle, již jsem přiveden k soudu k Annášovi, pak zase povedou mne ku Kaifášovi; tu mne bijí, haní a v tvář plijí, křivé svědky slyší, k smrti mne odsoudí.

5. Korunu trnovou na mne přistrojili velmi bodlinateou, a mne bičovali; - ach, nastojte, již krev všudy teče; - ach, velké množství ran mám pro tě, člověče!

6. Práví Pilát k lidu: „Hle! člověk nevinný; bych smrti výrok dal neznám na něm viny.“ Však lid volá: „Nemůž být nevinný; - Přijď Jeho krev na nás - a na naše Syny!“

7. Král slávy nebeské již se na smrt béře; - ó duše křesťanská, považ břímě kříže! - Svaté nohy již pod ním klesají, - On nemůže vstáti, - kati Ho tepají.

8. O horo vysoká, - horo Kalvarie! - cesto kamenitá! — - ó jak dlouhá chvíle! „Již nemohu mdlobou těžký kříž nésti, ach, Šimone, pomoz - na horu jej nésti!“

9. „Svůj kříž jsem tu složil, roucho mi svlácejí, - a ruce, nohy mé hřeby prorážejí; - ach, údy mé již jsou nataženy, tu pním mezi lotry k nebi vyzdvižený.“

10. „Na tebe křesťane! - s láskou dolů hledím, z boku poslední pro Tebe krev cedím; - máš-li ke mně též srdce upřímné, - polituj, požaluj - mé smrti nevinné!“

---

1. Kristus příklad pokory, Bůh náš milostivý, Otce svého Syn milý a jednorozený, pro hříšného člověka - ráčil býti chudý, - ač jsa ode věčnosti - Bohu Otci rovný.

2. Když se nejprv narodil z Panny Syn člověka: -
v jesličky Jej vložila - Jeho milá Matka; plénkami obvi-
nula, jako dívka chudá: - před Jeho nepřítelem - v cizině
Ho skryla.

3. Od ďábla pokušení, - od lidí hanění, od přátel utr-
hání, - od cizích rouhání: ráčil jest podstoupiti, lidem
rovným býti; jsa vždy poslušen Otce až právě do smrti.

4. Hlad, žízeň, horko, zimu, největší chudobu - vzal
jest na se, — člověka - prvního pokutu; - v potu tváři,
v bolesti - a s pláčem pracuje; takto věčného chleba
synům dobýváje.

5. S pláčem ovce hledaje, - kterouž byl potratil, - nalez'
ji na ramena - svá milostně vložil; dobrý pastýř svým
pokrm věčný jest připravil, - a za své ovce na smrt - svou
duši položil.

6. S křížem svým dobrovolně již na smrt se bera, -
řek: „Vezmi každý svůj kříž - a zapři sebe sám;“ muselť
Kristus trpěti, a tak v slávu jíti, aby slávy nám dobyl
hříchem potracené.

7. Učiň, bychom po Tobě - s svým křížem stačili; na
Tvou cestu uhodíc, - Tě následovali; a ďábla se nebojíc,
v víře setrvali; a pak na věky šťastně - s Tebou přebý-
vali. Amen.

---

1. Kriste můj Spasiteli! ať Tvá krev nevinná není
mně k ztracení. Dobroto nesmírná! Ty jsi ten jediný, -
Jenž snímáš hříchy světa, - Beránek nevinný.

2. Ač má duše se leká, - že jest zabloudila, - pro své
veliké hříchy pekla zasloužila: však Tvé svaté rány
naděje dodávají, - vzbuzují k pokání.

3. Rozpal mé vlažné srdce, dej svou svatou milost, -
dopřej nad mými hříchy dokonalou lítost, - a dej bázeň
Boží: - ať se více v mém srdci - nepravost nemnoží.

4. Nuže dokud přebýváš, - duše má! v mém těle:
silně věř, doufej, miluj svého Spasitele, prokazuj Mu
vděčnost; - cokoli činiti budeš: pamatuj na věčnost.

5. Laskavý můj Ježíši! - uděl mi milosti; chci umřít i živ býti vedlé Tvé libosti; - Tobě se oddávám, - jenom za odpuštění - hříchův Tebe žádám.

Písně velikonoční.

Vstalť jest této chvíle - ctný Vykupitel, - Ježíš Kristus mile, - světa Spasitel; - Jenž pro hříchy naše On stáše, - rozpjat na kříži nevinný, - náš Bůh jediný.

2. Když jeho plakaly smrti ženy ctné Marie, a stály u hrobu truchlé: - anděl, jenž sedíše, - tím spíše kázal bratrům zvěstovati, že jest vstal z mrtvých.

3. Z srdečného hlasu - rcem: Alleluja! - tohoto my času řkouc: Alleluja! všickni zazpívejme; i vzdejme - Spasiteli všeho světa - vždy: Alleluja!

4. Ta šlechetná žena všedši k bratřím v dům, Máři Majdalena - k ctným apoštolům; - promluví k nim mile, - té chvíle, - dějíc poselství andělské: - „Vstal Bůh zajisté.“

5. Jenž's umříti ráčil pro nás, Kriste ctný! - chtě, by se nezpáčil - hříšník všeliký, vstals z mrtvých s radostí, z milosti; ó popřej ctného skonání, i z mrtvých vstání! Amen.

---

1. Prozpěvujme všickni nyní na den Božího vzkříšení, majíc v srdci utěšení z nesmírného dobrodiní. Alleluja!

2. Když smrtí Pán nás vykoupil k otcům do pekel sestoupil, vyvedl je, ďábla loupil, cestu na svět zas nastoupil. Alleluja.

3. Třetího dne v ranní dobu, všecku složiv lidskou mdlobu, jasnou na se vzal podobu, vítěz vyšel z svého hrobu. Alleluja.

4. Zachvěly se hory, doly, žasly v hrobích i mrtvolý; - Pán své hledal apoštoly, - přišel léčit jejich boly. - Alleluja.

5. Jeho kůrové andělští, všickni měšťané nebeští, i také živlové zemští - vděčně oslavují a ctí. Alleluja.

6. Léto zimě průvod dává, — slunéčko zemi zahřívá, -
líbý větríček provívá, - nebe rosou květ zalívá. Alleluja.

7. Ptáci sladce prozpěvují, lidem léto oznamují,
z svého Pána se radují, - čest a chválu mu vzdávají. Alleluja.

8. Země se znovu otvírá, palouk se kvítím odívá, -
všecko stvoření okřívá, - svého pokrmu požívá. Alleluja.

9. Nuže vstaňme i my k chvále, oslavujme duchů krále;
- povstal z hrobu nenadále, - by jsme žili Jemu stále. Alleluja.

10. Chvála Otci nebeskému, i Jeho Synu milému,
z mrtvých slavně povstalému, - oslava Duchu svatému. Alleluja.

---

1. Vesel se této chvíle - lidské pokolení, čině pa-
mátku mile Božího vzkříšení; - neb Pán přezádoucí - rá-
čil jest z mrtvých vstati, - vítěz všemohoucí.

2. Adamův rod vykoupil - z temného vězení, - když ve
světě podstoupil - smrtelné trýznění; - smrt věčnou potlačil, -
a nebeskou bránu nám - otevřítí ráčil.

3. Noční temnost osvítil - k světu utěšení: - když sám
z mrtvých procítil - v podivném vzkříšení, když vraha
pyšného svázal, potřel vítězně, odňav kořist jeho.

4. Aj, král slavný v nebe všel s dušemi svatými; -
andělský sbor chválu pěl hlasy radostnými: Alleluja,
vděky, - sláva, čest Beránkovi - po vše věků věky!

5. Všecko stvoření plesá, život se vracuje, - slunce —
zemi, nebesa mile vyjasňuje; - ptáčkové hlasitě - prozpě-
vují k oslavě Boží na úsvitě.

6. Kvítí zkvětá, vůni dává, - pahrbky se skvějí, - i ze-
lená se tráva, stromové pučejí: všecko svou mladostí -
vzbuzuje mysl naši - ku věčné radosti.

7. Chvalme vždy přeslavného Krista Spasitele, - kte-
rýž nás ukrutného - zprostil nepřítele; ať z Jeho milosti -
po našem z mrtvých vstání bydlíme v radosti. Amen.

---

1. Vesel se nebes Královno, alleluja, · plesej světu všeho
koruno! alleluja.

2. Syn Tvůj, Ježíš jsi odnosila, - alleluja, vstal z mrt-
vých, Matičko milá! alleluja.

3. Jehož's mrtvého plakala, alleluja, vstal z mrtvých Kristus, tvá chvála; alleluja.

4. Tělo, jenž nahé viselo, alleluja v rouše slávy se zaskvělo; alleluja.

5. Rány jeho jsou zhojeny, alleluja, stkví se co drahé kamení; alleluja.

5. Tvář ubledlá a zsinálá: alleluja, jako slunce blesk vydala; alleluja.

7. Oči smrti zamhouřeny: alleluja, jak hvězdy jsou osvíceny; alleluja.

8. Tělo jeho prv smrtelné: alleluja, - učiněno nesmrtelné; alleluja.

9. Již všecek krásný a šťastný, alleluja, vítěz slavný a král jasný; alleluja.

10. V té své slávě a jasnosti, alleluja, - zůstane až do věčnosti; alleluja.

11. Raduj se z té slávy Jeho, alleluja, - přimluv se za nás u Něho! alleluja.

Písně na křížové dni.

1. Bože Abrahamův, - králi, pane pánův, - myť prosíme Tebe, - dej nám rosu s nebe, - Pane Bože náš!

2. My, jenž v Tě věříme, - Ježíši! prosíme, - smoč ourodu země, - dej nám chléba sémě, - Pane Bože náš!

3. Uslyš hlasy naše, - jakos Eliáše - proroka uslyšel, — - a z nebe déšť pršel, - Pane Bože náš!

4. Myť k Tobě voláme, Tvou milost žádáme, nás uslyšeti, - déšť tichý nám dáti, - Pane Bože náš!

5. Déšť nebesa dejte, rosou zalívejte - stromy i zeliny, - louky i dědiny; Pán Bůh buď s námi.

6. Jenž svažuješ hory pokladův svých s hůry, poj naši zemi, - nebo žízní velmi, - Pane Bože náš!

7. Račiž dáti plodnost, - bychom měli živnost z vzrostu, Tvého skutku, - zbav nás tu zármutku, - Pane Bože náš!

8. Jsouc dost nasycena naše země skalná, - dá trávu — dobytku - k hojnému užitku, - Pane Bože náš!

9. K služebnosti lidské, z milosti své Božské, - bylinu rač dáti, jí k vzrůstu déšť přáti, Pane Bože náš!

10. Země ať chleba vydá, - by nebyla bída - nám všem hříšným lidem, ať nemřeme hladem, Pane Bože náš!

11. Učiň, jak prosíme, v Tebe jenž věříme, z otcovské dobroty; znáš lépe lopoty, Pane Bože náš!

12. Ač my nejsme hodni, hřešíce den po dni, - prositi od Tebe, učiň sám pro sebe, - Pane Bože náš!

13. Nuž my všickni spolu, jsouce v Božím domu, prosme, ať z milosti dá nám déšť s výsosti. Pán Bůh buď s námi!

---

1. Přísný soudce všech hříšníků! Otče věrných služebníků! jenž v nebi panuješ, tresceš a odměňuješ!

Ach, vyslyš naše modlení! - odvráť od našich stavení - mor, hlad, vojnu, soužení! dejž nám chléb každodenní!

2. Každý den všemu stvoření ty stačíš dát vyživení; neb's nesmírně bohatý, - a Bůh plný dobroty! - Ach, vyslyš atd.

3. Jenom z Tvého přičinění daří se naše těžení, - pole se zelenají, a užitek dávají, - Ach, vyslyš atd.

4. Ty sám slunečnost zřizuješ, - ty zem deštěm ovlažuješ, Tys hospodář pečlivý, - otec všech milosrdný. - Ach, vyslyš atd.

5. Tenkrát jenom ustáváš, a nám Tvých darů nedáváš, - když tě pohnem k přísnosti - hříchem a nepravostí. Ach, vyslyš atd.

6. Když zem stvrdlá suchem chřadne, - a strom v letě vedrem vadne, když mokrem hnijí luka, - hřích náš tresce tvá ruka. Ach vyslyš atd.

7. Když hmyz škodný se plemení, - strom hryže, škodí osení, dle Tvé vůle se děje, trest za naše hříchy je. Ach, vyslyš atd.

8. Když častý déšť, přival velký kazí obilí a louky, - činí Tvá spravedlnost, kárá naši nepravost. Ach, vyslyš atd.

9. Když' při velkém parnu letním - všecko stlučeš krupobitím, - co na poli zrostlého, jest metla hněvu Tvého. Ach, vyslyš atd.

10. Když hřmí nebe a hrom tříská, když oheň se všech stran blýská, - tehdáž teprv proniká - strach Tvé moci hříšníka. - Ach, vyslyš atd.

11. Když nejvíce rána morní - místa prázdní, hroby plní, - šetříš na provinění tvých nevďěčných stvoření. Ach, vyslyš atd.

12. Když vojna lidi shlazuje, - oheň pálí, hlad sužuje, - tenkrát Tě k prehlivosti pohnuly naše zlosti. - Ach, vyslyš atd.

13. A když nám padá dobytek, čímž též hyne náš užitek, - jen hřích náš na něm tresceš, - jenom nás pokárat chceš. - Ach, vyslyš atd.

14. Ve všem jsi Pán spravedlivý, - chceš pak vždy být milosrdný, - jen když my nehřešíme, ale dobře činíme. Ach, vyslyš atd.

15. Abys nám svou moc ukázal, - za času Josefa's poslal - sedmero let ourodných, - a toliko neplodných. Ach, vyslyš atd.

16. Za času Achaba krále - káral's přísně Israele, - nedal jsi půl čtvrtého roku deště žádného. - Ach, vyslyš atd.

17. Zdálo se, že se zavřelo - nebe, by již nepršelo; to pro modloslužebnost, lidu Tvého nevďěčnost! Ach, vyslyš atd.

18. Tenkrát předivným způsobem Eliáše sytil's chlebem, - když hlad všude panoval a lid hříšný sužoval - Ach, vyslyš atd.

19. Pak jen na pravé pokání, Eliáše přimlouvání oblohu jsi otevřel, by déšť zas na zem pršel. - Ach, vyslyš atd.

20. Pohniž i teď k milování, - Tě Pane! naše pokání, - jestli pro nepravosti seslal's tak bídné časy. - Ach, vyslyš atd.

21. Necht anděl již schová meč svůj a přestane kárat lid Tvůj, když již hříchů želíme - a vše zlé opouštíme. - Ach, vyslyš atd.

22. A teď plni důvěrnosti půjdem hledat své živnosti, ty pane nám požehnej, a zemi ourodu dej! - Ach vyslyš atd.

Písně Marianské.

1. Tisickrát pozdravujem Tebe, ó matičko Krista Ježíše! - Ty jsi okrasa celého nebe, - Tobě se koří celá říše!

Ty jsi po Bohu ta nejprvnější, Tobě čest a chválu nej-přednější - andělé a svatí vzdávají, - královnou Tebe nazývají.

2. Přispěj nám také, ó matko naše! - všickni vroucím srdcem žádáme; Tys jediné útočiště naše, po Bohu nad Tebe nemáme; ať chválozpěv Tobě prozpěvovat - můžem, Tvoje jméno zvelebovat! tak jak Tobě patří po Bohu, chceme Tě chválit každou dobu.

3. Nebo Stvořitel nebes i země za svůj stanek Tebe vyvolil, když přijal člověčenství na sebe, - v Tvůj panen-ský život se vložil: - Ježíš Kristus, Syn Boha živého, - moudrost tajemství prevelikého, přehořkou smrt kříže podstoupil, nás od věčné smrti vykoupil.

4. Ty jsi na Sionu utvrzena, - přebýváš v městě posvě-ceném, dříve než's byla na svět zrozena, - poctěna jsi v lidu uctěném. - Jíž požíváš věčné blaženosti, kteráž připravena od věčnosti - byla Ti od Boha věčného, - Otce, Syna, Ducha svatého.

5. Zdrávas schránko Boha nejvzácnější, - zdrávas, Panno neporušená! - Tys chrám Trojice nejdůstojnější, - již od věčnosti vyvolená. Ty jsi nad slunce, měsíc světlejší, paní a královna nejsvětější; - Ty jsi jistá brána nebeská, - mocná královno archanjelská.

6. Kdo by mohl všecku slávu Tvoji - zde na světě pé-rem vypsat, - kterouž Syn Tvůj jen pro lásku Tvoji

- ráčil Tobě na nebi dáti! Byť celého světa jazykové -
chtěli chválu mluvit o Tobě; - To by vše ještě nic nebylo, -
co by k Tvé chvále postačilo.

7. Před Tvým obrazem, ó matko Páně, - chceme prosby
naše skládati; - zachovej nás vždy ve své ochraně, - kdykoliv
Tě budem žádati; - v nouzi, v zármutku, v kříži, v trápení -
vyžádej u Boha potěšení; ó račiž nám svojí přimluvou
vždy štědře býti nápomocnou.

8. Vypros víru, naději a lásku; - v ctnostném životě se-
trvání; odvrát od nás hlad, mor též i válku; dej šťastné
životu skonání! Když přísnot Soudce spravedlivého odtud
z tohoto světa bídného, ráci nás k soudu povolati; ten-
krát, matko, rač nás zastati.

9. A vypros nám všem tu Boží milost, ať ne v ruce roz-
hněvaného Soudce my upadneme na věčnost, - než proměň
jej v milosrdného; by nám Bůh dal zde v časném životě -
dokud živi jsme na tomto světě, - z našich hříchů se zpoví-
dati, - a jich skroušeně litovati.

10. Všickni Svatí a Svěťice Boží, i vy přimlouvejte se
za nás, - ať se od nás Bohu chvála množí, - a nezapomínejte
na nás; dejte nám se tam s vámi shledati, Bohu i Marii
čest vzdávati, - bychom po tom životě časném dosáhli ra-
dost věčnou. Amen.

---

1. Zdrávas dcero Boha Otce, - lilium Božské Trojice, -
Panno nad Pannami, krásná mezi všemi, ó Maria,
Maria!

2. Zdrávas Matko Boha Syna, - růže krásná, ušlechtilá,
- Maria rodičko, - překrásná hvězdičko, ó Maria, ó Maria!

3. Zdrávas Boha ducha choti, tvář Tvá se nad slunce
třpytí, jasná nad hvězdami, máš korunu v nebi, ó Ma-
ria, ó Maria!

4. Zdrávas chráme nejčistější, - skrz Trojici nejsvětější,
Tys hada lstivého, potřela dravého ó Maria, ó Maria!

5. Zdrávas královno anjelů, a královno patriarchů, -
o učitelkyně moudrá každé chvíle, - ó Maria, ó Maria!

6. Posilnění mučenníků, okraso všech vyznavačů,
královno nebeská, o maticko Božská, ó Maria, ó Maria!

7. Milosti plná, spanilá, - Duchem svatým zastíněná,
ó panno přecistá, náms zplodila Krista, ó Maria,
Maria! —

8. Zdrávas! nade všemi sama - ženami jsi požehnaná,
Tys sama jediná toho zasloužila, ó Maria, ó Maria!

9. Mezi dcermi sioňskými za matku zvolená, nyní,
nejvyššího Syna matkou's učiněna, ó Maria, ó Maria!

10. Porodilas požehnaný - plod! od věku přezděděný,
plod požehnaného, Jednorozeného, - ó Maria, ó Maria!

11. Ježíše Vykupitele, - Krista světa Spasitele, u kte-
rého sama jako matka milá, ó Maria, ó Maria!

12. U tvého Syna milého, neb v svých rukou, držíš
jeho, - všem tvojí přímluvou chceš být nápomocnou,
Maria, ó Maria!

13. Protož v každém smutném čase buď orodovnice
naše - u tvého milého - Syna jediného, ó Maria, ó Maria!

14. Oroduj za nás, za bídné, - hříšné syny své, nehodné,
u požehnaného - vždy Synáčka svého - ó Maria, ó Maria

15. Ve všech potřebách, ouzkostech i nnších důležito-
stech - zjednej nám pomoci ve dne též i v noci, - ó Maria,
ó Maria!

16. Přikrej nás pláštěm milosti láskou své dobrotivosti
- přijď nám ku pomoci v smrtelné nemoci, ó Maria, ó
Maria!

17. Zvláště pak v hodinu smrti popřej ta slova vy-
řknouti: Ježíš, Maria, - Josef, Jáchim, Anna, ó Maria, ó
Maria!

18. Amen, amen ó Maria, po Tobě touží duše má, -
měj ji v své ochraně, uveď ji do nebe, ó Maria, ó
Maria!

---

1. Matka pláče, ruce spíná, ach můj Bože rozmilý!
Božského Jejího Syna kati na kříž přibili. V této přeža-
lostné době chce umřít s Ježíšem, bledá na zem klesá

v mdlobě, - líto jest Marie všem. (O bolesti, ó žalosti - srdce čistého, - ach ty naše nepravosti - vbodly meč ten do něho.)

2. Nyní vzhůru pozdvihuje - oči pláčem zkalené, - a zas kvílí, když spatruje - nohy, ruce zraněné; - ruce, které líbávala, - které vždycky žehnaly; - nohy, které vídávala, - k ubohým jak spěchaly. - (Ó bolesti atd.)

3. Žizní, prosí umíraje, - matka nesmí k dítěti! - každý kat mu vzhůru laje - ona musí slyšeti! Velké bídy nesem sice, - bolesti my trpíme, ta však nevýslovně více, nad kteroužto kvílíme. (Ó bolesti atd.)

4. Proč jsi opustil mne, Otče! těžce voláš Ježíši! Ó Maria přehluoce - bodá bolest největší, - vidí sebe opuštěnu - od Synáčka milého, - vidí sebe povrženu pro Tvou smrt od každého. - (Ó bolesti atd.)

5. Jehož někdy s pečlivostí po Sionu hledala, - toho Jí teď s ukrutností - Kalvarie odňala! - Již na kříži dokonává - všecka Její naděje: Ježíš ducha odevzdává, kam se Matka poděje!? (Ó bolesti atd.)

6. Janovi jsi poručena, - ale Jan sám opuštěn! — jeho mysl jest zraněna, - že jest Ježíš umučen. - Jan, ta dušička milostná, - hořce musí kvíleti: - kdož Tě tedy, přebolestná, - kdo Tě bude těšiti!? - (Ó bolesti atd.)

7. Otče! přijmi ducha mého, - nebo vše jsem dokonal, - byla ještě slova Jeho, a pak ducha odevzdal. Duše Jeho k otcům vešla, - Maria však viděla, jak Mu svatá hlava klesla, - a žalostí kvílela. - (Ó bolesti atd.)

8. Již nemaje žádné síly, přede se ještě vzchopila, a v tu hrůzyplnou chvíli novou hrůzu spatřila, Srdce Jeho probodeno! - s vodou krev se vylila. Ach kýž mně tak učiněno! - ruce lomíc pravila. (Ó bolesti atd.)

9. Potom s kříže dolů sňali tělo svaté k pohřbu, - matce na klín pokládali, poraněné od hřebů. Tuhé oudy, bledé líce, nejsi k sobě podoben! Ran krvavých na tisíce, - Jesu Ty jsi zohaven! - (Ó bolesti atd.)

10. S Marií chcem plakati nad našemi vinami: k té Bolestné chceme lkáti: Ach smiluj se nad námi! Abychom se z hříchů káli, pro něž Ježíš křižován, bychom došli tam té chvály, - kde Bůh věčně milován. - Pro bolesti, pro žalosti, srdce Tvého svatého - vypros, matko, skroušenosti, bytu v nebi blahého. — Amen.

---

1. Dokud žiji, dík Marii vzdej den každý, duše má, - k její chvále neustále - zpívej duše zkroušená!

2. Její ctnosti s uctivostí - rozjímej a zvelebuj; - Matku blahou, Pannu drahou vděčně, zbožně prozpěvuj.

3. Ji jen vzývej, k ní se skrývej, by tě hříchů zprostita, - v pokušení od umdlení by tě chránit ráčila.

4. Dary z nebe ona tebe, člověče! obdařuje; - nebes Paní smilování - v nebi nám vyprošuje.

5. Můj jazyku! vzdávej díku Panně bohorodici; - jí zhlazena jest vyřčená - kletba prvorodici.

6. Neustále nebes Krále - Matku slušně oslavuj; vděčně, slavně, neunavně, - její ctnosti vychvaluj.

7. Myslí celou, láskou vřelou - jí má duše, poctu vzdej; Panně stkvoucí díkou vroucí chvalné písně vezdy pěj!

8. Kdož má dosti výmluvnosti, jí by plnou chválu vzdal, a kdo zpěvy vhodně zjeví - jakou poctu Pán jí dal?

9. Byť vši snahou Pannu drahou, světe! oslavit jsi chtěl, - nevypovíš, neproslovíš zpěv, by jí důstojně zněl.

10. Než co možná, seč pobožná lidská duše býti můž, - v to odvaž se, vynasnaž se, nebes tím královně služ.

11. Bohorodnou písni hodnou nikdo dost neoslaví, - kdo však lení v jejím ctění, sám se blaha pozbaví.

12. Nebť nebeským, blahonosným - zákonem se řídila; - neznabohů srdce k Bohu mocí svou obrátila.

13. Mariiny zbožné činy ozdobou vši církvi jsou; - její mravy a rozpravy milosti nám vymohou.

14. Evy vina země syna - z ráje ven vyhostila; Dívka Páně k rajské bráně - cestu nám vydobyla.

15. Aj, pro Evu těžkou hněvu zkusilí jsme všickni strast; - pro Marii opět žiji, - vrácená mi nebes vlast.

16. Tu milostnou Pannu ctnostnou veleb lidu všeho hlas; - ji v pokoře, každý tvore, oslavuj po všecken čas!

17. Dej mi, Máti, věrně státi - k Synu Tvého uctění, a když zbudu těla trudu - vyjednej mi spasení! — Amen.

---

1. Zdravas Panno čistá, pomocnice jistá všech a v každé době, - kdož jen hledí k Tobě, z hříchů svých se kají, - v lásce prospívají.

2. Maria přesvatá! Tys ta brána zlatá, - kterou s nebes výše, - do pozemské říše přišel k nám Syn Boží, našich duší zboží.

3. Milosti jsi plna, - přimluv se u Syna, skrej nás u svém plášti - proti ďábla zášti, ať nás neuhněte blud a hřích ve světě.

4. Pán Bůh s Tebou bydlí, Kristus v Tobě sídlí, - pošed z květu Jesse lidem spásu nese, pro nás světem kráčí, za nás trpět ráčí.

5. Požehnaná Panno, komu bylo dáno, by ho posel s nebe - poctil jako Tebe: „V divu plné době - Duch zastí Tobě!“

6. Slavná mezi všemi ženami na zemi! Anděl se uklání Tobě, co své paní, Pán z Tvých prsou pije, - v Němžto všechno žije.

7. Plod života Tvého - vyprostil nás zlého; - v čem nás Adam zkrátil, - Syn Tvůj nám navrátil; - zemské nesa strasti rajské dal nám slasti.

8. Sláva do věčnosti Bohu na výsosti, že nešetřil Syna, - by Jim naše vina - přišla k zahlazení pro naše spasení.

---

1. Pozdravena, velebena - buď, ó Boží Rodičko, úctu vděčnou a srdečnou přijmi od nás, Matičko!

2. Kým nám možné, Tvoje zbožné skutky na paměti mít, - podle Tvého vzoru ctného - činit a tak Tebe ctít.

3. Srdce, tělo Tvé se stkvělo - vždy panenskou čistotou; - v přísné kázni, v svaté bázni - chovala jsi mysl svou.

4. Ať neruší naši duši - chlipnost hříšným plamenem, - nás, ó čistá matko Krista! mocnou pod ochranu vem.

5. Tys v pokoře slast i hoře - z ruky Boží přijala, - skromnosti, v důstojnosti dívkou Páně zůstala.

6. Naši tvrdou mysl hrdou - skloň své ctnosti příkladem, vypuď pýchu, jenž jest hříchu kořenem a základem.

7. Ty jsi klidnou, věrnou, vlídnou, - ó Maria, vždy byla; - s ochotností povinnosti - nejtěžší jsi plnila.

8. Co uloží vůle Boží, - pomoz nám též na se brát, brímě denní bez umdlení - nést a za ně děkovat.

9. Když jediný Tvůj nevinný - Syn na dřevě kříže pněl, - pohled vzhůru k nebes kůru mírnil Tvého srdce žel.

10. Když duch trne, když se hrne na nás těžký strasti mrak, - ach, v té chvíli zjednej síly, obracej nás k nebi zrak.

11. Ty jsi stále k Boží chvále života dny trávil, - až vítězně a líbezně - zdejší boj jsi skončila.

12. Cestou ctnosti s ochotností - chcem i my vždy kráčet; - rač ó Máti! o nás dbáti - a nám věrně přispěti.

13. Milostnými zraky svými . na nás, svoje dítky hled - a k Ježíši v nebes říši nás, ó Matko! též přiveď.

---

1. Hvězdo jasná, hvězdo spasná - nám po moři plovoucím, - Tvým dej heslem, - Tvým dej veslem dojit k bytům žádoucím!

2. Pakli slábnu, pakli chábnu, račiž sluhu zotavit, co nám vadí a co svádí k zlému nás, rač zabavit.

3. Chvála Tobě, Tys nás zlobě arcivraha vyrvala, jenž jsi Syna Hospodina - ve svém lůně chovala.

4. Tys bez chotě v svém životě nebes Syna počala; - porodivši, matkou byvši, pannou předc jsi zůstala.

5. Matka Panna Nebešfana nedotknutás zrodila, tvorce svého všemocného - zrodila a kojila.

6. Synu Tvému, soudci mému, má přimluví! - veď mne vstříc, - bych neklesl, bych se vznesl, - když svět ztroskotá se v nic.

7. Učiň vlídným mne a klidným, — bujné z duše vášně puď, - chce-li svěsti mne k neřesti škůdce, statnost ve mně zbuď.

8. Nezabaviž, nezohaviž mne tělesných vášní mor, - jenž v chorobu, jenž v porobu, - jenž nás v temnou řítí noc.

9. Hněv ukrutný, ni urputný - pýchy duch mne nezachvat, zárod blaha arcivraha - útok ve muě nevyhlaď.

10. Prosiž za mne, aby na mne - ráčil Pán svůj ohled mít, - zabraň vrahu, arcivrahu, koukol mně do srdce vsít.

11. Rač svou mocí, svou pomocí - svého blažit ctitele, - jenž ctí chválou neustálou - Rodičku Spasitele.

1. Pozdravena - a uctěna - buď ó Boží Rodičko! - lásku věčnou - a srdečnou - přijmi od nás, matičko!

2. Kdo Tě vzývá, tentž nabývá - hojné Boží milosti, - neb Nejvyšší - neoslyší úpěnlivé žádosti.

3. Kýž nám možné, Tvoje zbožné - následovat jednání! - tvou oslavou - jestiž pravou - naše cnostné chování!

4. Život Panny - byl bez hany, srdce sídlo čistoty; jen se vzdává, - až jí dává - anjel věno jistoty.

5. Ochraň duši, ať nezruší - hlad vilné ji chlípnosti; - buď nám zbrání, když se shání - svodnou po nás chytrostí.

6. Tys v pokoře slast i hoře - rukou Páně přijala, - ve skromnosti i v hodnosti - dívkou Páně zůstala.

7. Skloniž tvrdou - mysl hrdou - příkladem pokory Tvé, která cnosti - výtečnosti - poskytuje vábivě.

8. Ty jsi klidnou, věrnou, vlídnou, - ó Maria, vždy byla, v ochotnosti - povinnosti nejtěžší jsi plnila.

9. Oslavená, - povýšená - vedle Syna svého dlíš! - ozdobuješ, - naplňuješ - rozkoší nebeskou říš.

10. Cnostmi svými - milostnými matko veď nás za sebou! - ať zplesáme, - jak žádáme, nad Ježíšem i Tebou.

OBSAH.

	Stránka
Předmluva.	
Co jest modliti se?	3
Alž kdo nás učí takto se modliti?	4
Modlitba, jakožto navedení, jak modliti se máme	6
Moc a ovoce modlitby	8
Modlitba k poučení, oč máme prositi	11

I. Oddělení.

Každodenní pobožnosti.

Ranní pobožnost	15
Společná ranní modlitba bohabojné rodiny .	18
Každodenní odevzdání se trojjedinému Bohu .	20
Utěšené modlitby k Ježiši Kristu	22
Křesťanské hodiny	32
Pobožnost při mši svaté	45
Pobožnost první při mši svaté .	47
Pobožnost druhá při mši svaté .	57
Domácí mše .	62
Večerní pobožnost	67
Společná večerní modlitba .	69

II. Oddělení.

Pobožnosti nedělní.

O svěcení neděl a svátků .	71
O poslouchání kázání .	74
Svaté myšlenky v neděli .	75
Modlitba při vstoupení do chrámu Páně	76
Když kněz vodu svěť a lid ní pokropuje	77
Modlitba před a po kázání	78
Slavná mše svatá	79
Večerní pobožnost	88

III. Oddělení.

Pobožnost při zpovědi a při přijímání.

	Stránka
Pobožnost kající	94
Spasitelné rozjímání ku povzbuzení ducha kajícího v sobě	95
Zrcadlo zpovědní	101
Modlitba po vykonaném zpytování svědomí	104
Kající vzdychání srdce právě skroušeného .	105
Modlitba po zpovědi	109
Jiná modlitba po zpovědi	110
Modlitba k Ježíši Kristu	112
Modlitba církevní	112
Druhá kající pobožnost.	
Modlitba před zpytováním svědomí .	113
Modlitba po zpytováním svědomí . . .	113
Lítost nad hříchy a předsevzetí k polepšení .	115
Krátké pozdvížení mysli před sv. zpovědi	116
Modlitba po zpovědi	117
K Bohu Otci .	119
K Bohu Synu .	119
K Bohu Duchu svatému .	120
Potěšení křesťanů, kteříž pro hříchy nebo častá a mnohá pokusení jsou v ouzkosti a strachu .	121
Modlitba večerní na den zpovědní	122
Nejsvětější svátost oltářní.	
Modlitba ranní v den přijímání .	123
Pobožnost k sv. přijímání	124
Citové před sv. přijímáním	125
Toužení po spojení s Kristem	127
Před přijímáním hostie svaté .	129
Díkůčinění po sv. přijímání	129
Obětování sebe .	131
Druhá pobožnost k sv. přijímání.	
Pobožná příprava k přijímání nejsvětější svátosti oltářní	132
Před sv. přijímáním	137
Modlitba sv. Tomáše Akvinského před sv. přijímáním . .	140
Dobrý úmysl před sv. přijímáním	141

	Stránka
Vzývání svatých	. 141
Po sv. přijímání	142
Modlitba k Bohu Otci dle sv. Tomáše Akvinského	143
Modlitba k Vykupiteli dle sv. Bonaventury	. 144
K Bohu Duchu svatému	. 145
Pobožnost odpolední na den sv. přijímání .	. 146
O dostiučinění za hříchy a o odpustcích .	160
Modlitba večerní v den přijímání .	165

IV. Oddělení.

Pobožnosti na neděle a svátky katolického roku církevního.

1. Advent. Poučení o sv. čase adventním	. 166
Modlitby pro čas adventní . . .	177
Upamatování na dobrodiní, jež nám Ježíš Kristus přikázal	180
Vděční citové k nejdobrotivějšímu Vykupiteli	. 183
Citové lásky k Ježíši	184
Povzbuzení k následování Vykupitele	. 185
Modlitba závěreční k Vykupiteli	186
Na slavnost milostného narození Pána a Spasitele našeho	
Ježíše Krista	. 187
Odpolední pobožnost na dni vánoční	. 198
Na slavnost sv. Štěpána . . .	. 206
Pobožnost ke cti sv. mučedníků	. 209
Modlitby v poslední večer roční	. 211
Na den nového roku	221
Na slavnost zjevení Páně . . .	. 225
Na slavnost očišťování Panny Marie	. 232

V. Oddělení.

Pobožnosti pro čas postní.

Popeleční středa	. 240
Modlitba a rozjímání v postě	. 240
Modlitby na neděle postní	. 243
Rozjímání umučení Ježíše Krista .	. 245
Sedmero proseb k trpícímu Spasiteli	248
Předsevzetí pravého napravení života před křížem Ježíše	
Krista	. 252

	Stránka
Litanie o přehořkém umučení Ježíše Krista	. 253
Křížová cesta	. 256
Na neděli květnou	267
Na zelený čtvrtek	. 270
Na velký pátek	. 277
K průvodu	280
Modlitby při ostatních obřadech	. 281
Modlení před Božím hrobem .	. 283
Na bílou sobotu .	. 292
Na slavnost vzkříšení Páně	. 300

VI. Oddělení.

Pobožnost pro svatý čas velikonoční a svatodušní.

Na Boží hod velikonoční	. 308
Modlení pro svatý čas velikonoční	. 314
O dnech křížových .	323
Ke mši svaté v čas veřejného modlení a prosebních dní .	330
Na slavnost na nebe vstoupení Páně	. 333
Slavnost svatodušní	. 344
Litanie o sv. Duchu	. 348

VII. Oddělení,

Pobožnost na slavnost nejsvětější Trojice a na Boží Tělo.

Slavnost nejsvětější Trojice	353
Litanie k nejsvětější Trojici	359
Na slavnost Božího Těla. Ranní pobožnost	. 362
Pobožnost při slavném průvodu	. 370
Večerní modlitby na slavnost Božího Těla	. 379
Na slavnost posvěcení chrámu .	. 384

VIII. Oddělení.

Pobožnosti na svátky blahoslavené Rodičky Boží Panny Marie a jiných Svatých.

Připomenutí, kterak Marii Pannu a Svaté ctíti máme .	389
Na slavnost početí Panny Marie .	. 391

	Stránka
Litanie k nejblahoslavenější Panně	. 393
Na slavnost zvěstování Panny Marie .	. 398
Rozjímání sedmera bolestí Rodičky Boží	. 400
Na slavnost na nebe vzetí Panny Marie	. 405
Na slavnost narození Panny Marie	. 406
Na den sv. Josefa .	. 408
Na den sv. Jana Křtitele	. 411
Na den památky sv. Apoštolů Petra a Pavla	. 417
Na den památky všech sv. Andělů .	. 420
Na den všech Svatých	. 422
Na den všech zemřelých	. 428

IX. Oddělení.

Pobožnosti pro rozličné stavy a případy života.

Modlitba za církve	. 428
„ papeže .	. 428
biskupa .	. 428
„ duchovní poštýře	. 430
„ zpovědníka .	. 430
„ zeměpána	. 431
„ světské vrchnosti	. 432
„ přátele	. 432
„ dobrodince .	. 432
„ nepřátelsky smejšlejší .	. 433
při volení stavu .	. 433
nevěsty .	. 433
za manželstvo	. 434
matky za dítky	. 435
dítek za rodiče	. 436
hospodyně	. 436
služebné	. 437
cnostné panny	. 437
vdovy .	. 440
na den jména	. 442
o požehnání pro polní osení	. 442
o déšť	. 443
v čas bouřky	. 443

	Stránka
Modlitba po bouřce	. 444
o jasné povětrí	. 444
po žních požehnaných	444
po žních skrovných	. 445
v obecných potřebách	445
v čas nakažlivých nemocí	. 446
v čas pádu dobytka	447
v čas války	447
po vítězství	. 447
o pokoj	448

X. O d d ě l e n í,

Pobožnosti v souženích a pokušeních.

O křesťanské trpělivosti v protivenstvích	448
O křesťanskou odhodlanost a věrné následování	452
Koho Bůh miluje, křížem ho navštěvuje	456
Potěšení v soužení .	. 457
Za odvrácení soužení	. 459
V čas starosti o obživu	. 460
V nějaké citelné ztrátě	462
V čas všeobecného soužení	. 464
Pobožnosti k Ježíši Kristu v soužení a protivenstvích .	465
V hodinu pokušení	. 466
O sílu proti pomluvám	468
Obětování soužení svého	470
Díkčinění po vyslyšené modlitbě	470

XI. O d d ě l e n í.

Pobožnosti pro nemocné, umírající, jejich přátelé a těšitele.

Rozjímání, kterak se k blahoslavené smrti připravit máme .	. 472
P r v n í č a s.	
Příprava k dobré smrti	. 476
Modlitba k Bohu Otci o svatou lítost a důvěru v něho	478
Modlitba k Ježíši Kristu na kříži	479
Litanie za nemocné	. 481

	Stránka
Při průvodu na hřbitově	. 527
Vroucné modlitby pro nemocné	. 483
Nábožné pozdvižení srdce k Ježíši	. 487
Úplné odevzdání se do vůle Boží .	. 488
Modlitba o trpělivosti .	. 488
Cvičení víry, naděje a lásky	. 489
Modlitba za nemocného .	. 491
Modlitba za dosažení zdraví	. 492
Modlitba po přestále nemoci .	. 493
Druhý čas.	
O milost skrze utrpení Ježíše Krista	. 495
Vzývání nejsvětějšího jmena Ježíš	. 496
Úplné věnování se Ježíši Kristu	. 497
Poroučení se v ochranu Marie Panny	. 497
Modlitba k sv. Andělům	. 498
Vzývání Svatých	. 499
Třetí čas.	
Modlitba před sv. přijímáním	. 499
O utrpení a smrti Ježíše Krista .	. 501
Duchovní křtaft .	. 502
Svatá úmluva s Bohem	. 504
Pobožnost k Ježíši před smrtí .	. 505
Modlitba, když se smrt blíží .	. 509
Trojí modlitba od přistojících	514
Poroučení umírajícího Bohu .	. 515
Litanie a modlitby po skonání .	. 516
Při smrti našich milých přátel	. 519

XII. Oddělení.

Pobožnosti za zemřele.

Pozdvižení mysli .	. 520
Otče náš za duše v očistci	. 520
Prosby za příbuzné v Pánu zesnulé .	. 523
Všeobecná modlitba za zemřelé	. 525
Rozličné modlitby.	
Za zemřelého otce neb matku	. 527
Za bratry, sestry, přátele a dobrodince .	. 527

	Stránka
Modlitba na hrobě rodičů, přátel a dobrodinců našich . .	529
Modlitba za všechny na hřbitově odpočívající věřící .	531
Modlitby při mši svaté za zemřelé .	532
Křesťanské myšlení na hřbitově .	536
Mezi hroby .	538
Rozjímání o smrti .	538

XIII. Oddělení.

Některé známější písně.

Písně ranní. Minula noční hodina .	544
Ve jmenu Otce i Syna .	544
Písně večerní. Pod večer Tvá čeládka .	545
Slunce za horu zapadá . . .	545
Písně obecné ke mši sv. Bože před Tvou velebností .	546
Zde před Tvou velebností .	547
Písně adventní. Z nebe posel vychází .	548
Hle přijde Pán, Spasitel náš .	549
Otče všemohoucí .	550
Rosu dejte oblakové .	550
Písně vánoční. Narodil se Kristus Pán .	551
Tři králové znamenali .	552
To maličké děťátko .	553
Píseň na nový rok. Den přeslavný jest k nám přišel .	553
Písně postní. Již jsem dost pracoval .	554
Kristus příklad pokory .	554
Kriste můj Spasiteli .	555
Písně velikonoční. Vstalt' jest této chvíle .	556
Prozpěvujme všickni nyní .	556
Vesel se této chvíle .	557
Vesel se nebes královno .	557
Na křížové dni. Bože Abrahamův .	558
Přísný soudce všech hříšníků .	559
Písně Marianské. Tisíckrát pozdravujem Tebe .	561
Zdravas Panno čistá, — Pozdravena, velebena .	566
Hvězdo jasná, hvězdo spásná .	567

